

Сюзън
Елизабет
Филипс

МИС КАПРИЗ

СЮЗЪН ЕЛИЗАБЕТ ФИЛИПС

МИС КАПРИЗ

Превод: Милена Иванова

chitanka.info

Те са като керосин и огън, като хайвер и бира. И са на път да се влюбят безумно...

Само допреди няколко месеца тя е пиела шампанско на партитата на висшата английска аристокрация, омайвайки с чара си дори и принцове. Но след смъртта на майка ѝ всичко в живота ѝ се преобръща и нещастията я сполетяват едно след друго. Сега, разорена и отчаяна, тя куцука по един селски път наред Тексас в розова рокля с кринолин.

Той обича три неща: играта на голф, студената бира и красивите жени. Но ако знаеше какви неприятности го очакват с тази надменна английска лейди с грозна бална рокля, никога нямаше да ѝ предложи помощта си.

Запознайте се с Франческа Дей и Дали Бодин — двама души, различни като деня и нощта. Тяхната история ще ви очарова и плени; ще ви трогне и разсмее до сълзи.

На родителите ми, с цялата ми любов

*Пратете ми бездомните, подхвърляни от
бурята...*

Ема   Лазарус,
„Новият колос“

БЛАГОДАРНОСТИ

Специални благодарности на следните хора и организации:

Бил Филипс, който играе страхотно на осемнайсет дупки и ме предпазва от бункерите. Обичам те.

Стив Акселрод — най-добрия.

Клеър Зайън — един добър редактор е необходимост, а такъв с чувство за хумор е благословия.

Професионалната голф асоциация за това, че толкова търпеливо отговаряха на въпросите ми.

Фондация „Статуя на Свободата — Елис Айлънд“ — пазителите на пламъка.

Управата и персонала на WBRW в Бриджуотър, Ню Джърси — малка радиостанция със сърце.

Д-р Луис Лий и Децата на нощта — бог да ви благослови.

Шарлът Смит, д-р Робърт Пали, Глен Уингър, Стив Адамс.

Рита Холбрайт от „Кения Сафари Къмпани“.

Линда Барлоу — за дългогодишното й приятелство и многобройните полезни предложения.

Тай и Закари Филипс — които действително осветяват живота ми.

Лидия Ким — любимата ми сестра.

Сюзън Елизабет Филипс

ПРОЛОГ

— Самурът е отвратителен — промърмори Франческа Серителя Дей под нос, докато светкавиците я заслепяваха. Сви глава във високата яка на руското си кожено палто и си пожела да е ден, за да може да си сложи и черните очила.

— Това не е широко разпространено схващане, скъпа — отвърна принц Стефан Марко Бранкузи, като сграбчи ръката ѝ и я поведе през тълпата от папараци, разположени пред нийоркския ресторант „Ла Кафе Баск“, за да снимат звездите при пристигането им на частното парти вътре.

Стефан Бранкузи беше нежененият монарх на малко балканско княжество, което стремително изместваше Монако като ново данъчно убежище за богатите. Вниманието на фотографите обаче, както и това на голяма част от американското общество, бе привлечено не от принца, а от красивата англичанка до него.

Докато Стефан я водеше към лимузината, Франческа повдигна облечената си в ръкавица ръка в безпомощен жест, който не успя да спре водопада от въпроси, насочен към нея — за работата ѝ, за връзката ѝ с Бранкузи, дори за приятелството ѝ със звездата от хитовия телевизионен сериал „Чайна Колт“.

Когато двамата най-сетне се настаняха на луксозните кожени седалки и лимузината се вля в късния нощен трафик по Петдесет и пета източна улица, тя изстена:

— Този медиен цирк е заради палтото. Теб пресата почти не те безпокои. Заради мен е. Ако бях облякла стария си шлифер, можехме да се промъкнем, без да привличаме внимание. — Стефан я погледна развеселен. Тя му се намръщи укорително. — От това може да се извлече важен морален урок, Стефан.

— И какъв е той, скъпа?

— При наличието на толкова глад по света жените, които носят самур, заслужават съдбата си.

Той се разсмя.

— Щяха да те разпознаят, без значение какво си облякла. Виждал съм те да предизвикваш задръствания и по анцуг.

— Не мога да направя нищо — каза навъсено тя. — В кръвта ми е. Това е проклятието на Серителя.

— Наистина, Франческа, не познавам друга жена, която толкова да мрази факта, че е красива, колкото теб.

Тя промърмори нещо, което Стефан не чу и вероятно беше по-добре така, после зарови ръце дълбоко в джобовете на палтото. Както обикновено, не беше впечатлена от забележката за своята нажежаваща физическа красота. Наруши мълчанието след дълга пауза.

— Лицето ми е носило само неприятности още от самия ден на раждането ми.

А какво да кажем за чудното ти малко тяло, помисли си Стефан, но мъдро запази този коментар за себе си. Докато Франческа се взираше отнесено през затъмненото стъкло, той се възползва от разсейването ѝ, за да огледа невероятните черти, които бяха пленявали толкова много хора.

Все още помнеше думите на един известен моден редактор, който, решен да избегне всички клишета за Вивиан Лий, отправяни към Франческа през годините, бе написал: „Със своята кестенява коса, овално лице и мъдри зелени очи Франческа Дей прилича на принцеса от приказките, която прекарва следобедите си в предене на свила в градината на собствения си приказен замък“. Насаме редакторът не беше толкова изтънчен: „Дълбоко в сърцето си знам, че на Франческа Дей не ѝ се налага да ходи до тоалетната“.

Стефан посочи към бара от орехово дърво и месинг, вграден дискретно в лимузината.

— Искаш ли питие?

— Не, благодаря ти. Не мисля, че мога да понеса още алкохол. — Тя не беше спала добре и британският ѝ акцент се долавяше по-ясно от обикновено. Палтото ѝ се разтвори и Франческа погледна към красивата си рокля „Армани“. Рокля от „Армани“... палто от „Фенди“... Обувки от „Марио Валентино“. Затвори очите си, защото внезапно си спомни едно отминало време, един горещ есенен следобед, когато лежеше в прахта наред тексаско шосе, облечена в чифт мръсни сини джинси и с двацет и пет цента в задния джоб. Този ден беше нейното начало. Начало и край.

Лимузината зави на юг по Пето авеню и спомените ѝ се плъзнаха още по-назад, към детството ѝ в Англия, преди изобщо да знае за съществуването на места като Тексас. Какво разглезено малко чудовище беше тогава — угаждаха ѝ и я обожаваха, докато майка ѝ Клоуи я мъкнеше от една европейска площадка за игра към друга, от едно парти към следващото. Дори като дете беше невероятно арогантна — абсолютно уверена, че известната красота на Серитела ще сложи света в краката ѝ и че ще подреди всичко по начин, който си пожелае. Малката Франческа — суетно, безотговорно създание, напълно неподготвено за онова, което животът ѝ беше намислил.

Беше на дваисет и една през онзи ден на 1976 година в прахта на тексаското шосе. На дваисет и една, неомъжена, сама и бременна.

Сега беше почти на трийсет и две и макар че притежаваше всичко, за което някога бе мечтала, се чувстваше също толкова самотна, както в онзи горещ есенен следобед. Стисна здраво очи в опит да си представи каква посока би могъл да вземе животът ѝ, ако беше останала в Англия. Но Америка я бе променила толкова дълбоко, че не можа да го направи.

Усмихна се на себе си. Когато Ема Лазарус е писала поемата си за блъскащата се тълпа, копнееща да диша свободно, със сигурност не е мислила за суетно младо момиче от Англия, пристигнало в страната с кашмирен пуловер и куфар на „Луи Вюитон“. Но горките малки богати момиченца също имаха мечти и мечтата за Америка се оказа достатъчно голяма, за да привлече дори нея.

Стефан знаеше, че нещо тревожи Франческа. Беше необичайно тиха през цялата вечер, което не беше типично за нея. Той планираше да ѝ предложи брак, но сега се чудеше дали няма да е по-добре да изчака. Тя беше толкова различна от другите жени, които познаваше, че никога не би могъл да предугади точно как ще реагира. Подозираше, че дузините други мъже, които бяха влюбени в нея, бяха преживели нещо подобно.

Когато за първи път поставиха Франческа в обятията на майка ѝ, Клоуи Серитела Дей избухна в сълзи и настоя, че сестрите в частната лондонска болница, където беше родила, са загубили нейното бебе. Всеки малоумник би могъл да види, че не е възможно това грозно малко създание с безформена глава и подути клепачи да е излязло от нейното изящно тяло.

Тъй като нямаше никакъв съпруг наоколо, за да успокои истеричната Клоуи, се наложи сестрите да ѝ обясняват, че повечето новородени в първите няколко дни не са в най-добрата си форма. Клоуи им нареди да отнесат грозната самозванка и да не се връщат, докато не намерят собственото ѝ скъпоценно дете. После освежи грима си и посрещна посетителите си — сред тях беше една френска филмова звезда, секретарката на британското Министерство на вътрешните работи и Салвадор Дали — със сълзлив разказ за ужасната трагедия, която я беше сполетяла. Посетителите, отдавна привикнали към драмите на красивата Клоуи, едва-едва потупаха ръката ѝ и обещаха да се погрижат. В пристъп на великодушие Дали обяви, че ще нарисова сюрреалистична версия на въпросното новородено като подарък за кръщенето му, но милостиво изгуби интерес към проекта и вместо това изпрати посребрени бокали за събитието.

Измина седмица. В деня, в който трябваше да я изпишат от болницата, сестрите помогнаха на Клоуи да облече свободно падаща рокля без ръкави на „Балмен“ с широк муселинен колан. След това я поведоха към една инвалидна количка и положили отхвърленото бебе в ръцете ѝ. Изминалото време почти не бе подобрило външния вид на детето, но в мига, в който погледна надолу към вързопчето в ръцете си, Клоуи преживя една от светкавичните промени в настроението си. Взирайки се в петнистото лице, тя обяви на всеослушание, че красотата на третото поколение Серитела е подсигурена. Никой не възрази, което щеше да е проява на много лошо възпитание, и както се оказва, това бе напълно уместно, защото само след няколко месеца Клоуи доказва правотата си.

Чувствителността на Клоуи по въпросите на женската красота се коренеше в собственото ѝ детство. Като момиче тя беше закръглена, с допълнителен пласт мазнина, натрупан около талията, и бузи, изкривяващи деликатните черти на лицето ѝ. Не беше достатъчно пълна, за да минава за дебела в очите на света, а само колкото да се чувства грозна, особено в сравнение с елегантната си стилна майка, известната модистка от италиански произход Нита Серитела. И едва през 1947 година, лятото, когато Клоуи навърши дванайсет, за първи път ѝ казаха, че е красива.

Беше си у дома за кратка ваканция от пансиона в Швейцария, където прекара по-голямата част от детството си, и седеше възможно най-незабележимо с пълните си бедра на позлатения стол в ъгъла на елегантния салон на майка си, който се намираше на Рю дьо ла Пе. Наблюдаваше с презрение и завист как Нита, тънка като молив, облечена в силно втален черен костюм с огромни малинови сатенени ревери, разговаря с елегантно облечените клиенти. Майка ѝ носеше синьо-черната си коса подстригана късо, така че да пада върху бледата ѝ кожа на лявата буза в огромна запетайка, а вратът ѝ, като от картина на Модилиани, бе подчертан от огърлица с черни перли. Перлите заедно със съдържанието на малкия стенен сейф в спалнята ѝ бяха подарени от нейните обожатели — преуспели мъже, които бяха щастливи да купуват бижута на жена, която можеше да си ги купи и сама. Един от тези мъже беше бащата на Клоуи, макар че Нита открито заявяваше, че не си спомня кой точно е, тъй като никога не е обмисляла да се омъжи за него.

Привлекателната блондинка, която бе ангажирала цялото внимание на Нита в салона този следобед, говореше испански, а приказките ѝ бяха изненадващо простовати за човек, който бе привлякъл толкова много световно внимание точно през лятото на 1947 година. Клоуи следеше разговора с половин ухо и изучаваше кльощавите манекенки, които позираха в центъра на салона с последните творби на Нита. Защо не можеше да е слаба и самоуверена като тях? Защо не можеше да изглежда точно като майка си, особено като имаше същата черна коса и зелени очи? Ако беше красива, мислеше си Клоуи, може би майка ѝ щеше да спре да я гледа с

отвращение. За стотен път реши да се откаже от сладкото, така че да спечели одобрението ѝ — и за стотен път почувства неприятното присвиване в стомаха, което ѝ напомняше, че няма толкова силна воля. Сравнена с всепоглътящата сила на характера на майка си, Клоуи се чувстваше като лебедово пухче за пудра.

Блондинката неочаквано вдигна поглед от скицата, която изучаваше, и без предупреждение бистрите ѝ кафяви очи се спряха на Клоуи. Тя отбеляза със странныя си груб испански:

— Един ден малката ще стане голяма хубавица. Много прилича на теб.

Нита погледна Клоуи със зле прикрито презрение.

— Не виждам абсолютно никаква прилика, *Senora*. И тя никога няма да бъде красива, ако не се научи да възпира вилицата си.

Клиентката на Нита повдигна ръката си, отрупана с няколко крещящи пръстена, и помахна на Клоуи.

— Ела тук, *querida*^[1]. Ела и дай на Евита целувка.

За момент Клоуи не помръдна, докато се опитваше да смели това, което бе казала жената. После се надигна колебливо от стола и прекоси салона, болезнено осъзнаваща дундестите си прасци, които се подаваха изпод ръба на памучната ѝ лятна рокля. Когато стигна до жената, тя се наведе надолу и положи стеснителна, но въпреки това благодарна целувка върху леко ухаещата буза на Евита Перон.

— Фашистка кучка! — изсъска по-късно Нита Серитела, когато първата дама на Аржентина си тръгна през предната врата на салона. Мушна абаносовото цигаре между устните си, но рязко го отдръпна, оставяйки пурпурно петно в края му. — Потръпвам, когато я докосвам! Всички знаят, че няма и един нацист в Европа, който да не може да намери убежище при Перон и дружките му в Аржентина.

Спомените за германската окупация на Париж все още бяха пресни в паметта на Нита и тя изпитваше единствено презрение към симпатизантите на нацистите. От друга страна обаче, беше практична жена и Клоуи знаеше, че майка ѝ не вижда смисъл да праща парите на Ева Перон, без значение колко безчестно бяха спечелени, на авеню „Монтен“, където властваше модна къща „Диор“.

След тази случка Клоуи започна да изрязва снимките на Ева Перон от вестниците и да ги лепи в албум с червени корици. В моментите, когато критиките на Нита ставаха особено хапливи, тя

гледаше снимките и оставяше по някое случайно шоколадово петно по страниците, докато си спомняше как Евита Перон ѝ бе казала, че някой ден ще стане голяма красавица.

През зимата, когато беше на четиринайсет, мазнините ѝ чудодейно се стопиха заедно с апетита ѝ за сладко и легендарните кости на Серитела най-сетне се очертаха ясно. Тя започна да прекарва часове, взряна в огледалото, омагьосана от елегантния и слаб образ в него. Сега, каза си, всичко ще бъде различно. Откакто се помнеше, се чувстваше отхвърлена в училище, но сега неочаквано се оказа част от вътрешния кръг. Не разбираше, че другите момичета са по-привлечени от новооткритата ѝ самоувереност, отколкото от петдесет и шест сантиметровата талия. За Клоуи Серитела красотата означаваше приемане.

Нита изглеждаше доволна от отслабването ѝ, така че, когато Клоуи се върна за лятната ваканция у дома в Париж, събра кураж да покаже на майка си няколко скици на рокли по неин дизайн с надеждата някой ден самата тя да стане модистка. Нита сложи рисунките на работната си маса, запали цигара и направи дисекция на всяка от тях с критичното око, което ѝ бе донесло дизайнерската слава.

— Тази линия е нелепа. А пропорциите тук са напълно сбъркани. Виждаш ли как си съсипала тази с твърде много детайли? Къде ти е усетът, Клоуи? Къде ти е вкусът?

Клоуи сграбчи скиците и никога повече не повтори опита си.

Когато се върна в училище се посвети на това да стане по-красива, по-остроумна и по-популярна от всеки друг, решена никога да не заподозре, че непохватното дебело момиче все още живее в нея. Научи се да драматизира и най-тривиалното събитие в живота си с преувеличени жестове и екстравагантни въздишки и така всичко, което правеше, изглеждаше по-важно от онова, което останалите вършеха. Постепенно дори най-обикновеното събитие в живота на Клоуи Серитела се изпълваше с драма.

На шестнайсет отдаде девствеността си на брата на своя приятелка в градинската беседка срещу езерото Люцерн. Преживяването беше неловко и неудобно, но сексът накара Клоуи да се чувства елегантна. Тя бързо реши да го направи отново с някой по-опитен.

През пролетта на 1953 година, когато Клоуи беше на осемнайсет, Нита неочаквано почина от спукан апендикс. Клоуи беше зашеметена и смълчана по време на погребението на майка си, твърде вцепенена, за да разбере, че дълбочината на мъката ѝ извира не толкова от смъртта, колкото от чувството, че никога не е имала майка. В ужаса си да остане сама, тя се озова в леглото на много по-възрастен от нея богат полски граф. Той ѝ осигури временно убежище от страховете и шест месеца по-късно ѝ помогна да продаде салона на Нита на зашеметяващо висока цена.

В края на краищата графът се върна при жена си и Клоуи устрои живота си с наследството. Беше млада, богата, без семейство и бързо започна да привлича бездейни младежи, които се заплитаха като позлатени нишки в тъканта на международното общество. Клоуи стана нещо като колекционерка, прелиташе от един на друг в търсене на мъжа, който да ѝ даде безусловната любов, която никога не беше получила от майка си, мъжа, който щеше да я накара да спре да се чувства като нещастно дебело момиче.

Джонатан Дей, или Блек Джак, нахлу в живота ѝ от срещуположната страна на рулетката в един хазартен клуб на Бъркли Скуеър. Дей беше получил прякора си Блек Джак не заради външния си вид, а заради склонността си към хазарта. На двайсет и пет вече беше унищожил три високоскоростни спортни коли и значителен брой жени. Той беше порочно красив американски плейбой от Чикаго, с кестенява коса, която падаше на немирни къдрици по челото му, и закачлив мустак. В много отношения не се различаваше от другите млади хедонисти, които съставяха голяма част от живота на Клоуи. Пиеше джин, носеше изискано ушити костюми и сменяше игралното поле всеки сезон. Но другите мъже не притежаваха склонността му към безразсъдност и способността му да рискува всичко — дори състоянието, което бе наследил от Американските железници — с едно-единствено завъртане на рулетката.

Напълно съзнаваща погледа му върху себе си, докато рулетката се въртеше, Клоуи наблюдаваше как малкото топче от слонова кост преминава от червено към черно и обратно, преди най-накрая да се установи на 17 черно. Тя си позволи да погледне нагоре и откри, че Джонатан Дей се вижда в нея през масата. Усмивката накъдри мустака му. Тя също му се усмихна, уверена, че изглежда в най-добрия си вид в

сребристосивата рокля на „Жак Фат“ от сатен и тюл, която подчертаваше тъмната ѝ коса, бледността на кожата ѝ и зелените дълбини на очите ѝ.

— Изглежда, тази вечер не може да изгубиш — каза му тя. — Винаги ли имаш такъв късмет?

— Невинаги — отвърна той. — А ти?

— Аз? — Тя изпусна една от своите дълги драматични въздишки. — Тази вечер губя във всичко. Je suis miserable.^[2] Никога нямам късмет.

Той извади цигара от сребърна табакера, докато очите му обхождаха арогантно тялото ѝ.

— Разбира се, че имаш. Нали срещна мен. Тази вечер ще те заведе у дома.

Клоуи беше заинтригувана и възбудена от дързостта му и ръката ѝ инстинктивно стисна ръба на масата за подкрепа. Почувства се така, сякаш потъмнелите му сиви очи прогаряха роклята ѝ и се впираха в най-съкровения кътчета на тялото ѝ. Без да може да определи точно какво различава Блек Джак от останалите, тя усети, че само най-изключителната жена може да спечели сърцето на този мъж с върховна самоувереност и ако тя се окажеше тази жена, можеше завинаги да спре да се тревожи за дебелия момиченце в себе си.

Но колкото и да го желаше, Клоуи се въздържа. През изминалата от смъртта на майка ѝ година тя бе започнала да разбира мъжете по-добре, отколкото себе си. Беше наблюдавала безразсъдния блясък в очите им, докато топчето тракаше из отделенията на рулетката, и подозираше, че Блек Джак няма да оцени високо нещо, което е придобил твърде лесно.

— Съжалявам — отвърна тя хладно. — Имам други планове. — И преди да успее да ѝ отговори, хвана чантичката си и напусна помещението.

Той се обади по телефона на следващия ден, но тя бе наредила на икономката си да каже, че я няма. Забеляза го в друг хазартен клуб седмица по-късно и след като му позволи един мъчителен поглед към себе си, се измъкна, преди да успее да я приближи. Дните минаваха и тя откри, че не може да мисли за друго, освен за младия плейбой от Чикаго. Той позвъни още веднъж и тя отново отклони разговора. По-

късно същата нощ го видя в театъра и го дари само с кимване и полуусмивка, преди да се настани в ложата си.

Третия път, когато позвъни, тя прие разговора, но се престори, че не помни кой е. Той се изсмя сухо и ѝ каза:

— Идвам при теб след половин час, Клоуи Серитела. Ако не си готова, няма да се видим повече.

— Половин час? Не е възможно... — Но той вече беше затворил.

Ръката ѝ се разтрепери, докато поставяше слушалката на вилката. Пред очите ѝ се мярна въртящата се рулетка, топчето от слонова кост, преминаващо от червено на черно, от черно на червено в играта, която играеха заедно. С треперещи ръце облече тясна бяла вълнена рокля с маншети от оцелот, после добави малка шапка с воал от прозрачен тюл. Отвори сама вратата точно половин час по-късно.

Той я поведе на разходка със спортната си червена кола „Изота-Фраскини“, която сам подкара с изумителна скорост по улиците на Найтсбридж, като управляваше кормилото само с пръстите на дясната си ръка. Тя се взираше в него с периферното си зрение, наслаждаваше се на къдриците на кестенявата му коса, които падаха толкова безгрижно над челото, както и на факта, че той е американец с гореща кръв, а не някакъв предсказуем европейец.

Най-накрая спряха пред един усамотен ресторант, където Блек Джак докосваше ръката ѝ всеки път когато тя посегнеше към виното си. Клоуи изгаряше от желание по него. Под напрегнатия поглед на неспокойните му сребристи очи се чувстваше неустойимо красива и слаба не само външно, но и вътрешно. Всичко в него раздвижваше чувствата ѝ — начинът, по който вървеше, звукът на гласа му, миризмата на тютюн в дъха му. Джак Дей беше върховният трофей, последното потвърждение на собствената ѝ красота.

Когато напуснаха ресторанта, той я притисна към дънера на един чинар и я целуна, съблазнително, порочно. Пъхна ръката си зад нея и я плъзна по дупето ѝ.

— Желая те — промърмори в устата ѝ.

Тялото ѝ беше толкова изпълнено с желание, че изпита истинска болка да не му се отдаде.

— Твърде бърз си за мен, Джак. Трябва ми време.

Той се разсмя и щипна брадичката ѝ, сякаш изпитваше особено удоволствие от начина, по който го разиграва. После стисна гърдите ѝ

точно когато една възрастна двойка излизаше от ресторанта и поглеждаше към тях. По пътя към дома я забавляваше с вицове и не каза нищо за повторна среща.

Когато два дни по-късно икономката ѝ обяви, че Джак я търси по телефона, Клоуи поклати глава и отказа да приеме разговора. После изтича в стаята си и изпадна в пристъп на плач от страх, че го отблъсква твърде силно и рискува той да загуби интерес. Следващия път когато го видя, на откриване на галерия, на ръката му висеше някаква червенокоса танцьорка. Клоуи се престори, че не забелязва.

На следващия следобед той се появи на вратата ѝ и я заведе на разходка из провинцията. Тя заяви, че е ангажирана и не може да вечеря с него.

Хазартната им игра продължи и Клоуи не можеше да мисли за нищо друго. Когато Джак не беше с нея, тя го призоваваше във въображението си — неуморните движения, безгрижните къдрици, закачливия мустак. Едва можеше да мисли от плътното влажно напрежение, което задушаваше тялото ѝ, но все още отблъскваше сексуалните му аванси.

Той я провокираше жестоко, като проследяваше формата на ухото ѝ с устни и шепнеше:

— Не мисля, че си подходящата жена за мен.

В отговор тя обвиваше с ръка врата му.

— Не мисля, че си достатъчно богат за мен.

Топчето от слонова кост тракаше по рулетката, червено — черно, черно — червено... И Клоуи знаеше, че скоро ще спре.

— Тази вечер — каза Джак, когато вдигна телефона. — Бъди готова за мен в полунощ.

— Полунощ? Не ставай смешен, скъпи. Това е невъзможно.

— Полунощ или никога, Клоуи. Играта свърши.

Тази нощ тя облече черен кадифен костюм с кристални копчета над копринена блуза в цвят шампанско. Очите ѝ проблеснаха ярко насреща ѝ от огледалото, докато решише тъмната си коса и подвиваше краищата ѝ навътре. Блек Джак Дей се появи издокаран в смокинг на прага ѝ точно в дванайсет. При вида му вътрешностите ѝ се втечиха като парфюмирания лосион, който беше нанесла върху кожата си. Вместо към исота-фраскини, той я поведе към даймлер с нает шофьор и обяви, че отиват в „Хародс“.

Тя се разсмя.

— Не е ли малко късно за пазаруване в полунощ?

Той не каза нищо, а само се усмихна, докато се настаняваше на меките кожени седалки, и започна да говори за понито, което мисли да купи от Ага Хан. Не след дълго даймлерът отби край зелено-златния вход на „Хародс“. Клоуи погледна приглушеното осветление, което се виждаше през вратите на празния магазин.

— Изглежда, „Хародс“ не е отворен, Джак, дори и за теб.

— Ще видим, мила.

Шофьорът им отвори задната врата и Джак ѝ помогна да слезе от колата.

За нейно изумление, иззад стъклената врата на магазина се появи портиер в ливрея и след като хвърли няколко бързи погледа дали някой на улицата не ги гледа, отключи вратата, за да влязат.

— Добре дошли в „Хародс“, господин Дей.

Тя погледна отворената врата с изумление. Дори Блек Джак Дей не можеше просто да си позволи да влезе в най-известния универсален магазин на света много след края на работното време и без присъствието на продавачи. Когато не помръдна, Джак я побутна напред с решителен натиск върху кръста ѝ. Веднага щом влязоха, портиерът направи най-изумителното нещо — докосна шапката си, излезе на улицата и заключи след тях. Тя не можеше да повярва на очите си и погледна Джак неразбиращо.

— Рулетката беше особено щедра с мен, откакто те срещнах, мила. Помислих си, че едно частно пазаруване може да ти хареса.

— Но магазинът е затворен. Не виждам никакви служители.

— Още по-добре.

Тя настоя за обяснение, но той не каза почти нищо освен това, че е уредил лично — и както беше сигурна доста незаконно — споразумение с няколко от по-новите и по-безскрупулни служители на „Хародс“.

— Няма ли хора, които работят тук през нощта? Почистващ персонал? Охрана?

— Твърде много въпроси задаваш, мила. За какво са ти парите, ако не можеш да си купиш удоволствие? Нека видим какво ще привлече окото ти тази вечер. — Той взе един златист и един сребрист шал от стойката и ги надипли около кадифената яка на самото ѝ.

— Джак, не мога да ги взема просто така!

— Спокойно, мила. Магазинът ще бъде щедро компенсиран. А сега, ще ме отегчаваш ли с тревогите ти, или ще се забавляваме?

Клоуи не можеше да повярва на случващото се. Не се виждаха продавачи, нито уредници, нито пазачи. Наистина ли големият универсален магазин беше неин? Погледна към шала около врата си и изпусна задъхано възклицание. Той посочи с ръка изобилието от елегантни стоки.

— Давай. Вземи си нещо.

С безразсъден кикот тя се протегна и издърпа една чантичка с пайети, а после метна плетената дръжка през рамо.

— Много хубаво — каза той.

Тя обви ръце около врата му.

— Ти със сигурност си най-вълнуващият мъж на света, Джак Дей! Обожавам те!

Дланите му пропълзяха надолу по талията ѝ към извивката на дупето и придърпаха хълбоците ѝ плътно към неговите.

— А ти си най-вълнуващата жена. Не можех да позволя да консумираме любовната си афера на някакво обикновено място, нали?

Черно-червено... червено-черно... Твърдостта, притисната към корема ѝ, не ѝ позволи да интерпретира погрешно думите му и тя почувства как в нея се надига едновременно жегата и студ. Играта щеше да свърши тук... в „Хародс“. Само Джак Дей можеше да измисли нещо толкова скандално. Мисълта за това завъртя главата ѝ като червено-черното колело.

Той издърпа чантата от рамото ѝ, махна черното ѝ сако и ги увеси на една стойка за копринени чадъри с дръжки от палисандрово дърво. После свали сако и смокинг и го постави до нейното, така че остана само по бяла риза с плисиран нагръдник с лъскави черни ръкавели. Тънкият му кръст беше пристегнат с пояс.

— Ще ги вземем по-късно — обяви той, като постави отново един шал на раменете ѝ. — Хайде да направим изследователска експедиция.

Заведе я в известната зала за храни на „Хародс“, с огромните мраморни тезгяхи и изрисуван таван.

— Гладна ли си? — попита я, като ѝ поднесе сребърна кутия с шоколади от рафта.

— За теб — отвърна тя.

Устата му зад мустаците се изви. Махна капака на кутията, взе един бонбон от тъмен шоколад и го захапа от едната страна, така че от вътрешността му да се процеди малко кремообразен черешов ликьор. Бързо го притисна към устните ѝ и започна да го плъзга навътре-навън, така че част от пълнежа да остане в устата ѝ. После го пхна в своята и наведе глава, за да я целуне. Когато устните ѝ се отвориха, сладки и лепнещи от ликьора, той избута шоколадовата черупка напред с език, Клоуи погълна бонбона със стон и тялото ѝ стана течно и безформено като сърцевината му.

След като той най-сетне се отдръпна, избра бутилка шампанско, махна тапата и я наведе първо към нейните, а после и към своите устни.

— За най-скандалната жена в Лондон — каза, наведе се напред и облиза последното петънце от шоколада, останало в ъгълчето на устата ѝ.

Прекошиха първия етаж, взеха чифт ръкавици, букет копринени теменуги и ръчно изрисувана кутия за бижута и ги поставиха на купчина, която да вземат по-късно. Накрая стигнаха до отдела за парфюми и замайващата смес от най-изисканите аромати на света заля Клоуи, но този път уханието им не бе накърнено от тълпите хора, изпълващи пространството между щандовете през деня.

Когато стигнаха до средата, той пусна ръката ѝ и се обърна да я погледне. Започна да разкопчава блузата ѝ и тя почувства странна смесица от възбуда и притеснение. Въпреки факта, че магазинът беше празен, те все пак бяха в центъра на „Хародс“.

— Джак, аз...

— Не се дръж като дете, Клоуи. Следвай примера ми.

Потръпна от вълнение, когато той избута сатенената материя на блузата ѝ, за да разкрие дантеления ѝ сутиен с цвят на слонова кост. Издърпа една опакована в целофан кутия с „Джой“ от откритата стъклена витрина и разопакова парфюма.

— Облегни се на щанда — каза ѝ с копринен глас. — Сложи ръце на ръба.

Тя изпълни инструкциите му, отслабена от напрегнатостта в сребристите му очи. Той извади запушалката от гърлото на шишето и я

плъзна под дантеления ръб на сутиена ѝ. Клоуи си пое рязко въздух, когато Джак потърка студения край по зърното ѝ.

— Хубаво е, нали? — промърмори Джак с нисък и дрезгав глас.

Тя кимна, неспособна да говори. Той постави запушалката в шишенцето, взе втора капка парфюм и я плъзна от другата страна на сутиена, за да докосне другото ѝ зърно. Клоуи усещаше как плътта ѝ набъбва под бавното кръгово движение на стъклото и когато жегата започна да се натрупва вътре в нея, красивото безразсъдно лице на Джак сякаш заплува пред очите ѝ.

Той плъзна запушалката надолу и тя почувства ръката му да се мушва под ръба на полата ѝ и бавно да се издига по чорапите.

— Разтвори крака — прошепна Джак.

Тя стисна края на щанда с ръце и изпълни молбата му. Джак плъзна запушалката нагоре по едното ѝ бедро, над ръба на чорапите и по голата ѝ кожа, като описваше бавни кръгове до самия край на бикините ѝ. Клоуи изстена и отвори краката си по-широко.

Той се разсмя коварно и извади ръката си изпод полата ѝ.

— Не още, мила. Още не.

Двамата продължиха из притихналия магазин, вървяха от един отдел към друг почти без да разговарят. Той погали гърдите ѝ, когато забодее една антична арменска игла на яката на блузата ѝ, потърка дупето ѝ през полата, докато плъзгаше гребен с дръжка от чисто сребро през косата ѝ. Тя пробва един колан от крокодилска кожа и чифт обувки със заострени върхове. В отдела за бижута той махна перлените ѝ обеци и ги замени със златни клипсове, оградени от дузини малки диаманти. Когато Клоуи възрази срещу това разточителство, той се изсмя.

— Това е само едно завъртане на рулетката, мила. Само едно.

Намери яка от пера на бяло марабу и след като я бутна към една мраморна колона, смъкна блузата по раменете ѝ.

— Твърде много приличаш на ученичка — заяви и се протегна да махне сутиена ѝ. Копринената материя се плъзна от пръстите му на килима и тя застана пред него гола до кръста.

Имаше големи, пълни гърди, увенчани с плоски зърна, големи колкото монета от петдесет цента, втвърдени и набъбнали от възбуда. Джак повдигна всяка от гърдите ѝ в ръце. Харесваше ѝ да се показва пред него и застана напълно неподвижна, хладината от колоната

приятно докосваше горещия ѝ гръб. Той заципа зърната ѝ и тя ахна. Джак се разсмя, хвана меката яка и я уви около голите ѝ рамене, така че да я покрие. После бавно започна да дърпа краищата напред-назад.

— Джак... — Тя искаше да я вземе там. Искаше да се плъзне надолу по колоната, да отвори крака и да го поеме в себе си.

— Развих неочакван копнеж за малко „Джой“ — прошепна ѝ Джак. Отмести шала на една страна, покри голямото ѝ зърно с уста и започна да го смуче настойчиво.

Тя потрепери, когато жегата изпълни всяка частица от нея, изгори вътрешните ѝ органи, попари кожата ѝ.

— Моля те... — промърмори. — О, моля те... не ме измъчвай повече.

Той се отдръпна от нея, неспокойните му очи припламваха игриво.

— Още мъничко, мила. Още не съм се наиграл. Мисля, че трябва да идем при кожата.

И после с полуусмивка, която ѝ показва, че знае точно колко далеч я е отвел, той намести яката върху гърдите ѝ, като драсна леко едното ѝ зърно с нокът, докато наместваше краищата.

— Не искам да гледам кожи — каза тя. — Искam...

Но той я поведе към асансьора, който ловко задвижи с лостове, сякаш го правеше всеки ден. Докато пътуваше нагоре с него, голите ѝ гърди бяха покрити само с белите пера на марабуто.

Когато стигнаха, Джак сякаш забрави за нея. Отиваше от стелаж на стелаж, разглеждаше палтата и шаловите по тях, докато накрая избра дълго до земята палто от руски рис. Космите бяха дълги и дебели, сребристобели на цвят. Той огледа за момент палтото и после се обърна към нея.

— Свали си полата.

Пръстите ѝ се запънаха на страничния цип и за момент тя си помисли, че ще трябва да го помоли за помощ. Но после закопчалката се предаде, Клоуи плъзна полата заедно с подплатата надолу по бедрата си и я прекрачи. Краищата на яката падаха до горната част на дантеления ѝ жартиерен колан.

— Бикините. Свали и бикините.

Дъхът ѝ излизаше на къси, тихи хрипове, докато изпълняваше молбата му, и накрая остана само по жартиери и чорапи. Без да ѝ казва,

сама махна боата и я пусна на земята, като леко изпъна рамене назад, така че Джак да пирува с гледката на гърдите ѝ, узрели и набъбнали, и на лоното ѝ, покрито с тъмни копринени косъмчета, очертани от бялата дантела на жартиерите.

Тръгна към нея, протегнал великолепно палто в ръце, а тъмните му очи проблясваха като лъскавите му ръкавели.

— За да избереш подходящата кожа, трябва да я почувстваш със своята собствена... с гърдите си... — Гласът му беше тих и мек като кожата на риса, която спускаше възбуждащо по тялото ѝ. — С гърдите... с корема и с дупето... с вътрешността на бедрата...

Тя се протегна към палтото и притисна кожата до своята.

— Моля те... Измъчваш ме. Моля те, спри...

Той се отдръпна отново, но този път само за да махне ръкавелите от ризата си. Клоуи го гледаше как се съблича, а сърцето ѝ биеше в гърлото от желание. Той застана пред нея гол, взе палтото от ръцете ѝ и го положи с козината нагоре върху ниския подиум в центъра на помещението. После стъпи върху него и я издърпа при себе си.

Докосването на голата му кожа до нейната запали възбудата ѝ толкова силно, че тя почти забрави да диша. Той прокара ръцете си по тялото ѝ, после я обърна така, че да гледа към изложбеното пространство. Премести се леко зад нея и започна да гали гърдите ѝ, сякаш я възбуждаше за невидима публика, която ги наблюдаваше мълчаливо в тъмния салон. Ръката му се спусна по корема ѝ и покрай бедрата. Тя почувства пениса му да се втвърдява до бедрото ѝ. Ръката му се намести между краката ѝ и от докосването му жегата в нея се натрупа, в тялото ѝ запулсира безкраен копнеж за освобождение.

Джак я положи върху меката дебела кожа и погали бедрата ѝ, като ги разтвори и се намести между тях. Тя обърна бузата си към меката козина и изви хълбоци, отдаде му се изцяло в центъра на салона, върху подиума, специално проектиран да излага най-доброто от „Хародс“.

Той погледна часовника си.

— В момента охраната би трябвало да идва на работа. Чудя се колко ли време ще им е нужно да ни проследят дотук. — И после проникна в нея.

Отне ѝ момент да осъзнае думите му. Изпусна дрезгаво възклицание, когато разбра какво е направил.

— Господи! Планирал си да стане така, нали?

Той замачка гърдите ѝ с ръце и проникна по-дълбоко.

— Разбира се.

Огънят в тялото ѝ и ужасът от разкриването им се сляха в разтърсваща експлозия от чувства. Докато оргазмът я помиташе, тя захапа рамото му.

— Копеле...

Той се разсмя и свърши със силно, шумно стенание.

Едва успяха да избягат от охраната. Облечен само с най-необходимото, Джак хвърли палтото от рис върху голата Клоуи и я повлече по стълбите. Докато босите ѝ крака летяха по стъпалата, безразсъдният му смях отекваше в ушите ѝ. Преди да напуснат магазина, той хвърли бикините ѝ върху една стъклена витрина заедно с визитната си картичка.

На следващия ден Клоуи получи бележка, че майка му е болна и временно трябва да се върне в Чикаго. Докато го чакаше, тя живееше в агонията на разбърканите си емоции — гняв заради риска, на който я беше изложил, възбуда от вълнението, което ѝ беше дарил, и силен страх, че няма да се върне. Изминаха четири седмици, после пет. Тя се опита да му позвъни, но връзката беше толкова лоша, че не успяваха дори да я разберат. Изнизаха се два месеца. Клоуи се убеди, че Джак не я обича. Той беше авантюрист, търсач на силни усещания. Беше видял дебелината в нея и не искаше да имат нищо общо.

Десет седмици след нощта в „Хародс“ той се появи толкова внезапно, колкото беше изчезнал.

— Здравей, мила — каза, застанал на входната врата на къщата ѝ с кашмирено палто, безгрижно наметнато на раменете му. — Липсваше ми.

Тя се хвърли в прегръдките му, хлипаща от облекчение, че отново го вижда.

— Джак... Джак... Скъпи мой.

Той прокара палеца си по долната ѝ устна, после я целуна. Тя дръпна ръцете си и силно го зашлеви през лицето.

— Бременна съм, копеле такова!

За нейна изненада, Джак незабавно се съгласи да се ожени за нея и те се бракосъчетаха три дни по-късно в провинциалното имение на неин приятел. Докато стоеше до красивия младоженец пред

импровизирания градински олтар, Клоуи знаеше, че е най-щастливата жена на света. Блек Джак Дей можеше да се ожени за всяка, но беше избрал нея. С изминаването на седмиците тя решително игнорираше слуха, че докато е бил в Чикаго, семейството му го е лишило от наследство. Вместо това си фантазираше за бебето. Колко прелестно щеше да е да разполага с цялата любов на двама души, съпруг и дете.

Месец по-късно Джак изчезна заедно с десет хиляди паунда от една от сметките на Клоуи. Когато се появи отново шест седмици по-късно, тя го простреля в рамото с немски люгер. Последва кратко сдобряване, докато Джак не влезе в поредния късметлийски цикъл в хазартните клубове и не изчезна отново.

В Деня на свети Валентин на 1955 година Фортуна завинаги изостави Блек Джак Дей на едно коварно мокро шосе между Ница и Монте Карло. Топчето от слонова кост падна за последен път в отделението си и рулетката спря завинаги.

---

[1] Скъпа (ит.). — Б.пр. ↑

[2] Отчаяна съм. (фр.). — Б.пр. ↑

Един от бившите любовници на овдовялата Клоуи изпрати ролс-ройс „Силвър Клауд“, който да я прибере у дома след раждането на дъщеря ѝ. Разположена удобно на кожените седалки, тя се взираше в повитото в меки пелени бебе, което беше заченато толкова драматично наскоро, „Хародс“, и прокара пръст по нежната му буза.

— Моя красива малка Франческа — промърмори тя. — Няма да ти трябва баща или баба. Няма да ти е нужен никой освен мен. Ще ти дам всичко на света.

За нещастие на дъщерята на Блек Джак, Клоуи направи точно това.

През 1961 година, когато Франческа беше на шест години, а Клоуи на двайсет и шест, двете позираха за британския „Вог“. В лявата част на страницата бе поместена популярната черно-бяла фотография на Нита, облечена в рокля от циганската ѝ колекция, а отдясно бяха Клоуи и Франческа. Майката и дъщерята позираха на фона на бял екран и двете облечени в черно. Белият фон, бледността на кожата им и черните кадифени плащове с качулки правеха фотографията етюд на контраста. Единственият друг цвят идваше от четирите акцента пронизително зелено — незабравимите очи на Серитела, които оживяваха страницата и проблясваха като великолепни бижута.

След като възмущенията от фотографията преминаха, повечето критични читатели отбелязаха, че обаятелните черти на Клоуи не са толкова екзотични като тези на майка ѝ. Но дори най-критичните сред тях не можеха да намерят недостатък в момиченцето. То изглеждаше като възплъщение на идеалното дете, с блажена усмивка и ангелска неземна красота, която се излъчваше от овала на малкото му лице. Само фотографът, който направи снимката, бе на различно мнение. Той имаше два малки белега, двойка бели резки на ръката си, на мястото, където се бяха забили острият малки резци на Франческа.

— Не, не, мила. — Клоуи смърми Франческа, когато ухапа фотографа. — Не трябва да хапеш този мил човек. — Тя размаха към дъщеря си дългия си нокът, лакиран в абаносово черно.

Франческа погледна непокорно майка си. Искаше да си е у дома и да си играе с новия куклен театър, а не да я снима някакъв грозен мъж, който само ѝ казваше да не мърда. Тя забодеше върха на едната си блестяща черна кожена обувка в белия екран и разтърси кестенявите си къдрици, за да ги освободи от ограничението на черната кадифена качулка. Майка ѝ беше обещала специално пътуване до „Мадам Тюсо“, ако се държеше добре, а Франческа обичаше восъчните фигури. Дори така обаче, не беше абсолютно сигурна, че е сключила най-добрата сделка. Обичаше също и Сен Тропе.

След като утеши фотографа за наранената му ръка, Клоуи се протегна, за да пристегне косата на дъщеря си, и после дръпна ръка с неочаквано изскимтяване, защото получи същото отношение.

— Непослушно момиче! — изстена тя, вдигайки ръка към устата си, за да засмуче раната.

Очите на Франческа незабавно се напълниха със сълзи и Клоуи се вбеси на себе си, че беше реагирала толкова остро. Тя бързо придърпа дъщеря си в прегръдка.

— Няма значение — изгука ѝ. — Клоуи не е ядосана, скъпа. Лоша мама. Ще ти купим хубава нова кукла на връщане у дома.

Франческа се притисна силно в ръцете на любящата си майка и погледна към фотографа през гъстите сенки на миглите си. После му се изплези.

Този следобед беше първият, но съвсем не и последният път, когато Клоуи усети върху себе си жилото на мъничките остри зъби на Франческа. Но дори след напускането на три бавачки тя отказваше да признае, че дъщеря ѝ има проблем с хапането. Франческа беше просто много буйна, а Клоуи нямаше намерение да си спечели омразата ѝ, като прави проблем от нещо толкова тривиално. Терорът на Франческа можеше да продължи необезпокояван, ако на свой ред едно друго дете не я беше ухапало след спречкване за люлката в парка. Когато Франческа откри, че това преживяване е болезнено, хапането спря. Тя не беше умишлено жестока, просто искаше да постигне своето.

Клоуи купи къща в стил „Кралица Ана“ на Ъпър Гросвенър стрийт, недалеч от американското посолство и източния край на Хайд Парк. Висока четири етажа, но широка не повече от десетина метра, тясната постройка беше реставрирана през 30-те години на XX век от Сири Моъм, съпругата на Съмърсет Моъм и една от най-известните

дизайнерки на времето си. Виещата се стълба водеше от приземния етаж към приемната и покрай портрета на Клоуи и Франческа, сниман от Сесил Бийтън. Коралови колони от изкуствен мрамор ограждаха входа към приемната, в която беше разположена стилна смесица от френски и италиански произведения на изкуството, както и няколко стола „Адам“ и колекция от венециански огледала. На горния етаж беше спалнята на Франческа, декорирана като част от замък на Спящата красавица. Тук Франческа царуваше, като принцеса над земите си, сред дантелените завеси, окичени с розички от розова коприна, и леглото с балдахин.

От време на време даваше приеми в приказната си стая и сервираше подсладен чай в дрезденски порцелан за дъщерята на една приятелка на Клоуи.

— Аз съм принцеса Аврора — обяви тя веднъж на Клара Милингфорд, като изящно заметна кестенявите си къдрици, които заедно с безразсъдството бе наследила от Блек Джак Дей. — А ти си една от добрите жени от селото, дошла на посещение при мен.

Клара, единствената дъщеря на виконт Алсуърт, нямаше намерение да бъде някаква си жена от селото, докато високомерната Франческа Дей се преструва на благородничка. Тя остави третата си лимонова бисквита и възкликна:

— Аз искам да съм принцеса Аврора!

Предложението толкова силно удиви Франческа, че се разсмя, прозвуча като сребърно малко звънче.

— Не ставай глупава, скъпа Клара. Ти имаш големи лунички. Не че луничките ти не са симпатични, разбира се, но със сигурност не и за принцеса Аврора, която е най-известната красавица на земята. Аз ще съм принцеса Аврора, а ти може да си кралицата.

Франческа сметна, че компромисът ѝ е израз на висша справедливост, и беше безкрайно разочарована, когато Клара, също като толкова много други момиченца, които идваха да си играят с нея, не се върна повече. Тяхното изчезване я озадачаваше. Не споделяше ли всичките си красиви играчки с тях? Не им ли позволяваше да играят в красивата ѝ спалня?

Клоуи пренебрегваше всички признаци, че детето ѝ започва ужасно да се разглезва. Франческа беше нейното бебче, ангел, идеалното ѝ малко момиченце. Тя наемаше най-либералните

възпитатели, купуваше най-новите кукли, най-съвременните игри, суетеше се около нея, глезеше я и ѝ позволяваше да прави всичко, което поиска, стига да не я застрашава. Неочакваната смърт вече беше надигнала грозната си глава два пъти в живота на Клоуи и мисълта, че нещо може да се случи на скъпоценното ѝ дете, смразяваше кръвта ѝ. Франческа беше нейната котва, единствената емоционална привързаност, която можеше да поддържа в безцелния си живот. Понякога лежеше в леглото си, неспособна да заспи, с лепнеща от студена пот кожа, и си представяше ужасите, които можеха да сполетят малкото ѝ момиче, прокълнато да има баща с безразсъден характер. Виждаше как Франческа скача в плувния басейн и повече не изплува, как пада от ски лифта, как къса мускул на крака си, докато танцува балет, как обезобразява лицето си при инцидент с колело. Не можеше да се отърси от ужасния страх, че нещо страшно се спотайва зад гърба ѝ, готово да сграбчи дъщеря ѝ. Искаше ѝ се да постави Франческа в памук и да я заключи далеч, в красив копринен замък, където нищо никога нямаше да я нарани.

— Не! — пицеше тя, когато Франческа се отскубваше от нея и се втурваше по тротоара в преследване на гълъб. — Върни се! Не тичай така!

— Но аз искам да тичам — протестираше Франческа. — Вятърът свири в ушите ми.

Клоуи клякаше до нея и протягаше ръце.

— Бягането разрошва косата и кара лицето да почервенява. Хората няма да те обичат, ако не си красива. — Тя държеше здраво Франческа за ръцете, докато изричаше тази най-ужасна заплаха, както другите майки използваха Торбалан, за да сплашват децата си.

Понякога Франческа се противеше, тайно се премятеше или се люлееше на някой клон, докато бавачката ѝ не внимаваше. Но тези пакости винаги излизаха наяве и нейната привързана към удоволствията майка, която никога не ѝ отказваше нищо, която никога не я порицаваше дори за най-безобразното поведение, обезумяваше толкова, че плашеше Франческа.

— Можеш да се убиеш! — крещеше ѝ тя и сочеше петното от трева върху жълтата ленена рокля или мръсотията, размазана на бузата ѝ. — Виж колко грозна изглеждаш! Колко ужасна! Никой не обича грозни малки момиченца! — После започваше да плаче толкова

сърцераздиращо, че Франческа се ужасяваше. След няколко подобни притеснителни епизода тя научи урока си: в живота всичко ѝ беше разрешено, стига да изглежда красива, докато го прави.

Двете водеха елегантен бохемски живот, осигурен от наследството на Клоуи, както и от щедростта на върволицата от мъже, преминаващи през живота ѝ по същия начин, както някога бащите им бяха преминавали през този на Нита. В международните елитарни кръгове скандалният вкус на Клоуи и разточителните ѝ навици допринасяха за нейната репутация на забавна компания и изкусна домакиня, човек, на когото винаги може да се разчита да оживи и най-скучното събитие. Именно Клоуи наложи тенденцията последните две седмици на февруари да се прекарват по извитите плажове на Рио де Жанейро; Клоуи развесели мудните часове в Довил, когато гостите се отегчаваха от полото, като организира сложен лов на съкровища, който изпрати всички да се надпреварват из френската провинция в малки коли в преследване на плешиви свещеници, нешлифовани изумруди или идеално изстудени бутилки „Шовал Блан“; Клоуи настоя една Коледа да изоставят Сейнт Мориц в полза на една мавританска вила в Алгарве, където се забавляваха с група смешни безпътни рок звезди и безкраен запас от хашиш.

Клоуи вземаше дъщеря си със себе си доста често, заедно с бавачката и настоящия възпитател в небрежното ѝ образование. Те обикновено я държаха отделена от възрастните през деня, но понякога нощем Клоуи я представяше на отегчената компания, сякаш детето беше някакъв особено хитър коз.

— Ето я и нея! — обяви Клоуи един от тези пъти, докато извеждаше Франческа на откритата палуба на „Кристина“, яхтата на Аристотел Онасис, закотвена за през нощта близо до Тринидад. Просторният участък край кърмата беше покрит със зелен балдахин, а гостите се бяха излегнали в удобни кресла в края на една мозаечна репродукция на критския Минотавър, инкрустирана в тиковото дърво. Мозайката беше служила като подиум за танци едва преди час и покъсно щеше да бъде снижена с девет фута и напълнена с вода за всички, които искат да поплуват преди сън.

— Ела тук, моя красива принцесо — каза Онасис с протегнати ръце. — Ела и дай на чичо Ари целувка.

Франческа потърка сънливо очи, за да пропъди съня, и пристъпи напред, подобна на изящна кукла. Идеалната ѝ малка уста бе извита като лъка на Купидон, а зелените ѝ очи се отваряха и затваряха, сякаш клепачите ѝ бяха леко натежали. Диплите от белгийска дантела на деколтето на дългата ѝ бяла нощница се развяваха от нощния бриз, босите ѝ крака се подаваха изпод подгъва, разкривайки ноктите ѝ, лакирани в нежнорозов цвят. Въпреки факта, че беше само на девет и бе събудена в два сутринта, сетивата ѝ постепенно се изостриха. През целия ден беше изоставена на грижите на персонала и сега беше нетърпелива да прегърне шанса си да завладее вниманието на възрастните. Може би, ако тази вечер беше особено добра, щяха да ѝ позволят да остане с тях на следващия ден.

С клюноподобния си нос и малките очи, покрити дори през нощта със злокобни плътни черни очила, Онасис я плашеше, но тя покорно пристъпи в прегръдката му. Предишната нощ той ѝ беше дал красива огърлица, оформена като морска звезда, и тя не искаше да рискува да пожертва другите подаръци, които можеше да ѝ даде.

Докато Онасис я повдигаше в скута си, тя погледна към Клоуи, която се бе сгушила в настоящия си любовник, Джанкарло Моранди, италианския пилот от Формула 1. Франческа знаеше всичко за любовниците, защото Клоуи ѝ го беше обяснила. Любовниците бяха очарователни мъже, които се грижеха за жените и ги караха да се чувстват красиви. Франческа нямаше търпение да порасне достатъчно, за да има собствен любовник. Не Джанкарло обаче. Понякога той излизаше с други жени и тогава майка ѝ плачеше. Вместо това Франческа искаше любовник, който да ѝ чете книги и да я води на цирк, да пуши лула, като някои от мъжете, които бе виждала да вървят със своите малки момиченца по Серпантината.

— Внимание! — Клоуи се изправи и плесна с ръце над главата си като фламенко танцьорките, които Франческа видя да танцуват последния път, когато бяха в Торемолинос. — Сега моята красива дъщеря ще ви илюстрира колко бездънно невежи селяндури сте всички. — Изявлението ѝ беше посрещнато с иронични подвиквания и Франческа чу как Онасис се изкиска в ухото ѝ.

Клоуи отново се притисна до Джанкарло и потри крака си, обут в тесен бял панталон в пресеца му, докато накланяше глава по посока на Франческа.

— Не им обръщай внимание, сладка моя — обяви високо тя. — Те са боклуци от най-лош вид. Не мога да разбера защо се занимавам с тях. — Клоуи посочи към една ниска махагонова масичка. — Образовай ги, ако обичаш, Франческа. Никой, освен чичо ти Ари не притежава и най-слаба изтънченост.

Франческа се плъзна от коляното на Онасис и тръгна към масата. Усещаше погледите на всички върху себе си и умишлено удължи мига, като правеше бавни крачки, държеше раменете си изпънати назад и се преструваше, че е мъничка принцеса на път за трона. Когато стигна до масата и видя шестте малки обкантени със злато порцеланови купички, се усмихна и отметна косата от лицето си. Коленичи на килимчето пред масата и огледа замислено купите.

Съдържанието им грееше върху белия порцелан, шест купчинки блестящ влажен хайвер в различни отсенки на червеното, сивото и бежовото. Ръката ѝ докосна крайната купа, която съдържаше голям куп перлено червени яйца.

— Съомгов хайвер — каза тя, като го отмести. — Не струва. Истинският хайвер идва само от есетрите в Каспийско море.

Онасис се разсмя и една от филмовите звезди изръкопляска.

Франческа бързо се разпореди с другите две купи.

— Това са хайвери от пинагорови риби, така че няма да се занимаваме и с тях.

Декораторът се наведе към Клоуи.

— Как я обучи, с кърмата или чрез осмоза? — поинтересува се той.

Клоуи го погледна лошо.

— С кърмата, разбира се.

— Какви славни гърди са това, сага^[1]. — Джанкарло прокара длан над предната част на бюстието на Клоуи.

— Това е белуга — обяви Франческа, която не беше доволна, че вниманието се отклонява от нея, особено след като беше прекарала целия ден с възпитателката, която все мърмореше ужасни неща само защото тя отказваше да учи скучната ѝ таблица за умножение. Положи крайчеца на пръста си в края на централната купа. — Ще забележите, че хайверът на белугата има най-големи зърна. — Премести ръката си към следващата купа. — Това е севруга. Цветът е същият, но зрънцата

са по-малки. А това е есетра, най-любимият ми вид. Яйцата са големи почти колкото на белугата, но цветът е по-златист.

Чу задоволителен хоров смях, смесен с ръкопляскания, и после всички започнаха да поздравяват Клоуи за умното ѝ дете. Първоначално Франческа се усмихваше на комплиментите, но после щастието ѝ започна да гасне, когато осъзна, че всички гледат Клоуи вместо нея. Защо майка ѝ получаваше цялото внимание, когато тя беше изпълнила номера? Очевидно възрастните никога нямаше да ѝ позволят да остане на палубата с тях през деня. Разгневена и объркана, Франческа скочи на крака и помете с ръка масата, като запрати порцелановите купи и хайвера по полираната тикова палуба на Аристотел Онасис.

— Франческа! — възкликна Клоуи. — Какво не е наред, скъпа моя?

Онасис се мръщеше и мърмореше нещо на гръцки, което звучеше смътно заплашително на Франческа. Тя нацупи долната си устна и се опита да измисли как да замаже грешката си. Предполагаше се малкият проблем с променливото ѝ настроение да е тайна — нещо, което не биваше да се показва пред приятелите на Клоуи при никакви обстоятелства.

— Съжалявам, мами — каза тя. — Стана, без да искам.

— Разбира се, мила — отвърна Клоуи. — Всички знаят това.

Недоволното изражение на Онасис обаче не изчезна и Франческа знаеше, че са необходими по-енергични действия. С драматичен вик на болка тя побягна през палубата към него и се вкопчи в скута му.

— Извинявай, чичо Ари — изхлипа, а очите ѝ незабавно се напълниха със сълзи, един от най-добрите ѝ трикове. — Стана случайно, наистина! — Сълзите закапаха от долните ѝ клепачи и се затъркаляха по бузите, докато тя се концентрираше да не потрепне под погледа на черните слънчеви очила. — Обичам те, чичо Ари — въздъхна тя, насочвайки пълната сила на жалното си, обляно в сълзи лице нагоре в изражение, което бе усвоила от един стар филм с Шърли Темпъл. — Обичам те и бих искала да си ми татко.

Онасис се изкикоти и каза, че се надява никога да не я среща на масата за залагания.

След като освободиха Франческа, тя се върна в апартамента си, преминавайки край детската стая, където се провеждаха уроците ѝ

през деня на една яркожълта маса, разположена пред парижки стенопис, нарисуван от Лудвиг Бемелманс. Стенописът я караше да се чувства така, сякаш живее в някоя от книгите на Маделин — само че с по-хубави дрехи, разбира се. Стаята беше проектирана за двете деца на Онасис, но тъй като те не бяха на борда, беше изцяло на разположение на Франческа. Макар че беше красиво място, тя всъщност предпочиташе бара, където веднъж дневно ѝ беше разрешено да пие джинджифилова лимонада, сервирана в чаша за шампанско заедно с хартиено чадърче и коктейлна черешка.

Всеки път когато седнеше на бара, тя пиеше бавно, за да удължи удоволствието, докато се взираше надолу през стъклената маса в осветен морски пейзаж с малки корабчета, които се движеха с магнити. Поставките за краката на бар столовете бяха изработени от полирани китови кости, които тя едва достигаше с върховете на ръчно изработените си италиански сандали, а тапицерията им беше копринено мека под бедрата ѝ. Помнеше как един път майка ѝ бе изпищяла радостно, защото чичо Ари ѝ беше казал, че седят върху краекожието на китов член. Франческа също се беше разсмяла и бе казала на чичо Ари, че е глупав, защото сигурно бе имал предвид слонски хобот.

На „Кристина“ имаше девет апартамента, всеки от които с изящно украсена дневна и спалня, както и с баня от розов мрамор, която Клоуи обяви за „толкова разкошна, че е на границата на натруфена“. Всеки апартамент беше наречен на различен гръцки остров, чиято форма бе очертана в медальон от златни листа, закачен на вратата. Сър Уинстън Чърчил и жена му Клементин, чести посетители на яхтата, вече се бяха оттеглили за сън в своя апартамент „Корфу“. Франческа го подмина, после потърси очертанията на един конкретен остров, Лесбос. Клоуи се бе разсмяла, когато ги настаняха в Лесбос, и каза на Франческа, че няколко дузини мъже определено не биха се съгласили с този избор. Когато Франческа я попита защо, майка ѝ отвърна, че е твърде малка, за да разбере.

Франческа мразеше, когато Клоуи отговаряше така на въпросите ѝ, затова скри синия пластмасов контейнер с мембраната против забременяване на майка си, за който Клоуи сама ѝ бе казала, че е най-ценното ѝ притежание, макар Франческа да не разбираше защо. Не ѝ го върна, не и докато Джанкарло Моранди не я измъкна от уроците,

когато Клоуи не ги гледаше, и не я заплаши, че ще я изхвърли през борда и ще остави акулите да изядат очите ѝ, ако не му каже какво е направила с нея. Франческа мразеше Джанкарло Моранди и се опитваше да стои далеч от него.

Точно когато стигна до „Лесбос“, чу вратата на „Родос“ да се отваря. Погледна натам и видя Еван Вारीън да върви по коридора, усмихна му се, разкривайки красивите си прави зъби, и две трапчинки украсиха бузите ѝ.

— Здравей, принцесо — каза той с дълбокия си тембър, който използваше за двойния агент от контраразузнаването Джон Булет в наскоро пуснатия феноменално успешен шпионски филм или когато се въплъщаваше в Хамлет в „Дъ Олд Вик“. Въпреки че беше син на ирландска учителка и уелски зидар, Вारीън имаше острите черти на английски аристократ и небрежната дълга фризура на оксфордски преподавател. Носеше поло в лавандулов цвят с широк цветен шал и бял ленен панталон. Но най-важното за Франческа беше, че имаше лула — великолепна кафява бащинска лула с шарено дървено гнездо. — Не е ли малко късно да си будна? — попита я той.

— Винаги стоя до късно — отвърна му тя, като леко тръсна къдриците си с цялата важност, която можеше да си придаде. — Само бебетата си лягат рано.

— О, разбирам. А ти със сигурност не си бебе. Предполагам, че се промъкваш, за да се срещнеш с някой обожател, нали?

— Не, глупчо. Мама ме събуди, за да направя номера с хайвера.

— А, да, номерът с хайвера. — Той притисна тютюна в гнездото на лулата с палеца си. — Сложи ли ти превръзка за спял тест, или беше обикновена демонстрация?

— Обикновена. Не ме моли да правя номера с превръзката, защото последния път започнах да се давя. — Видя, че той се приготвя да отmine, затова действа бързо. — Не мислиш ли, че мама изглежда страшно хубава тази вечер?

— Твоята майка винаги изглежда хубава. — Той заслони клечка кибрит с дланта си и я поднесе към лулата.

— Сесил Бийтън казва, че тя е една от най-красивите жени в Европа. Фигурата ѝ е почти идеална и разбира се, е великолепна домакиня. — Франческа потърси пример, който да го впечатли. —

Знаеш ли, че мама правеше кърри, преди който и да е друг да си помисли за това?

— Легендарен удар, принцесо, но преди да се напрегнеш още повече във възхваляването на достойнствата ѝ, не забравяй, че ние двамата се презираме.

— Ами! Тя ще те хареса, ако ѝ кажа. Мама винаги прави каквото искам.

— Забелязал съм — отвърна той сухо. — Дори и да успееш да промениш мнението на майка си обаче, което доста ме съмнява, няма да промениш моето, така че се опасявам, че ще трябва да хвърлиш мрежата си за баща някъде другаде. Трябва да ти кажа, че дори мисълта да съм постоянно окован за неврозите на Клоуи ме кара да потръпвам.

Тази вечер на Франческа не ѝ вървеше в нищо и тя каза кисело:

— Страхувам се, че тя ще се омъжи за Джанкарло и ако го направи, ще е по твоя вина! Той е отвратително лайно и аз го мразя.

— Боже, Франческа, използваш ужасен език за дете. Клоуи трябва да те напляска.

В очите ѝ се събраха буреносни облаци.

— Това е зверско! Мисля, че ти също си лайно!

Вариън подръпна крачолиите на панталона си, за да не ги намачка, като клекна до нея.

— Франческа, херувим мой, трябва да се смяташ за щастливка, че не съм ти баща, защото, ако бях, щях да те заключа в някой тъмен гардероб и да те оставя там, докато се мумифицираш.

Истински сълзи запариха в очите на Франческа.

— Мразя те — изплака тя и го ритна силно в пищяла.

Вариън скочи с вик.

Вратата на „Корфу“ се отвори рязко.

— Твърде много ли иска един стар човек просто да го оставят да спи спокойно! — Ръмженето на сър Уинстън Чърчил изпълни коридора. — Можете ли да си гледате работата някъде другаде, господин Вариън? А вие, госпожичке, веднага отивайте в леглото или ще отменя утрешната ни игра на карти!

Франческа се затича към „Лесбос“, без да възрази и думичка. Ако не можеше да има баща, поне можеше да има дядо.

С течение на годините романтичните връзки на Клоуи станаха толкова заплетени, че дори Франческа прие факта, че майка ѝ никога няма да остане с един мъж достатъчно дълго време, че да се омъжи за него. Тя се насили да възприема липсата на баща като предимство. Имаше достатъчно възрастни в живота ѝ, с които да се справя, и със сигурност не се нуждаеше от още един, който да ѝ казва какво трябва или не трябва да прави, особено когато започна да привлича вниманието на юношите. Те се препъваха винаги когато се озовеше близо до тях, а гласовете им изневеряваха, когато се опитваха да я заговорят. Тя им се усмихваше нежно и коварно, за да се изчервят, и упражняваше всички номера на флиртуването, които използваше и Клоуи — звънкия смях, изящното накланяне на главата, косите погледи. Всеки от тях работеше.

Ерата на Водолея намери своята принцеса. Момичешките дрехи на Франческа отстъпиха пред рокли с индийски шалове и многоцветни мъниста, нанизани на копринени върви. Накъдри косата си, продупчи ушите си и се гримираше професионално, за да уголеми очите си, докато сякаш не започваха да запълват цялото ѝ лице. Върхът на главата ѝ едва достигаше веждите на майка ѝ, когато за голямо свое разочарование спря да расте. Но за разлика от Клоуи, която все още пазеше останките от закръгленото дете дълбоко в себе си, Франческа никога не бе имала причина да се съмнява в собствената си красота. Тя просто съществуваше, това бе всичко — като въздуха, светлината и водата. Точно като Мери Куонт, за бога! Докато стане на седемнайсет, дъщерята на Блек Джак Дей вече беше легенда.

Еван Вариън се появи отново в живота ѝ една вечер в „Анабел“. Тя и момчето, с което беше на среща, си тръгваха, за да отидат до „Бялата кула“ за баклава и тъкмо минаваха край стъкленото отделение, което отделяше дискотеката от трапезарията на „Анабел“. Дори в модната атмосфера на най-популярния клуб в Лондон пурпурният кадифен ансамбъл от сако с подплънки на раменете и панталон на Франческа предизвикваше доста внимание, тъй като беше забравила да сложи блуза под отвореното сако с дълбоко V-образно деколте и седемнайсетгодишните ѝ гърди изпъкваха съблазнително под мястото, където реверите се събираха. Ефектът ставаше още по-изкусителен

заради късата ѝ прическа а ла Туиги, с която изглеждаше като най-еротичното момче в Лондон.

— И това ако не е моята малка принцеса. — Звучният глас прокънтя в идеални тонове, модулирани така, че да бъдат чути и в най-далечните кътчета на Националния театър. — Изглежда, е пораснала и готова да завладее света.

Като се изключеха шпионските филми за Булет, Франческа не беше виждала Еван Вариън от години. Сега, докато се завърташе с лице към него, се почувства, все едно се сблъсква с образа му от екрана. Той носеше същия костюм от „Савил Роу“, който му стоеше безупречно, същата бледосиня риза и ръчно изработени италиански обувки. От последната им среща на борда на „Кристина“ слепоочията му бяха посребрели и сега косата му беше консервативно подстригана от професионалист.

Кавалерът ѝ за вечерта, един баронет, който тъкмо се беше прибрал от „Итън“, неочаквано започна да изглежда млад като теле сукалче.

— Здравей, Еван — каза тя и се усмихна на Вариън едновременно високомерно и пленително.

Той пренебрегна очевидното нетърпение на русата красавица, увиснала на ръката му, докато изучаваше пурпурния кадифен костюм на Франческа.

— Малката Франческа. Последния път, когато те видях, не носеше толкова много дрехи. Доколкото си спомням, беше по нощница.

Други момичета може би щяха да се изчервят, но те не притежаваха бездънната самоувереност на Франческа.

— Наистина ли? Забравила съм. Забавно е, че ти си спомняш. — И после, понеже вече беше решила да привлече зрялото внимание на изтънчения Еван Вариън, тя кимна на придружителя си и му позволи да я отведе.

Вариън ѝ позвъни на следващия ден и я покани да вечерят заедно.

— В никакъв случай — изпищя Клоуи, като скочи от лотосовата поза по средата на килима в приемната, където се отдаваше на медитация два пъти дневно, освен в понеделник, когато си епилираше краката. — Еван е с двайсет години по-възрастен от теб и е печално

известен плейбой. За бога, той вече е имал четири съпруги! Категорично забранявам да се забъркваш с него.

Франческа въздъхна и се протегна.

— Извинявай, мамо, но това е свършен факт. Той ме срази.

— Бъди разумна, скъпа. Достатъчно е стар, за да ти е баща.

— Бил ли ти е любовник?

— Разбира се, че не. Знаеш, че двамата не се разбирахме.

— Тогава не знам какви възражения би могла да имаш.

Клоуи я молеше и убеждаваше, но Франческа не я послуша.

Беше уморена да я третират като дете. Беше готова за истинско приключение — сексуално приключение.

Няколко месеца по-рано беше направила страхотно изпълнение, като настоя Клоуи да я заведе на лекар, за да ѝ изпише противозачатъчни хапчета. Първоначално Клоуи се възпротиви, но бързо промени решението си, когато се натъкна на Франческа, впита в страстна прегръдка с млад мъж, който бе пъхнал ръце под полата ѝ. Оттогава всяка сутрин едно такова хапче се появяваше със закуската на Франческа, за да бъде церемониално погълнато.

Франческа не беше казала на никого, че до този момент от хапчетата нямаше полза, нито пък бе позволила на някой да забележи, че девствеността ѝ я притеснява. Всичките ѝ приятели говореха толкова хладнокръвно за сексуалните си преживявания, че тя бе ужасена, че могат да открият лъжите ѝ за нейните собствени. Ако някой разбереше какво абсолютно дете беше, тя бе сигурна, че ще загуби позициите си като най-модния член на лондонската младежка сцена.

С упорита решителност сведе сексуалността си просто до въпрос на социална позиция. Така беше по-лесно, тъй като социалната позиция бе нещо, което разбираше, докато самотата вследствие на ненормалното ѝ детство и болезнената нужда от дълбока връзка с друго човешко същество само я смущаваше.

Въпреки решимостта си да изгуби своята девственост обаче, Франческа се сблъска с неочаквано препятствие. Беше прекарала толкова голяма част от живота си с възрастни, че не се чувстваше удобно с връстниците си, дори с онези обожавачи я момчета, които я следваха навсякъде като кучета. Разбираше, че за да прави секс, трябва да има известно доверие на партньора си, а не можеше да си представи

да вярва на тези незрели момчета. Когато съзря Еван Вариън в „Анабел“, отговорът на дилемата ѝ стана очевиден. Кой щеше да я преведе по-добре през тези крехки последни порти към зрелостта от най-опитния мъж на света? Не направи никаква връзка между това, че избра Еван да е първият ѝ любовник, и предишния ѝ избор да ѝ е баща.

И така, пренебрегвайки протестите на Клоуи, Франческа прие поканата на Еван за вечеря в „Мирабел“ през следващия уикенд. Седнаха на маса близо до един от малките парници със свежите цветя на ресторанта и си поръчаха агнешко, пълнено телешко и трюфели. Той докосваше пръстите ѝ, накланяше глава с внимание, когато тя говореше, и ѝ казваше, че е най-красивата жена в заведението. Франческа обмисли този доста изтърган комплимент, но той я изпълни с доволство, особено след като екзотичната Бианка Джагър гризеше някакъв омар пред една от покритите с гоблени стени в другия край на салона. След вечерята отидоха в „Лейт“, за да хапнат силен лимонов мус и желирани ягоди, и после в кенсингтънския дом на Вариън, където той ѝ изсвири една мазурка на Шопен на рояла във всекидневната и я целуна незабравимо. И все пак, когато се опита да я поведе нагоре по стълбите към спалнята си, тя се дръпна.

— Може би друг път — каза безгрижно. — Не съм в настроение. — Не ѝ хрумна да му каже, че би ѝ харесало много повече, ако той просто я прегърне или погали косата ѝ, или ѝ позволи да се сгуши до него.

Вариън не хареса отказа ѝ, но тя оправи настроението му с дръзка усмивка, която обещаваеше бъдещи удоволствия.

Две седмици по-късно Франческа се насили да се изкачи с него по извитото двойно стълбище край пейзажа от Констабъл и една отоманка, да мине през сводестия вход и да влезе в пищно украсената спалня в стил „Луи XIV“.

— Много си сочна — каза ѝ той, излизайки от дрешника си в кафяво-син копринен халат със сложно изписан монограм JB на джобчето, очевидно костюм, който бе придобил от последния си филм. Приблужи се към нея с протегнатата ръка да погали гърдите ѝ над хавлията, с която се беше увила, след като се беше съблякла в банята. — Красота като гръд на гълъбица, нежна като утрото и сладка като майчино мляко — изрецитира Еван.

— Това от Шекспир ли е? — попита Франческа нервно. Щеше ѝ се да не си бе слагал толкова силен одеколон.

Той поклати глава.

— Това е от „Сълзите на мъртвците“, точно след като промушвам сърцето на руския шпионин с писалката. — Прокара пръсти по извивката на врата ѝ. — Може би сега е време да отидеш в леглото.

Франческа не искаше да прави нищо подобно — дори не беше сигурна, че харесва Еван Вариън — но беше стигнала твърде далеч, за да се откаже без да се унижи, така че изпълни молбата му. Матракът изскърца, когато легна на него. Защо матракът му скърцаше? Защо стаята беше толкова студена?

Без предупреждение, Еван падна върху нея. Притеснена, тя се опита да го отблъсне, но той мърмореше нещо в ухото ѝ, докато се бореше с хавлията.

— О... спри! Еван...

— Моля те, скъпа, прави каквото ти кажа...

— Махни се от мен! — В гърдите ѝ забушува паника. Тя заблъска рамото му, когато хавлията започна да се свлича.

Той отново измърмори нещо, но в паниката си тя чу само част от думите.

— ... ме възбужда — прошепна той и разтвори халата си.

— Чудовище! Махай се! Остави ме. — Докато крещеше, тя сви ръце в юмруци и започна да го налага по гърба.

Той разтвори краката ѝ с коленете си.

— ... само веднъж и ще спра. Наречи ме по име само веднъж.

— Еван!

— Не! — В нея се отъркваше някаква ужасна твърдост. — Наречи ме... Булет.

— Булет?

В мига, в който думата се отрони от устните ѝ, той проникна в нея. Франческа изпищя, когато я заля остра, гореща болка, и после, преди да успее да изкрещи втори път, той започна да трепери.

— Свиня такава — изхлипа тя истерично, удряше гърба му и се опитваше да го ритне с прикованите си крака. — Ужасна мръсна свиня. — Със сила, която не подозираше, че притежава, тя най-накрая го изблъска от себе си и скочи от леглото, повличайки покривалото, за да

скрие голото си покорено тяло. — Ще накарам да те арестуват — изплака, докато сълзите се стичаха по бузите ѝ. — Ще те накажат за това, проклет перверзник.

— Перверзник? — Той загърна халата си и стана от леглото, гърдите му все още се повдигаха тежко. — Не бих избързвал с определенията, Франческа — каза хладно. — Ако ти не беше толкова посредствена любовница, нищо подобно нямаше да се случи.

— Посредствена! — Обвинението я порази толкова много, че почти забрави за пулсиращата болка между краката и отвратителната лепкавост по бедрата си. — Посредствена? Ти ме нападна!

Той завърза колана си и я погледна враждебно.

— Колко ще се забавляват всички, когато им кажа, че красивата Франческа Дей е фригидна.

— Не съм фригидна!

— Разбира се, че си фригидна. Любил съм се със стотици жени, а ти си първата, която се оплаква. — Той тръгна към позлатения комод и си взе лулата. — Боже, Франческа, ако само знаех, че си такава ужасна смотанячка, нямаше да се занимавам с теб.

Франческа избяга в банята, намъкна дрехите си и изхвърча от къщата. Принуди се да потисне осъзнаването, че е била изнасилена. Беше се случило ужасно недоразумение и тя просто щеше да го забрави. Все пак тя беше Франческа Серитела Дей. Не можеше да ѝ се случи нищо наистина ужасно.

---

[1] Скъпа (ит.). — Б.пр. ↑

НОВИЯТ СВЯТ

Далас Фримонт Бодин веднъж бе казал на репортер от „Спортс Илюстрийт“, че разликата между професионалните голф играчи и другите превъзрасяни спортисти е главно в това, че първите не плюят. Освен ако не са от Тексас, в този случай те правят каквато глупост им харесва.

Тексаският голф стил беше една от любимите теми на Дали Бодин. Когато и да станеше въпрос за това, той заравяше ръка в русата си коса, пъхаше къс дъвка в устата и казваше:

— Говорим за истински тексаски голф, нали разбирате... не за онази модна простотия на ПГА^[1]. Земен и мръсен, който запраща топката във вятъра през урагана, забожда я на шест инча от знаменцето върху прогореното обществено игрище, построено точно до междуцатската магистрала. И не се брои, освен ако не го направиш с очуканата петица, която си изкопал от бунището като дете и си запазил само защото ти е готино да я гледаш.

Докъм есента на 1974 година Дали Бодин си бе извоювал име сред спортните журналисти като мъжа, който ще внесе така необходимата глътка свеж въздух в прашасалия свят на професионалния голф. Изказванията му бяха цветисти, а необикновено красивата му тексаска външност стоеше добре на кориците. За жалост, Дали имаше лошия навик да бъде отстраняван заради ругатни към официалните лица или заради контакти с нежелани особи, така че невинаги беше на разположение, когато нещата в лагера на пресата забуксуваха. Но всичко, което един репортер трябваше да направи, за да го намери, бе да попита местните за името на най-долнопробния кънтри бар в областта и в девет от десет случая Дали се оказваше там заедно със своя кади^[2] Кларънс Купър — Скийт, и три или четири бивши гимназиални красавици, успели да се изплъзнат от съпрузите си за вечерта.

— Бракът на Сони и Шер със сигурност е в беда — каза Скийт Купър, изучавайки един брой на списание „Пийпъл“ на светлината на отворената жабка. Погледна към Дали, който държеше с една ръка

волана на своя буик „Ривиера“, а в другата крепеше стиропорена чаша кафе. — Да, сър — продължи Скийт. — Мен ако питаш, малката Частити Боно скоро ще се сдобие с доведен баща.

— Как разбра? — Дали не се интересуваше, но светлината на фаровете в насрещната лента и хипнотичният ритъм на прекъснатата осева линия на шосе I-95 го приспиваха, а все още не бяха дори близо до щатската граница на Флорида. Погледна към часовника в осветеното табло на колата и видя, че е почти четири и половина. Оставаха три часа до началото на квалификациите за „Ориндж Блосъм Оупън“. Едва щеше да има време да си вземе душ и да изгълта няколко хапчета, за да се разсъни. Помисли си за Мечката, който вероятно вече беше в Джаксънвил и спеше в най-добрия апартамент на мистър Мариот.

Скийт захвърли „Пийпъл“ на задната седалка и взе брой на „Нешънъл Инкуайърър“.

— В интервютата си Шер започва да говори за това, колко много уважава Сони. Ето как разбрах, че скоро ще скъсат. Знаеш толкова добре, колкото и аз, че когато една жена започне да говори за „уважение“, е по-добре да си наемеш добър адвокат.

Дали се разсмя и после се прозя.

— Мамка му, Дали — възкликна Скийт, като видя как скоростомерът запълзя от седемдесет и пет към осемдесет. — Защо не пропълзиш отзад да поспиш? Нека аз да покарам малко.

— Ако сега заспя, няма да се събудя до следващата неделя, а трябва да се квалифицирам за тая глупост, особено след днес. — Тъкмо бяха приключили последния кръг на „Садърн Оупън“, където Дали бе отбелязал катастрофалните 79 — със седем удара над пара^[3] — нещо, което не възнамеряваше да му се случи отново. — Не вярвам да имаш брой на „Голф Дайджест“ сред всички тия боклуци.

— Знаеш, че не чета подобни неща. — Скийт обърна на втора страница на „Инкуайърър“. — Искаш ли да чуеш нещо за Джаки Кенеди или за Бърт Рейнолдс?

Дали изръмжа, после завъртя копчето на радиото. Макар че самият той обичаше рокендрол, се опита да намери станция с кънтри заради Скийт. Най-доброто, което откри, беше Крис Кристоферсън, който се беше продал на Холивуд, така че вместо това пусна новините.

— ... Радикалният лидер от шейсетте Джери Яфе днес беше оправдан по всички обвинения за участието му в демонстрация във военновъздушната база „Нели“ в Невада. Според федералните власти Яфе, който спечели популярност по време на бунтовете през 1968 година на конвенцията на демократите в Чикаго, в последно време е насочил вниманието си към антиядрени дейности. Част от непрестанно смаляващата се група радикали от 60-те все още въвлечени в активистки каузи...

Дали не се интересуваше от стари хипита и врътна копчето с отвращение. После отново се прозя.

— Мислиш ли, че ако опитваш наистина упорито, ще можеш да ми почетеш от онази книга, която набутах под седалката?

Скийт се протегна и издърпа издание с меки корици на „Параграф 22“ на Джоузеф Хелър, после я остави.

— Прегледах я преди няколко дни, когато беше излязъл с онази младичка брюнетка, дето все те наричаше „господин Бодни“. Проклетата книга няма смисъл. — Скийт затвори „Инкуайърър“. — Интересно ми е тя продължи ли да те нарича така и докато бяхте в мотела?

Дали завря една дъвка в устата си.

— След като си свали роклята, предимно мълчеше.

Скийт се изкиска, но това почти не промени изражението му. В зависимост от гледната точка, Кларънс Купър — Скийт беше благословен или прокълнат с лице, което го правеше същински двойник на Джек Паланс. Притежаваше същите застрашителни грозно красиви черти, същия сплескан нос и малки тесни очички. Косата му беше тъмна и преждевременно посивяваща; носеше я толкова дълга, че трябваше да я връзва на конска опашка с гумен ластик, когато асистираше на Дали. Но обикновено просто я оставяше да пада на раменете му и я прибираще с червена лента през челото, като истинския си идол, който не беше Паланс, а Уили Нелсън, най-големият разбойник в Остин, Тексас.

Скийт беше на трийсет и пет, с десет години по-възрастен от Дали. Бивш измамник, който бе лежал за въоръжен обир и беше решен да не повтори това преживяване. Край хората, които не познаваше, беше тих, предпазлив с всеки облечен в костюм, но безкрайно лоялен

към онези, които обичаше, а човекът, когото обичаше най-много, бе Далас Бодин.

Дали беше открил Скийт припаднал на пода в тоалетната в порутена бензиностанция „Тексако“ на щатски път 180 край Кадо, Тексас. По това време беше на петнайсет, дългурест тийнейджър, висок метър и осемдесет, облечен в парцалива тениска и мръсни джинси, които разкриваха глезените му. Окото му беше насинено, кокалчетата му — ожулени, а челюстта му бе подута почти двойно от бруталния сблъсък, който щеше да се окаже последен, с баща му Джейси Бодин.

Скийт все още си спомняше как се взира в Дали от мръсния под и усилено се опитва да фокусира погледа си. Въпреки насиненото си лице, момчето, застанало в тоалетната, беше най-красивото дете, което бе виждал. Имаше гъста руса коса с по-светли нишки, искрящи сини очи, обрамчени от плътни, извити мигли, и уста, с която би се гордяла всяка елитна проститутка. Докато мозъкът на Скийт се проясняваше, той забеляза и сълзите, които се стичаха през мръсотията по бузите на момчето, както и навъсеното му войнствено изражение, което го предизвикваше да направи нещо.

Скийт се изправи с препъване и плисна вода върху лицето си.

— Тази тоалетна вече е заета, синко.

Момчето забодя палец в парцаливия джоб на дънките си и вирна подутата си брадичка.

— Да бе, заета. От смърдящо безполезно кучешко лайно.

С малките си очички и лице на Джак Паланс, Скийт не беше свикнал да го предизвикват дори големи мъже, камо ли някакво си дете, което едва ли се бръснеше и веднъж седмично.

— Белята ли си търсиш, момче?

— Вече си я намерих и предполагам, че още малко няма да ми навреди.

Скийт изжабури устата си и изплю водата в умивалника.

— Ти си най-тъпото дете, което съм виждал в живота си — промърмори той.

— Аха, ами ти също не изглеждаш много умен, кучешко лайно.

Скийт не се ядосваше лесно, но запоят му бе продължил почти две седмици и не беше в добро настроение. Изпъна се, замахна с юмрук и направи две несигурни крачки напред, решен да добави още

към пораженията, които Джейси Бодин вече беше нанесъл. Момчето се запъна, но преди Скийт да успее да го удари, долнопробното уиски, което беше пил, го надви и той усети как мръсният бетонен под докосва омекналите му колене.

Събуди се на задната седалка на един студейбекър '56 с лоша шумоизолация. Хлапето караше по щатски път 180 с една ръка на волана, докато другата висеше през прозореца и тактуваше в ритъма на „Сърф Сити“.

— Отвлечаш ли ме, момче? — изръмжа той, като се поизправи на седалката.

— Типът от бензиностанцията се канеше да викне ченгетата. Тъй като, изглежда, не разполагаш със законно средство за придвижване, нямаше какво друго да направя, освен да те взема с мен.

Скийт обмисли думите му няколко минути и каза:

— Казвам се Купър, Скийт Купър.

— Далас Бодин. Хората ми викат Дали.

— Достатъчно голям ли си, че да караш законно тая кола?

Дали сви рамене.

— Откраднах колата от дъртия и съм на петнайсет. Да те пусна ли да си ходиш?

Скийт си помисли за своя пробационен инспектор, който със сигурност гледаше с лошо око на точно такъв тип изпълнения и после погледна решителното дете, което караше по напечения от слънцето тексаски път, сякаш притежаваше и земята под него. Взе решение, облегна се на седалката и затвори очи.

— Май ще поостана още няколко мили — каза.

Десет години по-късно още не си беше тръгнал.

Скийт погледна към Дали, седнал зад волана на буика от 1973-та, който караше сега, и се зачуди как годините се бяха изтърколили толкова бързо. От деня на срещата им в „Тексако“ бяха изиграли доста голф мачове. Подсмихна се, когато си спомни първия.

Не бяха пътували повече от два часа през онзи ден, когато стана очевидно, че двамата нямат почти нищо, освен пари за пълен резервоар бензин. Бягството от гнева на Джейси Бодин обаче не беше попречило на Дали да хвърли няколко очукани стика в багажника, преди да се втурне към Хюстън, така че той започна да търси информационни табели за най-близкия голф клуб.

Докато отбиваше по една оградена с дървета алея, Скийт го погледна.

— Не ти ли хрумна, че двамата не изглеждаме много подходящо за голф клуб с този откраднат студебейкър и съсипаното ти лице?

Отеклата устна на Дали се изви в самонадеяна усмивка.

— Тези неща нямат значение, когато можеш да изпълниш двеста и двайсет ярдов^[4] удар с петица и да приземиш топката върху пет centa.

Той накара Скийт да си изпразни джобовете, взе събраната сума от дванайсет долара и шейсет и четири centa, приближи се до трима от редовните членове и им предложи да изиграят приятелски мач при десет долара за дупка. предложи им великодушно да използват електрическите си колички и огромните си кожени чанти, претъпкани със стикове „Уилсън“ и „Макгрегър“. Дали обяви, че ще е щастлив да върви редом с тях със своята петица и втората си най-добра топка „Тайтълист“.

Мъжете огледаха мърлявото красиво дете, от чиито джинси се подаваха кокалести глезени, и поклатиха глави.

Дали се ухили и ги нарече „безполезни лайняни женчовци с жълто около устата“, предложи им да вдигне залога на двайсет долара за дупка, точно седем долара и трийсет и шест centa повече, отколкото имаше в задния си джоб. Членовете го подкараха към първия тий и го заплашиха, че ще му ритат многознаещия задник чак до границата с Оклахома.

Същата вечер Дали и Скийт ядоха стекове и спаха в „Холидей Ин“.

Когато стигнаха Джаксънвил, имаха трийсет минути преди началото на квалификациите за „Ориндж Блосъм Оупън“, 1974 година. Същия следобед, в стремежа си към известността, един спортен репортер от Джаксънвил изрови стъписващия факт, че Далас Бодин, със своя селяндурски говор и назадничави убеждения, има бакалавърска степен по английска литература. Две вечери по-късно репортерът най-сетне успя да го проследи до „Дуела“, мръсна бетонена постройка с олющена розова боя и пластмасови фламинги, и

го предизвика с информацията, сякаш току-що бе напипал политически скандал.

Дали вдигна поглед от чашата си с бира, сви рамене и каза, че след като дипломата му е от Тексаския университет, вероятно не струва много.

Точно този тип непочтителност привличаше спортните репортери за още от същото, откакто преди две години Дали бе влязъл в света на професионалните играчи. Той ги забавляваше в продължение на часове с нецензурни коментари за състоянието на Щатите, спортистите, които са се продали на Холивуд, и „гъзоразцепващата“ еманципация на жените. Беше от новото поколение добри момчета — красив като филмова звезда, прекалено скромен и много по-умен, отколкото искаше да се знае. Дали Бодин беше почти съвършеният материал за списание с едно изключение.

Винаги губеше на големите турнири.

След като беше обявен за новото златно момче сред професионалистите, извърши почти непростимия грях да не спечели и един важен турнир. Ако играеше в двуетапно състезание в предградията на Апопка, Флорида, или Ървинг, Тексас, можеше да спечели с осемнайсет удара под пара, но на „Боб Хоуп“ или „Кемпър Оупън“ можеше дори да не стигне до пар. Спортните журналисти не спираха да задават на читателите си един и същи въпрос: кога Далас Бодин ще достигне потенциала си като професионалист?

Тази година Дали беше решил да спечели „Ориндж Блосъм Оупън“ и да сложи край на серията от лош късмет. От една страна, харесваше Джаксънвил — по негово мнение това беше единственият град във Флорида, който не се опитваше да се превърне в тематичен парк — а и харесваше игрището, на което се провеждаше турнирът. Въпреки липсата на сън успя да се представи солидно на квалификациите в понеделник и после, напълно отпочинал, игра брилянтно на Про-Ам^[5] в сряда. Успехът укрепи самочувствието му, а също и фактът, че Златната мечка^[6] от Кълъмбъс, Охайо, се беше разболял от тежък грип и бе принуден да се оттегли.

Чарли Корнър, спортният журналист на Джаксънвил, пийна глътка от чашата си с бира и се опита небрежно да се излегне в стола си със същата грация, която бе наблюдавал у Дали Бодин.

— Мислиш ли, че оттеглянето на Джак Никлаус ще се отрази върху „Ориндж Блосъм“? — попита той.

Според Дали това беше един от най-глупавите въпроси на света заедно с: „И за теб ли беше така хубаво, както за мен?“, но той се престори, че го обмисля.

— Е, Чарли, като вземеш предвид факта, че Джак Никлаус е на път да стане най-великият играч в историята на голфа, бих казал, че има доста добър шанс да забележим, че го няма.

Журналистът погледна скептично към Дали.

— Най-великият играч? Не забравяш ли още някого, като Бен Хоган и Арнолд Палмър? — Той спря почтително, преди да изрече следващото име, най-святото в голфа. — Не забравяш ли и Боби Джоунс?

— Никой никога не е играл голф като Джак Никлаус — каза твърдо Дали. — Дори и Боби Джоунс.

Скийт говореше с Луела, собственичката на бара, но когато чу да се споменава името на Никлаус, се намръщи и попита журналиста за шансовете на „Каубойс“ да стигнат до Суперкупата. Скийт не обичаше Дали да говори за Никлаус, така че си беше създал навик да прекъсва всякакви разговори, тръгнали в тази посока. Казваше, че говоренето за Никлаус праща цялата игра на Дали по дяволите. Дали не би го признал, но Скийт имаше право.

Докато двамата с журналиста говореха за „Каубойс“, Дали се опита да се отърси от потиснатостта, която го връхлиташе всяка есен, като по часовник, като се отдаде на позитивно мислене. Сезон 1974-та почти приключваше и той не се беше справил толкова зле. Беше спечелил няколко хиляди долара от наградния фонд и ги беше удвоил с лудешки залагания — изигра най-добрата топка с лявата ръка; заложи, че ще уцели средната нула на знака за 200 ярда; игра импровизиран мач в едно пресъхнало дърво и дванайсетметрова бетонна канализационна тръба. На няколко дупки дори опита номера на Тревино, като хвърляше топката във въздуха и я удряше със стъклена бутилка, но явно в наши дни стъклото не беше толкова дебело, както едно време, така че Дали се отказа от номера, след като получи пет шева на дясната си ръка. Въпреки нараняването, спечели достатъчно пари, за да си плати бензина и да осигурява удобства на двама им със Скийт. Не беше цяло състояние, но беше дяволски много в сравнение с

това, което старият Джейси Бодин някога бе изкарвал на кейовете край Бъфало в Хюстън.

Джейси беше починал преди година, съсипан от алкохола и лошия си нрав. Дали разбра за смъртта му едва няколко месеца по-късно, когато попадна на един от старите му приятели в някакъв бар в Накъдочес. Искаше му се да бе разбрал навреме, за да застане до ковчегата, да погледне трупа на баща си и да се изплюе точно между затворените му очи. Една хрчка за всички синини, които бе получил от юмруците на Джейси, и за тормоза, който бе изживял през детството си, за всеки път, когато бе слушал баща си да го нарича „безполезен... женчо... некадърен...“, докато повече не можеше да го търпи и избяга.

От това, което бе виждал на старите снимки, Дали дължеше красивата си външност на майка си. Тя също беше избягала. Напуснала Джейси скоро след раждането на Дали, без да си направи труда да остави адрес. Веднъж Джейси бе казал, че чул, че е отишла в Аляска, но никога не се бе опитвал да я намери.

— Твърде много неприятности — каза на Дали. — Няма жена, която да си струва толкова много неприятности, особено когато наоколо е пълно с жени.

С гъстата си кестенява коса и тежките клепахи Джейси привличаше повече жени, отколкото му трябваша. През годините поне дузина бяха прекарвали различни по дължина периоди с тях двамата, няколко дори доведоха деца със себе си. Част от жените се грижеха добре за Дали, други го тормозеха. Докато растеше, забеляза, че тези, които го тормозят, изглежда, се задържат повече от другите, вероятно защото беше необходим лош характер, за да издържиш край Джейси повече от няколко месеца.

— Той е роден зъл — каза една от по-добрите жени на Дали, докато си стягаше багажа. — Някои хора просто са си такива. При Джейси отначало не го разбираш, защото е умен и може да говори толкова хубаво, че те кара да се чувстваш най-красивата жена на света. Но в него има нещо извратено, нещо, което го прави гаден. Не слушай какво казва за теб, Дали. Ти си добро дете. Той просто се страхува, че ще пораснеш и ще направиш нещо с живота си, което ще е повече от всичко, което той някога е постигнал.

Дали избягваше обсега на юмруците на Джейси, доколкото беше възможно. Класната стая стана най-сигурното му убежище и за разлика

от приятелите си, той никога не отсъстваше от училище — освен ако нямаше особено лоши наранявания по лицето. Тогава се моташе с кадитата, които работеха в голф клуба. Те го научиха на голф и докато стане на дванайсет, откри още по-безопасно убежище от училището.

Дали се отърси от старите спомени и каза на Скийт, че е време за сън. Върнаха се в мотела, но въпреки че беше уморен, бе мислил за миналото твърде дълго, за да може да заспи лесно.

След приключването на квалификациите на Про-Ам, на следващия ден започваше истинският турнир. Както повечето професионални голф турнири, „Ориндж Блосъм Оупън“ провеждаше първите си два кръга в четвъртък и петък. Играчите, които оцелееха след петък, продължаваха в следващите два кръга. Дали не само беше оцелял, но и водеше турнира с четири удара, когато мина покрай кулата на телевизията при първия тий в неделя сутринта за последния кръг.

— Просто бъди стабилен, Дали — каза му Скийт. Потупа с дланта си голф чантата му и погледна нервно към таблото, където името на Дали се мъдреше най-отгоре. — Помни, че днес играеш своята игра, не тази на някой друг. Изхвърли от ума си камерите и се концентрирай само върху удара.

Дали дори не кимна в знак за потвърждение на думите му. Вместо това се ухили на една привлекателна брюнетка, застанала близо до въжетата, които държаха феновете настрана. Тя му се усмихна в отговор, така че той се приближи да размени няколко шегички с нея, все едно нямаше никакви грижи, сякаш спечелването на турнира не беше най-важното нещо в живота му.

Последната игра на Дали бе с Джони Милър, който през този сезон бе спечелил най-много пари. Когато дойде ред за неговия удар, Скийт му връчи стик номер три и му даде последни напътствия:

— Помни, че ти си най-добрият млад голф играч на турнира, Дали. Ти го знаеш и аз го знам. Какво ще кажеш да го разбере и останалата част от света?

Дали кимна, зае позиция и направи исторически удар.

В края на четиринайсетата дупка Дали все още водеше с шестнайсет удара под пара. Джони Милър го догонваше бързо, но все още беше на четири дупки зад него. Дали изхвърли Милър от ума си и се концентрира върху своята игра. Вкара петфутов път и си каза, че е

роден за тази игра. Някои ставаха шампиони, но други бяха създадени такива от момента на зачеването си. Най-накрая щеше да оправдае репутацията, която му бяха създали списанията. Докато името му стоеше изписано най-отгоре на таблото на „Ориндж Блосъм Оупън“, Дали се чувстваше така, сякаш бе излязъл от утробата, стиснал в ръката чисто нов „Тайтълист“.

Крачките му ставаха по-големи, докато се придвижваше към петнайсетия феървей. Телевизионните камери следяха всяко движение, от него струеше увереност. Неуспехите във финалите от последните две години вече бяха зад гърба му. Те бяха нещастни случайности, просто нещастни случайности. Тексаското момче щеше да подпали света на голфа.

Слънцето огря русата му коса и затопли ризата му. Една добре изглеждаща жена от тълпата му изпрати въздушна целувка. Той се разсмя и се престори, че хваща целувката и я пъха в джоба си.

Скийт му подаде айрън номер осем за един сравнително лесен удар. Дали стисна стика, прецени разположението и зае позиция. Чувстваше се силен, способен. Преднината му беше солидна, играта му се развиваше, нищо не можеше да му отмъкне победата.

Нищо, освен Мечката.

Не мислиш, че можеш да спечелиш, нали, Бодин?

Гласът на Мечката прозвуча в главата на Дали толкова ясен, сякаш Джак Никлаус стоеше пред него.

Шампионите като мен печелят турнирите, не смотаняците като теб.

Разкарай се — изпищя мозъкът на Дали. — Не се показвай сега!

По челото му започна да избива пот. Той намести захвата си, опита се отново да се отпусне, насили се да не слуша гласа.

Какво имаш да покажеш? Какво друго си направил в живота си, освен да прецакваш нещата?

Остави ме на мира! Дали се отдръпна от топката, отново премери линията към дупката и зае позиция. Изтегли стика назад и замахна. Тълпата изстена като един, когато топката се отклони наляво и се приземи на една висока неравност. В ума на Дали Мечката поклати голямата си руса глава.

Точно за това ти говоря, Бодин. Просто ти липсва онова, от което са направени шампионите.

С тревожно изражение, Скийт се приближи към Дали.

— Откъде дойде този удар, по дяволите? Сега ще трябва да се бориш за пара.

— Просто загубих равновесие — тросна се Дали.

Просто изгуби кураж — прошепна му Мечката.

Мечката започна да се появява в главата на Дали скоро след като беше започнал да играе в професионални турнири. Преди това там беше само гласът на Джейси. Дали разбираше, че той самият е създал Мечката, и знаеше, че има голяма разлика между любезния възпитан Джак Никлаус в реалния живот и това адско създание, което говореше като Никлаус и изглеждаше като Никлаус, и знаеше най-скритите му тайни.

Но логиката нямаше нищо общо с личните демони и неслучайно личният демон на Дали бе приел формата на Джак Никлаус — мъж, на когото той се възхищаваше повече от всеки друг, мъж с чудесно семейство, уважаващ колегите си и с най-страхотната игра на голф, която светът бе виждал. Мъж, който не можеше да се провали, дори да се опиташе.

Ти си хлапе от мизерните квартали — прошепна Мечката, докато Дали се готвеше за къс лек удар на шестнайсети грийн. Топката докосна края на дупката и се изтърколи настрани.

Джони Милър погледна съчувствено Дали, после изпълни пара си. Две дупки по-късно, когато Дали изпълни своя удар на осемнайсета дупка, преднината му се беше стопила до равен резултат с Милър.

Казваше ти своят старец, че не струваш много — заяви Мечката, когато топката на Дали се отклони упорито настрани. — *Защо не го послуша?*

Колкото по-лошо играеше Дали, толкова повече се шегуваше с тълпата.

— Е, откъде изскочи това мизерно изпълнение? — извика към зрителите, почесвайки се по главата с престорено учудване. После посочи към една закръглена внушителна жена, която стоеше до въздетата. — Мадам, може би е по-добре да оставите чантата си и да дойдете насам, за да изпълните следващия удар вместо мен.

Постигна боги^[7] на последната дупка, а Джони Милър — бърди^[8]. След като играчите подписаха картите с резултатите си, председателят на турнира връчи на Милър трофея за първото място и

чек за трийсет хиляди долара. Дали му стисна ръката, потупа няколко пъти Милър по рамото и после отиде да се пошегува още малко с публиката.

— Това получавам, задето снощи позволих на Скийт да ми държи устата отворена и да налива бира в гърлото ми. Старата ми баба щеше да играе по-добре с градинско гребло и кънки.

Дали Бодин бе прекарал цялото си детство в избягване на бащините си юмруци и не би позволил на никого да види, че е наранен.

---

[1] Професионална голф асоциация. — Б.пр. ↑

[2] Помощник на голф играча. — Б.пр. ↑

[3] Пар — предварително определен брой на ударите, с които голфърът трябва да вкара топката в целта. — Б.пр. ↑

[4] Един ярд е равен на 0.914 метра. — Бел.ред. ↑

[5] Аббревиатура от професионално аматьорски; полупрофесионално/смесено състезание за професионалисти и любители. — Б.пр. ↑

[6] Прозвище на професионалния голф играч Джак Никлаус. — Б.пр. ↑

[7] Резултат с един удар повече от пара. — Б.пр. ↑

[8] Резултат с един удар по-малко от пара. — Б.пр. ↑

Франческа стоеше в центъра на купчина пръснати по пода вечерни рокли и изучаваше отражението си в стената от огледала, изградена в единия край на спалнята, и която сега беше украсена с копринени тапети на ивици в пастелни цветове, столове в стил „Луи XV“ и един ранен Матис. Като архитект, погълнат от проекта си, тя изучаваше двайсетгодишното си лице за някакви дяволски несъвършенства, които биха могли да са се появили пакостливо от последния път, когато се беше оглеждала. Малкият ѝ прав нос беше поръсен с безцветна пудра за дванайсет паунда опаковката, клепачите ѝ бяха оцветени в опушени сенки, а миглите ѝ бяха внимателно разделени с мъничък гребен от костенуркова черупка и бяха почернени с точно четири мазки вносен немски туш. Тя сведе критичния си поглед надолу по финото си телосложение, към изящната извивка на гърдите и линията на талията, преди да се отправи към краката, красиво обвити от зелен панталон от велур, идеално допълнен от копринена блуза в цвят слонова кост на „Пиеро дьо Монци“. Тъкмо я бяха обявили за една от десетте най-красиви жени на Великобритания за 1975 година. Макар че никога не би проявила глупостта да го каже на глас, тя тайно се чудеше защо списанията се бяха занимавали с останалите девет.

Деликатните черти на Франческа притежаваха по-класическа красота от тези на майка ѝ и баба ѝ и бяха много променливи. Дръпнатите ѝ зелени очи можеха да стават студени и отчуждени като на котка, когато беше недоволна, или дръзки като на барманка от Сохо, ако настроението ѝ се променеше. Когато осъзна колко внимание ѝ носи това, тя започна да подчертава приликата си с Вивиан Лий и остави кестенявата си коса да порасне в къдрав облак до раменете, като от време на време я прибираще назад от малкото си лице с фиби, за да изпъкне приликата.

Докато наблюдаваше отражението си, не ѝ хрумваше, че е плиткоумна и суетна, че много от хората, които смяташе за приятели, едва я понасяха. Мъжете я обичаха и това беше всичко, което имаше

значение. Тя бе толкова скандално красива, толкова съвършено очарователна, когато вложеше енергията си в това, че само най-добре защитените мъже можеха да ѝ устоят. Да бъдат с Франческа, за тях беше като да вземат наркотик, и дори след като връзката им приключеше, мнозина откриваха, че се връщат за съсипващ втори рунд.

Също като майка си, и тя говореше в хиперболи и слагаше думите си в невидим курсив, като представяше дори най-баналните случки като огромни приключения. Носеха се слухове, че е магьосница в леглото, макар че подробностите за това, кой беше проникнал първи в пленителната вагина на прелестната Франческа, с времето се бяха замъглили. Целуваше се отлично, това беше сигурно, облягаше се върху гърдите на мъжа, сгушваше се в ръцете му като чувствено котенце и понякога ближеше устата му с връхчето на малкия си розов език.

Франческа никога не се беше замисляла, че мъжете я обожават, защото се държеше с тях по възможно най-добрия начин. Не беше нужно да търпят небрежността ѝ, постоянната ѝ мудност или обидчивостта ѝ, когато не станеше на нейното. Мъжете я караха да разцъфтява. Поне за малко... докато не се отегчеше. После ставаше невъзможна.

Докато нанасяше коралов гланц върху устните си, не може да не се усмихне при спомена за най-забележителното си завоевание, макар да беше абсолютно изумена, че той не бе приел добре раздялата им. И все пак какво би могла да направи? Няколко месеца като втора цигулка пред официалните му отговорности бяха внесли хладния полъх на реалността в лудешките горещи мечти за кралско безсмъртие, с които се беше забавлявала — стъклени карети, отварящи се катедрални врати, топовен гръм — фантазии, които не бяха напълно немислими за момиче, израснало в спалня на принцеса.

Когато най-сетне дойде на себе си по отношение на връзката им и осъзна, че не иска да прекара живота си на заден план заради Британската империя, се опита да скъса с него възможно най-чисто. Но той го прие доста зле. И сега го виждаше в онази нощ — с безупречен костюм, с изтънчена фризура и скъпи обувки. Как изобщо би могла да предположи, че мъж, който не си позволява и една гънка отвън, може да страда толкова силно от несигурността си? Спомни си онази вечер

преди два месеца, когато бе сложила край на връзката си с най-желания ерген във Великобритания.

Тъкмо бяха свършили да вечерят насаме в апартамента му и лицето му изглеждаше младо и любопитно уязвимо, докато светлината на свещите смекчаваше аристократичните му черти. Тя се взираше в него през масата, върху която бяха подредени ценности на двеста години и китайски порцелан, обкантен с двайсет и четири каратове злато, и се опитваше да го накара да разбере от сериозността на изражението ѝ, че това е много по-трудно за нея, отколкото е възможно да бъде за него.

— Разбирам — каза той, след като му беше изложила по възможно най-милият начин аргументите си защо не могат да продължат приятелството си. И после още веднъж: — Разбирам.

— Наистина ли разбираш? — Тя наклони глава на една страна, така че косата да открие лицето ѝ, позволявайки на светлината да улови двойката кристали, които се полюшваха на ушите ѝ и проблясваха като звезди на фона на кестенявото небе.

Прямият му отговор я шокира.

— Всъщност не. — Той се отблъсна от масата и се изправи рязко. — Изобщо не разбирам. — Погледна надолу към пода и после отново към нея. — Трябва да призная, че доста се увлякох по теб, Франческа, а и ти ми даваше всички основания да смятам, че не съм ти безразличен.

— Не си — отвърна тя откровено. — Разбира се, че не си.

— Но не достатъчно, за да се примириш с всички трудности около мен.

Комбинацията от упорита гордост и болка, която долови в гласа му, я накара да се чувства ужасно виновна. Не се ли предполагаше, че благородниците крият чувствата си без значение от обстоятелствата?

— Наистина са много — напомни му тя.

— Да, нали? — В смеха му имаше горчива нотка. — Беше глупаво да повярвам, че държиш на мен достатъчно, че да се примириш с това.

Сега, в усамотението на спалнята си, Франческа се намръщи за кратко на отражението си в огледалото. Понеже нейното сърце не трепваше пред никого, винаги се изненадваше, когато някой от мъжете, с които имаше връзка, реагираше толкова силно на раздялата им.

И все пак нищо не можеше да се направи. Тя завъртя капачката на гланца и се опита да подобри настроението си, като си затананика британска салонна танцувална мелодия от 30-те години за един мъж, който танцувал с момиче, което танцувало с принца на Уелс.

— Тръгвам, скъпа — каза Клоуи, която се появи на вратата, докато нагласяше пастелното си филцово бомбе върху тъмната си къса къдрава коса. — Ако Хелмут се обади, кажи му, че ще се върна до един.

— Ако Хелмут се обади, ще му кажа, че си умряла. — Франческа сложи ръце на хълбоците си, а канелено кафявите ѝ нокти изглеждаха като малки изрязани бадеми, докато потропваше нетърпеливо с тях по зеления велурен панталон.

Клоуи затегна закопчалката на визоновата яка около врата си.

— Скъпа...

Франческа почувства пристъп на угризение, когато забеляза колко уморена изглежда майка ѝ, но го потисна, като си напомни, че саморазрушителната склонност на Клоуи към мъжете се бе влошила през последните месеци и нейно задължение като дъщеря беше да ѝ го посочи.

— Той е жиголо, мамо. Всички го знаят. Измислен германски принц, който те прави на пълна глупачка. — Франческа се пресегна покрай ароматизираните закачалки в гардероба си към стойката със златния люспест колан, който бе купила в магазина на „Дейвид Уеб“ последния път, когато беше в Ню Йорк. След като го закопча на кръста си, насочи вниманието си към Клоуи. — Тревожа се за теб, мамо. Под очите ти има сенки и изглеждаш уморена през цялото време. Невъзможно е да се живее с теб. Вчера ми донесе бежово кимоно на „Живанши“ вместо сребърното, за което те помолих.

Клоуи въздъхна.

— Съжалявам, скъпа. Аз... аз мисля за разни неща и не спя добре. Ще ти взема сребърното кимоно утре.

Удоволствието на Франческа, че ще получи правилното кимоно, не успя да засенчи напълно притеснението ѝ за Клоуи. Опита се възможно най-нежно да я накара да разбере колко сериозна е ситуацията.

— Ти си на четиридесет, мамо. Трябва да започнеш да се грижиш по-добре за себе си. Боже, не си ходила на масаж на лицето от

седмици.

За свое изумление, видя, че е засегнала Клоуи. Спусна се и прегърна набързо майка си за помирение, като внимаваше да не размаже деликатно нанесения руж по скулите ѝ.

— Няма значение — каза. — Аз те обожавам. А ти си все така най-красивата майка в Лондон.

— Което ми напомня, че една майка в тази къща е достатъчна. Вземаш си противозачатъчните, нали, скъпа?

Франческа изстена.

— Не започвай отново...

Клоуи извади чифт ръкавици от щраусова кожа на „Шанел“ и започна да си ги слага.

— Не мога да понеса мисълта, че ще забременееш, докато си още толкова млада. Бременността е толкова опасна.

Франческа отметна косата си зад раменете и се обърна към огледалото.

— Още една причина да не забравям, нали — каза тя безгрижно.

— Просто бъди внимателна, скъпа.

— Случвало ли се е някога да изпусна от контрол ситуация, в която има замесени мъже?

— Слава богу, не. — Клоуи пхна палци под яката на визоновото палто и повдигна кожата така, че да докосне челюстта ѝ. — Ако само можех да приличам повече на теб, когато бях на двајсет. — Тя се изкиска сухо. — Кого заблуждавам? Ако само можех да съм повече като теб сега. — Тя ѝ изпрати въздушна целувка, помахаша ѝ за довиждане с чантичката си и изчезна по коридора.

Франческа сбърчи нос срещу огледалото, после извади гребена, който тъкмо бе прокарала през косата си, и отиде до прозореца. Докато се взираше в градината, в главата ѝ се появи неканен спомен за срещата ѝ с Еван Вариън и тя потръпна. Макар да знаеше, че сексът не би могъл да е толкова ужасен за повечето жени, нейното преживяване с Еван преди три години я бе накарало да изгуби по-голяма част от желанието си за следващи експерименти дори с мъже, които я привличаха. И все пак подигравката на Еван за фригидността ѝ се бе задържала в прашасалите кътчета на ума ѝ и изскачаше от там в най-странни моменти, за да я преследва. Най-накрая миналото лято тя

събра кураж и позволи на един красив млад шведски скулптор, когото бе срещнала в Маракеш, да я отведе в леглото.

Намръщи се, когато си спомни колко ужасно беше. Знаеше, че сексът сигурно е повече от това просто да отдаде тялото си на някого, а той да докосва най-интимните ѝ части, докато от мишниците му по нея капе пот. Единственото усещане, което преживяването бе събудило у нея, беше ужасна тревожност. Тя мразеше уязвимостта, разстройващото усещане, че е изпуснала контрола. Къде беше мистичната близост, за която пишеха поетите? Защо не беше в състояние да се почувства близо до никого?

Докато наблюдаваше отношенията на Клоуи с мъжете, Франческа беше научила още от много малка, че сексът е стока за продан като всяка друга. Знаеше, че рано или късно, ще трябва отново да позволи на някой мъж да прави любов с нея. Но беше решена да отлага момента, докато не почувства, че контролира напълно ситуацията и че наградата ще е достатъчно голяма, за да оправдае тревожността. Точно каква би могла да е тази награда, тя не знаеше. Със сигурност не и пари. Парите си бяха пари, не нещо, за което да се замисля. Не беше и социално положение, тъй като то ѝ беше осигурено до голяма степен от самото ѝ раждане. Беше нещо... изплъзващото се нещо, което липсваше в живота ѝ.

И все пак като оптимист тя смяташе, че неудачният ѝ сексуален опит би могъл да ѝ е от полза. Толкова много от познатите ѝ скачаха от легло в легло, докато не загубеха всякакво достойнство. Тя не скачаше в никакви легла и все пак създаваше илюзията за сексуален опит — която заблуждаваше дори майка ѝ — докато в същото време оставаше настрана. Общо взето, това беше могъща комбинация, която привличаше най-интересните мъже.

От мислите ѝ я откъсна звънът на телефона. Тя прескочи нахвърляните дрехи и прекоси стаята, за да вдигне слушалката.

— Франческа на телефона — каза, като седна на един от столовете „Луи XV“.

— Франческа, не затваряй. Трябва да говоря с теб.

— И това ако не е свети Николай. — Тя кръстоса крака и огледа крайчетата на маникюра си за несъвършенства.

— Скъпа, нямах намерение да те обидя така миналата седмица. — Гласът на Никълъс беше помирителен и тя си го представи седнал

на бюрото в офиса си, с помрачени от решителността приятни черти. Ники беше толкова сладък и толкова скупен. — Бях нещастен без теб — продължи той. — Съжалявам, ако съм бил настоятелен.

— Трябва да съжаляваш. Наистина, Никълъс, държиш се като ужасен педант. Ненавиждам да ми крещат и мразя да ме карат да се чувствам, сякаш съм някаква безсърдечна фатална жена.

— Съжалявам, скъпа, но всъщност не крещях. На практика ти беше... — Той спря, очевидно размислил.

Франческа откри несъвършенството, което търсеше, почти невидима пукнатина в лака на палеца си. Без да става от стола, се пресегна към тоалетката за шишенцето с канелено кафяво.

— Франческа, скъпа, мисля, че би ти харесало този уикенд да отидем заедно до Хемпшир.

— Съжалявам, Ники. Заета съм. — Капачката на шишето с лак поддаде под натиска на пръстите ѝ. Докато вдеше четчицата, очите ѝ се спряха на таблоида, разгърнат близо до телефона. Върху него лежеше стъклена подложка, която увеличаваше кръгъл участък от буквите отдолу, така че собственото ѝ име я гледаше от там с изкривени букви, като в цирково огледало.

Франческа Дей, красивата дъщеря на световноизвестната хайлайф дама Клоуи Дей и внучка на легендарната модистка Нита Серитела, отново разбива сърца. Последната жертва на изкусителната Франческа е бившият ѝ придружител, красивият Никълъс Гуинуик, трийсет и три годишният наследник на пивоварната империя „Гуинуик“. Близки техни приятели казват, че Гуинуик бил готов да обяви дата за сватбата, когато Франческа неочаквано започнала да се появява в компанията на двайсет и три годишният телевизионен дебютант Дейвид Грейвс...

— Тогава следващата седмица?

Тя се завъртя в стола, като се извърна от таблоида, за да поправи маникюра си.

— Едва ли, Ники. Нека да не правим всичко по-трудно.

— Франческа. — За момент гласът на Никълъс сякаш щеше да се пречупи. — Ти... ти ми каза, че ме обичаш. Аз ти повярвах...

Челото ѝ се сбърчи. Почувства се гузна, макар че едва ли беше нейна грешка, че той бе разбрал погрешно думите ѝ. Задържа четчицата на лака във въздуха и приближи брадичката си по-близо до слушалката.

— Наистина те обичам, Ники. Като приятел. Боже, ти си сладък и мил... — И скучен. — Кой не би те обичал? Прекарвахме си толкова добре. Помниш ли партито при Глория Хамърсмит, когато Тоби скочи в онзи ужасен фонтан...

Тя чу приглушено възклицание от другата страна на телефона.

— Франческа, как може да го направиш?

Тя духна върху нокътя си.

— Кое?

— Да излезеш с Дейвид Грейвс. Двамата с теб бяхме на практика сгодени.

— Дейвид Грейвс не е твоя работа — отсече Франческа. — Ние не сме сгодени и аз ще говоря с теб отново, когато си готов да общуваш по-цивилизовано.

— Франческа...

Тресна слушалката. Никълъс Гуинуик нямаше право да я разпитва! Тя се върна при гардероба, докато духаше нокътя си. Двамата с Ники се бяха забавлявали, но тя не го обичаше и със сигурност нямаше намерение да прекара остатъка от живота си женена за пивовар, дори и за богат пивовар.

Веднага щом лакът ѝ изсъхна, поднови търсенето на нещо за обличане за партито при Сиси Кавендиш същата вечер. Все още не беше открила какво иска, когато я разсея тропане по вратата и една жена на средна възраст с червеникава коса и еластични чорапи, смъкнати на глезените, влезе в спалнята. Жената започна да подрежда купчина от прилежно сгънато бельо, което беше купила за нея, и каза:

— Ще изляза за няколко часа, ако нямате нищо против, госпожице Франческа.

Франческа държеше шифонена вечерна рокля на „Ив Сен Лоран“ в меден цвят и щраусови пера по края. Всъщност роклята беше на Клоуи, но Франческа се влюби в нея от пръв поглед, накара да я скъсят и да я пригледат на бюста и я прибра в собствения си гардероб.

— Какво мислиш за шифонената рокля за тази вечер, Хеда? — попита тя. — Твърде обикновена ли е?

Хеда подреди и последното бельо и затвори чекмеджето.

— Всичко ви стои великолепно, госпожице.

Франческа се обърна бавно към огледалото и после сбърчи нос. „Сен Лоран“ беше твърде консервативна, все пак това не беше нейният стил. Пусна роклята на пода, прекрачи купчината пръснати дрехи и отново започна да рови в гардероба. Велуреният ѝ панталон щеше да е идеален, но ѝ трябваше блуза за него.

— Ще искате ли още нещо, госпожице Франческа?

— Не, нищо — отвърна разсеяно Франческа.

— Тогава ще се върна за чая — обяви икономката, докато вървеше към вратата.

Франческа се обърна да я попита за вечерята и за първи път забеляза, че е по-прегърбена от обикновено.

— Гърбът ти отново ли те притеснява? Мислех, че се е подобрил?

— Само за кратко — отвърна жената, отпускаяки тежко ръка на топката на вратата, — но напоследък толкова ме боли, че едва се навеждам. Ето защо ще отсъствам, ще отида до клиниката.

Франческа помисли колко ужасно е да се живее като горката Хеда, с чорапи, навити на глезените, и гръб, който те боли всеки път щом мръднеш.

— Изчакай да си взема ключовете — предложи ѝ тя импулсивно. — Ще те закарам при лекаря на Клоуи на Харли стрийт и после той ще ми прати сметката.

— Няма нужда, госпожице. Мога да отида до клиниката.

Но Франческа не искаше и да чуе. Мразеше да гледа как хората страдат и не можеше да понесе мисълта за бедната Хеда, която не получава най-добрата медицинска помощ. Инструктира икономката да я чака в колата, смени копринената блуза с кашмирен пуловер, добави гривни от злато и слонова кост, звънна по телефона, напръска се с аромат на праскова и кайсия на „Фем“ и тръгна — без изобщо да се замисли за разпилените дрехи и аксесоари, които Хеда трябваше да прибира наведена, когато се върнат.

Косата ѝ се виеше по раменете, докато се спускаше по стълбите, от ръката ѝ се полюшваше палто от лисица, меките кожени ботуши

потъваха в килима. Стигна фоайето и мина край декоративните храсти в кашпи от майолика, оформени като двойна топка. Във фоайето проникваше малко слънчева светлина, затова растенията трябваше да бъдат подменяни на всеки шест седмици — екстравагантност, за която нито Клоуи, нито Франческа се замисляха.

На вратата се позвъни.

— По дяволите! — промърмори Франческа, поглеждайки часовника си. Ако не побързаше, нямаше да успее да закара Хеда на лекар и да има време да се облече за партито на Сиси Кавендиш. Тя отвори нетърпеливо вратата.

На прага стоеше униформен полицаи, който гледаше малкия бележник в ръката си.

— Търся Франческа Дей — каза той и се изчерви леко, когато вдигна глава и забеляза поразителната ѝ външност.

В главата ѝ изникна колекцията неплатени глоби, захвърлени в едно чекмедже горе, и тя му отправи най-милата си усмивка.

— Намерихте я. Ще съжалявам ли?

Той я огледа сериозно.

— Госпожице Дей, страхувам се, че имам лоши новини.

Едва сега тя забеляза, че той държи нещо. Внезапно я заля студена вълна, когато разпозна чантичката от щраусова кожа на Клоуи.

Полицаят преглътна с неудобство.

— Изглежда, с майка ви е станал доста сериозен инцидент...

Дали и Скийт се движеха по шосе 49 към Хатисбърг, Мисисипи. Дали бе успял да поспи два часа на задната седалка, докато Скийт караше, но сега беше зад волана, доволен, че няма игра чак до 8:48 сутринта и преди това ще може да удари няколко топки. Мразеше нощното шофиране от последния рунд на един турнир към квалификациите за друг почти колкото и всичко друго. Ако дебелациите от ПГА направеха три нощни курса през три щата и минеа покрай няколкостотин пътни знака, беше сигурен, че дяволски бързо ще променят правилата.

На голф игрището Дали не го беше грижа как е облечен, но извън него беше много стриктен по отношение на дрехите си. Предпочиташе избелели тесни дънки „Ливайс“, ръчно изработени кожени ботуши, протрити на петите, и тениска, достатъчно стара, че да я захвърли, ако е в настроение, и да я използва, за да лъсне капака на буика, без да се безпокои, че ще нарани боята. Няколко от почитателките му бяха изпращали каубойски шапки, но той не ги носеше, а залагаше на бейзболните, като тази, която беше на главата му в момента. Казваше, че стетсъните са излезли от мода благодарение на твърде много шишкови застрахователни агенти в полиестерни спортни костюми. Не че Дали имаше нещо против полиестера — стига да беше американско производство.

— Ама че история — каза Скийт.

Дали се прозя и се зачуди дали ще успее да направи и един свестен удар с айрън номер две. Вчера не беше, но не разбираше защо. След катастрофалното си представяне на миналогодишния „Ориндж Блосъм Оупън“ вече играеше по-добре, но все още не бе успял да завърши по-нагоре от четвъртото място в никой от големите турнири през този сезон.

Скийт приближи таблоида към светлината.

— Помниш ли, че преди време ти показах снимка на една дребничка британка, дето се мотае с принц и разни филмови звезди?

Може би прехвърлям тежестта твърде бързо, помисли си Дали. Може би заради това имаше проблеми с айрън номер две. Или пък беше заради замаха.

Скийт продължи.

— Каза, че изглежда като жена, която не би се здрависала с теб, освен ако не носиш розов диамантен пръстен. Спомняш ли си?

Дали изсумтя.

— Както и да е, изглежда, миналата седмица майка ѝ е била блъсната от такси. Тук има нейна снимка на погребението с ужасното заглавие: „Съкрушената Франческа Дей оплаква хайлайф майка си“. Откъде мислиш, че си съчиняват подобни неща?

— Какви неща?

— „Съкрушена“, ей такива думи.

Дали премести тежестта върху единия си хълбок и порови в задния джоб на дънките си.

— Тя е богата. Ако беше бедна, щяха просто да кажат, че е тъжна. Имаш ли още дъвки?

— Пакетче „Джуси Фрут“.

Дали поклати глава.

— След няколко мили има паркинг за камиони. Да се поразгъпчем.

Спряха и пиха кафе, после отново се качиха в колата. Стигнаха до Хатисбърг навреме и Дали лесно се квалифицира за турнира. По-късно следобед, на път за мотела, двамата се отбиха в градската поща, за да проверят пощенската си кутия. Чакаха ги купчина сметки заедно с няколко писма, едно от които сложи началото на спор, продължил чак до мотела.

— Не се продавам и не искам да слушам нищо повече за това — тросна се Дали, докато махаше шапката си и я хвърляше на леглото, а после съблече тениската си през глава.

Скийт вече закъсняваше за срещата, която си бе уредил с една къдрокоса сервитьорка, но вдигна поглед от писмото, което държеше в ръка, и огледа гръдния кош на Дали, широките му рамене и добре очертаните мускули.

— Ти си най-упоритото копеле, което познавам — заяви той. — Точно сега красивото ти лице заедно с тези свръхразвити гръдни

мускули могат да ни донесат повече пари, отколкото всеки ръждасал айрън ти е спечелил за целия сезон.

— Няма да позирам за педалски календари.

— О Джей Симпсън се съгласи — изтъкна Скийт, — както и Джо Намат, и онзи френски скиор. По дяволите, Дали, ти си единственият голф играч, когото са питали.

— Няма да го направя! — извика Дали. — Не се продавам.

— Но направи онези реклами за „Фут Джой“.

— Това беше различно, сам го знаеш. — Дали отиде в банята и тръшна вратата, после извика от там: — „Фут Джой“ правят дяволски добри обувки за голф!

Скийт чу водата да потича и поклати глава. Като мърмореше под нос, прекоси коридора до своята стая. От дълго време насам за мнозина беше очевидно, че външният вид на Дали можеше да му осигури еднопосочен билет за Холивуд, но глупакът не се възползваше от външността си. Търсачите на таланти започнаха да му звънят отвсякъде още след първата му година по турнирите, но Дали просто ги наричаше „кръвопийци“ и после пускаше унизителни забележки за майките им, което не беше толкова лошо само по себе си, като се изключеше това, че им го казваше в очите. На Скийт му се щеше да знае какво толкова ужасно има да се спечелят малко лесни пари. Докато Дали не започнеше да печели големите турнири, никога нямаше да получи шестцифрена сума, каквато получаваха момчета като Тревино, да не говорим за сладките сделки, които правеха Никлаус и Палмър.

Скийт се среса и смени една памучна тениска с друга. Не виждаше какво толкова нередно има в позирането за календар, дори ако трябва да е близо до красиви момчета като Дж. У. Намат. Дали притежаваше това, което търсачите на талант наричаха „сексуален магнетизъм“. Мамка му, дори някой сляп можеше да го види. Без значение колко надолу в класацията беше, винаги го следваше цяла тълпа и осемдесет процента от публиката му носеше червило. В мига, в който напуснеше терена, тези жени му се лепваха като мухи на мед. Холи Грейс казваше, че жените обичат Дали, защото знаят, че той не съчетава цветово бельото си и не притежава записи на Уейн Нютън. В случая с Далас Бодин, както подчертаваше Холи Грейс, става въпрос за последния истински тексаски мъжкар.

Скийт грабна ключа за стаята и се изхили сам на себе си. Последния път, в който беше говорил с Холи Грейс по телефона, тя бе казала, че ако скоро Дали не спечели голям турнир, Скийт ще трябва да го застреля, за да го отърве от мъките му.

Годишното парти на Миранда Гуинуик, което винаги се провеждаше в последната седмица на септември, беше в разгара си и домакинята със задоволство изучаваше платата със средиземноморски червени скариди, бейби артишок и омари в тесто. Миранда, авторка на известната феминистка книга „Жената като воин“, обичаше да се забавлява добре, ако не за друго, поне за да докаже на света, че феминизмът и изтънченият живот не се изключват взаимно. Личните ѝ схващания не ѝ позволяваха да носи рокли или грим, но забавленията ѝ даваха възможност да упражни нещо, което в книгата си бе нарекла „домашност“ — по-цивилизованата страна на човешката природа, както мъжка, така и женска.

Очите ѝ се плъзнаха по отличителната група гости, които беше събрала между гравирани стени на дневната си, пряко предекорирана през август като подарък за рождения ѝ ден от брат ѝ. Музиканти и интелектуалци, няколко представители на аристокрацията, известни писатели и актьори, няколко шарлатани за пикантност — бяха точно видът стимулираща компания, които обичаше да събира заедно. После се намръщи, когато видя една от пословичните мухи в кацата с меда на задоволството ѝ — тъничката Франческа Серитела Дей, облечена импозантно и както винаги, център на мъжкото внимание.

Наблюдаваше как Франческа прелита от разговор на разговор — изглеждаше скандално красива в копринения си тюркоазен костюм. Тръскаше облака на блестящата си кестенява коса, сякаш светът беше личната ѝ перлена стрида, макар че всички в Лондон знаеха, че е напълно разорена. Каква ли изненада е било за нея да открие дълговете на Клоуи.

Над любезния шум на партито Миранда чу щедрия смях на Франческа и се заслуша как поздравява няколко мъже със своя задъхан, обещаващ глас, безгрижно подчертавайки най-невзрачните думи по начин, който вбеси Миранда. Но едно по едно глупавите

копелета се разтапяха в малки локвички в краката ѝ. За жалост, едно от тези тъпи копелета беше нейният обичан брат Ники.

Миранда се намръщи и си взе една макадамия от купа „Лалик“, украсена с водни кончета. Никълъс беше най-важният човек в живота ѝ, великолепно чувствителен мъж и просветлена душа. Ники я беше насърчил да напише „Жената като воин“. Той ѝ беше помогнал да изчисти мислите си, носеше ѝ кафе късно през нощта и най-важното, беше я закрилял от критиките на майка ѝ, която недоумяваше защо нейната дъщеря с годишен доход от сто хиляди паунда трябва да се занимава с подобни глупости. Миранда не можеше да понесе идеята да стои бездейно, докато Франческа Дей разбива сърцето на брат ѝ. От месеци наблюдаваше как тя прелита от мъж на мъж и се връща при Ники между отделните обожатели. И всеки път той приветстваше завръщането ѝ — може би малко по-наранен и с не толкова голямо нетърпение — но все пак я приемаше отново.

— Когато сме заедно — беше обяснил на Миранда, — тя ме кара да се чувствам, сякаш съм най-умният, най-духовитият, най-схватливият мъж на света. — А после беше добавил сухо: — Освен ако не е в лошо настроение, тогава ме кара да се чувствам като пълно лайно.

Как го правеше? — чудеше се Миранда. Как някой, толкова интелектуално и духовно ялов, привличаше толкова много внимание? Беше сигурна, че това се дължеше най-вече на необикновената ѝ красота. Но част от причината бе в жизнеността ѝ, в начина, по който самият въздух около нея сякаш пращеше от живот. Евтин будоарен трик, помисли си с отвращение, защото Франческа Дей със сигурност нямаше и една оригинална мисъл в главата си. Само я вижте! Беше едновременно разорена и безработна и все пак се държеше така, сякаш нямаше никакви грижи. А може и да нямаше, помисли си Миранда неспокойно, не и с Ники Гуинуик и неговите наследствени милиони.

Макар да не го знаеше, Миранда не бе единственият умислен човек на партито тази вечер. Въпреки привидната си веселост, Франческа беше нещастна. Предишния ден тя имаше среща със Стюарт Бесет, управител на най-престижната модна агенция в Лондон, за да го помоли за работа. Макар че нямаше желание да гради кариера, в нейния социален кръг моделството беше приемлив начин за печелене

на пари и тя бе решила, че това може да е поне временен отговор на смущаващите ѝ финансови проблеми.

Но за нейно смайване, Стюарт ѝ беше казал, че е твърде ниска.

— Без значение колко е красив моделът, ако иска да дефилира, трябва да е над метър и седемдесет и два. Докато ти си само метър и петдесет и седем. Разбира се, мога да ти дам някаква друга работа, например като фотомодел, обаче първо ще трябва да направим няколко пробни снимки.

Тогава Франческа избухна, разкрещя му се, че е била фотографирана за някои от най-престижните списания в света и че няма нужда от пробни снимки като някакъв аматьор. Сега осъзнаваше, че е било глупаво от нейна страна да се разстройва така, но тогава просто не беше в състояние да се сдържи.

Макар че от смъртта на Клоуи бе изминала година, Франческа все още трудно приемаше липсата на майка си. Понякога тъгата ѝ сякаш беше жива, осезаем обект, увит около нея. Първоначално приятелите ѝ съчувстваха, но след няколко месеца, изглежда, започнаха да смятат, че трябва да забрави тъгата си като миналогодишната дължина на подгъвите. Тя се страхуваше, че ще спрат да я канят, ако не демонстрира повече веселост, а мразеше да остава сама, така че най-накрая се беше научила да скрива чувствата си. Когато беше на обществено място, се смееше и флиртуваше, сякаш всичко е наред.

За нейна изненада, смехът ѝ помагаше, и последните няколко месеца усещаше, че най-сетне започва да се изцелява. Понякога дори изпитваше смътни пристъпи на гняв към Клоуи. Как майка ѝ бе могла да я изостави така, с армия от кредитори, които чакаха като ято скакалци да разграбят всичките ѝ притежания? Но гневът не продължаваше дълго. Сега, когато бе вече твърде късно, Франческа разбираше защо Клоуи е изглеждала толкова уморена и разсеяна през последните месеци от живота си.

Само седмици след смъртта на майка ѝ на прага започнаха да се появяват мъже в костюми от три части с правни документи и алчни очи. Първо изчезнаха бижутата на Клоуи, после астон мартинът и картините. Накрая беше продадена и самата къща. Това уреди и последния от дълговете, но остави Франческа само с няколкостотин паунда, повечето от които вече бяха изхарчени и тя временно се

настани в дома на Сиси Кавендиш, една от най-старите приятелки на Клоуи. За жалост, Франческа и Сиси никога не се бяха разбирали добре и от началото на септември Сиси бе дала ясно да се разбере, че иска Франческа да се изнесе. А тя не беше сигурна колко още ще може да я залъгва с мъгляви обещания.

Насили се да се разсмее на шегата на Талмедж Бътлър и се опита да намери утеха в идеята, че безпаричието е досадна, но временна ситуация. В другия край на помещението зърна Никълъс в морскосиньо сако на „Гивс енд Хокс“ и панталон с бастии. Ако се омъжеше за него, щеше да има парите, от които се нуждаеше. Беше обмислила сериозно тази идея през един следобед преди няколко седмици, и то само за съвсем кратък миг, след като получи телефонно обаждане от някакъв извънредно омразен мъж, който я заплаши с какви ли не неприятни неща, ако не направи плащане по кредитната си карта. Не, Никълъс Гуинуик не беше решение на проблемите ѝ. Тя презираше жените, които бяха толкова отчаяни, толкова несигурни в себе си, че се женеха за пари. Беше само на дваайсет и една. Бъдещето ѝ бе твърде специално, твърде пълно с обещания, за да го съсипе заради някаква временна спънка. Скоро щеше да се случи нещо. Всичко, което трябваше да направи, бе да чака.

— ... само боклук, който ще превърна в изкуство.

Дочутото изречение, привлякло вниманието на Франческа, бе произнесено от елегантен мъж, който приличаше на Ноел Кауърд, с късо цигаре и фризирана коса. Той се откъсна от Миранда Гуинуик, за да се материализира до нея.

— Здравей, скъпа — каза ѝ. — Ти си невероятно красива, а аз чакам цяла вечер, за да те получа. Миранда каза, че ще ми харесаш.

Тя се усмихна и постави ръка върху неговата протегната длан.

— Франческа Дей. Надявам се, че съм си струвала чакането.

— Лойд Байрон. Напълно си струваше. Срещали сме се и преди, макар че сигурно не си спомняш.

— Напротив, помня много добре. Ти си приятел на Миранда, известен филмов режисьор.

— Само наемник, опасявам се, който отново се продаде за един пробит долар. — Той отметна драматично глава и заговори на тавана, като изпусна идеално кръгче дим. — Какво мизерно нещо са това,

парите. Карат необикновените хора да правят какви ли не покварени неща.

Очите на Франческа се разшириха дяволито.

— Колко точно покварени неща сте направили, ако позволите да попитам?

— Твърде, твърде много. — Той си пийна от водната чаша, щедро напълнена с нещо, което приличаше на чист скоч. — Всяка връзка с Холивуд развращава. Аз обаче съм решен да сложа собствения си отпечатък дори върху най-глупавия комерсиален продукт.

— Какъв невероятен кураж! — Тя се усмихна с, както се надяваше, възхищение, макар че всъщност беше развеселена от почти съвършената му пародия на отегчен от света режисьор, насилван да прави компромиси с изкуството.

Очите на Лойд Байрон проследиха скулите ѝ, а после се плъзнаха по устните — в погледа му имаше достатъчно възхищение, но никаква страст, което ѝ подсказа предпочитанието му към мъжката компания. Той сви устни и се наведе напред, сякаш споделяше голяма тайна.

— След два дни, скъпа Франческа, заминавам за забравената от бога Мисисипи, за да започна снимките на нещо, наречено „Делта Блъд“ — сценарий, който собственоръчно трансформирах от окаян боклук в силно духовно послание.

— Обожавам духовните послания — изгука тя и си взе нова чаша шампанско от преминаващия келнер, докато тайно изучаваше Сара Фаргейт-Смит, облечена в рокля на ивици от тафта, и се опитваше да реши дали е на „Адолфо“, или на „Валентино“.

— Възнамерявам да направя „Делта Блъд“ алегория, послание за почит както към живота, така и към смъртта. — Той направи драматичен жест с чашата, без да разсипе и капка. — Несекващият цикъл на естествения ред. Разбираш ли?

— Несекващите цикли са тясната ми специалност.

За момент той сякаш се вглеждаше през кожата ѝ, после драматично затвори очи.

— Мога да усетя жизнената ти сила да пулсира толкова могъщо във въздуха, че дъхът ми секва. Ти изпращаш невидими вибрации дори с най-лекото движение на главата си. — Притисна ръка към бузата си. — Абсолютно никога не греша за хората. Докосни кожата ми. Със сигурност е лепкава.

Тя се разсмя.

— Вероятно скаридите са били престояли.

Той грабна ръката ѝ и целуна пръстите ѝ.

— Любов. Влюбих се. Задължително трябва да участваш в моя филм. От момента, в който те видях, знаех, че ще си идеална за ролята на Лусинда.

Франческа повдигна вежда.

— Аз не съм актриса. Какво те накара да мислиш така?

Той се намръщи.

— Никога не лепя етикети на хората. Ти си това, което възприемам, че си. Ще кажа на моя продуцент, че просто отказвам да снимам филма без теб.

— Не смяташ ли, че това е малко крайно? — попита го Франческа с усмивка. — Познаваш ме от пет минути.

— Познавал съм те през целия си живот, аз винаги се доверявам на инстинктите си. Това ме отличава от останалите. — Устните му оформиха идеален овал и изпуснаха второ кръгче от дим. — Ролята е малка, но запомняща се. Експериментирам с идеята за физическото и духовното пътуване във времето — южняшка плантация в пика на просперитета ѝ през осемнайсети век и после в наши дни, потънала в разруха. Искam да те използвам в началото в няколко кратки, но безкрайно забележителни сцени, в ролята на млада английска девица, която идва в плантацията. Тя не говори, но присъствието ѝ абсолютно завладява екрана. Ролята може да се превърне в образцова, ако се интересува от сериозна кариера.

За частица от секундата Франческа изпита див, лудешки безразсъден пристъп на изкушение. Филмова кариера би могла да е идеалният отговор на всичките ѝ финансови затруднения, а и драматизмът на изпълнението винаги я беше привличал. Помисли си за приятелката си Мариса Беренсон, която, изглежда, се чувстваше идеално с филмовата си кариера, и после почти се разсмя на глас на наивността си. Истинските режисьори едва ли се примъкваха към непознати жени на коктейли да им предлагат роли.

Байрон бе измъкнал малък подвързан с кожа бележник от джоба на гърдите си и драскаше нещо в него със златна химикалка.

— Трябва да тръгна за Щатите утре, така че ми звъни в хотела предобед. Ето къде съм отседнал. Не ме разочаровай, Франческа.

Цялото ми бъдеще зависи от твоето решение. Наистина не можеш да отхвърлиш възможността да се появиш в голям американски филм.

Докато вземаше листа от него и го плъзваше в джоба си, тя се въздържа да изкоментира, че „Делта Блъд“ не ѝ звучи като голям американски филм.

— Беше чудесно да се запознаем, Лойд, но се опасявам, че аз не съм актриса.

Той притисна и двете си ръце — едната с цигарето и другата с питието — към ушите си и заприлича на извънземно, обвито в дим.

— Без негативни мисли! Ти си това, което аз виждам в теб. Творческият ум по никакъв начин не може да си позволи негативни мисли. Позвъни ми предобед, скъпа. Просто трябва да те имам!

С тези думи той се отправи обратно към Миранда. Докато го наблюдаваше, Франческа почувства една ръка да докосва рамото ѝ, а в ухото ѝ някой прошепна:

— Той не е единственият, който трябва да те има.

— Ники Гуинуик, ти си ужасяващ секс звяр — каза Франческа, като се обърна, за да го целуне мимолетно по гладко избръснатата челюст. — Току-що срещнах много забавен дребосък. Познаваш ли го?

Никълъс поклати глава.

— Той е от приятелите на Миранда. Ела в трапезарията, скъпа. Искам да ти покажа новия Де Кунинг.

Франческа послушно огледа картината, после поговори с няколко от приятелите на Ники. Забрави за Лойд Байрон, докато Миранда Гуинуик не я притисна точно когато двамата с Никълъс се приготвиха да тръгват.

— Поздравления, Франческа — каза тя. — Чух чудесните новини. Изглежда, имаш талант всеки път да успяваш да си стъпиш на краката. Като котка...

Франческа откровено не харесваше сестрата на Никълъс. Намираше Миранда за суха и чуплива като клонка, на каквато приличаше, и в същото време смехотворно свръхпокровителствена към брат си, който беше достатъчно голям, за да се грижи сам за себе си. Двете жени отдавна се бяха отказали от опитите си да изразяват нещо повече от куха любезност една към друга.

— Като говорим за котки — каза тя любезно, — изглеждаш божествено, Миранда. Много е хитро да комбинираш ивици и карета.

Но за какви чудесни новини говориш?

— За филма на Лойд, разбира се. Преди да си тръгне, ми каза, че те е избрал за важна роля. Всички наоколо позеленяха от завист.

— Ти наистина ли му вярваш? — Франческа повдигна едната си вежда.

— Не трябва ли?

— Разбира се, че не. Не съм изпаднала дотолкова, че да се появявам в четвъртокласни филми.

Сестрата на Никълъс отметна глава и се разсмя, а очите ѝ заблестяха с нехарактерна светлина.

— Горката Франческа. Четвъртокласни, казваш. Мислех, че познаваш всички. Очевидно не си толкова au courant^[1], за колкото се представяш.

Франческа, която се смяташе за най-осведомения човек, едва успя да прикрие раздразнението си.

— Какво имаш предвид?

— Извинявай, скъпа, нямах намерение да те обиждам. Просто съм изненадана, че не си чувала за Лойд. Той спечели „Златната палма“ в Кан преди четири години, не помниш ли? Критиците полудяха по него — филмите му са изумителни алегории — и всички са сигурни, че новата му продукция ще бъде огромен успех. Той работи само с най-добрите.

Франческа почувства лек пристъп на вълнение, докато Миранда продължаваше да изброява всички известни актьори, с които Байрон беше работил. Въпреки машинациите си, Миранда Гуинуик беше ужасен сноб и ако тя смяташе Лойд Байрон за уважаван режисьор, Франческа реши, че трябва да обмисли по-добре предложението му.

За нещастие, веднага щом напуснаха дома на сестра му, Ники я заведе в един частен клуб, който тъкмо беше открит в „Челси“. Останаха почти до един и после той отново ѝ предложи брак и се скараха ужасно — този път за последно, ако зависеше от нея — така че не успя да си легне до много късно. В резултат на това се събуди доста след обяд на следващия ден, и то само защото Миранда ѝ позвъни да я пита някаква глупост за някаква шивачка.

Скочи от леглото и прокле домашната прислужница на Сиси, че не я е събудила по-рано, после прелетя през килимите на гостната спалня, развързвайки колана на кремата си нощница „Натори“.

Набързо си взе душ, обу чифт черни вълнени панталони и облече пурпурно жълт пуловер на „Соня Рикел“. Сложи минимум грим, само руж, сенки и гланц за устни, обу боти до глезена с цип и се втурна към хотела на Байрон, където администраторът я информира, че режисьорът вече е освободил стаята си.

— Оставил ли е съобщение? — попита тя, потропвайки нетърпеливо с нокът.

— Ще проверя.

Администраторът се върна след миг с плик в ръката. Франческа го разкъса и бързо прочете съобщението.

Hosannas^[2], скъпа Франческа,

Ако четеш това писмо, значи, си се осъзнала, макар че беше абсолютно нехуманно от твоя страна да не ми се обадиш, преди да тръгна. Трябваш ми в Луизиана този петък, най-най-късно. Хвани самолета до Гълфпорт, Мисисипи, и наеми шофьор да те закара до плантацията „Уентуърт“ според приложеното описание. Моят асистент ще подготви разрешителното за работа, договора и т.н., когато пристигнеш, и ще ти възстанови пътните разходи. Телеграфирай съгласието си незабавно на адреса на плантацията, така че отново да мога да дишам спокойно.

Чао, моя красива нова звезда!

Франческа натъпка указанията в чантичката си заедно с бележката от Байрон. Помнеше колко изящно изглеждаше Мариса Беренсон и в „Кабаре“, и в „Бари Линдън“ и колко ѝ завиждаше, когато я видеше в някой филм. Колко великолепен начин да изкарва пари.

После се намръщи, когато си спомни коментара на Байрон за възстановяването на пътните ѝ разходи. Защо не го беше хванала порано, за да уреди билета. Сега трябваше да го плаща сама, а беше почти сигурна, че няма достатъчно пари за самолетен билет в сметката си. Нелепата ситуация с кредитната ѝ карта временно беше изключила тази възможност, а след предишната нощ отказваше категорично да говори с Ники. Откъде щеше да вземе пари за самолетен билет? Погледна часовника на рецепцията и видя, че закъснява за часа при

фризьора си. С въздишка хвана чантата под мишница. Щеше да измисли нещо.

— Извинете, господин Бодин. — Хубавичката стюардеса на „Делта“ спря до мястото на Дали. — Имате ли нещо против да ми дадете автограф за племенника? Той играе в гимназиалния отбор по голф. Казва се Матю и ви е голям почитател.

Дали огледа гърдите ѝ с одобрителна усмивка и после насочи очи към лицето ѝ, което не беше толкова хубаво като останалата част от нея, но все пак беше доста приятно.

— С удоволствие — отговори, като взе листа и химикалката, които тя му подаваше. — Надявам се, че играе по-добре, отколкото аз напоследък.

— Вторият пилот ми каза, че сте имали известни проблеми във Файърстоун преди няколко седмици.

— Захарче, аз създадох проблемите във Файърстоун.

Тя се разсмя кокетно, а после снижи глас, така че само той да я чува.

— Обзалагам се, че сте създавали проблеми на много места и извън голф игрището.

— Правя каквото мога. — Той ѝ се усмихна лениво.

— Потърси ме следващия път, като си в Лос Анджелис, става ли? — Тя написа нещо на листа, който той ѝ върна, скъса го и му го даде с усмивка.

Докато стюардесата се отдалечаваше, Дали набута хартията в джоба на джинсите си, където тя изшумоли заедно с листа на момичето от „Авис“, което му го беше пхнало на заминаване от Лос Анджелис.

Скийт изсумтя към него от седалката до прозореца.

— Обзалагам се, че няма племенник, или ако има, той никога не е чувал за теб.

Дали отвори издание с меки корици на „Закуска за шампиони“ от Вонегът и се зачете. Мразеше да говори със Скийт в самолети. Той не обичаше да пътува, освен ако не се намираще върху четири гуми на междушатската магистрала. Редките пъти, в които се налагаше да изоставят ривиерата на Дали, за да летят през страната за някой турнир

— като това пътуване от Атланта до Лос Анджелис и обратно — обикновено раздразнителният Скийт се вкисваше напълно.

Сега той погледна намръщено Дали.

— Кога най-сетне ще пристигнем? Мразя тези проклети самолети и не искам да започваш отново със законите на физиката. Ти знаеш и аз знам, че между нас и земята няма нищо освен въздух, а от въздуха не се очаква да задържа нещо толкова голямо.

Дали затвори очи и каза благо:

— Млъквай, Скийт.

— Не ми заспивай. По дяволите, Дали, сериозен съм! Знаеш колко много мразя да летя. Най-малкото, което можеш да направиш, е да останеш буден и да ми говориш.

— Уморен съм. Миналата нощ не спях достатъчно.

— Нищо чудно. Пирува до два сутринта, а после доведе онова краставо псе с теб.

Дали отвори очи и погледна косо Скийт.

— Не мисля, че на Астрид ще ѝ хареса да я наричат краставо псе.

— Не тя! Кучето, глупако! По дяволите, Дали, можех да чуя как онзи помиар скимти през стените на мотела.

— А какво трябваше да направя? — попита Дали, като се обърна, за да срещне намръщеното изражение на Скийт. — Да го оставя да умре от глад край магистралата?

— Колко даде на служителите на рецепцията на мотела, преди да тръгнем днес?

Дали промърмори нещо, което Скийт не чу добре.

— К'во каза? — попита той войнствено.

— Казах сто! Сто сега и сто другата година, когато се върна и намеря кучето в добро състояние.

— Проклет глупак — промърмори Скийт. — Ти и твоите бездомници. Имаш псета, настанени в мотелите на трийсет щата. Дори не знам как не им губиш бройката. Кучета. Избягали деца...

— Дете. Само едно е и го качих на автобуса още същия ден.

— Ти и проклетите ти бездомници.

Дали огледа бавно Скийт от главата до петите.

— Да — каза той. — Аз и моите проклети бездомници.

Това накара Скийт да замълчи за малко, а точно от това имаше нужда Дали. Той отвори книгата си за втори път и от нея в скута му изпаднаха три сини листа. Разгъна ги, като огледа канта с лудуващи Снупита в горната част и редицата от целувки в долната, и после започна да чете.

Скъпи Дали,

Лежа край басейна на Роки Хали, а от скандалността ме дели само един миниатюрен бански. Помниш ли Сю Луис Джеферсън, малкото момиче, което работеше в „Деъри Куин“ на бара с шейковете и разочарова родителите си, като замина на север, вместо в Източнотексаската баптистка църква, защото искаше да е мажоретка на „Бойлмаркър“, но вместо това забременя след щатския мач в Охайо от един лайнбекър? („Пардю“ загубиха 21 на 13). Както и да е, припомних си дните преди няколко години, когато Сю Луис все още беше в Уайнет и се чувстваше като царица, а гаджето ѝ започваше да ѝ омръзва. Веднъж си поръчах ванилов шоколад с пръчици отгоре, а тя ми каза: „Струва ми се, че животът е като сладоледа, Холи Грейс. Или е толкова вкусен, че те побиват тръпки, или се разтапя в ръката ти и целият се омазваш“.

Животът се разтапя, Дали.

След като надскочих нормата с петдесет процента за онези кръвопийци в „Спортс Екуипмънт Интернешънъл“, миналата седмица новият вицепрезидент ме извика в кабинета си и ми каза, че повишават друг за регионален мениджър продажби. Тъй като този Някой Друг се оказа мъж и едва си беше изпълнил нормата за миналата година, побеснях и го заплаших с процес за равнопоставеност на половете. Той отвърна: „Хайде сега, скъпа. Вие, жените, сте толкова чувствителни към подобни неща. Искам да ми имаш доверие“. На което му отвърнах, че напълно му вярвам, че ще се възбуди в дом за възрастни жени. Последваха още няколко разгорещени размени на реплики,

което е причината сега да лежа под номер 22 край басейна, а не да живея по летищата.

Добрите новини — направих си прическа като на Фара Фосет и изглеждам просто забележително, а файърбърдът се движи без грешка. (Беше от карбуратора, точно както ти каза.)

Не прави никакви глупости, Дали, и продължавай да правиш бърдите.

С обич,

Холи Грейс

П. П. Измислих си част от нещата за Сю Луис Джеферсън, така че, ако я видиш следващия път в Уайнет, не й споменавай нищо.

Дали се усмихна, сгъна писмото на четири и го прибра в джоба на ризата си, най-близкото място до сърцето му.

---

[1] Осведомена (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Осанна (иврит) — възхвалявам някого. — Б.пр. ↑

Лимузината беше „Шевролет“, модел 1971-ва без климатик. Това бе особено неприятно за Франческа заради плътната тежка жегата, която сякаш оформяше пашкул около нея. Макар че до този момент пътуванията ѝ в САЩ бяха ограничени до Манхатън и Хамптънс, тя беше твърде заета със собствените си погрешни преценки, за да покаже какъвто и да е интерес към непознатия пейзаж, който прекосяваха, откакто напуснаха Гълфпорт преди час. Как можеше толкова да сбърка при подбора на гардероба си? Взря се с отвращение в тежкия си бял вълнен панталон и дългия светлозелен кашмирен пуловер с ръкави, който прилепваше толкова неудобно към кожата ѝ. Беше първият ден на октомври! Кой би предположил, че ще е толкова горещо?

След почти двама и четири часово пътуване очите ѝ се затваряха от умора, а тялото ѝ беше покрито с мръсотия. Летя от „Гетуик“ до „Джей Еф Кей“, от там до Атланта, а след това до Гълфпорт, където температурата беше трийсет и три градуса на сянка и единственият шофьор, когото успя да наеме, имаше кола без климатик. Сега всичко, за което можеше да мисли, бе да се добере до хотела, да си поръча хубав джин, да си вземе дълъг студен душ и да спи през следващите двама и четири часа. Веднага щом се свържеше с филмовата компания и откриеше къде е настанена, щеше да направи точно това.

Отлепи пуловера от влажния си гръден кош и се опита да мисли за нещо, с което да се развесели, докато стигне до хотела. Това щеше да е абсолютно разбиващо приключение, каза си. Макар че нямаше никакъв опит като актриса, беше много добра имитаторка и щеше да работи упорито по филма, така че критиците да решат, че е чудесна, и всички най-добри режисьори да пожелаят да я ангажират. Щеше да ходи по великолепни партита, да направи успешна кариера и да спечели купища пари. Точно това бе липсващата част в живота ѝ, онова изплъзващо се „нещо“, което никога не успяваше да определи. Защо досега не се беше сетила?

Отлепи косата от слепоочията си с върховете на пръстите и се поздрави за това, че е успяла да се справи толкова добре с намирането на пари за самолетни билети. Всъщност дори беше забавно, след като първоначалният шок от идеята отмина. Много хайлайф дами носеха дизайнерските си дрехи в специализирани магазини, които ги изкупуваха за препродажба. Не знаеше защо не беше направила същото още преди месеци. С парите от продажбата си купи билет за първа класа и уреди най-спешните си сметки. Хората правеха финансовите въпроси толкова ненужно сложни, осъзнаваше сега тя, а всичко, което им беше нужно, за да решат затрудненията си, бе малко инициатива. Франческа се отвращаваше да носи дрехи от предишния сезон, а така можеше да си купи напълно нов гардероб веднага щом филмовата компания ѝ възстановеше разходите за път.

Колата пое по дълга алея, обточена с дъбове. Тя проточи врат, докато завиваха, и видя възстановена плантаторска къща пред себе си — триетажна постройка от дърво и тухли с шест колони с канелюри, изящно крепящи предната веранда. Докато се приближаваха, Франческа забеляза съвременни камиони и ванове, паркирани близо до къщата. Превозните средства изглеждаха не на място, също като членовете на екипа, които се щураха наоколо в къси панталони и тениски, голи до кръста или с изрязани потници.

Шофьорът спря и се обърна към нея. Имаше голяма кръгла значка, закачена за яката на жълто-кафявата му униформена риза. Надписът от горната ѝ част беше „1776 — 1976“, а в центъра и отдолу пишеше „АМЕРИКА“ и „СТРАНАТА НА ВЪЗМОЖНОСТИТЕ“. Откакто слезе от самолета, Франческа навсякъде виждаше знаци, посветени на двестагодишнината на Америка. Сувенирните щандове бяха отрупани с възпоменателни значки и евтини пластмасови модели на Статуята на Свободата. Когато преминаха през Гълфпорт, дори видя противопожарни кранове, боядисани като опълченци от освободителната война. За някой, който идваше от страна като Англия, цялото това празнуване на някакви си двеста години изглеждаше прекалено.

— Четиресет и осем долара — обяви шофьорът, но с толкова силен акцент, че тя едва го разбра.

Франческа порови из доларите, които бе купила със своите английски паунди, когато кацна на „Джей Еф Кей“, и му подаде

повечето от парите си заедно с щедър бакшиш и усмивка. После се измъкна от таксито, вземайки и козметичния си куфар.

— Франческа Дей? — От страничната морава към нея се приближи млада жена с къдрава коса и висящи обеци.

— Да.

— Здравсти. Аз съм Сали Калаверо. Добре дошла на края на света. Опасявам се, че ще ми трябваш в гардеробната незабавно.

Шофьорът остави куфара „Вюитон“ в краката на Франческа. Тя огледа намачканата индийска пола на Сали и кафявото горнище, което тя неуместно беше избрала да носи без сутиен.

— Това е невъзможно, мис Калаверо — отвърна. — Веднага щом се видя с господин Байрон, ще отида в хотела и после в леглото си. Единственият ми сън за последните двайсет и четири часа беше в самолета и съм страхотно изтощена.

Изражението на Сали не се промени.

— Е, опасявам се, че ще трябва да те задържа за известно време, макар че ще направя всичко възможно да приключа по-бързо. Лорд Байрон промени снимачния график и сега трябва да приготвим костюма ти за утре сутринта.

— Но това е абсурдно. Утре е събота. Ще ми трябва няколко дни да се възстановя. Той едва ли очаква от мен да започна да работя в мига, в който пристигна.

Любезният маниер на Сали се изпари.

— Това е шоубизнес, скъпа. Обърни се към агента си. — Тя погледна куфара „Вюитон“ и после помахна на някой зад гърба на Франческа. — Хей, Дейви, моля те, занеси нещата на госпожица Дей към кокошарника.

— Кокошарника! — възкликна Франческа, която започваше да изпитва истинско притеснение. — Не знам за какво става въпрос, но искам да отида незабавно в хотела си.

— Аха, с всички ни е така. — Сали се усмихна почти нахално на Франческа. — Не се притеснявай, не е истински кокошарник. Къщата, където всички сме настанени, е точно до този имот. Преди няколко години е била санаториум, болничните легла все още си стоят. Всички го наричаме „кокошарника“, защото на това прилича. Ако не те притесняват хлебарките, не е лошо.

Франческа реши да не се занимава повече с нея. Нямахме смисъл човек да се разправя с подчинени.

— Искам да видя господин Байрон веднага — заяви тя.

— Точно сега той снима в къщата и не обича да го прекъсват. —
Очите на Сали я огледаха грубо и Франческа почувства как тя оценява неподходящото ѝ измачкано облекло.

— Ще рискувам — отвърна саркастично, като се втренчи в гардеробиерката дълго и изпитателно, преди да отметне коса и да я отмине.

Сали Калаверо се загледа след нея. Проследи слабото ѝ стройно тяло, припомняйки си идеалния грим и великолепната грива. Как успяваше да отмята косата си така? Дали тези блестящи жени вземаха уроци по отмятане? Сали подръпна кичур от своята коса, суха и чуплива в краищата от некачественото къдрене. Всички хетеросексуални мъже в компанията щяха да започнат да се държат като дванайсетгодишни, когато зърнеха тази жена, помисли си тя. Бяха свикнали с малките хубави старлетки, но тази тук беше нещо друго, с модния си британски акцент и начина, по който се взираше в теб, напомнящ ти, че родителите ти са прекосили океана в трета класа.

— Мамка му — промърмори Сали, чувствайки се като дебела повлекана от грешната страна на двайсет и петте си години.

Госпожица Извисена и Могъща може и да се задушаваше в своя двестадоларов кашмирен пуловер, но изглеждаше хладнокръвна и хрупкава като в реклама от списание. Явно някои жени са родени само за да бъдат мразени от други жени, и Франческа Дей определено беше една от тях.

Дали усещаше как черният понеделник се спуска върху него, макар че беше едва събота и вчера бе отбелязал забележителен резултат с няколко стари приятели край Тускалуза. Беше кръстил *черния понеделник* мрачното настроение, което го поразяваше често, отколкото би искал, забиваше острите си зъби в него и изсмукваше всичките му сокове. В общи линии черният понеделник нанасяше много по-тежки удари от неговите айръни.

Той се приведе над кафето си в „Хауърд Джонсън“ и се взря през прозореца на заведението към паркинга. Слънцето още не се беше

издигнало високо и освен няколко сънени шофьори ресторантът беше почти празен. Опита се да рационализира скапаното си настроение. Напомни си, че сезонът не беше лош. Спечели няколко турнира и беше говорил с комисаря на ПГА Дийн Биман не повече от два или три пъти по любимата му тема — неподходящото за професионалния голф играч поведение.

— Какво да бъде? — попита го сервитьорката.

На джобчето ѝ имаше закачена оранжево-синя кърпичка. Беше чистичка дебела жена с прошарена коса и добре гримирана, от онези, които полагат грижи за външността си и за които казваш, че имат приятни черти под сланините.

— Пържола и картопки — отвърна той, като ѝ подаде менюто. — Две яйца, запечени от двете страни и още един литър кафе.

— В чаша ли го искате, или направо да ви го инжектирам?

Той се разсмя.

— Просто го донеси, скъпа, а аз ще реша къде да го побера.

По дяволите, обичаше сервитьорките. Това бяха най-добрите жени на света. Бяха земни и дръзки и всяка си имаше история.

Тази конкретна сервитьорка го огледа обстойно, преди да тръгне, изучавайки красивото му лице, както предположи. Случваше се непрекъснато и в общи линии Дали нямаше против, освен ако не му хвърляха гладни погледи, с които му казваха, че искат от него нещо, което не можеше да им даде.

Черният понеделник се завърна с пълна сила. Тази сутрин, точно след като беше изпъзлял от леглото и стоеше под душа в опит да накара кървясалите си очи да останат отворени, Мечката беше дошъл и му прошепна в ухото.

Вече е почти Хелоуин, Бодин. Къде ще се скриеш тази година?

Дали беше пуснал студената вода докрай, но Мечката остана.

Как, по дяволите, един безполезен смотаняк като теб мисли, че може да си изкарва прехраната на една и съща планета с мен?

Дали се отърси от спомена, щом храната пристигна заедно със Скийт, който се намести в сепарето. Той бутна чинията си през масата и се извърна, когато Скийт взе вилицата му и я забодде в кървавата пържола.

— Как се чувстваш днес, Дали?

— Не мога да се оплача.

— Снощи пи доста.

Дали сви рамене.

— Тази сутрин потичах няколко мили. Направих малко лицеви опори. Поизпотих се.

Скийт го погледна, хванал ножа и вилицата.

— Аха.

— Какво, по дяволите, означава това?

— Нищо, освен дето смятам, че черният понеделник отново те е връхлетял.

Той си пийна от чашата с кафе.

— Нормално е да се чувствам депресиран към края на сезона — твърде много мотели, твърде много време на път.

— Особено когато дори не си се доближил до някой от основните турнири.

— Турнирът си е турнир.

— Конски фъшкии. — Скийт се върна към стека.

Възцариха се няколко минути мълчание.

Най-накрая Дали проговори.

— Чудех се дали и Никлаус има черни понеделници.

Скийт тресна вилицата си.

— Не започвай отново да мислиш за Никлаус! Всеки път когато започнеш да мислиш за него, играта ти отива по дяволите.

Дали отмести кафето си и взе сметката.

— Дай ми няколко амфетки, ако обичаш.

— По дяволите, Дали, мислех, че щеше да отказваш тези неща.

— Искаш ли да остана в играта днес, или не?

— Разбира се, че искам, но не ми харесва начинът, по който го правиш напоследък.

— Просто се успокой, ако обичаш, и ми дай шибаните хапчета!

Скийт поклати глава и се подчини, като бръкна в джоба си и бутна черните капсули през масата. Дали ги сграбчи. Докато ги поглъщаше, не му убягна почти смешното противоречие между грижите, които полагаше за спортното си тяло, и издевателството, на което го подлагаше под формата на липса на сън, пиене и уличната фармация от джобовите на Скийт. И все пак това нямаше значение. Взя се в парите, които бе оставил на масата. Когато си роден Бодин, е почти сигурно, че няма да умреш от старост.

— Тази рокля е отвратителна!

Франческа изучаваше отражението си в голямото огледало, поставено в края на фургона, определен за импровизирана гардеробна. Очите ѝ бяха уголемени за екрана с кехлибарени сенки и дебел слой туш за мигли, а косата ѝ беше разделена на път, опъната гладко по слепоочията ѝ и събрана на букли, които падаха над ушите. Фризуриите от онзи период бяха едновременно очарователни и ласкателни, така че тя се спогоди с мъжа, който току-що бе приключил с косата ѝ, но роклята беше друга работа. За набитото ѝ за модата око безвкусната розова тафта със слоеве волани от нагъната бяла дантела по долната част изглеждаше като пресладен ягодов еклер. Горната част беше толкова прилепнала, че едва дишаше, а гърдите ѝ бяха толкова повдигнати, че всичко освен зърната беше изхвъркнало навън. Роклята успяваше да изглежда едновременно захаросана и вулгарна и изобщо не приличаше на костюмите, които Мариса Беренсон носеше в „Бари Линдън“.

— Със сигурност не отговаря на очакванията ми и не бих могла да я нося — каза тя твърдо. — Ще трябва да направиш нещо.

Сали Калаверо дръпна малко по-силно от необходимото една розова панделка.

— Този костюм е създаден специално за ролята.

Франческа се смъмри, че не е обърнала достатъчно внимание на роклята вчера, когато Сали ѝ я мереше. Но тогава беше толкова разсеяна от изтощение и от факта, че Лойд Байрон се беше оказал така неразумно упорит, когато му се оплака от ужасните условия на живот, че едва погледна костюма. Сега оставаше по-малко от час, преди да се яви на снимачната площадка за първата от трите си сцени. Поне мъжете във филмовата компания бяха отзивчиви, намериха ѝ по-удобна стая с отделна баня, донесоха ѝ храната заедно с джина, за който си беше мечтала. Макар че „кокошарникът“ с малките си прозорци и светъл фурнир беше истинско извращение, тя спа като заклана и дори на сутринта се събуди изпълнена с очакване — а сега този костюм!

След като се извърна, за да види гърба на роклята, тя реши да се опита да убеди Сали.

— Със сигурност имаш и нещо друго. Абсолютно никога не нося розово.

— Това е костюмът, който Лорд Байрон одобри, и аз не мога да направя нищо повече. — Сали затегна и последните кукички, които закопчаваха гърба на роклята и издърпа връзките по-грубо от необходимото.

Франческа изстена тихо от неудобното пристягане.

— Защо все го наричаш с това нелепо име, Лорд Байрон?

— Щом задаваш този въпрос, значи не го познаваш много добре.

Франческа отказваше да позволи на гардеробиерката или на костюма да развали настроението ѝ. Все пак горката Сали трябваше да работи в този ужасен фургон всеки ден. Това би вбесило всеки. Напомни си, че ѝ е дадена роля в престижен филм. Освен това външният ѝ вид беше достатъчно поразителен, че да засенчи всеки костюм, дори този. И все пак задължително трябваше да направи нещо, за да получи хотелска стая. Нямаше намерение да прекара още една нощ на място, което не предлагаше обслужващ персонал.

Френските токчета на чехлите ѝ скърцаха по чакъла, докато вървеше по алеята и се отправяше към плантаторската къща, а огромната ѝ рокля с кринолин се полюшваше около нея. Този път нямаше да допусне грешката, която направи вчера, да се опитва да преговаря с лакеите. Този път щеше да отиде направо при продуцента с цял списък оплаквания. Вчера Лойд Байрон ѝ беше казал, че иска персоналът и актьорите да живеят заедно, за да се създаде екипен дух, но тя подозираше, че просто е стиснат. По нейно мнение появата в престижен филм не можеше да компенсира живеенето ѝ като варварин.

След няколко упътвания тя най-сетне намери Лу Стайнър, продуцента на „Делта Блъд“. Беше в коридора на имението „Уентуърт“, точно до гостната, където подготвяха снимачната площадка. Развлеченият му вид я порази. Дундест и неизбръснат, със златен анкх символ, висящ в отворената яка на хавайската му риза, изглеждаше така, сякаш продава откраднати часовници на някой ъгъл в Сохо. Тя прескочи електрическите кабели, навити по килима на коридора, и се представи. Когато той вдигна поглед от клипборда си, Франческа започна да изброява оплакванията си, като в същото време запази усмивката на лицето си.

— ... затова, господин Стайнър, не мога да прекарам още една нощ в това ужасно място. Сигурна съм, че разбирате. Трябва да получа хотелска стая, преди да се стъмни. — Тя го загледа победоносно. — Толкова е трудно да се спи, когато се тревожиш, че хлебарките ще те погълнат.

Той отдели няколко мига да погледа влюбено повдигнатите ѝ гърди, после издърпа един сгъваем стол и седна в него, като се разкрачи толкова широко, че тъканта на панталона се опъна по бедрата му.

— Лорд Байрон ми каза, че си истинска хубавица, но не му повярвах. Това показва колко съм глупав. — Той издаде неприятен цъкащ звук с уста. — Единствено главните актьори и актриси имат хотелски стаи, сладкишче, и то само заради договорите им. Докато простолудието трябва да търпи лишения.

— Простолудието? — тросна се тя, напълно забравяйки всички усилия за смирение. Всички хора в този бранш ли бяха толкова гнусни? Почувства раздразнение към Миранда Гуинуик. Дали Миранда знаеше колко неприятни ще са условията тук?

— Ако не искаш работата — каза Лу Стайнър и сви рамене, — има дузина други кукли, които могат да дотичат тук още този следобед и да заемат мястото ти. Негово величество те нае, не аз.

Кукла! Франческа усещаше как зад клепачите ѝ започна да се натрупва червена мъгла, но точно когато отвори устата си да избухне, една ръка полегна на рамото ѝ.

— Франческа! — възкликна Лойд Байрон, обърна я към себе си, целуна я по бузата и разтопи гнева ѝ. — Изглеждаш абсолютно очарователно! Нали е чудесна, Лу? Тези зелени котешки очи! Тази невероятна уста! Не ти ли казах колко идеална ще е за Лусинда, струваше си всяко пени, за да я доведем тук.

Франческа понечи да му припомни, че тя е дала тези пенита и че си иска всяко едно от тях обратно, но преди да успее да каже нещо, Лойд Байрон продължи:

— Роклята я брилянтна. Невинно детинска и все пак чувствена. Харесва ми косата ти. Хей, всички, това е Франческа Дей!

Франческа отвърна на представянето, а после Байрон я дръпна настрана, извади бледожълта кърпичка от джоба на ваниловите си

къси панталони, шити по поръчка, и внимателно я притисна към челото си.

— Ще снимаме сцените ти днес и утре, а камерата ми ще е в истински възторг. Нямах никакви реплики, така че няма причина да си нервна.

— Изобщо не съм нервна — заяви тя. Боже мили, беше излизала с принца на Уелс. Как изобщо някой можеше да си помисли, че нещо подобно ще я изнерви? — Лойд, тази рокля...

— Чудесна е, нали? — Той я поведе към гостната, като я насочи между две камери и гора от светлини в предната част на снимачната площадка, която беше обзаведена със столове в стил „Хепълуайт“, тапицирано диванче и свежи цветя в стари сребърни вази. — В първия кадър ще стоиш пред онези прозорци. Ще те осветяваме отзад, така че всичко, което трябва да правиш е да се движиш напред, когато ти кажа, и да оставиш великолепно то си лице бавно да дойде на фокус.

Споменаването на великолепно то й лице успокои част от възмущението й заради отношението към нея и тя го погледна по-милостиво.

— Мисли за жизнената сила — напътстваше я той. — Гледала си Фелини с неговите мълчаливи герои. Макар че Лусинда не казва и дума, присъствието й трябва да се излъчва от екрана и да сграбчи публиката за гърлото. Тя е символ на недостижимото. Жизненост, сияние, магия! — Той сви устни. — Боже, надявам се, че няма да е толкова езотерично, че кретените в публиката да пропуснат смисъла.

През следващия час Франческа стоеше неподвижна за проби на светлината, а после се концентрира върху кратка репетиция, докато правеха финалните настройки. Беше представена на Флетчър Хол, тъмен актьор със зловеща външност, облечен във фрак и панталон, който играеше главната мъжка роля. Макар че следеше клюките за филмовите звезди, никога не го беше чувала и още веднъж се почувства завладяна от лошите си предчувствия. Защо не разпознаваше никое от имената? Може би беше сгрешила, че не научи повече за продукцията, преди да се втурне толкова сляпо. Може би трябваше да помоли за сценария... Но вчера беше прочела договора си и там всичко изглеждаше наред.

Предчувствията й постепенно се изпариха, когато засне първата сцена с лекота, застанала пред прозореца и следваща инструкциите на

Лойд.

— Красиво! — повтаряше той непрестанно. — Великолепно! Ти си родена звезда, Франческа.

Комплиментите я успокоиха и въпреки нарастващото неудобство от роклята, между снимките се отпусна и пофлиртува с част от мъжете от екипа, които бяха толкова внимателни с нея предната вечер.

Лойд я снима как върви из стаята и прави дълбок реверанс на Флетчър Хол, и реагира на диалога му, като го гледа замислено. До обяд, когато я освободиха от костюма ѝ за час, тя установи, че всъщност дори се забавлява. След почивката Лойд я разположи на няколко места в гостната, където засне близки кадри от всеки възможен ъгъл.

— Красива си, скъпа! — извика той. — Боже, това сърцевидно лице и тези чудесни очи са направо идеални. Развържете косата ѝ! Красиво! Красиво!

Когато обяви почивка, Франческа се протегна като котка, която тъкмо са почесали по гърба.

В късния следобед приятното усещане беше отстъпило на разтапящата жегата от времето и светлините на прожекторите. Вентилаторите около сцената почти не разхлаждаха въздуха, понеже ги изключваха, когато камерите работеха. Тежкият корсет и многобройните слоеве волани задържаха топлината до кожата ѝ и накрая имаше чувството, че ще припадне.

— Абсолютно невъзможно ми е да продължа — заяви накрая тя, докато гримьорът леко попиваше мъничките перли пот, които бяха започнали да се образуват по линията на косата ѝ по най-отвратителен начин. — Изпарявам се от тази жегата, Лойд.

— Само още една сцена, скъпа. Само още една. Погледни ъгъла на светлината, влизаща през прозореца. Кожата ти със сигурност ще сияе. Моля те, Франческа, ти си истинска принцеса. Моята изящна, безукорна принцеса.

Как можеше да му откаже?

Лойд я поведе към един знак, отбелязан на пода, недалеч от камината. Тя беше разбрала, че началото на филма се върти около пристигането на млада английска ученичка в плантация в Мисисипи, където трябва да стане булка на усамотилия се собственик, мъж, който Франческа прие, че трябва да прилича на Рочестър от „Джейн Еър“,

макар че Флетчър Хол ѝ изглеждаше прекалено мазен, за да бъде романтичен герой. За нещастие на ученичката, но за щастие на Франческа, Лусинда трябваше да умре трагично още същия ден. Франческа вече си беше представила великолепната сцена, която възнамеряваше да изиграе с подобаващо количество съдържана страст. Предстоеше ѝ да открие какво общо имаха плантаторът и Лусинда с основната история, която се развиваше в наши дни и изглежда, включваше голям брой женски образи, но тъй като тя нямаше да се появява в тази част от филма, това не я интересуваше.

Лойд избърса челото си с чиста кърпичка и отиде до Флетчър Хол.

— Искам да се приближиш зад Франческа, да поставиш ръце на раменете ѝ и после да повдигнеш косата ѝ отстрани, така че да можеш да целунеш врата ѝ. Франческа, помни, че ти си била закриляна цял живот. Докосването му те шокира, но ти доставя удоволствие. Разбираш ли?

Тя почувства как между гърдите ѝ се стича вадичка пот.

— Разбира се, че разбирам — отвърна сърдито.

Гримьорът дойде и ѝ напудри врата. Тя го накара да държи огледало, така че да може да провери резултата.

— Помни, Флетчър — продължи Лойд, — не искам да целуваш врата ѝ наистина, а само да си представиш целувката. Добре тогава, да го изрепетираме.

Франческа зае мястото си само за да изтърпи още едно безконечно отлагане за донагласяване на светлината. После някой забеляза мокро петно на гърба на фрака на Флетчър, където се беше изпотил, и Сали трябваше да донесе резервното.

Франческа тропна с крак.

— Още колко дълго ще ме държиш тук? Няма да се примиря с това! Давам ти още точно пет минути, Лойд, и после си тръгвам!

Той я изгледа смразяващо.

— Хайде, Франческа, дръж се професионално. Всички тези хора също са уморени.

— Всички тези хора не носят десеткилограмов костюм. Искам да видя какви професионалисти щяха да бъдат, ако се задушаваша до смърт!

— Само още няколко минути — каза той успокоително, после сви дланите си в юмруци и ги постави драматично пред гърдите си. — Използвай напрежението, което усещаш, Франческа. Използвай напрежението в сцената си. Предай го на Лусинда — младо момиче, изпратено в непозната страна, за да се омъжи за мъж, когото не е виждала. Тишина. Тихо, тихо, тихо. Позволете на Франческа да почувства напрежението си.

Озвучителят, който беше зает с голите гърди на Франческа през по-голямата част от деня, се наведе към оператора:

— Искам да почувствам напрежението й.

— Нареди се на опашката, брато.

Най-накрая новият фрак пристигна и сцената беше заснета.

— Не мърдайте! — извикай Лойд веднага щом приключиха. — Трябва ни само близък план на Флетчър, който целува врата на Франческа, и сме готови. Ще отнеме само секунда. Готови ли са всички?

Франческа изръмжа, но остана на място. Беше изтърпяла толкова много — още няколко минути нямаха значение. Флетчър постави ръце на раменете й и повдигна косата й. Тя мразеше да я докосва. Беше прекалено обикновен, не беше изобщо нейният тип мъж.

— Извий малко повече врата си, Франческа — нареди й Лойд. — Грим, къде си?

— Тук съм, Лойд.

— Давай тогава.

Гримьорът изглеждаше озадачен.

— Какво ти трябва?

— Какво ми трябва ли? — Лойд повдигна ръцете си в драматичен жест на фрустрация.

— О, ясноооо. — Гримьорът направи извинителна гримаса, после извика на Сали, която стоеше точно зад камерата. — Хей, Калаверо, протегни се към кутията ми, ако обичаш, и ми подхвърли зъбките на Флетчър?

Зъбките на Флетчър?

Франческа почувства как стомахът й се обърна.

— Зъбки! — изпищя тя. — За какво са му притрябвали на Флетчър зъбки?

Сали плесна отвратителния предмет в ръката на гримьора.

— Това е вампирски филм, скъпа. Какво очакваш да носи — прашки ли?

Франческа имаше чувството, че е в ужасен кошмар. Тя се отдръпна от Флетчър Хол и се нахвърли върху Байрон.

— Ти ме излъга! — извика тя. — Защо не ми каза, че това ще е вампирски филм? От всички смотани, мухлясали... Боже, ще те осъдя за това. Ще те съдя през всеки миг от нелепия ти живот. Ако си помислиш и за момент, че ще позволя името ми да се появи в... в... — Тя не можеше да изрече думата отново, наистина не можеше! В ума ѝ проблесна образът на Мариса Беренсон, изящната Мариса, която чува какво се е случило с бедната Франческа Дей и се смее, докато по алабастровите ѝ бузи не рухнат потоци от сълзи.

Франческа стисна юмруци и изплака:

— Кажи ми незабавно за какво се разказва в този отвратителен филм!

Лойд подсмръкна, очевидно обиден.

— За живота и смъртта, за трансфера на кръв, за самата същност на живота, преминаваща от един човек към друг. Метафизични събития, за които ти очевидно не знаеш нищо. — Той се отдалечи разсърден.

Сали пристъпи напред и кръстоса ръце, очевидно се наслаждаваше на ситуацията.

— Филмът е за група стюардеси, които наемат имение, което се смята за обитавано от духове. Предишният собственик изсмуква кръвта им една по една — това е добрият стар Флетчър, който прекарва последния век, вехнейки по изгубената си любов Лусинда. Има и втори сюжет с женски вампир и мъж стриптийзър, но това е по към края.

Франческа не искаше да слуша повече. Хвърли бесен поглед към всички и се отдалечи от сцената. Кринолинът на роклята се люлееше

около нея, а кръвта кипеше във вените ѝ, докато се носеше през имението към фургоните в търсене на Лу Стайнър. Бяха я направили на глупачка! Беше продала дрехите си и бе пропътувала половината свят, за да играе второстепенна роля във вампирски филм!

Треперейки от гняв, тя откри Стайнър, седнал зад метална маса под дърветата близо до камиона с храната. Обръчът на роклята се повдигна откъм гърба ѝ, когато спря внезапно, и се удари в краката на масата.

— Приех тази работа, защото чух, че господин Байрон има репутация на изтъкнат режисьор! — заяви тя, жестикулирайки ядосано.

Той вдигна поглед от полуизядения си сандвич.

— Кой ти каза това?

Пред очите ѝ заплува самодоволният образ на Миранда Гуинуик и всичко ѝ стана ослепително ясно. Миранда, която се предполагаше, че е феминистка, беше саботирала друга жена в заблуден опит да защити брат си.

— Той ми каза, че прави духовни послания! — възкликна Франческа. — Какво общо има всичко това с духовните послания или с жизнената сила, или с Фелини, за бога!

Стайнър се подсмихна.

— А защо си мислиш, че го наричаме Лорд Байрон? От устата му и говната звучат като поезия. Разбира се, те си остават говна, когато приключи с тях, но ние не му го казваме. Евтин е и работи бързо.

Франческа все още се опитваше да вярва, че става въпрос за недоразумение, че съществува някакъв малък лъч надежда, за което настояваше оптимистичната ѝ натура.

— Ами „Златната палма“? — попита вцепенено.

— Златната какво?

— Палма. — Чувстваше се като глупачка. — Филмовият фестивал в Кан.

Лу Стайнър я зяпна за момент, преди да се разсмее толкова силно, че изплю малко парче шунка.

— Захарче, единствената палма, с която Лорд Байрон си е имал работа, е онази в гащите му. Последният филм, който направи за мен, беше съвместно режисираният „Клането“, а този преди него беше „Аризонските затворнички“. Представи се много добре в автокината.

Франческа едва насилваше думите да излизат от устата ѝ.

— И той наистина очаква от мен да участвам във вампирски филм?

— Нали си тук?

Тя незабавно взе решение.

— Не за дълго! Ще си събера багажа точно за десет минути и очаквам от вас да сте ми приготвили чек за покриването на пътните ми разходи, както и шофьор, който да ме откара до летището. А ако използвате и един кадър от тези, които заснехме днес, ще ви съдя до края на проклетия ви живот!

— Ти подписа договор, така че няма да имаш късмет.

— Подписах го под фалшив предлог.

— Глупости. Никой не те е лъгал. И можеш да забравиш за всякакви пари, докато не завършиш снимките.

— Настоявам да ми платите това, което ми дължите! — Почувства се като някаква ужасна продавачка на риба, която се пазари на улицата. — Трябва да ми платите за пътуването. Имахме споразумение!

— Няма да получиш и пени, докато не завършиш последната сцена утре. — Той плъзна неприятно очи по нея. — Това е сцената, в която Лойд те иска гола. Нарича я „дефлорирането на невинността“.

— Лойд ще ме види гола в деня, в който получи „Златната палма“! — Тя се врътна на пети и тръгна, но един от розовите волани на полата ѝ се закачи за ъгъла на металната маса. Тя го издърпа, за да го освободи, и го скъса.

Стайнър скочи от масата.

— Хей, внимавай с костюма! Тези неща струват пари!

Тя грабна тубата с горчица от масата и изстиска огромна купчина върху роклята.

— Колко ужасно — каза подигравателно. — Изглежда, че този трябва да се изпере!

— Кучка такава! — изкрещя той след нея. — Никога повече няма да си намериш работа! Ще се погрижи никой да не те наеме дори да му изхвърляш боклука.

— Страхотно! — отвърна му тя. — Защото, откакто съм тук, съм се нагледала на повече боклук, отколкото мога да понеса!

Грабна диплите на роклята с две ръце, вдигайки я до коленете, прекоси ливадата и се отправи към кокошарника. Никога, абсолютно никога през целия ѝ живот не се бяха отнасяли с нея толкова подло. Щеше да накара Миранда Гуинуик да си плати за това унижение, дори ако това беше последното нещо, което ще направи. Щеше да се ожени за проклетия Никълъс Гуинуик веднага щом се прибере!

Когато стигна до стаята си, беше пребледняла от гняв и видът на неоправеното легло подсили яростта ѝ. Сграбчи грозната зелена лампа от тоалетната маса и я запрати през стаята в отсрещната стена. Разрушението не помогна, все още се чувстваше така, сякаш някой я беше ритнал в корема. Измъкна куфара си изпод леглото и натъпка дрехите, които беше разопаковала предната вечер, затръшна капака и седна върху него. След като затвори насила ключалката, внимателно подреди къдриците, които се бяха измъкнали от прическата, гърдите ѝ бяха мокри от пот. После си спомни, че все още носи ужасния розов костюм.

Почти изстена от разочарование, когато отново отвори куфара. За всичко беше виновен Ники! Когато се върнеше в Лондон, щеше да го накара да я заведе в Коста дел Сол, да лежи цял ден на проклетия плаж и да не прави нищо друго, освен да мисли как да го направи нещастен! Протегна се отзад и започна да се бори с кукичките, които придържаха горната част, но те бяха подредени в две редици, а корсетът беше толкова пристегнат, че не можеше да ги хване добре. Изви се още повече и изрече особено мръсна ругатня, но кукичките не се откачаха. Точно когато се примири, че ще трябва да извика някого да ѝ помогне, си припомни изражението на дебелото самодоволно лице на Лу Стайнър, когато изстиска горчицата върху роклята. Почти се разсмя на глас. Нека да видим колко самодоволен щеше да е, когато видеше скъпоценния си костюм да изчезва от погледа му, помисли си с изблик на злостно веселие.

Нямаше кой да ѝ помогне, така че трябваше да носи багажа си сама. Повлече куфара в едната си ръка, а козметичната си чантичка в другата и се затътри по пътеката, водеща към превозните средства, но когато стигна там, откри, че няма абсолютно никой, който да я откара до Гълфпорт.

— Съжалявам, госпожице Дей, но ни казаха, че всички коли им трябва — промърмори един от мъжете, без да я гледа в очите.

Тя изобщо не му повярва. Това беше работа на Лу Стайнър, последната му дребнава атака срещу нея!

Друг член на екипа беше по-услужлив.

— Недалеч по пътя има бензиностанция. — Той кимна с глава, за да укаже посоката. — Можете да позвъните от там някой да ви вземе.

Мисълта да върви по шосето беше достатъчно обезсърчаваща. Точно когато осъзнаваше, че ще трябва да преглътне гордостта си и да се върне в кокошарника да се преоблече, от една от колите излезе Лу Стайнър и ѝ се подсмихна самодоволно и гадно. Реши, че ще умре, но няма да отстъпи и на милиметър. Отвърна на погледа му, вдигна куфара си и тръгна през тревата към шосето.

— Хей! Спри веднага! — изкрещя Стайнър след нея. — Да не си направила и крачка, докато не ми върнеш костюма!

Тя се обърна към него.

— Ако дори ме докоснеш, ще те съдя за нападение!

— А аз ще те съдя за кражба! Тази рокля ми принадлежи!

— Сигурна съм, че изглеждаш очарователно в нея. — Тя умишлено го блъсна в коленете с козметичната си чантичка, докато се извръщаше. Той извика от болка, а Франческа се усмихна на себе си, макар да ѝ се щеше да го е ударила по-силно.

Това щеше да е последният ѝ миг на удовлетворение за много, много дълго време.

— Изпусна отбивката. — Скийт смърми Дали от задната седалка на колата. — Шосе деветдесет и осем, нали ти казах. Осемдесет и осем до петдесет и пет, петдесет и пет до двайсет, после нагласяш автопилота към Батън Руж.

— Като ми го кажеш час по-рано и след това заспиш, не ми помагаш много — изръмжа Дали.

Той носеше нова шапка, тъмносиня, с американския флаг отпред, но тя не му вършеше работа срещу следобедното слънце, така че взе слънчевите очила от таблото и си ги сложи. От двете страни на двулентовия път се простираха борове. От мили не беше виждал нищо друго, освен няколко ръждясали разбити коли и стомахът му започваше да къркори.

— Понякога си просто безполезен — промърмори.

— Имаш ли дъвки? — попита го Скийт.

Неочаквано вниманието на Дали бе привлечено от проблясък на цвят в далечината, вихър от яркорозово, което се поклащаше бавно край пътя. Докато се приближаваха, формата постепенно стана различима.

Той свали слънчевите си очила.

— Не мога да повярвам. Виж това!

Скийт се наведе напред, опря ръка в предната седалка до шофьора и засенчи очите си.

— Ха, това е върхът! — прихна той.

Франческа упорито се насилваше да продължи, стъпка по стъпка, борейки се за всеки дъх в менгемето на корсета си. Прахта щипеше бузите ѝ, гърдите ѝ блестяха от пот, а само преди петнайсет минути едно от зърната ѝ изскочи навън точно като коркова тапа. Тя бързо пусна куфара си и го натъпка обратно, но споменът я накара да потрепери. Ако можеше да промени само едно нещо в живота си, помисли си за стотен път, щеше да е моментът, в който реши да тръгне от плантацията „Уентуърт“ в тази рокля.

Обръчът се беше деформирал, подаваше се отпред и отзад и се беше смачкал от страни от притискането на куфара и козметичната чантичка, които имаше чувството, че ще ѝ измъкнат ръцете. Потрепваше при всяка стъпка. Мъничките ѝ обувки с френски токчета ѝ бяха направили пришки, а всеки горещ полъх на вятъра изпращаше вълна от прах в лицето ѝ.

Искаше да седне край пътя и да заплаче, но не беше сигурна, че ще успее да се насили да стане отново. Ако само не беше толкова уплашена, щеше да е лесно да понесе физическия дискомфорт. Как можа да ѝ се случи това? Вървеше вече мили, без да стигне никаква бензиностанция. Такава или не съществуваше, или беше объркала посоката, но не бе видяла нищо, освен някаква олющена дървена табела, рекламираща щанд за зеленчуци, който така и не се материализира. Скоро щеше да се стъмни, а тя беше в чужда държава и като нищо сред боровете край пътя можеше да се спотайва орда от свирепи зверове. Насили се да гледа право напред. Единственото,

което я спираше да се върне в плантацията „Уентуърт“, беше абсолютната увереност, че не би могла да издържи обратния път.

Това шосе със сигурност водеше някъде, казваше си тя. Дори в Америка не строяха шосета за никъде, нали? Мисълта беше толкова плашеща, че тя започна малка умствена игра, за да продължи да върви напред. Докато стискаше зъби от болката в различни части на тялото си, си представяше любимите си места, всички на светлинни години от този пращен затънт път край Мисисипи. Представяше си „Либърти“ на Риджънт стрийт с чворестите греди и великолепните арабски бижута, парфюмите в „Сефора“ на Рю дьо Пас и всичко на Медисън авеню, от „Адолфо“ до „Ив Сен Лоран“. В ума ѝ изникна образът на ледена чаша „Перие“ с една капка лайм. Картината се задържа в горещия въздух пред очите ѝ и беше толкова жива, че сякаш можеше да се протегне и да сграбчи студената запотена чаша в дланта си. Започваше да халюцинира, каза си, но образът бе толкова приятен, че не се опита да го прогони.

Чашата „Перие“ неочаквано се изпари в горещия въздух, когато осъзна, че чува звук на приближаващ се зад нея автомобил, а после и тихото скърцане на спирачки. Преди да успее да балансира тежестта на куфарите в ръцете си и да се обърне по посока на шума, до нея достигна мек провлачен говор.

— Хей, скъпа, никой ли не ти каза, че Лий се предаде?

Куфарът се блъсна в коленете ѝ, а обръчът се разлюля откъм гърба, когато се обърна по посока на гласа. Успя да запази равновесие, а после премигна няколко пъти, без да е в състояние да повярва на гледката, която се беше материализирала право пред очите ѝ.

През пътя, от прозореца на един тъмнозелен автомобил се подаваше мъж, който изглеждаше толкова поразително добре, беше толкова опустошително красив, че за момент си помисли, че всъщност е халюцинация, както перието с лайм. Докато дръжката на куфара се забиваше в ръката ѝ, тя огледа класическите черти на лицето му, изваяните скули и челюст, идеално правия нос и после очите му, яркосини като на Пол Нюман и с гъсти мигли като нейните. Как можеше смъртен мъж да има подобни очи? Как можеше един мъж да има толкова невероятно пухкави устни и все пак да изглежда мъжествен? Гъстата тъмноруса коса се къдреше по краищата на синята шапка с американския флаг. Можеше да види горната част на мощните

му рамене, добре оформените мускули на загорялата му ръка и за един безразсъден момент изпита лудешки пристъп на паника.

Най-накрая беше срещнала някой красив колкото нея.

— Носиш ли някакви конфедеративни тайни под полите си? — попита я мъжът с усмивчица, която разкри зъби като от корица на списание, в състояние да предизвикат чувство на вина у всеки, който не бе използвал наскоро конец за зъби.

— Мисля, че янките са отрязали езика й, Дали.

Едва сега Франческа забеляза другия мъж, който се беше навел през задния прозорец. Докато оглеждаше страшното му лице и злокобно присвитите очи, в главата й зазвъняха тревожни камбани.

— Или това, или е шпионка на Севера — продължи той. — Никоя южнячка няма да мълчи толкова дълго.

— Шпионка на янките ли си, скъпа? — попита господин Великолепен и невероятните му зъби проблеснаха. — Измъкваш тайните на Конфедерацията с красивите си зелени очи?

Франческа внезапно осъзна колко е уязвима — пътят беше пуст, слънцето залязваше, тези мъже бяха напълно непознати, тя беше в Америка, а не в безопасност у дома си в Англия. В Америка хората носеха заредени оръжия по пътя за черквата, а престъпниците се разхождаха свободно из улиците. Погледна нервно мъжа на задната седалка. Изглеждаше й като човек, който би измъчвал дребни животни за забавление. Какво трябваше да направи? Нямахше кой да я чуе, ако изпищи, и нямахше как да се защити.

— Мамка му, Скийт, плашиш я. Скрий си грозната глава, ако обичаш.

Главата на Скийт се прибра, а великолепият мъж със странно име, което не можеше да чуе добре, вдигна една от перфектните си вежди и я зачака да каже нещо. Тя реши да бъде смела — дори дръзка — и при никакви обстоятелства да не им дава да видят колко отчаяна е всъщност.

— Опасявам се, че съм малко объркана — каза тя, като остави куфара си. — Имам чувството, че се загубих. Ужасна неприятност, разбира се.

Скийт подаде глава от прозореца.

Господин Великолепен се ухили.

Тя продължи твърдо.

— Вероятно можете да ми кажете колко остава до следващата бензиностанция. Или къде бих могла да намеря телефон.

— Ти си от Англия, нали? — попита Скийт. — Дали, чуваш ли смешния начин, по който говори? Това е английска лейди.

Франческа буквално усещаше как господин Великолепен — възможно ли бе някой наистина да се казва Дали? — плъзна поглед по розово-белите волани на роклята ѝ.

— Обзалагам се, че имаш страхотна история за разказване, захарче. Скачай в колата. Ще те закараме до телефон.

Тя се поколеба. Да се качи в кола с двама непознати мъже, не ѝ се струваше най-мъдрото решение, но не можеше да измисли друго. Стоеше на пътя, с волани в прахта и куфар в краката, а от необичайната комбинация от страх и несигурност ѝ се гадеше.

Скийт се подаде през прозореца и протегна глава, за да погледне Дали.

— Тя се страхува, че си някакъв пропаднал изнасилвач, който се готви да я нападне. — После се обърна към Франческа: — Хубавичко огледай лицето на Дали, мадам, и после ми кажи смяташ ли, че на мъж с подобно лице му се налага да насилва нежелаещи жени.

Определено имаше право, но Франческа не се почувства успокоена. Мъжът на име Дали не беше този, от когото се страхуваше.

Дали сякаш прочете мислите ѝ, което, предвид обстоятелствата, вероятно не беше особено трудно.

— Не се тревожи за Скийт, скъпа — каза той. — Скийт е закоравял мизогин^[1].

Тази дума, излязла от устата на човек, който въпреки невероятния си вид имаше акцента и маниерите на не особено грамотен, я изненада. Все още се колебаеше, когато вратата на колата се отвори и чифт прашни каубойски ботуши докоснаха земята. Мили боже... Тя преглътна шумно и погледна нагоре. Нагоре и нагоре.

Тялото му беше перфектно, също като лицето.

Носеше морскосиня тениска, която покриваше мускулите на гърдите му и очертаваше бицепсите и трицепсите му и така нататък, както и джинси, дотолкова изтъркани, че бяха почти бели, освен по протритите шевове. Коремът му бе плосък, хълбоците му — тесни, беше строен и дългокрак, почти два метра и направо ѝ спря дъха.

Помисли си объркано, че сигурно всичко, което казваха за американците и таблетките с витамини, е вярно.

— Багажникът е пълен, така че ще трябва да сложа куфара ти на задната седалка при Скийт.

— Добре, където и да е.

Докато той вървеше към нея, тя му се усмихна с цялото си умение. Не можеше да се сдържи, откликването ѝ беше автоматично, програмирано в гените на Серителя. Да не се появи във възможно най-добрия си вид пред мъж като този, въпреки че беше дръвник от затънтен край, изведнъж стана по-болезнено от пришките на краката ѝ. В този момент би дала всичко само за да разполага с половин час пред огледалото със съдържанието на козметичната си чантичка и с бялото бельо от „Мери Макфадън“, което висеше в магазина за препродажби на „Пикадили“, точно до синьо-лилавата ѝ пижама.

Той спря, където беше, и се загледа в нея.

За първи път, откакто напусна Лондон, Франческа почувства, че е на своя територия. Изражението на лицето му потвърждаваше факта, който тя самата знаеше отдавна — мъжете си бяха мъже навсякъде по света. Взря се нагоре с невинните си искрящи очи.

— Има ли нещо?

— Винаги ли правиш така?

— Какво да правя? — Трапчинките на бузите ѝ се врязаха по-дълбоко.

— Да се предлагаш на мъж след по-малко от пет минути, откакто сте се запознали.

— Да се предлагам! — Тя не можеше да повярва, че го е чула правилно, и възкликна възмутено: — Със сигурност не ти се предлагам.

— Скъпа, ако тази усмивка не беше предложение, не знам какво е. — Той вдигна багажа ѝ и го понесе към другата страна на колата. — Обикновено не бих имал нищо против, нали разбираш, но ми се стори малко безразсъдно да окачваш рекламата си, когато си наред нищото с двама непознати мъже, които може и да са перверзници.

— Рекламата ми! — Тя тропна с крак. — Пусни незабавно багажа ми! Няма да ходя никъде с теб, дори ако животът ми зависи от това.

Той огледа редките борове и пустия път.

— От това, което виждам, може би е точно така.

Франческа не знаеше какво да прави. Имаше нужда от помощ и все пак поведението му беше непоносимо, а тя ненавиждаше представата да се унижи, като се качи в колата. Дали ѝ отне възможността за избор, когато отвори задната врата и безцеремонно натъпка багажа ѝ при Скийт.

— Внимавай с куфарите — изплака тя, като се втурна към колата.
— „Луи Вюитон“ са.

— Този път намери една истинска сладурана, Дали — промърмори Скийт от задната седалка.

— И сам виждам — отвърна Дали, качи се зад волана, затръшна вратата и после се показа през прозореца да я погледне. — Ако искаш багажа ти да си остане твой, скъпа, по-добре се качвай бързичко, защото точно след десет секунди натискам педала на газта и двамата с мистър Вюитон ще се превърнем само в далечен спомен.

Франческа заобиколи с куцукане колата от задния край до пасажерската врата, докато сълзите ѝ напиреха да рукнат. Чувстваше се унижена, уплашена и най-лошото — безпомощна. Един фуркет се плъзна по врата ѝ и падна в прахта.

За нещастие, неудобството ѝ не спря дотук. Откри, че кринолините не са създадени за модерни превозни средства. Като отказваше да погледне към спасителите си и да види как реагират на затрудненията ѝ, тя най-накрая се настани на седалката, влизайки с дупето напред, а после прибра, доколкото успя, бухналата пола в скута си.

Дали изрови скоростния лост от водопада волани.

— Винаги ли носиш такива удобни дрехи?

Франческа го погледна, отвори уста да каже някой от прословутите си хапливи отговори, но откри, че нищо не ѝ идва на ума. Известно време пътуваха в мълчание, докато тя се взираше упорито напред, макар очите ѝ едва да успяваха да надникнат иззад планината от волани, а корсетът на роклята да притискаше талията ѝ. Колкото и благодарна да беше отново да седи, позицията ѝ правеше ограниченията на корсета още по-непоносими. Опита се да си поеме дълбоко въздух, но гърдите ѝ се надигнаха толкова притеснително, че вместо това се задоволи с плитко дишане. Едно кихане и щяха да изскочат на свобода.

— Аз съм Далас Бодин — представи се мъжът зад волана. — Хората ме наричат Дали. Онзи отзад е Скийт Купър.

— Франческа Дей — отвърна тя, като се опита да прозвучи нехайно. Не трябваше да забравя, че тези американци бяха прословути с неофициалността си. Това, което се смяташе от англичаните за дебелашко, беше нормално поведение в Щатите. Освен това не можеше да устои на идеята да постави този великолепен селски дръвник поне отчасти на колене. В това поне я биваше, това бе нещо, което не можеше да се обърка в този ден, когато всичко друго се разпадаше. — Благодарна съм ви, че ме спасихте — каза, като се усмихна над полите си. — Опасявам се, че последните ми няколко дни бяха напълно ужасяващи.

— Имаш ли нещо против да ни разкажеш? — попита я Дали. — Двамата със Скийт пътуваме вече от доста километри и се уморихме да си говорим.

— Всъщност е доста нелепо. Миранда Гуинуик, тази истински противна жена — семейството пивовари, нали знаете — ме убеди да напусна Лондон и да приема роля във филм, който се снима в плантацията „Уентуърт“.

Главата на Скийт изскочи над лявото ѝ рамо, очите му бяха оживени от любопитство.

— Филмова звезда ли си? — попита той. — Нещо в теб ми изглежда познато, но не мога да се сетя откъде.

— Не точно. — Тя си помисли да спомене Вивиан Лий, но после реши, че няма смисъл.

— Сетих се! — възкликна Скийт. — Знаех си, че вече съм те виждал. Дали, никога няма да познаеш кой е това.

Франческа го изглежда тревожно.

— Това тук е „съкрушената Франческа“! — обяви Скийт със смях. — Знаех си, че те познавам. Помниш ли, Дали? Онази, която излиза с филмови звезди.

— Без майтап — отвърна Дали.

— Как, за бога... — започна Франческа, но Скийт я прекъсна.

— Виж, наистина съжалявам за майка ти и таксито.

Франческа го зяпна безмълвно.

— Скийт е фен на таблоидите — обясни Дали. — Аз самият не ги харесвам особено, но те карат да се замислиш за силата на медиите.

Когато бях дете, имахме една стара книга по география, чиято първата глава се казваше „Нашият смаляващ се свят“. Изразява го много точно, нали? Имате ли подобни книги в Англия?

— Ами... не мисля — отвърна тя несигурно.

Измина миг тишина и я завладя ужасяващото усещане, че те може би очакват да им разкаже подробности за смъртта на Клоуи. Дори мисълта да сподели нещо толкова интимно с някой непознат я отврати, така че бързо се върна към старата тема, сякаш никога не я бяха прекъсвали.

— Прелетях половината свят, прекарах ужасяващо мизерна нощ при най-отвратителните условия, които можете да си представите, и бях принудена да нося тази потресаваща рокля. После открих, че филмът ми е бил представен погрешно.

— Порнофилм? — попита Дали.

— Разбира се, че не! — възкликна тя. Тези недодялани американци май не отделяха и секунда, за да се замислят какво им излиза от устата. — Всъщност беше един от онези противни филми за... — тя се почувства зле дори да го каже — вампири.

— Без майтап! — Възхищението на Скийт беше очевидно. — Познаваш ли Винсънт Прайс?

Франческа затвори очи за миг и после отново ги отвори.

— Не съм имала това удоволствие.

Скийт потупа Дали по рамото.

— Помниш ли стария Винсънт, когато участваше в онзи сериал? Понякога и жена му вземаше участие. Как ѝ беше името? Тя също е от онези известни английски актриси. Може би Франси я познава.

— *Франческа* — тросна се тя. — Ненавиждам да ме наричат по друг начин.

Скийт потъна отново в седалката си и тя осъзна, че го е обидила, но не се разтревожи. Името ѝ беше каквото е и никой нямаше право да го променя, особено днес, когато се бе озовала в тази несигурна ситуация.

— Какви са плановете ти сега? — попита я Дали.

— Да се върна в Лондон възможно най-бързо. — Тя си помисли за Миранда Гуинуик, за Ники, за невъзможността да продължава както досега. — И после ще се омъжа.

Беше взела решението, без да го осъзнава, беше го взела, защото не виждаше друга алтернатива. След това, което беше изтърпяла през последните двама и четири часа, да се омъжи за богат пивовар, вече не ѝ изглеждаше толкова ужасна съдба. Но след като изговори думите се почувства потисната, а не облекчена. Още една фиба падна от косата ѝ, този път отпред, и се заби във воланите. Тя се разсея от мрачните си мисли, като помоли Скийт да ѝ подаде козметичното куфарче. Той го стори безмълвно. Франческа го постави в гънките на полите си и отвори капака.

— Боже мой... — Тя почти изплака, когато видя лицето си.

Тежкия грим на очите ѝ изглеждаше гротескно на естествена светлина, беше изляла червилото си, косата ѝ стърчеше на всички страни и беше мръсна! Никога за всичките си двама и една години не се беше контила пред друг мъж освен фризьора си, но сега трябваше да възстанови себе си, личността, която разпознаваше!

Грабна шише почистващ лосион и се приготви да оправи бъркотията. Докато смъкваше тежкия грим, почувства нужда да се дистанцира от двамата мъже, да ги накара да разберат, че тя принадлежи на един различен свят.

— Откровено казано, изглеждам ужасяващо. Цялото пътуване беше абсолютен кошмар. — Издърпа изкуствените мигли, навлажни клепаците си и нанесе тънък слой основа с тъмносиви сенки. — Обикновено използвам една великолепно немска спирава за мигли „Екарт“, но прислужницата на Сиси Кавендиш — една наистина невъзможна жена от Западните Индии — забрави да я опакова, така че сега бедствам с някаква английска марка.

Знаеше, че говори твърде много, но не можеше да се спре. Прокара четка „Кент“ по карамеления руж и го нанесе върху областта под скулите си.

— Точно сега бих дала почти всичко за хубав масаж на лицето. В Мейфеър има едно чудесно място, където използват термална топла вода и всякакви невероятно чудодейни неща, които комбинират с масажа. И при Лизи Ардън предлагат подобни процедури. — Тя бързо очерта устните си с молив, запълни ги с розово-бежов блясък и огледа цялостния ефект. Не беше удивителен, но поне отново изглеждаше почти като себе си.

Нарастващото мълчание в колата я караше да се чувства все по-неловко, така че продължи да говори, за да го запълни.

— Винаги е трудно, когато си в Ню Йорк и се опитваш да избереш между Ардън и Джанет Сартин. Разбира се, става въпрос за Джанет Сартин на Медисън авеню. Искам да кажа, човек може да отиде и в салона ѝ до парка, но не е съвсем същото, нали?

За момент се възцари тишина.

Най-накрая Скийт проговори:

— Дали?

— Аха?

— Смяташ ли, че тя вече свърши?

Дали свали слънчевите си очила и ги постави на таблото.

— Имам чувството, че само загрева.

Франческа погледна към тях, засрамена от собственото си поведение и разгневена от неговото. Не виждаше ли, че тя преживяваше най-ужасния ден в живота си? Бе редно да се опита да направи нещата по-лесни за нея. Мразеше факта, че той не изглеждаше впечатлен от външността ѝ, мразеше и факта, че не се опитваше на свой ред да я впечатли. По някакъв странен начин, който не успяваше съвсем да определи, неговата липса на интерес сякаш бе дезориентираща от всичко друго, което ѝ се бе случило.

Върна вниманието си към огледалото и започна да отстранява фуркетите от косата си, предупреждавайки се наум да спре да се тревожи за мнението на Далас Бодин. Всеки момент щяха да се върнат в цивилизацията. Щеше да си повика такси, което да я отведе на летището в Гълфпорт и после да се метне на следващия полет до Лондон. Неочаквано си спомни за притеснителното си финансово положение и после също толкова бързо намери решение. Просто щеше да позвъни на Никълъс и да го накара да ѝ изпрати пари за билета.

Усещаше гърлото си раздразнено и сухо и се прокашля.

— Бихте ли могли да вдигнете прозорците? Този прахоляк е ужасен. И наистина бих пийнала нещо. — Тя видя малка хладилна чанта отзад. — Предполагам, че няма шанс да имате бутилка „Перие“ тук?

Във вътрешността на ривиерата надвисна многозначително мълчание.

— Да ви кажа, мадам, тъкмо свърши — каза най-накрая Дали. — Опасявам се, че старият Скийт довърши последната бутилка точно след като обрахме онзи магазин в Меридиън.

[\[1\]](#) Женомразец. — Б.р. ↑

Дали първи щеше да признае, че невинаги се отнасяше добре с жените. Отчасти вината беше негова, но отчасти си беше и тяхна. Той обичаше южняшки жени, весели жени, земни жени. Обичаше жени, с които може да пие, жени, които могат да разказват мръсни шегички, като снижат гласа си и изкрещят смешната част над запотените чаши с бира, мачат коктейлните салфетки и пускат Уейлър Дженингс на джубокса, без да губят и миг в чудене как ли ще възприемат това останалите. Харесваше жени, които не вдигаха олелия със сълзи на очи, защото е прекарал цялото си време на голф игрището, вместо да ги заведе на ресторант, в който сервират охлюви. Всъщност харесваше жени, които се държаха като мъже. Но красиви. Защото най-много от всичко Дали харесваше красивите жени. Не с престорената красота на моделите от кориците на списанията, с целия онзи грим и кокалести момчешки тела, от които тръпки го побиваха, а сексапилно красиви. Харесваше гърди и бедра, очи, които се смеят, и зъби, които проблясват, широко извити устни. Харесваше жени, които можеше да обича и после да зареже. Такъв си беше и това до голяма степен го караше да става гаден с всяка жена, за която някога му беше пукало.

Но Франческа Дей беше изключение. Тя го караше да става гаден само с присъствието си.

— Това бензиностанция ли е? — попита Скийт, щастлив за първи път от много километри насам.

Франческа се взря напред и каза мълчалива благодарствена молитва, когато Дали намали. Не че вярваше на историята за обира на магазина, но трябваше да е внимателна. Отбиха пред порутена дървена сграда с олющена боя и табела „Жива стръв“, написана на ръка и наклонена към една ръждясала помпа. Облак прах влетя през прозорците на колата, когато гумите изскърцаха по чакъла. Франческа имаше чувството, че пътува от векове. Умираще от жажда и глад и трябваше да използва тоалетната.

— Последна спирка — обяви Дали и изключи двигателя. — Вътре трябва да има телефон. Може да позвъниш на някой от

приятелите си.

— О, няма да се обаждам на приятел — отвърна Франческа и измъкна малка чантичка от телешка кожа от козметичното куфарче. — Ще извикам такси да ме откара до летището в Гълфпорт.

Отзад се разнесе висок стон. Дали се отпусна в седалката си и нахлупи шапката над очите си.

— Какво има? — попита Франческа.

— Дори не знам откъде да започна — промърмори Дали.

— Не казвай и дума — обади се Скийт. — Просто я пусни навън и дай газ. Човекът тук ще се оправи с нея. Сериозен съм, Дали. Само един глупак би направил двойно боги умишлено.

— Какво има? — попита Франческа, която започваше да изпитва тревога.

Дали повдигна ръба на шапката си с палец.

— Като за начало, Гълфпорт е на около два часа зад нас. Сега сме в Луизиана, на половината път до Ню Орлиънс. Ако искаше да отидеш в Гълфпорт, защо вървеше на запад вместо на изток?

— Откъде можех да знам, че вървя на запад? — отвърна тя възмутено.

Дали удари волана с длани.

— Защото проклетото слънце залязваше пред очите ти, ето откъде!

— О! — Тя се замисли за момент. Нямаше причина да се паникьосва. Просто щеше да намери друг начин. — Има ли летище в Ню Орлиънс? Мога да използвам него.

— Как възнамеряваш да стигнеш до там? И ако още веднъж споменеш за такси, кълна се в бога, че ще изхвърля парчетата на тоя „Луи Хуитон“ сред боровете! Ти си наред нищото, лейди, не разбираш ли това? Тук няма таксите! Това е пустошта на Луизиана, а не Париж!

Тя седна по-сковано и захапа устните си.

— Разбирам — каза бавно. — Ами тогава вероятно мога да ви платя, за да ме закарате до там. — Взря се в чантичката си, а челото ѝ се сбърчи от тревога. Колко пари ѝ бяха останали? По-добре да се обади на Никълъс веднага, за да може парите да я чакат, когато стигнеше в Ню Орлиънс.

Скийт отвори вратата и излезе.

— Ще си взема бутилка „Доктор Пепър“, докато ти се оправяш с това, Дали. Но едно ще ти кажа, ако тя е още в колата, когато се върна, ще трябва да си търсиш някой друг да ти държи стикове в понеделник. — Вратата се затръшна.

— Какъв невъзможен мъж — каза Франческа и подсмъркна. Погледна косо към Дали. Той не би я оставил само защото този негов ужасен приятел не я харесваше, нали? Обърна се към него с помирителен тон: — Нека се обадя по телефона. Ще отнеме само минута.

Измъкна се от колата, колкото грациозно можеше с разлюлян кринолин, и се вмъкна в порутената сграда. Отвори чантичката си, извади портфейла и бързо преброи парите. Не ѝ отне дълго. Ледена тръпка полази гърба ѝ. Имаше само осемнайсет долара... осемнайсет долара, които я делиха от гладната смърт.

Слушалката беше лепкава от мръсотия, но не ѝ обърна внимание, докато я сграбчваше и набираше 0. Най-сетне се свърза с чуждестранен оператор, даде му номера на Никълъс и поръча разговорът да е за негова сметка. Докато чакаше да я свържат, се опита да се разсее от нарастващата си тревожност, като гледаше как Дали излиза от колата и отива при собственика на бензиностанцията, който товареше стари гуми в каросерията на разнебитен камион и ги оглеждаше с интерес. *Каква загуба — помисли си тя, докато очите ѝ се връщаха върху Дали — да се дари с такова лице такъв необразован селяк.*

Икономът на Никълъс най-накрая вдигна, но надеждите ѝ за спасение се разбиха, когато отказа разговора, обявявайки, че работодателят му е извън града за няколко седмици. Тя се взря в слушалката и после поръча друг разговор, този път със Сиси Кавендиш. Сиси отговори, но също като иконома на Никълъс и тя не беше склонна да приеме разговора. Тази ужасна кучка! Франческа се разгневи, когато линията замлъкна.

Започна да се чувства истински изплашена и прехвърли наум целия си списък с познати само за да осъзнае, че отношенията ѝ дори с най-лоялните ѝ почитатели не бяха добри през последните месеци. Единственият човек, който би ѝ заел пари, бе Дейвид Грейвс, който снимаше някъде в Африка. Тя скръцна със зъби и набра трети номер,

този път на Миранда Гуинуик. За нейна изненада, разговорът беше приет.

— Франческа, колко е приятно да те чуя, макар че минава дванайсет и бях заспала. Как върви филмовата ти кариера? Отнася ли се Лойд добре с теб?

Франческа почти можеше да чуе мъркането ѝ и стисна слушалката по-здраво.

— Всичко е чудесно, Миранда. Не мога да ти се отблагодаря. Но изникна нещо спешно и трябва да се свържа с Ники. Ще ми дадеш ли номера му, ако обичаш?

— Съжалявам, скъпа, но в момента той се е изолирал с една стара приятелка. Великолепна руса математичка, която го обожава.

— Не ти вярвам.

— Франческа, дори Ники има граници и мисля, че ти най-накрая ги прескочи. Остави ми номера си и ще му предам да ти се обади, когато се върне след две седмици.

— Две седмици не става! Трябва да говоря с него сега.

— Защо?

— Лично е — отсече Франческа.

— Съжалявам, не мога да ти помогна.

— Не прави това, Миранда! Наистина трябва...

Разговорът прекъсна точно когато собственикът на бензиностанцията влезе и завъртя копчето на мръсното бяло пластмасово радио. Гласът на Даяна Рос неочаквано атакува ушите на Франческа и я попита: а сега накъде.

— О, боже... — промърмори Франческа.

Точно тогава вдигна поглед и видя Дали да заобикаля колата си отпред към шофьорското място.

— Чакай!

Пусна слушалката и се втурна към вратата, сърцето ѝ се блъскаше в ребрата, ужасена, че той може да тръгне и да я изостави.

Дали спря на място и се облегна на капака, като кръстоса ръце пред гърдите си.

— Не ми кавай — обърна се към нея. — Не намери никого.

— Ами да... не. Виждаш ли, Ники, моят годеник...

— Няма значение. — Той вдигна шапката си за козирката и прокара ръка през косата си. — Ще те оставя на летището. Само

трябва да обещаеш да не говориш по пътя.

Тя настръхна, но преди да има време да отговори, той посочи с палец към пасажерското място.

— Скачай. Скийт искаше да се поразтъпче и ще го вземем по-нататък.

Франческа трябваше да отиде до тоалетната, преди да тръгнат, и щеше да умре, ако не сменеше дрехите си.

— Трябват ми няколко минути — каза тя. — Сигурна съм, че няма да имаш против да почакаш. — Тъй като изобщо не беше сигурна в това, използва цялата си сила върху него — зелените котешки очи, пухкавата уста, малката безпомощна ръка върху неговата.

Ръката беше грешка. Той погледна надолу, сякаш виждаше змия.

— Трябва да ти кажа, Франси, че начинът, по който правиш нещата, ужасно ме дразни.

Тя издърпа ръката си.

— Не ме наричай така! Името ми е Франческа. И не си мисли, че и аз съм очарована от теб.

— Не си и въобразявам, че си очарована от когото и да е, освен от себе си. — Той измъкна пакетче дъвки от джоба на ризата си. — И от господин Хуитон, разбира се.

Тя му хвърли най-смразяващия си поглед, отиде до задната врата на колата и я отвори, за да измъкне куфара си, защото абсолютно нищо — нито адската бедност, нито предателството на Миранда, нито безочието на Дали Бодин нямаше да я накара да остане в това мъчително розово облекло и миг повече.

Той бавно разопакова пакетчето дъвка, докато я гледаше как се мъчи с куфара.

— Ако го обърнеш от другата страна, Франси, ще излезе полесно.

Тя стисна зъби, за да не го нарече с някакъв гаден епитет, и дръпна рязко куфара, като остави дълга резка по кожата, когато го закачи за дръжката на вратата. „Ще го убия — помисли си, като влачеше куфара към ръждясалия синьо-бял знак за тоалетната. — Ще го убия и после ще скачам върху трупа му.“ Хвана напуканата порцеланова бяла дръжка и блъсна вратата, но тя отказа да поддаде. Франческа опита още веднъж два пъти и накрая вратата се отвори, поскърцвайки на пантите си, разкривайки ужасяваща гледка.

Тоалетната беше отвратителна. На мъждивата светлина от крушката, която висеше на връв от тавана, се виждаше насъбралата се в улеите между начупените плочки по пода мръсна вода. Тоалетната чиния беше покрита с мръсотия, капакът ѝ липсваше, а седалката беше наполовина счупена. Докато стоеше и гледаше зловонното помещение, сълзите, които цял ден заплашваха да потекат, най-накрая започнаха да се ронят от очите ѝ. Беше гладна и жадна, трябваше да използва отвратителната тоалетна, нямаше никакви пари и искаше да си отиде къщи. Пусна куфара отвън в прахта, седна върху него и се разплака. Как можеше да ѝ се случва всичко това? Тя беше една от десетте най-красиви жени във Великобритания!

В прахта до нея се появи чифт каубойски ботуши. Тя се разплака още по-силно, заравяйки лицето си в ръце, докато надаваше силни хълцащи звуци, които, изглежда, идваха чак от пръстите на краката ѝ. Ботушите направиха крачка към нея, после потропаха нетърпеливо в прахта.

— Тази връва още дълго ли ще продължи, Франси? Искам да се добера до Скийт преди алигаторите.

— Излизах с принца на Уелс — каза тя през хлипанията, когато най-накрая погледна към него. — Той се влюби в мен!

— Аха. Е, казват, че при тях има доста кръвосмешения...

— Можех да съм кралица! — Произнесе, ридаейки, докато сълзите се стичаха по бузите и капеха върху гърдите ѝ. — Той ме обожаваше, всички го знаят. Ходехме на балове и опери...

Дали примижа към залязващото слънце.

— Мислиш ли, че би могла да прескочиш тази част и да караш по същество?

— Трябва да отида до тоалетната! — изплака тя, посочвайки с треперещ пръст към ръждясалата синьо-бяла табела.

Той я остави и се появи след малко.

— Разбирам какво имаш предвид. — Изрови две смачкани салфетки от джоба си и ги остави да паднат в скута ѝ. — Мисля, че за теб ще е по-безопасно зад сградата.

Тя погледна надолу към салфетките, после към него и започна отново да хлипа.

Дали продължи да дъвче дъвката си.

— Твоята английска спирала май наистина не я бива много.

Тя скочи от куфара, салфетките паднаха на земята, и му се разкрещя:

— Мислиш, че всичко това е забавно, нали? Смяташ, че е адски смешно, дето съм прикована към тази ужасна рокля и не мога да си отида вкъщи, а Ники е забягнал с някаква математичка, за която Миранда казва, че била страхотна...

— Аха. — Куфарът ѝ се катурна под натиска на ботуша му. Преди Франческа да успее да възрази, той се наведе и отвори една от закопчалките. — Тук е страхотна бъркотия — каза Дали като видя хаоса вътре. — Имаш ли някакви джинси?

— Под „Зандра Роудс“.

— Занд какво? Няма значение, намерих джинсите. Ами тениска? Носиш ли тениски, Франси?

— Там има блуза — подсмръкна тя. — Бежово сива, на „Холстън“. И един колан „Ермес“ с катарама арт деко. Както и сандалите ми на „Ботега Венета“.

Той подпря едната си ръка на коляното и я погледна.

— Пак започваш да ме предизвикваш, така ли, скъпа?

Тя избърса сълзите с опакото на ръката си и се взря в него, без да има и най-мъглява представа за какво говори. Той въздъхна и се изправи.

— По-добре намери сама каквото търсиш. Аз ще отида при колата и ще те изчакам. И се постарай да не се бавиш много. Старият Скийт вече ще е станал по-лют и от тексаско тамале.

Когато той се извърна от нея, Франческа подсмръкна и прехапа устни.

— Господин Бодин? — Той се обърна. Тя заби нокти в дланите си. — Ще бъде ли възможно... — Боже, това беше унижително! — Искам да кажа, може би ще... Всъщност, изглежда, аз... — Какво ѝ ставаше? Как успя този необразован селяк да я сплаши дотолкова, че да не може да формулира и най-простото изречение?

— Изплюй камъчето, скъпа. Твърдо съм решил да намеря лек за рака преди края на десетилетието или поне да пия една студена бира и да хапна лют хотдог, преди момчетата на Ландри да излязат на терена за шампионата на дивизията.

— Престани! — Тя тропна с крак в прахта. — Просто престани! Нямам никаква представа за какво говориш, а дори сляп идиот може да

види, че не бих могла да съблека тази рокля сама, а ако ме питаш, човекът, който говори много тук, това си ти!

Той се ухили и Франческа незабавно забрави нещастията си под силата на тази опустошителна усмивка, която предизвикваше бръчки в ъгълчетата на устата и очите му. Веселието му, изглежда, идваше отнякъде дълбоко в него и докато го гледаше, тя изпита абсурдното усещане, че край нея току-що бе отминал цял свят на забавления. Идеята я разтърси повече от всичко.

— Ще побързаш ли, ако обичаш? — тросна се тя. — Едва дишам.

— Обърни се, Франси. Да разсъбличам жени, е един от моите таланти. По-добър дори от уменията ми да играя голф.

— Няма да ме събличаш — разяри се тя, докато се обръщаше с гръб към него. — Не го карай да звучи толкова мръснишки.

Ръцете му поспряха на кукичките на гърба на дрехата.

— Как точно наричаш това?

— Изпълняване на помощна функция.

— Един вид като прислуга? — Редицата кукички започнаха да се откачат.

— По-скоро като това, да. — Тя имаше тревожното усещане, че е направила голяма крачка в грешната посока. Чу късо злобно изхихикване, което потвърди страховете ѝ.

— Нещо в теб започва да ми харесва, Франси. Животът не ти дава често шанс да се срещнеш с живата история.

— Живата история?

— Ами да. Френската революция, Мария Антоанета. Цялата онази работа с „да ядат пасти“.

— Какво — попита тя, докато Дали откачаше и последната кукичка — знае някой като теб за Мария Антоанета?

— Допреди час — отвърна той — не много.

Настигнаха Скийт след три километра и както беше предсказал Дали, той не беше доволен. Франческа се озова прогонена на задната седалка, където си пийваше от бутилка с нещо като сода с шоколадов вкус, която бе извадила от хладилната чанта, без да чака покана. Седеше умислена и пиеше в тишина, както я бяха помолили, през целия път до Ню Орлиънс. Чудеше се какво би казал Дали, ако знаеше, че няма самолетен билет, но отказа дори да обмисли да му сподели

истината. Чоплеше ъгъла на етикета с палец и обмисляше факта, че няма майка, пари, дом или годеник. Всичко, с което разполагаше, беше малък остатък от гордостта ѝ и отчаяно искаше да получи възможност да я развее поне веднъж преди края на деня. По някаква причина гордостта добиваше голяма тежест за нея, когато ставаше дума за Дали Бодин.

Ако само не беше толкова невъзможно великолепен и толкова очевидно невпечатлен от нея. Това беше вбесяващо... и неустойчиво. Тя никога не се беше сблъсквала с предизвикателство, когато ставаше дума за мъже, и се дразнеше, че е принудена да се откаже от този. Разумът ѝ казваше, че има по-големи проблеми, за които да се тревожи, но нещо по-дълбоко ѝ нашепваше, че ако не успее да спечели възхищението на Дали Бодин, ще е загубила още една част от себе си.

Докато довършваше шоколадовата сода, ѝ хрумна как да се сдобие с парите, които ѝ трябваха за билет до къщи. Разбира се! Идеята беше толкова абсурдно проста, че трябваше веднага да се сети. Погледна към куфара си и се намръщи при вида на драскотината. Той струваше нещо от сорта на хиляда и осемстотин паунда, когато го купи, преди по-малко от година. Отвори козметичната чанта и пребръка съдържанието ѝ в търсене на сенки с приблизително същия нюанс като кожата. Когато ги откри, развъртя капачето и внимателно покри драскотината. Когато приключи, все още се виждаше леко, но се почувства удовлетворена, че само внимателно вглеждане би разкрило дефекта.

След като реши този проблем и видя първата табела за летището, тя насочи мислите си отново към Дали Бодин, опитвайки се да разбере отношението му към нея. Целият проблем — единствената причина всичко да се развие толкова зле между тях — беше, че тя изглеждаше ужасно. Това временно го беше поставило в превъзхождаща позиция. Позволи на клепачите си да се затворят и си представи, че се е появила пред него напълно отпочинала, с току-що фризирана коса, подредена в блестящи кестеняви къдрици, безупречен грим и чудесни дрехи. Щеше да е паднал на колене за секунди.

Настоящият спор, който, изглежда, беше поредният от текущата серия между Дали и ужасния му спътник, я разсея от бляновете ѝ.

— Не разбирам защо толкова настояваш да стигнем Батън Руж тази вечер — оплакваше се Скийт. — Разполагаме с целия ден утре, за

да се доберем до езерото Чарлс навреме за кръга в понеделник сутринта. Каква разлика ще има един час?

— Разликата е, че не искам да прекарвам повече време в шофиране в неделя, отколкото се налага.

— Аз ще карам. Това е само час повече и има един наистина добър мотел, където отседнахме миналата година. Нямаше ли някакво куче или нещо друго, което да провериш там?

— Откога ти пука за някое от моите кучета?

— Сладък малък мелез с черно петно над едното око, нали? Май куцаше с единия крак.

— Това беше във Висксбърг.

— Сигурен ли си?

— Разбира се. Виж, Скийт, ако искаш да прекараме нощта в Ню Орлиънс, за да можеш да идеш до „Блу Чокто“ и да се срещнеш с онази червенокоса сервитьорка, защо просто не го кажеш, вместо да се въртиш около темата да ми говориш за кучета и куци крака като някакъв проклет лицемер?

— Не съм казвал нищо за червенокоса сервитьорка или че искам да отида в „Блу Чокто“.

— Да бе. Ама аз няма да дойда с теб. Това място е покана за сбиване, особено в събота вечер. Жените изглеждат като борци, а мъжете са още по-зле. Последния път, когато бях там, почти си счупих ребро, а за днес достатъчно нерви изхабих.

— Казах ти да я оставиш на бензиностанцията, но ти не ме послуша. Никога не ме слушаш. Точно както миналия вторник. Казах ти, че онзи удар е сто и трийсет ярда. Бях го измерил, но ти не ме послуша и взе айрън номер осем, все едно не бях казал нищо.

— Ще престанеш ли, ако обичаш? Още тогава признах, че съм сгрешил, и на следващия ден също и оттогава всеки ден продължавам да ти го казвам, така че млъквай!

— Това е новобранска излагация, Дали, да не вярваш на своя кади за разстоянието. Понякога си мисля, че нарочно се опитваш да губиш турнирите.

— Франси? — извика я Дали през рамо. — Нямах ли някоя очарователна история за спирали, която искаш да ми разкажеш?

— Съжалявам — отвърна тя сладко, — свършиха. Освен това се предполага да мълча, не помниш ли?

— И бездруго е късно — въздъхна Дали и отби към главния терминал. Без да изключва двигателя, излезе от колата и отиде да ѝ отвори вратата. — Е, Франси, не мога да кажа, че не беше интересно. — След като тя слезе, той се протегна към седалката, извади куфарите ѝ и ги постави на тротоара до нея. — Успех с годеника ти и принца, и всички онези големци, с които се движиш.

— Благодаря ти — каза тя сковано.

Дали се ухили, продължавайки да дъвче.

— Успех и с вампирите.

Тя срещна развеселения му поглед с ледено достойнство.

— Довиждане, господин Бодин.

— Довиждане, Мис Каприз.

Последната дума беше негова. Тя стоеше на тротоара пред терминала и обмисляше неоспоримия факт, че великолепият селяк бе отбелязал последната точка в игра, която тя беше създала. Един неграмотен дръвник от пущинака, вероятно копеле, беше надиграл, надхитрил и победил несравнимата Франческа Серитела Дей.

Това, което бе останало от храбростта ѝ, сега се разбунтува и тя се взря в него с очи, които разказваха стотици сладни истории.

— Жалко е, че не се срещнахме при други обстоятелства. — Нацупената ѝ уста се изви в съблазнителна усмивка. — Абсолютно сигурна съм, че щяхме да намерим много общи неща.

И после се надигна на пръсти, сгуши се в гърдите му и обви врата му с ръце, без да изпуска и за секунда погледа му. Наклони назад идеалното си лице и му предложи меката си уста като скъпоценен бокал. Внимателно придърпа главата му надолу и докосна с устни неговите, а после бавно ги разтвори, така че да ги предложи на Дали Бодин като дълго и незабравимо питие.

Той дори не се поколеба. Спусна се, сякаш го беше правил и преди, и позволи на опита, който беше събрал през годините, да се срещне и смеси с нейния. Целувката им беше идеална — гореща и чувствена — целувка на двама професионалисти с върховни умения, и изпрати гъделичкащо усещане чак до върховете на пръстите им. И двамата бяха твърде опитни, за да блъснат зъби или да смачкат носовете си, или друга неловкост, която останалите мъже и жени лесно допускаха. Господарката на Изкушението беше срещнала своя Господар и за Франческа преживяването се доближаваше толкова

много до идеалното, колкото нищо друго преди това. Поразително идеална целувка, която ставаше още по-идеална от осъзнаването, че не се налага да мисли за неловките последствия от даденото обещание, което не възнамеряваше да изпълни.

Натискът на допира отслабна и тя плъзна върхчето на езика си по долната му устна. После бавно се отдръпна.

— Довиждане, Дали — каза тихо, а котешките ѝ очи се вдигнаха към него с пакостлив проблясък. — Обади ми се другия път, когато дойдеш в Кейп Ферет.

И точно преди да се обърне, видя с удоволствие как великолепното му лице придобива леко слисано изражение.

— Трябваше да съм свикнал с това — каза Скийт, когато Дали отново се намести зад волана. — Трябваше да съм свикнал, но не съм. Те направо ти се хвърлят на врата. Богати, бедни, грозни, модерни. Няма значение. Все едно са ято домашни гълъби, кръжащи около мъжкар. Имаш червило.

Дали прекара опакото на дланта по устата си и после погледна бледото петно.

— Определено е вносно — промърмори.

Франческа изгледа отдалечаването на буика от вътрешността на терминала и потисна абсурдния пристъп на съжаление. Веднага щом колата изчезна от погледа ѝ, вдигна куфарите си и излезе отново навън, за да отиде до стоянката на такситата, където имаше една-единствена кола. Шофьорът излезе и натовари багажа ѝ, докато тя се настаняваше. Когато се върна зад волана, попита:

— Накъде, мадам?

— Знам, че е късно — каза Франческа, — но смятате ли, че можете да ми намерите отворен магазин за стоки втора ръка?

— Какъв по-точно?

— Такъв, където изкупуват дизайнерски марки... и наистина необикновени куфари.

Ню Орлиънс, бижуто на река Мисисипи, на изящното ковано желязо, на жасмина и на османтуса, на горещите нощи, горещия джаз и горещите жени. В един град, забележителен със своята индивидуалност, „Блу Чокто“ успяваше да бъде обикновен. Сив и кален, с две неоновы табели за бира, които проблясваха болезнено на витрината, опушена от отработените газове, барът можеше да се намира в най-долнопробната част на всеки американски град — край доковете, мелниците, реката, на границата на гетото. И в случая барът беше цъфнал в западната част на Ню Орлиънс, опасна след залез, с осеяни с боклуци тротоари, счупени улични лампи и неподходяща за добрите момичета.

„Блу Чокто“ изпитваше особена омраза към добрите момичета. Редовните клиенти мъже искаха да имат до себе си на червените винилови бар столове по-специална компания. Искането момичета като Бони и Клио, почти проститутки, които си слагаха силни парфюми и ярко червило, които ругаеха и помагали на мъжете да забравят, че задникът Джими Картер със сигурност ще бъде избран за президент и ще даде хубавата работа на негрите.

Бони завъртя малката жълта пластмасова пръчица на своя коктейл и се взря през шумната тълпа към приятелката и съперничката си Клио Резняк, която притискаше циците си в Тони Грасо, докато той пускаше монета в джубокса и натискаше бутона C-24. Тази вечер в задимената атмосфера на „Блу Чокто“ витаеше агресивно настроение, по-агресивно от обичайното, но Бони не се опитваше да открие източника му. Може би беше заради лепкавата жега, която не се разсейваше? А може просто да се дължеше на факта, че миналата седмица Бони бе навършила трийсет и последната от илюзиите ѝ се канеше да се стопи. Знаеше, че не е умна и не е достатъчно красива, за да се възползва от това, а и нямаше енергия да се развива. Живееше в една разнебитена каравана, беше рецепционистка в козметичен салон и нямаше изгледи нещо в живота ѝ да се промени.

За момиче като Бони „Блу Чокто“ представляваше глътка приятно изживяване, малко смях, от време на време някой мъж с широки пръсти, който ѝ плащаше коктейлите, водеше я в леглото и оставяше петдесетачка на шкафчето на следващата сутрин. Сега един от тези пражосници седеше в другия край на бара... и гледаше Клио.

Двете с Клио имаха споразумение. Изправяха се срещу всяка новодошла, която се опиташе да се намести твърде удобно на столовете в „Блу Чокто“, и не нарушаваха териториите си. И все пак пражосникът на бара изкушаваше Бони. Имаше голям корем и достатъчно силни ръце, което свидетелстваше за стабилна работа, може би работеше на някоя от плаващите изкопни платформи — мъж, излязъл да се позабавлява. Напоследък Клио беше получила предостатъчно мъже, включително и Тони Грасо, и на Бони вече почваше да ѝ писва.

— Здравсти — каза тя, като се приближи и се плъзна на стола до мъжа. — Нов си тук, нали?

Той я огледа, прецени внимателно бухналата тупирана изрусена коса, виолетовите сенки и пълните тежки гърди. Мъжът кимна и на Бони ѝ се стори, че вече е забравил за Клио.

— През последните няколко години бях в Билокси — отвърна той. — Какво пиеш?

Тя му отправи котешка усмивка.

— Пристрастена съм към „Май Тай“. — След като той посочи на бармана питието ѝ, тя кръстоса крака. — Бившият ми съпруг прекарваше доста време в Билокси. Предполагам, че не си го срещал. Гадно копеле, на име Райланд.

Мъжът поклати глава — не познаваше никой с това име — и помести ръката си така, че докосна едната ѝ гърда. Бони реши, че ще се разберат добре, и извърна леко тялото си, за да не вижда обвинителното изражение на Клио.

Час по-късно двете се разбраха в малката женска тоалетна. Клио помърмори малко, прекарвайки гребен през гъстата си черна коса и затягайки закопчалките на най-хубавите си обеци с фалшиви рубини. Бони се извини и каза, че не знаела, че и Клио се е интересувала от мъжа.

Клио я изглежда подозрително.

— Знаеш ли, започвам да се уморявам от Тони. Всичко, което прави, е да се оплаква от жена си. Мамка му, не съм се смяла с него от седмици.

— Мъжът на бара, казва се Пийт, също не е много по смеха — призна Бони. Извади шишенце с „Табу“ от чантичката си и се напръска щедро. — Това място определено отива по дяволите.

Клио начерви устата си и после отстъпи, за да се огледа.

— Ти го каза, скъпа.

— Може би трябва да идем на север. Към Чикаго или там някъде.

— Аз мислех за Сейнт Луис. Някъде, където шибаните мъже не са женени.

Бяха обсъждали тази тема много пъти и продължаваха да я обсъждат и докато излизаха от тоалетната, като преценяваха предимствата на бума на нефт в Хюстън, климата в Лос Анджелис, парите в Ню Йорк, макар да знаеха, че никога няма да напуснат Ню Орлиънс.

Двете жени минаха покрай група мъже, скупчени на бара, очите им шареха наоколо, без да обръщат внимание една на друга, макар че продължаваха да си говорят. Докато търсеше пляквата си, Бони започна да осъзнава, че нещо се беше променило. Всичко изглеждаше някак по-тихо, макар че барът бе все така пълен, а от джубокса се носеше „Руби“. Тогава забеляза, че много глави се извързват към вратата.

Тя стисна Клио за ръката и кимна.

— Ей там.

Клио погледна в посоката, която Бони й сочеше, и рязко спря на място.

— Боооже.

Намразиха я незабавно. Тя беше всичко, което те не бяха — жена, излязла направо от модните списания, красива като модел от Ню Йорк, макар да носеше джинси. Изглеждаше скъпа, стилна и високомерна, с изражение на лицето, все едно беше усетила някаква лоша миризма и тази лоша миризма се носеше именно от тях. Мястото на такава жена не беше в „Блу Чокто“, тя бе враждебен натрапник, който ги караше да се чувстват грозни, евтини и износени. А после видяха двамата мъже, които бяха оставили преди по-малко от десет минути, да се приближават към нея.

Бони и Клио се спогледаха за момент, преди да се отправят в същата посока с присвити очи и стегнати от решителност стомаси.

Франческа сякаш не забелязваше приближаването им, докато оглеждаше враждебната обстановка в „Блу Чокто“ с несигурен поглед, концентрирала цялото си внимание върху опитите да пробие гъстия дим и притиснатите тела, за да зърне Скийт Купър. На слепоочието ѝ пулсираше мъничък неспокоен мускул, дланите ѝ бяха потни. Никога не се беше чувствала толкова не на място, както в този долнопробен бар.

Звукът на твърде силна музика и груб смях атакува ушите ѝ. Почувства как я оглеждат враждебно и стисна малката си козметична чантичка по-силно, опитвайки се да не мисли, че в нея е всичко, което ѝ беше останало. Опитва се да изхвърли от ума си спомена за ужасните места, на които я беше завел шофьорът, всяко по-отблъскващо от предишното, които ни най-малко не приличаха на магазина на „Пикадили“, където служителите носеха дизайнерски дрехи и сервираха чай на клиентите си. Мислеше, че идеята да продаде дрехите си е добра, но не си беше представяла, че ще се занимава с някакви ужасни зложни къщи и ще се раздели с куфара и останалата част от гардероба си за триста и петдесет долара, които трябваше да ѝ стигнат да си плати таксито и да успее да оцелее още няколко дни, докато се свърже с Ники. Куфар на „Луи Вюитон“, пълен с дизайнерски дрехи за триста и петдесет долара! С тази сума не можеше да прекара и две нощи в наистина добър хотел.

— Здравсти, захарче.

Франческа подскочи, когато двама размъкнати мъже се приближиха до нея. Коремът на единия беше опънал копчетата на ризата му, а другият мазен образ имаше разширени пори.

— Изглеждаш, сякаш би пийнала нещо — каза дебелият. — Аз и приятелчето ми Тони ще сме щастливи да те почерпим няколко май тая.

— Не, благодаря — отвърна тя, оглеждайки се разтревожено за Скийт. Защо не беше тук?

Възмущението я заля като студен душ. Защо Дали не ѝ беше казал името на мотела си, вместо да я принуждава да се появява на това ужасно място, чието име едва успя да си припомни, след като прекара двайсет минути в ровене на телефонния указател? Фактът, че ѝ

се налагаше да го търси, се бе отпечатал неизличително в мозъка ѝ, докато правеше поредната серия от безплодни обаждания до Лондон в опити да намери Ники или Дейвид Грейвс, или някой друг от бившите ѝ приятели, но всички бяха или извън града, или наскоро оженили се, или не приемаха разговорите.

Две жени с груби лица се плъзнаха до мъжете пред нея с очевидна неприязън. Русата се наведе към човека с корема.

— Хей, Пийт, хайде да танцуваме.

Пийт не сваляше очи от Франческа.

— По-късно, Бони.

— Танцува ми се сега — настоя Бони с нацупени устни.

Погледът на Пийт се плъзна по Франческа.

— Казах по-късно. Танцувай с Тони.

— Тони ще танцува с мен — каза чернокосата жена и уви късите си пръсти, лакирани в лилаво, около косматата ръка на мъжа. — Хайде, скъпи.

— Разкарай се, Клио. — Тони се откопчи от лилавите нокти и облегна ръка на стената точно до главата на Франческа, за да се наведе към нея. — Нова ли си в града? Не помня да съм те виждал наоколо.

Франческа премести тежестта си в опит да зърне Скийт и да избегне неприятната миризма на уиски, примесена с евтин афършейв.

Жената на име Клио каза подигравателно:

— Да не мислиш, че тази надута кучка ще ти отдели време, Тони?

— Мисля, че ти казах да се разкараш. — Той се усмихна мазно на Франческа. — Сигурна ли си, че не искаш питие?

— Не съм жадна — каза сковано Франческа. — Чакам някого.

— Явно ти е вързал тенекия — измърка Бони, — така че защо не се разкараш.

Порив на горещ въздух отвън блъсна влажния гръб на блузата ѝ, когато вратата се отвори и пропусна още трима груби мъже, никой от които не беше Скийт. Нервността на Франческа се увеличи. Не можеше да стои на вратата цяла нощ, но сърцето ѝ се свиваше при мисълта да влезе по-навътре. Защо Дали не ѝ беше казал къде ще нощува? Не можеше да остане сама в Ню Орлиънс само с триста и петдесет долара, дележи я от глада, докато чака Ники да приключи забегката си. Трябваше да намери Дали сега, преди да е тръгнал!

— Извинете ме — каза тя грубо и се плъзна между Тони и Пийт.

Чу къс, неприятен смях от една от жените и после мърморенето на Тони.

— Ти си виновна, Бони — оплака се той. — Двете с Клио я уплашихте точно когато... — Останалата част милостиво се изгуби, докато се плъзгаше през тълпата към задната част на помещението и се оглеждаше за закътана маса.

— Хей, сладурче...

Хвърли бърз поглед през рамо и видя, че Пийт я следва. Промъкна се между две маси, почувства нечия ръка да докосва дупето ѝ и се втурна към тоалетната. След като влезе, се облегна на вратата, с притиснато към гърдите ѝ козметично куфарче. Отвън чу звук от счупване на стъкло и подскочи. Какво отвратително място! Мнението ѝ за Скийт Купър спадна още повече. Неочаквано си спомни как Дали спомена някаква червенокоса сервитьорка. Не беше забелязала някой, който да отговаря на описанието, но всъщност не се беше огледала добре. Може би барманът щеше да ѝ даде някаква информация.

Вратата рязко се отвори и двете жени влязоха в тоалетната.

— Виж какво си имаме тук, Бони Лин — подсмихна се Клио.

— И това ако не е госпожица Богата кучка — отвърна Бони. — Какво има, захарче? Умори се да обслужваш в хотела и дойде насам за малко благотворителност ли?

Франческа стисна зъби. Тези ужасни жени я бяха предизвиквали достатъчно. Тя вирна брадичка и се взря във виолетовите сенки на Бони.

— По рождение ли си толкова груба, или напоследък си развила тази черта?

Клио се разсмя и се обърна към Бони.

— Боже, боже. Май те постави на място! — Тя огледа козметичното куфарче на Франческа. — Какво толкова важно имаш вътре?

— Не ти влиза в работата.

— Бижутата ти ли са вътре, захарче? — предположи Бони. — Сапфирите и диамантите, които ти купуват ухажорите? Я кажи, колко вземаш за един сеанс?

— Сеанс?! — Франческа не можеше да сбърка смисъла и преди да успее да се спре, ръката ѝ се протегна и зашлеви бузата на жената,

която приличаше на палачинка. — Да не си...

Не успя да довърши. С разярен вой Бони изкриви пръстите си като орлови нокти и замахна във въздуха, за да сграбчи косата на Франческа, която инстинктивно вдигна куфарчето си, за да се прикрие. То удари Бони в корема, изкара въздуха ѝ и за момент я накара да загуби равновесие на токчетата ѝ от изкуствена алигаторска кожа. Докато тя се препъваше, Франческа изпита миг на примитивно задоволство, че най-накрая е успяла да накаже някого за всичките ужасни неща, които ѝ се бяха случили през този ден. Мигът отлетя, когато видя изражението върху лицето на Клио и осъзна, че е попаднала в истинска беда.

Втурна се през вратата, но Клио я хвана и сграбчи китката ѝ, преди да достигне джутокса.

— Не, кучко, няма да се измъкнеш — изръмжа тя и я дръпна обратно към тоалетната.

— Помощ! — извика Франческа, когато целият ѝ живот премина пред очите ѝ. — Моля ви, някой да ми помогне! Помощ!

Чу неприятен мъжки смях и когато Клио я бутна обратно към тоалетната, осъзна, че никой няма да скочи да я защити. Тези две ужасни жени възнамеряваха да я пребият там вътре, но изглежда, никой не се интересуваше от това! Паникьосана, тя замахна с куфарчето с намерението да отблъсне Клио, но вместо това удари някакъв татуиран мъж, който изкрещя.

— Вземи ѝ куфарчето — нареди Клио с натежал от ярост глас. — Тя току-що зашлеви Бони, а после я удари с него.

— Бони си го просеше — извика Пийт над финалните акорди на „Кристалния каубой“ и коментарите на любопитните свидетели.

За невероятно облекчение на Франческа, той тръгна към нея с очевидни намерения да я спаси. Но после разбра, че мъжът с татуираната ръка е на друго мнение.

— Стой настрани! — рече той на Пийт, докато измъкваше куфарчето от ръцете ѝ. — Това си е женска работа.

— Не! — извика Франческа. — Не е женска работа. Всъщност аз дори не я познавам и...

Изпищя, когато Клио вкопчи пръсти в косата ѝ и започна да извива главата ѝ по посока на тоалетната. От очите ѝ се зарониха

сълзи, вратът ѝ се огъна назад. Това беше варварско! Ужасно! Щяха да я убият!

В този момент няколко кичура коса се отделиха от скалпа ѝ. *Красивата ѝ кестенява коса!* Разумът я напусна и я обзе сляпа ярост. Тя подивя и изпищя, докато се обръщаше. Клио изгрухтя, а после изведнъж заглъхна, когато ръката на Франческа намери корема ѝ. Напрежението върху скалпа на Франческа незабавно отслабна, но тя имаше само миг да си поеме въздух, преди да види, че Бони се приближава към нея, готова да поеме оттам, откъдето я беше оставила Клио. Наблизо някаква маса се сгромоляса на пода, пръсна се чаша. Франческа едва осъзнаваше, че боят се е разраснал и че Пийт е скочил да я спасява, чудесният Пийт с шотландска риза и бирено шкембе, чудесният, великолепият, прелестният Пийт!

— Кучка такава! — изкрещя Бони и се протегна за нещо, което да сграбчи, което се оказаха перлените копчета по какаовия ръб на блузата от „Холстън“. Предницата поддаде, шевът на рамото се скъса. Франческа отново почувства, че дърпат косата ѝ, и се извърна, хвана главата на Бони и на свой ред я сграбчи за косата.

Неочаквано боят сякаш беше навсякъде около нея — столове се трошаха по пода, една бутилка профуча във въздуха, някой изпищя. Франческа усети как нокътят на десния ѝ показалец се счупи. Блузата ѝ се разпра и разкри дантеления ѝ сутиен в цвят екрю, но тя нямаше време да се притеснява за благоприличието, докато остриите пръстени на Бони се забиваха във врата ѝ. Франческа стисна зъби от болка и дръпна по-силно. В същото време осъзна внезапно и ужасяващо, че тя — Франческа Серитела Дей, галеничката на международната сцена, любимката на светските колумнисти, почти принцесата на Уелс — е в центъра, в самия център, в абсолютното ядро на кръчмарско сбиване.

Вратата в другия край на „Блу Чокто“ се отвори и в бара влезе Скийт, следван от Дали Бодин. Дали остана неподвижен за момент, огледа случващото се, видя участващите хора и поклати глава с отвращение.

— О, мамка му. — С дълга, пресилена въздишка започна да си проправя път през тълпата.

През целия си живот Франческа не се беше радвала повече да види някого, само дето първоначално изобщо не разпозна, че е той.

Когато Дали докосна рамото ѝ, тя пусна Бони, извърна се и го удари с всичка сила в гърдите.

— Хей! — извика той и потърка мястото. — Аз съм на твоя страна... май.

— Дали! — Тя се хвърли в ръцете му. — О, Дали, Дали, Дали! Моят чудесен Дали! Не мога да повярвам, че си ти!

Той я отблъсна.

— Леко, Франси, още не си се измъкнала. Защо, по дяволите...

Така и не довърши. Някой, който приличаше на статист от старите филми на Стив Рийвс, го повали с дясно кроше и Франческа с ужас видя как Дали се изпружи на пода. Зърна куфарчето, временно почиващо си върху джубокса, грабна го и удари с него отвратителния мъж по главата. За неин ужас закопчалката поддаде и тя безпомощно зърна как великолепните ѝ ружове, сенки, кремове и лосиони се разлетяха из бара. От кутията със специална пудра изхвъркна ароматен облак и скоро всички кашляха и кихаха, което малко уталожиха боя.

Дали се изправи с олюляване на крака, раздаде няколко удара и после сграбчи ръката ѝ.

— Хайде. Да се махаме от тук, преди да решат да те изядат за закуска.

— Гримовете ми! — Тя се втурна към едни блестящо розови сенки, макар да знаеше, че е нелепо дори да се опитва да ги спаси с разкъсаната си блуза, кървавата дракотина на врата, няколкото счупени нокътя и застрашения си живот. Но връщането на сенките неочаквано се оказа най-важното нещо на света за нея и тя бе готова да се бие за тях.

Дали уви ръка около кръста ѝ и повдигна краката ѝ от пода.

— Дяволите да ги вземат гримовете ти!

— Не! Пусни ме! — Трябваше да си вземе сенките. Едно по едно ѝ отнемаха всяко нещо, което притежаваше, и ако само още някое изчезнеше, ако още един предмет ѝ се изплъзнеше, щеше да е все едно самата тя да изчезне, да се разтопи като Чеширския котарак, докато от нея не останеше нищо, дори зъбите.

— Хайде, Франси!

— Не! — Тя се бореше с Дали, както се бореше и с останалите, риташе с крака във въздуха, риташе прасците му, крещеше. — Искam ги! Трябва да си ги получа.

— Хубавичко ще си го получиш!

— Моля те, Дали, моля те!

Магическата дума не я беше проваляла преди, не го направи и сега. Като мърмореше под нос, той се наведе, все още обвил ръка около нея, и грабна сенките. Докато се изправяше, тя ги измъкна от него, после се протегна и успя да сграбчи отворения капак на куфарчето, преди той да я отнесе. Докато успее да затвори капака, загуби един овлажнител с мирис на бадеми и счупи още един нокът, но успя да предотврати изпадането на малката чантичка от телешка кожа с триста и петдесетте долара вътре. В нея бяха и скъпоценните прасковени сенки.

Скийт задържа вратата отворена и Дали я изнесе. Докато я оставяше на тротоара, тя чу сирени. Той незабавно я сграбчи отново и я повлече към колата.

— Тя не може дори да върви сама ли? — попита Скийт, хващайки ключовете, които Дали му подхвърли.

— В настроение е за кавги. — Дали погледна към проблясващите сирени, които не бяха много далеч. — Тази година вече имах достатъчно неприятности с комисар Дийн Биман и ПГА, така че да изчезваме. — Хвърли я не особено нежно на задната седалка, скочи след нея и затръшна вратата.

Няколко минути пътуваха в мълчание. Зъбите ѝ започнаха да тракат от постефекта, ръцете ѝ трепереха, докато се опитваше да придържа предницата на блузата си и да подвие някои от скъсаните краища под сутиена. Не след дълго разбра, че е безнадеждно. В гърлото ѝ заседна буца. Обви ръце около себе си, копнеейки за някакъв израз на симпатия, за някаква тревога за състоянието ѝ, за малък знак, че някой се интересува от нея.

Дали се протегна под седалката пред себе си и издърпа неотворена бутилка скоч. След като разкъса бандерола с палец, махна капачката и отпи дълга глътка, а после я погледна замислено. Франческа се приготви за въпросите, които предстояха, и реши твърдо да отговори на всеки с възможно най-голямо достойнство. Захапа долната си устна, за да не трепери.

Дали се наведе към Скийт.

— Не видях никаква червенокоса сервитьорка. Успя ли да разпиташ за нея?

— Да. Барманът каза, че заминала за Богалуса с някакъв тип, който работел за електроцентралата.

— Лошо.

Скийт погледна в огледалото за задно виждане.

— Мъжът имал само една ръка.

— Без майтап? Барманът каза ли ти как се е случило?

— Промислена авария. Преди няколко години работел в някакъв машиностроителен завод край Шривпорт и ръката му била отрязана от преса. Паднала и била смазана като палачинка.

— Предполагам, че това няма значение за любовния му живот с твоята сервитьорка. — Дали си пийна отново. — Жените реагират странно на подобни неща. Онази дама, която срещнахме миналата година в Сан Диего след Анди Уилямс...

— Престанете! — изплака Франческа, неспособна да се сдържа повече. — Толкова ли сте закоравели, че дори не се сещате да ме попитате добре ли съм? Това там беше кръчмарски бой! Не осъзнавате ли, че можеха да ме убият?

— Едва ли — каза Дали. — Най-вероятно някой щеше да го предотврати.

Тя замахна и го удари по ръката с всичка сила.

— Ох! — Той потърка удареното място.

— Тя да не би да те удари? — попита възмутено Скийт.

— Аха.

— А ти ще я удариш ли?

— Обмислям го.

— Аз щях, ако бях на твое място.

— Знам, че щеше. — Дали я погледна и очите му потъмняха. — Аз също щях, ако смятах, че ще остане в живота ми по-дълго от две минути и половина.

Тя го зяпна, щеше ѝ се да беше сдържала импулсивния си удар, не можеше да повярва какво е чула току-що.

— Какво точно имаш предвид?

Скийт даде газ покрай една жълта улична лампа.

— Колко далеч е летището?

— В другия край на града. — Дали се наведе напред и стисна с ръка гърба на седалката. — В случай че не си обърнал внимание, мотелът е на следващия светофар.

Скийт настъпи педала и ривиерата се изстреля напред и залепи Франческа към седалката. Тя се взря в Дали, опитвайки се да го засрами, за да ѝ се извини, така че великодушно да му прости. Напразно чака през остатъка от пътя до мотела.

Завиха към добре осветен паркинг и Скийт спря пред поредица ярко боядисани метални врати с черни номера. Изключи двигателя и после двамата с Дали излязоха от колата. Тя гледаше невярващо как първо едната, а после и другата врата на колата се затръшва.

— До утре сутрин, Дали.

— До утре, Скийт.

Тя скочи след тях, сграбчила куфарчето си в ръка, опитвайки се безуспешно да придържа блузата си.

— Дали!

Той извади ключа от стаята от джоба на дънките си и се обърна. Бежовата коприна се изплъзна от пръстите ѝ, докато затваряше вратата на колата. Не виждаше ли той колко е безпомощна? Колко много се нуждае от него?

— Трябва да ми помогнеш — каза тя, взирайки се в него с широко отворени жалостиви очи. — Изложих живота си на опасност в онзи бар, за да те намеря.

Дали погледна гърдите ѝ, покрити с копринения сутиен. После съблече избелялата си синя тениска през главата и ѝ я хвърли.

— Ето ти ризата от гърба ми, скъпа. Не искам повече от мен.

Тя го гледаше невярващо как отива към мотелската си стая и затваря вратата — затваря вратата под носа ѝ! Паниката, която се беше натрупвала в нея през деня, сега изригна и заля всяка част от тялото ѝ. Никога не беше преживявала такъв страх, не разполагаше с начин да се справи с него и затова го превърна в нещо, което разбираше — в горяща главня от нажежен гняв. Никой не се отнасяше с нея така! Никой! Сега щеше да си има работа с Франческа! Щеше да го накара да си плати!

Втурна се към вратата му и заблъска с куфара си по нея — веднъж, два пъти, като си представяше, че това е ужасното му грозно лице. Ритна я, прокле я, остави гнева ѝ да се взриви, позволи му да пламне ярко и праведно в незабравимия израз на невъздържаност, който я беше превърнал в легенда.

Вратата се отвори и от другата страна застана Дали, с голи гърди и намръщено грозно лице. Сега щеше да му покаже какво е мръщене! Щеше да му покаже, че до този момент изобщо не е знаел какво е мръщене!

— Копеле такова! — Тя се стрелна край него и запрати куфарчето си през стаята. То полетя и се блъсна в телевизора с удовлетворяваща експлозия от стъкло. — Повредено, слабоумно копеле! — Ритна някакъв стол. — Страхлив кучи син! — Преобърна неговия куфар.

И после се развихри.

Като крещеше обиди и обвинения, мятеше пепелници и възглавници, хвърляше лампи и дърпаше чекмеджета от бюрото. Всичко, което беше изтърпяла през последните двайсет и четири часа сега изплува — всяка обида, розовата рокля, „Блу Чокто“, прасковените сенки... Наказваше Клоуи за това, че е умряла, Ники — че я е напуснал, нападаше Лу Стайнър, атакуваше Лойд Байрон, осакатяваше Миранда Гуинуик и най-вече — унищожаваше Дали Бодин. Дали, най-красивия мъж, когото някога беше срещала, единствения мъж, който не беше впечатлен от нея, единствения мъж, който някога ѝ беше затръшвал вратата под носа.

Дали я гледа известно време с ръце на кръста. Край него прелетя флакон с крем за бръснене и се разби в огледалото.

— Невероятно — промърмори той. Подаде глава през вратата. — Скийт! Ела насам. Трябва да видиш това.

Скийт вече вървеше към него.

— Какво става? Звучи ми като... — Той спря на място до отворената врата, загледан в разрушението, което се осъществяваше пред него. — Защо го прави?

— Проклет да съм, ако знам. — Дали избегна летящия телефонен указател на област Ню Орлиънс. — Най-проклетото нещо, което съм виждал през живота си.

— Може би се мисли за рок звезда. Хей, Дали! Тя се насочва към стика ти!

Дали се понесе стремително, както подобаваше на атлет, и я достигна с две дълги крачки.

Франческа почувства, че я повдигат. За момент краката ѝ се разлюляха свободно, а после нещо твърдо я ръгна в стомаха, когато

Дали я праметна през рамо.

— Пусни ме! Пусни ме, копеле!

— Не смятам да го сторя. Това е най-добрият ууд тройка, който някога съм притежавал.

Тръгнаха нанякъде. Тя пицеше, докато Дали я изнасяше, рамото му се притискаше в стомаха ѝ, а ръката му я придържаше през свивките на коленете. Чуваше гласове и смътно осъзнаваше, че се отварят врати, през които надничат тела в халати.

— През целия си живот не съм виждал жена, толкова уплашена от мъничко мишле — казваше Дали.

Тя го удряше с юмруци по гърба.

— Ще накарам да те арестуват! — пицеше. — Ще те съдя! Копеле! Ще те осъдя за всяко пени... — Той сви рязко надясно.

Франческа видя ограда от ковано желязо, порта, подводни светлини...

— Не! — Нададе смразяващ кръвта писък, когато Дали я запрати в най-дълбоката част на басейна на мотела.

Скийт се приближи до Дали, двамата застанаха на края на басейна и я загледаха. Най-накрая Скийт проговори:

— Тя не изплува бързо — отбеляза той.

Дали пхна един палец в джоба на джинсите си.

— Изглежда, не може да плува. Трябваше да се сетя.

Скийт се обърна към него.

— Чу ли странния начин, по който казва „копеле“? Като „ко-пале“. Не мога да го кажа като нея. Наистина е странно.

— Аха. Смешният ѝ акцент със сигурност успява да скапе и най-хубавите американски ругатни.

Пляскането в басейна постепенно започна да утихва.

— Ще скочиш ли да я спасиш по някое време през следващия век? — попита Скийт.

— Май ще е по-добре да го направя. Освен ако ти не мислиш да го сториш.

— Не, по дяволите. Връщам се в леглото.

Скийт се извърна и тръгна към портата, а Дали седна на ръба на един шезлонг, за да събуе ботушите си. Той я погледа за кратко, за да види колко сили ѝ бяха останали, и когато прецени, че моментът е настъпил, отиде до ръба и скочи.

Франческа тъкмо беше разбрала колко много не иска да умира. Въпреки филма, бедността, загубата на всичките ѝ вещи, беше твърде млада. Целият живот беше пред нея. Но докато ужасната тежест на водата я притискаше към дъното, тя разбираше, че се случва именно това. Дробовете ѝ горяха, крайниците ѝ вече не отговаряха на командите ѝ. Умираще, а още дори не беше живяла.

Неочаквано нещо я обви през гърдите и започна да я тегли нагоре. Държеше я здраво, не я пускаше, дърпаше я към повърхността, спасяваше я! Главата ѝ проби водата и дробовете ѝ си поеха въздух. Тя го вдиша, кашляше и се давеше, стискаше ръцете, които я държаха, от страх, че може да я пуснат, хлипаше и плачеше от радост, че още е жива.

Без да осъзнава как точно се е случило, тя установи, че е била издърпана на твърда земя, а последните парчета от бежовата ѝ копринена блуза плуват във водата. Но дори когато почувства твърдата бетонна повърхност под себе си, не пусна Дали.

Когато най-накрая успя да проговори, думите ѝ заизлизаха на кратки задавени серии.

— Никога няма да ти простя... Мразя те... — Прилепи се до тялото му, притисна се до голите му гърди, обви ръце около раменете му, стисна го по-силно, отколкото бе стискала нещо в живота си. — Мразя те — задави се. — Не ме оставяй.

— Франси, ти май доста откачи, а?

Но тя не можеше да отговори. Всичко, което можеше да прави, е да се държи за живота си. Остана вкопчена в него, докато я водеше обратно в стаята, държеше го, докато той говореше с мениджъра на хотела, който ги чакаше, държеше го, докато вдигаше куфарчето ѝ от чакъла, бъркаше в него и я водеше в друга стая.

Дали се наведе, за да я остави в леглото.

— Можеш да поспиш тук...

— Не! — Познатата паника се завърна.

Той се опита да махне ръцете ѝ от врата си.

— О, хайде, Франси, почти два сутринта е и искам да поспя малко, преди да се наложи да ставам.

— Не, Дали! — Тя вече плачеше, взираше се право в сините му очи и ридаеше сърцераздирателно. — Не ме оставяй. Знам, че ще си тръгнеш, ако те пусна. Утре ще се събудя и ще си тръгнал, и няма да знам какво да правя.

— Няма да си тръгна, преди да поговорим — каза накрая той, като отскубна ръцете ѝ.

— Обещаваш ли?

Той събу напълно мокрите ѝ сандали „Ботега Венета“, които по чудо бяха останали на краката ѝ и ги пусна на пода заедно с мръсната тениска, която беше донесъл със себе си.

— Да, обещавам.

Макар че ѝ даде дума, звучеше неохотно и Франческа издаде тих нечленоразделен звук на протест, докато той отиваше към вратата. И тя самата обещавахе всякакви неща, а после ги забравяше. Откъде можеше да знае, че той не прави същото?

— Дали?

Но той вече беше излязъл.

Някак успя да намери сили да съблече мокрите джинси и бельо, остави ги да паднат на купчинка край леглото и се пхна под завивките. Отпусна мократа си глава на възглавницата, затвори очи и незабавно потъна в дълбок сън, чудейки се дали нямаше да е по-добре, ако Дали я беше оставил на дъното на басейна.

Сънят ѝ беше дълбок, но се събуди само четири часа по-късно, когато първите слънчеви лъчи се процедиха между плътните завеси в стаята. Отхвърли завивките и скочи нестабилно от леглото, препъвайки се гола към прозореца. Всеки мускул по тялото ѝ я болеше. Едва след като дръпна завесата и погледна навън към мрачния, влажен ден, стомахът ѝ се успокои. Ривиерата беше все още там.

Сърцето ѝ възстанови нормалния си ритъм и тя бавно се отправи към огледалото, правейки инстинктивно това, което бе правила всяка сутрин от живота си, откакто се помнеше. Поздравяваше образа си, за да се увери, че светът не се е променил през нощта, че все още обикаля по установения си модел около слънцето на собствената ѝ красота.

И нададе приглушен вик на отчаяние.

Ако беше спала повече, може би щеше да понесе шока по-добре, но в това състояние едва разпозна какво вижда. Красивата ѝ коса висеше оплетена около лицето, дълга драскотина опетняваше грациозната извивка на шията ѝ, върху плътта ѝ се бяха появили синини, а долната ѝ устна, идеалната ѝ долна устна беше подпухнала като поничка.

Обзета от паника, Франческа се втурна към куфарчето и прегледа останалите си вещи: пътническа опаковка на душ гел „Рене Гаро“, паста за зъби (никакви следи от четка), три червила, прасковените сенки и безполезният диспенсър за противозачатъчни, който прислужницата на Сиси беше опаковала. Чантичката ѝ съдържаше два цвята руж, портмонето ѝ от гущерова кожа и флакон „Фем“. Това заедно с избелялата тениска, която Дали ѝ беше хвърлил предната нощ, и малката купчинка прогизнали дрехи на пода, бяха всичките ѝ вещи... всичко, което имаше на света.

Мащабът на загубите ѝ беше твърде опустошителен, за да го осмисли, така че тя избяга под душа, където направи каквото може с мотелския шампоан. После използва оскъдната козметика, която

имаше, за да се опита да възстанови личността си. След като намъкна неприятно влажните джинси и се измъчи с мокрите сандали, тя си пръсна „Фем“ под мишниците и накрая облече тениската на Дали. Погледна към думата, изписана с бяло на лявата ѝ гърда, и се зачуди какво ли значи „Аджи“. Още една мистерия, поредното непознато нещо, което я караше да се чувства като натрапник в непозната земя. Защо никога не се бе чувствала така в Ню Йорк? Без да затваря очи, можеше да се види как върви по Пето авеню, вечеря в „Ла Каравел“, прекосява фоайето на „Пиер“ и колкото повече мислеше за света, който бе оставила зад себе си, толкова по-откъсната се чувстваше от този, в който се бе озовала. На вратата се почука и тя бързо среса косата си с пръсти, без да рискува да погледне в огледалото.

Дали се беше облегал на рамката на вратата, облечен в небесносиньо яке и избелели джинси с оръфана дупка на едното коляно. Косата му бе влажна и накъдрена по краищата. *Мръсноруса, не истински руса*, помисли си тя презрително. Трябваше му и една хубава фризура. Също и нов гардероб. Раменете му изпъваха шевовете на якето, джинсите му биха опозорили и просяк от Калкута.

Но всичко това нямаше значение. Без значение колко ясно виждаше недостатъците му, без значение колко силно желание да го сведе до нещо обикновено, той все така си оставаше най-непоносимо великолепият мъж, когото бе виждала.

Дали опря едната си ръка на рамката на вратата и я погледна.

— Франси, от вчера се опитвам по всички възможни начини да ти дам да разбереш, че не желая да чувам историята ти, но тъй като ти си дяволски решена да ми я разкажеш и тъй като вече доста отчаяно искам да се отърва от теб, нека го направим сега. — С тези думи той влезе в стаята ѝ, тръшна се в един стол и вдигна краката си на бюрото. — Дължиш ми някъде към двеста долара.

— Двеста...

— Снощи направо съсипа стаята. — Той се облегна назад, докато на земята останаха само задните два крака на стола. — Телевизор, две лампи, няколко кратера в стената с размер пет на четири сантиметра. Щетите възлизат на петстотин и шейсет долара, и то само защото обещах на мениджъра, че следващия път когато мина от тук, ще изиграя с него осемнайсет дупки. В портмонето ти имаше само триста, които не бяха достатъчни, за да покрият всичко.

— Портмонето ми? — Тя отвори куфарчето си. — Бъркал си в портмонето ми?! Как можа да направиш подобно нещо? Това е моя собственост. Нямах никакво... — Докато успее да измъкне портмонето си, дланите ѝ се овлажняха колкото и джинсите. Отвори го и се взря вътре. Когато най-накрая беше в състояние да говори, гласът ѝ представляваше шепот: — Празно е. Взел си всичките ми пари.

— Сметки от този сорт трябва да се уреждат много бързо, освен ако не искаш да привлечеш вниманието на местната полиция.

Тя се отпусна в единия край на леглото, усещането за загуба беше толкова отчайващо, че тялото ѝ сякаш изтръпна. Беше ударила дъното. Точно в този момент. Точно сега. Всичко бе изчезнало — козметиката, дрехите, последните ѝ пари. Нищо не ѝ беше останало. Катастрофата, която набираше скорост като експресен влак, откакто Клоуи почина, най-накрая я настигна.

Дали потропваше с една химикалка по бюрото.

— Франси, нямаше как да не забележа, че в портмонето ти липсваха кредитни карти... както и самолетен билет. Сега искам много бързо да ми кажеш, че имаш билет за Лондон, пъхнат някъде в „господин Хуитон“ и че „господин Хуитон“ е заключен в някое от двайсет и пет центовите багажни шкафчета на летището.

Тя обви ръце около себе си и се взря в стената.

— Не знам какво да правя — каза най-накрая.

— Ти си голямо момиче и е най-добре бързичко да измислиш нещо.

— Нуждая се от помощ. — Тя се обърна към него с молба да я разбере. — Не мога да се оправя сама с това.

Двата предни крака на стола се удариха в земята.

— О, напротив, можеш! Това си е твой проблем, госпожице, и няма да ми го пробутваш. — Гласът му звучеше сурово и грубо, не като смеещия се Дали, който я беше качил по пътя, или като рицаря в бляскави доспехи, който я беше спасил от сигурна смърт в „Блу Чокто“.

— Ако не искаш да ми помогнеш — изплака Франческа, — не трябваше да ми предлагаш да ме закараш. Трябваше да ме изоставиш, като всички останали.

— Може би е добре да започнеш да осъзнаваш защо всички толкова много искат да се отърват от теб.

— Вината не е моя, не разбираш ли? Обстоятелствата са такива. — Тя се зае да му ги разказва, като започна със смъртта на Клоуи, като заваляше думите в бързината да ги изплюе, преди той да си е тръгнал. Каза му как е продала всичко, за да плати самолетния си билет до къщи, но тогава е осъзнала, че дори да има билет, не може да се върне в Лондон без пари, без дрехи, с новината за унижението си в този ужасен филм, разнасяна от всеки, така че всички да ѝ се присмиват. Как бе осъзнала, че трябва да остане там, където е, където никой не я познава, докато Ники не се върне от ужасната си забегка с русата математичка и тя получи шанса да поговори с него по телефона. Ето защо решила да намери Дали в „Блу Чокто“. — Не разбираш ли? Не мога да се върна в Лондон, докато не съм сигурна, че Ники ще е на летището и ще ме чака.

— Мислех, че ти е годеник.

— Така е.

— Тогава защо е забягнал с някаква руса математичка?

— Сърдит ми е.

— Боже, Франси...

Тя се изправи, а после коленичи до стола му, погледна нагоре към него с убийствените си очи.

— Вината не е моя, Дали. Наистина. Последния път, когато го видях, двамата се скарахме ужасно, защото отказах предложението му за женитба. — Лицето на Дали неочаквано се скова и тя осъзна, че той я е разбрал погрешно. — Не, не е това, което си мислиш! Той ще се ожени за мен! Карали сме се стотици пъти и той отново ми предлага. Просто трябва да го хвана на телефона и да му кажа, че му прощавам.

Дали поклати глава.

— Горкото копеле — промърмори той.

Франческа се опита да го изгледа сърдито, но очите ѝ бяха твърде насълзени, така че се изправи и се извърна, опитвайки се да запази самообладание.

— Това, от което се нуждая, Дали, е по някакъв начин да издържа следващите няколко седмици, докато успея да говоря с Ники. Мислех, че ти можеш да ми помогнеш, но снощи не искаше да говориш с мен, което ме ядоса толкова много, а сега ми взе и парите. — Извърна се към него с почти хленчещ глас. — Не виждаш ли? Ако беше разумен, това изобщо нямаше да се случи.

— Проклет да съм. — Ботушите на Дали докоснаха пода. — Готова си да обвиниш за всичко мен, нали? Боже, мразя хора като теб. Без значение какво се случва, успяваш така да извъртиш нещата, че да обвиниш някой друг.

Тя скочи.

— Няма да слушам това! Всичко, което исках, е помощ.

— А с нея и малко кеш.

— Ще ти върна всяко пени след няколко седмици.

— Ако Ники те вземе обратно. — Дали отново протегна краката си и ги кръстоса в глезените. — Франси, ти, изглежда, не разбираш, че аз съм един напълно непознат, който няма никакви задължения към теб. Аз не успявам да се грижа особено добре дори за себе си и съм адски сигурен, че няма да те взема под крилото си дори за няколко седмици. Откровено казано, аз дори не те харесвам.

Тя го погледна с изумено изражение.

— Не ме харесваш?

— Наистина не те харесвам, Франси. — Гневният му изблик беше утихнал и той говореше спокойно и с толкова очевидно убеждение, че тя разбра, че казва истината. — Виж, скъпа, с това лице би имала страхотен успех на автостоп и макар че си малко хилава, се целуваш страхотно. Не мога да отрека, че ми хрумнаха няколко неща за това, какво бихме могли да направим ние двамата под завивките, и ако ти беше друг човек, дори бих могъл да си се представя как ми завърташ главата за няколко седмици. Но ти си такава, каквато си, което до голяма степен е съчетание от всички лоши качества на всеки мъж или жена, които съм срещал, без нито едно от добрите, които да ги компенсират.

Тя се отпусна в единия край на леглото, дълбоко засегната.

— Разбирам — каза тихо.

Той се изправи и извади портфейла си.

— Точно сега нямам много пари в брой. Ще покрия останалата част от сметката за мотела с кредитна карта и ще ти оставя петдесет долара, за да изкараш няколко дни. Ако си в състояние да ми ги върнеш, прати ми чек до поискване в Уайнет, Тексас. Ако не си, ще знам, че нещата между теб и Ники не са се получили и ще се надявам скоро да попаднеш на по-зелени пасбища.

След тези думи той хвърли ключа от мотела на бюрото и излезе.

Франческа остана напълно сама. Взираше се в едно тъмно петно върху килима, което изглеждаше като логото на Капри. Сега. Сега беше ударила дъното.

Скийт надникна през прозореца на пасажерското място, докато Дали приближаваше ривиерата.

— Искаш ли аз да карам? — попита. — Можеш да се опънеш отзад и да се опиташ да поспиш.

Дали отвори шофьорската врата.

— Ти караш дяволски бавно, а на мен не ми е до сън.

— Както искаш. — Скийт се настани удобно и подаде на Дали стиропорена чашка кафе с капачка. После му връчи и един розов лист. — Телефонният номер на касиерката.

Дали смачка листа и го пхна в пепелника при други два. Издърпа капачката.

— Някога чувал ли си за Пигмалион, Скийт?

— Онзи бейзболист, който играеше за „Уайнет Хай“?

Дали захапа капачката, докато завърташе ключа.

— Не, онзи беше Пигела, Джими Пигела. Той се премести в Корпус Кристи преди няколко години и отвори магазин за шумозаглушители. „Пигмалион“ е пиеса от Джордж Бърнард Шоу за някаква цветарка от Лондон, която се превръща в истинска лейди. — Той включи предните чистачки.

— Не ми звучи много интересно, Дали. Пиесата, която ми харесва, е „О! Калкута!“, която гледахме в Сейнт Луис. Тя беше наистина добра.

— Знам, че хареса пиесата, Скийт. Аз също я харесах, но както знаеш, тя не се приема за добра литература. Не се занимава с човешката съдба, ако ме разбираш. От друга страна, „Пигмалион“ разказва, че хората могат да се променят... че могат да станат по-добри с малко помощ. — Той даде на задна и излезе от паркинга. — Също така разказва, че човекът, подпомагащ тази промяна, не получава нищо за усилията си освен много тъга.

Франческа стоеше на вратата на мотелската стая с широко отворени очи, притиснала куфарчето си до гърдите като мече, и наблюдаваше как ривиерата напуска паркинга. Дали наистина щеше да го направи. Щеше да си тръгне и да я остави сам-сама, макар да беше признал, че би си легнал с нея. Досега това винаги се бе оказвало достатъчно да задържи някой мъж до нея, но неочаквано вече не беше. Как бе възможно? Какво ставаше със света ѝ? Изумлението победи страха. Чувстваше се като дете, което е научило цветовете погрешно и току-що е разбрало, че червеното всъщност е жълто, а синьото е зелено — само дето сега, когато вече знаеше за грешката си, не можеше да реши какво да прави.

Ривиерата сви към изхода, изчака да се включи в трафика и после подкара по мокрия път. Връхчетата на пръстите ѝ изтръпнаха, краката ѝ започнаха да се подкосяват, сякаш мускулите ѝ бяха загубили цялата си сила. Ръмвящият дъждец намокри тениската ѝ, над бузата ѝ падна кичур коса.

— Дали! — Тя се спусна да тича с всичка сила.

— Работата е там — каза Дали, докато се взираше в огледалото за обратно виждане, — че тя не мисли за никой друг, освен за себе си.

— Най-самовлюбената жена, която някога съм виждал — потвърди Скийт.

— И не знае абсолютно нищо друго, освен как да си маже грим по лицето.

— Със сигурност не може да плува.

— Няма и грам разум.

— Нито грам.

Дали изрече особено неприлична ругатня и натисна спирачките.

Франческа настигна колата и изрече задъхано:

— Недей! Не ме оставяй!

Силата на гнева му я хвана неподготвена. Той изскочи навън, измъкна куфарчето от ръцете ѝ и после я притисна към колата, така че дръжката се заби в хълбока ѝ.

— Сега ме слушай и ме чуй добре! — изкрещя той. — Вземам те с мен по принуда, затова спри веднага това проклето подсмърчане!

Тя хлипаше и мигаше през дъжда.

— Но аз...

— Казах да спреш! Не искам да правя това, наистина имам много лошо предчувствие, така че от тази минута е по-добре да правиш точно каквото ти кажа. Всичко, което ти кажа. Няма да ми задаваш никакви въпроси, няма да правиш никакви коментари. И ако се наложи да изтърпя дори една от модните ти глупости, кльощавия ти задник веднага изхвърча.

— Добре — изплака тя, гордостта ѝ се държеше само на тънка нишка, гласът ѝ беше задавен от унижение. — Добре!

Той я погледна с презрение, което не си даде труд да прикрие, после отвори задната врата. Франческа се обърна, за да се качи, но точно когато се навеждаше, той протегна ръка и я плесна силно по дупето.

— Имам запас от още — каза — и ръката ме сърби за следващия.

Всеки километър по пътя към Лейк Чарлс ѝ се струваше като сто. Обърна глава към прозореца и се опита да си представи, че е невидима, но когато пътниците в другите коли се заглеждаха в нея, докато ривиерата ги подминаваше, не можеше да потисне нелогичното усещане, че те знаят какво се е случило, че всъщност могат да видят как е била унижена да моли за помощ, да видят, че е сломена за първи път в живота си. *Няма да мисля за това* — каза си, докато преминаваха покрай наводнените оризови полета и мочурища с лигави зелени водорасли. — *Ще мисля за това утре, следващата седмица, друг път, но не сега, когато може да заплача отново и той да спре колата и да ме изхвърли на магистралата.* Но не можеше да спре да мисли и захапа разкъравената си устна, за да не издаде и най-тихия звук.

Видя знака на Лейк Чарлс, а след това прекосиха голям извит мост. На предната седалка Скийт и Дали говореха или мълчаха и не ѝ обръщаха никакво внимание.

— Мотелът е ей там — най-накрая напомни Скийт на Дали. — Помниш ли, когато миналата година Холи Грейс се появи тук с онзи дилър на шевролети от Тулса?

Дали изсумтя нещо, което Франческа не успя да разбере напълно, докато отбиваше на досущ същия паркинг като онзи, който бяха напуснали преди няколко часа, и се извърщаше към рецепцията. Стомахът ѝ изкъркори и тя осъзна, че не е яла нищо от предната вечер, когато погълна един хамбургер, след като продаде куфара си. Нищо за

ядене... и никакви пари, с които да си го купи. И после се зачуди коя ли е Холи Грейс, но беше твърде сломена, за да почувства нещо повече от мимолетно любопитство.

— Франси, преди да те срещна, вече почти бях изразходвал кредитния си лимит, а малката ти лудория довърши работата. Ще трябва да делиш стаята със Скийт.

— Не!

— Не!

Дали въздъхна и изключи двигателя.

— Добре, Скийт. Двамата с теб ще делим стая, докато не се отървем от Франси.

— Едва ли. — Скийт блъсна вратата на ривиерата. — Не съм делил стая с теб, откакто стана професионалист, и не възнамерявам да започвам сега. Ти стоиш буден през половината нощ, а сутрин вдигаш толкова шум, че можеш да събудиш и мъртвец. — Излезе от колата и се отправи към рецепцията, като извика през рамо: — Тъй като ти беше толкова нетърпелив да вземеш с нас госпожица Франческа, можеш и да спиш с нея, по дяволите.

Дали ругаеше през цялото време, докато разтоварваше куфарите и ги внасяше вътре. Франческа седна в края на едно от двете легла в стаята с изпънат гръб, прибрани крака и прилепени колене, като малко момиченце, което се държи прилично на купон на възрастни. От съседната стая чуваше гласа на телевизионния говорител, който разказваше за протестите на антиядрена група пред военна база. После някой прехвърли канала на футболен мач и се разнесе химнът на Щатите. Горчивината се натрупваше в нея, докато музиката ѝ припомняше за кръглата значка, която бе видяла закачена на ризата на шофьора: АМЕРИКА, СТРАНАТА НА ВЪЗМОЖНОСТИТЕ. Какви възможности? Възможността да плащаш за храна и подслон с тялото си в някакъв ужасен мотел. Нищо на този свят не беше безплатно, нали? А тялото ѝ беше всичко, което притежаваше. Като придружи Дали в тази стая, не се ли беше съгласила мълчаливо да му даде нещо в замяна?

— Ще спреш ли да гледаш така! — Дали хвърли куфара си на леглото. — Повярвай ми, Мис Каприз, не съм хвърлил око на тялото ти. Стой в своята част на стаята и колкото е възможно по-далеч от

погледа ми, и ще се погаждаме добре. Но първо си искам петдесетте долара обратно.

Тя трябваше да спаси последната частица от самоуважението си, така че, когато му подаде парите, повдигна глава и отметна косата си от раменете, сякаш нямаше никакви грижи.

— Разбрах, че си голф играч — отбеляза безцеремонно, в опит да му покаже, че грубостта му не ѝ е повлияла. — Това професията ти ли е, или просто хоби?

— По-скоро е страст. — Той грабна един панталон от куфара си и после се пресегна към ципа на джинсите.

Франческа бързо се извърна с гръб към него.

— Аз... аз малко ще се разтъпча из паркинга.

— Давай.

Тя обиколи два пъти паркинга, като четеше лепенките по колите, изучаваше заглавията на вестниците през стъклени витрини на автоматите, взираше се сляпо във фотографията на първа страница на къдрокос мъж, който крещеше на някого. Изглежда, Дали не я искаше в кревата си. Какво облекчение! Гледаше неоновия надпис, оповестяващ наличието на свободни стаи, и колкото повече го гледаше, толкова повече се чудеше защо той не я желае. Какво не беше наред? Въпросът я тормозеше като сърбеж. Макар че беше изгубила дрехите и парите си, и всичките си вещи, все още имаше красотата си, нали? Все още беше привлекателна. Или пък някак си беше загубила и това заедно с багажа и гримовите?

Глупости. Беше изтощена, това бе всичко и не можеше да мисли нормално. Веднага щом Дали замине за голф игрището, щеше да си легне и да спи, докато отново не се почувства себе си. Няколко останали искрици оптимизъм потрепнаха в нея. Просто беше уморена. Един хубав нощен сън и всичко щеше да е наред.

Наоми Яфе Танака удари с длан тежката стъклена повърхност на бюрото си.

— Не! — възкликна в слушалката, а напрегнатите ѝ кафяви очи проблеснаха с раздразнение. — Тя дори не се доближава до онова, което си представям под дръзко момиче. Ако не си в състояние да намериш нещо по-добро от нея, ще се обърна към друга модна агенция, която ще бъде.

Гласът от другата страна на линията стана саркастичен.

— Искаш ли да ти дам малко телефонни номера, Наоми? Сигурен съм, че хората във „Вилхелмина“ ще ти свършат чудесна работа.

На хората от „Вилхелмина“ им беше писнало от Наоми, но тя нямаше намерение да споделя точно тази информация с жената на телефона. Прокара безцеремонно и нетърпеливо пръсти през тъмната си коса, която бе подстригана късо и гладко като на момче от известен нюйоркски фризьор, надъхан да предефинира думата „шикозен“.

— Просто продължавайте да търсите. — Тя захвърли последния брой на „Рекламна епоха“ през бюрото си. — И следващия път се опитайте да намерите някоя с индивидуалност.

Докато поставяше слушалката на мястото ѝ, Трето авеню — осем етажа под нейния ъглов офис във фирмата „Блейкмор, Стърн и Роденбау“ — се огласи от сирени, но Наоми не им обърна никакво внимание. Цял живот търпеше шумовете на Ню Йорк и не беше чувала съзнателно звука на сирена от миналата зима, когато двамата гей членове на нюйоркския градски балет, които живееха в апартамента над нея, не бяха запалили фондютото си близо до завесите. Тогавашият съпруг на Наоми, брилянтен японски биохимик, на име Тони Танака, абсолютно нелогично обвини нея за инцидента и отказа да ѝ проговори до края на уикенда. Скоро след това тя се разведе с него — не заради реакцията му на огъня, а защото да живее с мъж, който не споделя дори най-елементарните си чувства, беше станало твърде болезнено за богатото еврейско момиче от Ъпър Ийст Сайд в

Манхатън, което през незабравимата пролет на 1968 година бе подпомогнало превземането на деканския кабинет на Колумбийския университет в Ню Йорк и го беше окупираше в името на Движението.

Наоми подръпна сребристочерната перлена огърлица, която допълваше сивия костюм от каша и копринената блуза — дрехи, които би презирала в онези яростни дни на свити юмруци с Хюи и Рени, и Аби, когато страстта ѝ беше фокусирана върху анархията, а не върху пазарните дялове. През последните няколко седмици, докато се появяваха вестникарските репортажи за последното антиядрено приключение на брат ѝ Джери, в ума ѝ продължаваха да потрепват далечни спомени от онова време и тя откри, че изпитва носталгия по някогашното момиче, по малката сестра, която се опитваше толкова усилено да спечели уважението на големия си брат, че бе изтърпяла седящи стачки, лежащи стачки, секс стачки и дори трийсетдневна присъда.

Докато двайсет и четири годишният ѝ по-голям брат разпалваше революция от стъпалата на Спрол Хол в „Бъркли“, Наоми беше първокурсничка в „Колумбия“ на повече от три хиляди километра от него. Тя беше радостта и гордостта на родителите им — красива, популярна и добра студентка — тяхната утешителна награда заради създаването на „другия“, синът, чиито странности ги бяха опозорили и чието име не трябваше да се споменава. Първоначално Наоми потъна в ученето, странеше от радикалните студенти в „Колумбия“. Но после Джери пристигна в кампуса и я хипнотизира заедно с останалите.

Тя винаги бе обожавала брат си, но през онзи зимен ден, когато го наблюдаваше, застанал като млад воин със сини джинси на върха на стъпалата, опитващ се да промени света с пламенната си реч, чувството беше още по-силно. Изучаваше волевите му семитски черти, обградени от голям ореол къдрава черна коса, и не можеше да повярва, че те двамата са излезли от една и съща утроба. Джери имаше пълни устни и изсечен нос, недокоснат от пластичния хирург, който беше оформил нейния. Всичко в него беше свръх, а тя самата се чувстваше просто обикновена. Повдигнал силните си ръце над главата, той размахваше юмруци във въздуха и отхвърляше глава, а зъбите му проблясваха като бели звезди на маслинената кожа. Наоми никога не беше виждала нещо по-чудесно в живота си от своя брат, увещаващ през този ден тълпите да се разбунтуват в „Колумбия“.

Преди края на годината тя стана част от военизираната студентска група в университета, действие, което най-накрая ѝ спечели одобрението на брат ѝ, но доведе и до болезнено отчуждаване от родителите ѝ. Илюзиите ѝ бавно бяха разбити през следващите няколко години, когато стана жертва на необуздания мъжки шовинизъм на Движението, на неорганизираността му и на параноята. До третата си година в университета тя вече беше прекъснала връзки с лидерите му и Джери никога не ѝ го прости. През изминалите две години те се видяха само веднъж и през цялото време спориха. Сега тя прекарваше дните си в молитви Джери да не стори нещо толкова непоправимо ужасно и всички в агенцията да разберат, че ѝ е брат. Някак си не можеше да си представи, че консервативните собственици на „Блейкмор, Стърн и Роденбау“ ще назначат сестрата на всепризнат радикал за първия вицепрезидент от женски пол.

Отдалечи мислите си от бившия си живот и се върна в настоящето — графичния дизайн, разтворен върху бюрото. Както обикновено, почувства пристъп на задоволство от добре свършената работа. Опитното ѝ око одобряваше дизайна на бутилката на „Дързък“, сълзата от замръзнало стъкло, върху която имаше капачка във формата на вълна в морскосиньо. Флаконът на парфюма щеше да е елегантно опакован в блестяща синя кутия с цикламените букви на слогана, който тя беше измислила — „ДЪРЗЪК! Само за свободни души“. Удивителната след името на продукта беше нейна идея, която ѝ харесваше особено много. И все пак, въпреки успеха на опаковката и слогана, духът на кампанията липсваше, защото Наоми не можеше да изпълни една проста задача: не беше в състояние да намери дръзкото момиче.

Интеркомът иззвъня и секретарката ѝ напомни, че има среща с Хари Р. Роденбо, старши вицепрезидент и член на борда на „БС & Р“. Господин Роденбо изрично бе поискал да донесе графичния дизайн на „Дързък“. Наоми изстена наум. Като един от двамата творчески директори на компанията, тя се занимаваше с парфюмите и козметиката от години и никога не бе имала толкова неприятности. Защо Хари Роденбо трябваше да изпитва такава слабост към проекта на „Дързък“? Хари, който отчаяно искаше още една награда „Клио“, преди да се пенсионира, настояваше за ново лице, което да представя

новия продукт. Модел, който е вълнуващ, но не е познат на читателите на модните списания.

— Искам личност, Наоми, а не поредното лице от конвейера — беше й казал, когато я извика на своя персийски килим предната седмица. — Искам дългостеблена американска роза с няколко бодли по нея. Тази кампания е за американската жена със свободен дух и ако не можеш да намериш нещо по-близо до целта ни от всички тези преизползвани детски лица, които ми пробутваш през последните три седмици, не виждам как ще се справиш с позицията на вицепрезидент.

Лукавото му старо копеле.

Наоми събра книжата си по същия начин, както правеше всичко — с бързи, концентрирани движения. Утре щеше да започне да се обажда на всички театрални агенции и да търси актриса вместо модел. И по-печени шовинисти от Хари Р. Роденбо се бяха опитвали да я смачкат, но досега никой не беше успявал.

Наоми мина край бюрото на секретарката си, спря, за да вземе току-що пристигнала пратка, и бутна едно списание на пода.

— Ще го вдигна — каза секретарката и се протегна.

Но Наоми вече го беше вдигнала, а критичното й око бе привлечено от серия импровизирани фотографии на страницата, която се беше отворила. Почувства как косъмчетата на тила й настръхват — инстинктивна реакция, която й казваше по-ясно от всяка фокус група, че е открила нещо значимо. Нейното дръзко момиче! Профил, анфас, три четвърти — всяка снимка беше по-добра от предишната. Беше намерила своята американска красавица на пода в кабинета на секретарката си.

Погледна заглавието. Момичето не беше професионален модел, но това не беше непременно проблем. Отгърна на предната корица и се намръщи.

— Това списание е отпреди шест месеца.

— Разчиствах чекмеджето си и...

— Няма значение. — Нанси отгърна отново на снимката и посочи с показалец страницата. — Звънни тук и там, докато съм в среща и виж дали можеш да я намериш. Не установявай контакт, просто разбери откъде е.

Но когато Наоми се върна от срещата си с Хари Роденбо, установи, че секретарката й не е успяла да открие нищо.

— Тя, изглежда, е изчезнала, госпожо Танака. Никой не знае къде е в момента.

— Ще я намерим — каза Наоми. Колелата в ума ѝ вече се въртяха, докато прехвърляше списъка с контактите си. Погледна ролекса си и изчисли часовата разлика. После сграбчи списанието и се отправи към кабинета си. Докато набираше номера, погледна надолу към снимките. — Ще те намеря — каза на красивата жена от страницата. — Ще те намеря и когато приключа с теб, животът ти няма да е същият.

Разногледата котка последва Франческа към мотела. Имаше мръсносива козина с плешиви петна около костеливите плешки от някакъв отдавнашен бой. Муцуната ѝ беше сплескана от страни, а едно от очите ѝ беше обезобразено, така че се виждаше само млечнобялото. В добавка към този непривлекателен вид, липсваше и връхчето на едното ухо. На Франческа ѝ се щеше животното да си беше намерило друг, когато да следва по пътя, и забърза крачка, докато се връщаше към паркинга. Неумолимата грозота на котката я притесняваше. Изпитваше необяснимо желание да не се доближава край нещо толкова грозно, мислеше, че част от грозотата му може да се полепи по нея, че хората ще я съдят според компанията ѝ.

— Махай се! — изкомандва тя.

Животното ѝ хвърли зъл поглед, но не промени курса си. Франческа въздъхна. С този късмет напоследък какво очакваше?

Беше проспала първия си следобед и нощ в Лейк Чарлс и едва усети, че Дали влиза в стаята и вдига шум, а после отново го прави, когато излиза на сутринта. По времето, когато се събуди напълно, го нямаше от няколко часа. Почти припаднала от глад, тя се изкъпа набързо и използва без задръжки тоалетните принадлежности на Дали. После взе петте долара, които ѝ беше оставил за храна, и докато се взираше в банкнотата, взе едно от най-трудните решения в живота си.

Сега държеше в ръка малък хартиен плик, който съдържаеше два чифта евтини гащички, евтина спирала за мигли, най-малката опаковка лакочистител, която откри, и пакетче пили за нокти. С няколко цента, които ѝ останаха, си купи единствената храна, която можеше да си позволи, десерт „Милки Уей“. Усещаше със задоволство тежестта му

на дъното на плика. Искаше истинска храна, петел, див ориз, куп салата с дресинг със синьо сирене, резен трюфелова торта, но имаше нужда и от бикини, спирала и спасение от позорните си нокти. Докато извървяваше километър и половина на отиване и на връщане по магистралата, си мислеше за всички пари, които бе пропиляла през годините. Стодоларови обувки, хилядадоларови рокли — парите изтичаха през пръстите ѝ като карти от ръката на магьосник. На цената на един обикновен копринен шал можеше да се нахрани като царица.

Тъй като Франческа не разполагаше с пари колкото за един шал, реши да се наслади изцяло на кулинарното си преживяване, колкото и скромно да беше. Край мотела растеше сенчесто дърво, под което бе поставен ръждясал градински стол. Щеше да седне на него, да се наслади на топлината на следобед и да изяде шоколадовия десерт хапка по хапка, като вкуси докрай всяка, за да продължи удоволствието по-дълго. Но първо щеше да се отърве от котката.

— Къш! — изсъска ѝ тя, като тропна с крак по асфалта. Котката наклони деформираната си глава към нея и не помръдна. — Махай се, проклет звяр, намери си друг да го тормозиш.

Когато животното не помръдна, Франческа изсумтя с отвращение и тръгна към стола. Котката я последва. Франческа я игнорира, отказвайки да позволи на това грозно животно да съсипе удоволствието ѝ от първата храна, която щеше да хапне от събота вечерта.

Изрита сандалите си и охлади петите си в тревата, докато ровеше в пакета за десерта. Беше ценен колкото кюлче злато. Внимателно го разопакова и наслюнчи пръста си, за да обере няколкото шоколадови стърготини, които паднаха върху джинсите ѝ. Амброзия... Плъзна ъгълчето на десерта в устата си, заби зъби през шоколадовата обвивка в нугата и отхапа. Докато дъвчеше, знаеше, че никога през живота си не е вкусвала нещо толкова великолепно. Трябваше да се насили да отхапе отново бавно, вместо да натъпче всичко в устата си.

Котката издаде дълбок, дрезгав звук, за който Франческа реши, че е някакво извратено мяучене.

Загледа се в животното, застанало до дънера на дървото, което я гледаше със здравото си око.

— Забрави, звяр. Аз повече се нуждаю от храна. — Тя отхапа отново. — Не съм любител на животните, така че няма защо да ме

гледаш по този начин. Не обичам нищо, което има лапи и не знае как да пуска водата в тоалетната.

Животното не помръдна. Франческа огледа очертаните му ребра и проскубаната козина. Дали само си въобразяваше, или наистина виждаше някакво тъжно примирение в това кривогледо лице? Отхапа още една малка хапка. Шоколадът вече не беше чак толкова вкусен. Ако само не знаеше колко са ужасни пристъпите на глад.

— Адско проклятие! — Тя откъсна парче от края на десерта, начупи го на малки късчета и ги подреди върху опаковката. Постави ги на земята и се загледа в котката. — Надявам се, че си доволна, нещастна котко.

Котката се приближи до стола, наведе обезобразената си глава към шоколада и изяде всяко парченце, все едно ѝ правеше услуга.

Дали се върна от игрището към седем вечерта. По това време тя вече беше оправила маникюра си, беше преброила тухлите в стената на стаята и четеше „Битие“. Когато той се появи на вратата, толкова отчаяно копнееше за човешка компания, че скочи от стола си и едва в последния момент успя да се въздържа да не се хвърли към него.

— Там отвън стои най-грозната котка, която съм виждал през живота си — каза Дали, като хвърли ключовете си на тоалетката. — Мамка му, мразя котки. Единствените животни на света, които не мога да понасям, са котките. — Тъй като точно в този момент Франческа също не беше много добре настроена към този вид, не започна да спори. — Ето — каза Дали и хвърли един пакет към нея. — Донесох ти вечеря.

Тя нададе тих вик, грабна пакета и го разкъса.

— Хамбургер! О, боже... пържени картофки, великолепно! Обожавам те. — Тя извади картофките и незабавно набута два в устата си.

— Боже, Франси, не е нужно да се правиш, че умираш от глад. Оставих ти пари за обяд.

Той взе чисти дрехи от куфара си и изчезна в банята за душ. Докато се върне, облечен в обичайната си униформа от джинси и тениска, тя беше задоволила глада си, но не и нуждата си от компания. С тревога видя, че той се приготвя да излезе отново.

— Пак ли излизаш?

Дали седна в крайчеца на леглото и издърпа ботушите си.

— Дватамата със Скийт имаме среща с мъж, на име Пърл.

— По това време на нощта?

Той се подсмихна.

— Господин Пърл има доста гъвкаво приемно време.

Франческа имаше чувството, че изпуска нещо, но не можеше да си представи какво. Отмести останките от храната и скочи на крака.

— Мога ли да дойда с теб, Дали? Ще стоя в колата, докато свършите със срещата си.

— Не мисля, Франси. Този вид срещи понякога продължават до малките часове.

— Нямам нищо против. Наистина, нямам. — Тя се мразеше заради това, че настоява, но не смяташе, че ще може да издържи затворена в стаята, без човек, с който да поговори.

— Съжалявам, Мис Каприз. — Той тикна портфейла си в задния си джоб.

— Не ме наричай така! Мразя, когато го правиш! — Той повдигна една вежда към нея и тя бързо смени темата. — Разкажи ми за турнира. Как мина?

— Днес само се упражнявахме. Про-Ам е в сряда, но истинският турнир е чак в четвъртък. Има ли някакъв напредък в опитите ти да се свържеш с Ники?

Тя поклати глава, без особено желание да говори по темата.

— Колко ще спечелиш, ако победиш в турнира?

Той взе шапката си и я постави на главата си и американският флаг се облеци насреща ѝ.

— Само около десет хиляди. Това не е някакъв особен турнир, но членовете му са ми приятели, така че играя в него всяка година.

Сумата, която само преди година щеше да ѝ се стори нищожна, сега ѝ изглеждаше като цяло състояние.

— Но това е чудесно. Десет хиляди долара! Трябва да спечелиш, Дали.

Той я погледна с необичайно безизразно лице.

— И защо?

— Ами за да получиш парите, разбира се.

Той сви рамене.

— Докато ривиерата е в движение, не ми пука за парите, Франси.

— Това е нелепо. На всеки му пука за пари.

— На мен не. — Той излезе през вратата и после почти незабавно се появи отново. — Защо има опаковка от хамбургер навън, Франси? Нали не храниш тази грозна котка?

— Не ставай смешен. Ненавиждам котките.

— Е, това е първото смислено нещо, което си казала, откакто те срещнах. — Той ѝ кимна одобрително и затвори вратата.

Тя ритна стола пред бюрото с върха на сандалите си и отново започна да брои тухлите.

— Пърл е бира! — извика пет вечери по-късно, когато Дали се върна призори от полуфиналите на турнира. Размаха му една блестяща реклама от списание в лицето. — През всичките нощи, когато ме оставяше сама в тази забравена от бога стая с нищо освен телевизора за компания, си ходил да пиеш бира в някой долнопробен бар.

Скийт остави стиковете на Дали в ъгъла.

— Не е зле да ставаш по-рано, ако искаш да заблудиш госпожица Франческа. И не бива да държиш тези стари списания наоколо, Дали.

Дали сви рамене и разтърка един схванат мускул на лявата си ръка.

— Кой би предположил, че тя може да чете?

Скийт се изкиска и излезе. Коментарът на Дали предизвика пристъп на болка у Франческа. Врълхлетяха я неудобни спомени за нелюбезни коментари, които тя самата беше правила, коментари, които някога изглеждаха остроумни, но сега бяха просто жестоки.

— Смяташ, че съм ужасно смешна, нали? — каза тя тихо. — Харесва ти да правиш шеги, които не разбирам, и коментари, които не схващам. Дори не си даваш труд да ми се подиграваш зад гърба, присмиваш ми се в лицето.

Дали разкопча ризата си.

— Боже, Франси, не преувеличавай толкова.

Тя се отпусна на ръба на леглото. Дали не беше погледнал към нея нито веднъж, откакто беше влязъл в стаята, дори когато ѝ говореше. Франческа бе станала невидима за него, безполова и невидима. Страхове ѝ, че Дали ще очаква от нея да спят заедно в замяна на това, че споделят стаята, сега ѝ изглеждаха нелепи. Той изобщо не беше привлечен от нея. Дори не я харесваше. Докато

сваляше ризата си, тя гледаше гърдите му, покрити с косъмчета и с добре оформени мускули. Облакът на депресията, който я преследваше от дни, сега се спусна още по-ниско.

Той съблече ризата си и я хвърли на леглото.

— Виж, Франси, няма да харесаш заведенията, които двамата със Скийт посещаваме. Масите нямат покривки, храната е само пържена.

Тя си спомни за „Блу Чокто“ и осъзна, че вероятно е прав. После погледна към включения телевизор, по който за втори път днес излъчваха нещо, наречено „Мечта за Джини“.

— Не ме е грижа, Дали. Обичам пържени храни, а покривките вече не са на мода. Миналата година майка ми организира парти за Нуреев и използвахме подложки за маса.

— Обзалагам се, че не са били с картата на Луизиана.

— Мисля, че липсваше в мострите на „Порто“^[1], измежду които можеше да избира.

Той въздъхна и почеса гърдите си. Защо не гледаше към нея? Тя се изправи.

— Това беше шега, Дали. Аз също мога да се шегувам.

— Не се обиждай, Франси, но шегите ти не са много смешни.

— За мен са. За приятелите ми също.

— Така ли? Е, това е друго нещо. Имаме различен вкус за приятели и знам, че ти не би харесала тези, с които пия заедно. Неколцина от тях са голф играчи, някои са местни, и повечето дори не говорят правилен английски. Не са твой тип хора.

— Ако трябва да съм напълно откровена — каза Франческа, взирайки се в телевизионния екран, — всеки, който не живее в контейнер за боклук, е мой тип човек.

Дали се усмихна и изчезна в банята, за да си вземе душ. Десет минути по-късно вратата се отвори и той нахлу в спалнята с хавлия, увита около кръста, и почервенияло лице.

— Защо четката ми за зъби е мокра? — изрева той и тикна обезчестения предмет в лицето ѝ.

Желанието ѝ се беше изпълнило. Сега той я гледаше, взираше се право в нея и това изобщо не ѝ харесваше. Франческа отстъпи назад и прехапа устни с изражение, което се надяваше да изглежда очарователно виновно.

— Опасявам се, че се наложи да я взема назаем.

— Да я вземеш назаем?! Това е най-отвратителното нещо, което съм чувал.

— Да, ами виж, аз изгубих своята и...

— Я взе назаем! — Франческа отстъпи още една крачка, когато видя, че той набира пара. — Тук не става дума за чаша захар, сестро! Говорим за шибаната ми четка за зъби, най-личното притежание на един човек!

— Всеки път я дезинфектирам — обясни тя.

— Дезинфектираш я — повтори злоецо той. — Това означава ли, че не става въпрос за еднократно ползване? Намекваш, че става дума за продължителна употреба?

— Всъщност не е продължителна. Искам да кажа, ние се познаваме едва от няколко дни.

Той хвърли четката за зъби по нея и я удари по ръката.

— Вземи я! Задръж шибаната четка! Пренебрегнах факта, че се навличаш в дрехите ми, че ми прецака бръснарското ножче, че не слагаш капачката на дезодоранта ми! Затварях си очите за бъркотията, която създаваш в стаята, но проклет да съм, ако пренебрегна това.

Осъзна, че Дали ѝ е истински ядосан и че несъзнателно е прекрачила някаква невидима граница. Поради причина, която не разбираше, историята с четката за зъби беше достатъчно важна за него, че да реши да повдигне въпроса. Усети да я залива пристъп на паника. Беше го притиснала твърде много и сега той щеше да я изрита. В следващите няколко секунди щеше да вдигне ръка, да посочи с пръст към вратата и да ѝ каже завинаги да се махне от живота му.

Тя бързо се приближи до него.

— Дали, съжалявам. Наистина.

Той я изгледа с каменно изражение.

Франческа повдигна ръце и ги положи леко на гърдите му с разперени пръсти. Късите ѝ nelaкирани нокти бяха леко жълти от годините, в които ги беше покривала с лак. Изви глава нагоре и го погледна право в очите.

— Не ми се ядосвай. — Премести тежестта си по-близо, така че краката ѝ се притиснаха към неговите, и после приближи глава към гърдите му и положи брадичката си върху голата му кожа. Никой мъж не можеше да ѝ устои. Не напълно. Не и когато си беше наумила нещо.

Просто още не си го бе наумила, това е всичко. Клоуи не я ли беше възпитавала от самото ѝ раждане как да очарова мъжете?

— Какво правиш? — попита той.

Франческа не му отговори, просто се облегна на него, нежна и покорна като спящо котенце. Дали миришеше на чисто и на сапун и тя вдъхна дълбоко аромата. Нямахше да я изгони. Нямахше да му го позволи. Ако го направеше, не ѝ оставаше нищо и никой друг. Щеше да изчезне. Точно сега Дали Бодин беше единственото, което имаше на света, и тя щеше да направи абсолютно всичко, за да го запази. Ръцете ѝ се плъзнаха по гърдите му. Повдигна се на пръсти и обви врата му с ръце, после прокара устни по линията на челюстта му и притисна гърдите си към неговите. Можеше да усети как той се възбужда под хавлията и отново изпита усещане за собствената си сила.

— Какво точно си си наумила с всичко това? — попита той тихо.
— Боричкане под чаршафите?

— Неизбежно е, нали? — Франческа се насили да звучи безцеремонно. — Не че не се държиш като идеален джентълмен, но все пак споделяме една стая.

— Трябва да ти кажа, Франси, че не смятам това за добра идея.

— Защо не? — Тя направи възможно най-доброто изпълнение с мигли, като се имаше предвид, че си бе сложила само евтина спирала, и премести бедрата си по-близо до тялото му, идеалната кокетка, жена, създадена само за да доставя удоволствие на мъжете.

— Не е ли очевидно? — Ръката му се плъзна около кръста ѝ, а пръстите му нежно замиляха кожата ѝ. — Ние не се харесваме. Искаш ли да правиш секс с мъж, който не те харесва, Франси? Който няма да те уважава на сутринта? Защото, както си го подкарала, точно това ще се случи.

— Вече не ти вярвам. — Старата ѝ увереност се възвърна удовлетворяващо бързо. — Мисля, че ме харесваш повече, отколкото признаваш. Мисля, че затова толкова се стараеш да ме отбягваш през последната седмица, затова изобщо не ме поглеждаш.

— Това няма нищо общо с харесването — каза Дали, другата му ръка загали хълбоците ѝ, гласът му стана нисък и дрезгав. — Това е просто заради физическото привличане.

Дали наведе глава и тя усети, че се приготвя да я целуне. Измъкна се от ръцете му и се усмихна съблазнително.

— Дай ми само няколко минутки. — Отдалечи се от него и се отправи към банята.

Веднага щом се озова вътре, се облегна на вратата и си пое дълбок, треперлив дъх, опитвайки се да потисне нервността си от предстоящото. Това беше. Това беше нейният шанс да задържи Дали при себе си, да бъде сигурна, че няма да я изрита, че ще продължи да я храни и да се грижи за нея. Но имаше и нещо повече. Ако накараше Дали да прави любов с нея, щеше отново да стане себе си, макар вече да не беше сигурна какво точно означава това.

Щеше ѝ се да има една от онези роби на „Натори“. И шампанско, и красива спалня с балкон към морето. Зърна изображението си в огледалото и се приближи. Изглеждаше ужасно. Косата ѝ беше твърде свободна, лицето ѝ — твърде бледо. Трябваша ѝ дрехи и грим. Изстиска паста за зъби върху пръста си и го завря в устата си, за да освежи дъха си. Как можеше да позволи на Дали да я види с тези ужасни евтини бикини? С треперещи пръсти разкопча джинсите си и ги смъкна по краката си. Изстена тихо, когато видя червените белези по кожата си близо до пъпа, където се беше отбелязал коланът. Не искаше Дали да я вижда с бръчки. Потърка белезите с пръст и се опита да ги заглади, но само зачерви още повече кожата си. Реши, че ще изгаси светлините.

Смъкна бързо тениската си и се уви в хавлия. Дишаше учестено и плитко. Докато издърпваше евтините си силонови бикини, видя малко косми, които беше пропуснала при бръсненето. Изпружи крак на тоалетната чиния и плъзна острието на Дали по оскърбителния участък. Така беше по-добре. Опита се да измисли какво още може да направи, за да се разхубави. Освежи червилото си и после попи излишъка с тоалетна хартия, така че да не се размаже, докато се целуват. Вдъхна си увереност, като си напомни, че се целува отлично, както и той.

Нещо в нея се смаляваше като стар балон, караше я да се чувства увиснала и безформена. Ами ако той не я харесаше? Ами ако тя просто не ставаше, както не ставаше за Еван Вариън или за скулптора в Маракеш? Ами ако... зелените ѝ очи я гледаха от огледалото, когато ѝ хрумна ужасяваща мисъл. Ами ако миришеше лошо? Грабна шишето с „Фем“ от тоалетката, разтвори краката си и пръсна.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш?

Тя се извърна и видя, че Дали стои в рамката на вратата с една ръка на кръста. Откога ли беше там? Какво беше видял? Тя се изправи виновно.

— Нищо... аз... не правя нищо.

Той погледна шишето „Фем“, което висеше от ръката ѝ.

— Няма ли нещо в теб, което да е истинско?

— Аз... не знам какво имаш предвид.

Той пристъпи в банята.

— Да не би да тестваш нови варианти за употреба на парфюма, Франси? Това ли правеше? — Дали опря едната си ръка в стената и се наведе напред. — Имаш дизайнерски джинси, дизайнерски обувки, дизайнерски куфар. А сега Мис Каприз ще има и дизайнерско котенце.

— Дали!

— Ти си завършен консуматор, скъпа, мечтата на всеки рекламист. Ще му сложиш ли и малки златни дизайнерски инициали?

— Това не е смешно. — Тя тръшна шишето на тоалетката и стисна хавлията здраво с ръка. Кожата ѝ се зачерви от срам.

Той поклати глава с неизмерима досада, която тя сметна за обидна.

— Хайде, Франси, обличай се. Казах, че няма да го направя, но не мога да се сдържа. Тази вечер те вземам с мен.

— На какво дължа това великодушие? — тросна се тя.

Дали се извърна и излезе от банята, така че думите му долетяха през рамото му.

— Истината е, скъпа, че се страхувам, че ако скоро не се запознаеш с истинския свят, ще си навлечеш някоя непоправима беда.

---

[1] Френска дизайнерска къща. — Б.р. ↑

Заведението „Кейджън Бар и Грил“ беше значително по-добро от „Блу Чокто“, макар и все пак да не беше онзи тип места, който Франческа би избрала за дебюта си. Разположено на около десет километра южно от Лейк Чарлс, то се намираше край една двулентова магистрала наскрозъ нищото. Имаше летящи врати, които тропаха всеки път, когато някой влезеше, и скърцащ вентилатор на тавана с една счупена перка. На стената зад масата, на която седяха, беше закована шарена морскосиня риба меч между множество календари и реклама на хляб. Подложките за маса бяха точно каквито ги описа Дали, макар че беше забравил да спомене олющените краища и легендата в червено, отпечатана до картата на Луизиана, „Божията страна“.

До масата се приближи хубавичка кафявоока сервитьорка с джинси и потник. Тя огледа Франческа със смесица от любопитство и зле прикрита завист и после се обърна към Дали:

— Здравсти, Дали. Чувам, че си само на един удар от първото място. Поздравления.

— Благодаря, скъпа. Игрището е наистина благосклонно към мен тази седмица.

— Къде е Скийт? — попита тя.

Франческа оглеждаше невинно захарницата от хром и стъкло в средата на масата.

— Стомахът му не е наред и реши да си остане в мотела. — Дали погледна Франческа с каменно изражение и после я попита иска ли нещо за ядене.

В съзнанието ѝ изникнаха множество великолепни храни — омари, гъши пастет с шамфъстък, глазирани стриди — но сега беше много по-умна от преди пет дни.

— Какво ще препоръчаш? — попита тя Дали.

— Лютият хотдог е хубав, но раците са по-добри.

Какви ли бяха тези раци?

— Раци тогава — каза му тя, като се молеше да не са много пържени. — Би ли препоръчал и нещо зелено с тях? Започвам да се

притеснявам от скорбут.

— Обичаш ли пай от лайм?

Тя го погледна.

— Това е шега, нали?

Той ѝ се ухили, после се обърна към сервитьорката.

— Донеси на Франси голяма салата, Мери Ан, и повечко нарязани домати. Аз ще взема риба на тиган и малко от онези мариновани краставички, които ядох вчера.

Веднага щом сервитьорката се отдалечи, двама добре поддържани мъже с панталони и поло блузи се приближиха към масата им от бара. От разговора им бързо стана ясно, че са професионални голф играчи, които участват в турнира с Дали, и че са дошли, за да видят Франческа. Разположиха се срещу нея и не след дълго вече ѝ отправяха щедри комплименти и я учеха как да извади вкусното месо от сварения рак, който бързо бе донесен на тежък бял поднос. Тя се смееше на историите им, ласкаеше ги безобразно и в общи линии ги опитоми още преди да са довършили и първата си бира. Чувстваше се прекрасно.

Междувременно Дали бе зает с две свои почитателки на съседната маса, които го осведомиха, че работят като секретарки в един от нефтопреработвателните заводи в Лейк Чарлс. Франческа тайно наблюдаваше как си говори с тях, с наклонен назад стол и дръпната назад по русата му глава синя шапка, подпрял бирената бутилка на гърдите си и с онази ленива усмивка на лицето, когато едната от тях му каза някаква неприлична шега. Не след дълго те се потопиха в серия от отвратителни двусмислици за неговия „стик“.

Макар че двамата с Дали бяха въввлечени в отделни разговори, Франческа имаше чувството, че между тях има връзка, че той също я наблюдава, както и тя него. Или пък това бяха само фантазии? Но епизодът им в мотела я беше разтърсил.

Трима мускулести фермери, отглеждащи ориз, които Дали представи като Луис, Пат и Стоуни, си придърпаха столове и се присъединиха към тях. Стоуни не можеше да се откъсне от Франческа и непрестанно ѝ допълваше чашата от бутилката лошо „Шабли“, което един от голф играчите ѝ беше поръчал. Тя флиртуваше безсрамно с него, като се взираше в очите му с дълбочина, която бе поваляла и много по-засукани мъже. Той се местеше на стола си, подръпваше

несъзнателно яката на тениската си и се опитваше да се държи така, сякаш красивите жени флиртуваха с него всеки ден.

Най-накрая отделните разговори се изчерпаха и членовете на групата се събраха заедно, за да си разказват смешни истории. Франческа се смееше на шегите им и изпи още една чаша „Шабли“. Обви я топла мъгла, предизвикана от алкохола, и цялостно усещане за благосъстояние. Чувстваше се така, сякаш голф играчите, секретарките и фермерите бяха най-добрите ѝ приятели. Възхищението на мъжете я стопляше, завистта на жените поднови топящата се самоувереност, а присъствието на Дали до нея я изпълваше с енергия. Той ги разсмя с историята за неочакваната среща с алигатор на голф игрището във Флорида и тя изведнъж пожела да им отвърне с нещо, да им даде нещо малко от себе си.

— И аз имам история с животно — каза лъчезарно на новите си приятели.

Те я погледнаха с очакване.

— Майчице — промърмори до нея Дали.

Тя не му обърна внимание. Хвана края на масата с едната си ръка и им отправи усмивка тип „чакайте да чуете“.

— Един приятел на майка ми отвори чудна нова къща за гости край Найроби — започна Франческа. Когато видя недоумяващото изражение, изписано върху няколко лица, поясни: — Найроби... в Кения, Африка. Заедно с една компания отидох там за седмица. Беше страхотна къща. Чудесна дълга веранда, гледаща към красив басейн, а пуншът беше просто първокласен. — Тя описа басейна и подноса с пуншове с грациозни жестове. — На втория ден с няколко приятели се метнахме, въоръжени с фотоапарати, в един ленд ровър и излязохме извън града, за да направим снимки. Пътувахме около час, когато шофьорът ни направо откачи — не караше особено бързо, но някакъв африкански глиган изскочи пред нас. — Франческа направи ефективна пауза. — Е, подскочихме ужасно, когато ленд ровърът блъсна бедното създание и то се строполи на пътя. Разбира се, всички изскочихме от автомобила, а един от мъжете, много противен френски челист, на име Раул — тя завъртя очи, така че всички да разберат точно какъв вид човек е Раул — взе апарата си и снима горкото грозно прасе, лежащо на пътя. Не знам как точно се стигна дотам, но изведнъж майка ми каза на Раул: „Няма ли да е смешно да снимаме глигана, облечен с твоето

яке «Гучи»?“. — Франческа се разсмя при спомена. — Естествено, всички решиха, че това ще е забавно, и тъй като по глигана нямаше кръв, която да съсипе якето, Раул се съгласи. Както и да е, той и двама други мъже облякоха животното. Естествено, това беше ужасно безчувствено, но всички се смяха при вида на горкия мъртъв глиган във великолепното яке.

Франческа почувства, че всички около нея бяха потънали в пълно мълчание и че леко безразличните лица на хората около масата не се променят. Липсата на реакция само увеличи решимостта ѝ да ги накара да харесат историята ѝ, да харесат нея. Гласът ѝ още повече се оживи, жестовете ѝ станаха по-описателни.

— И така, стояхме на пътя, загледани в горкото създание. Само че... — Тя направи пауза, захапа долната си устна, за да добави напрежение, и продължи: — Когато Раул вдигна фотоапарата си, за да направи снимката, глиганът скочи на крака, поизтърси се и избяга сред дърветата. — Тя се разсмя триумфално на завършека, наклони глава настрани и ги зачака да се присъединят към смеха ѝ.

Хората се усмихваха любезно.

Собственият ѝ смях отшумя, когато осъзна, че са пропуснали шегата.

— Не разбирате ли? — възкликна тя с отчаяние. — Някъде из Кения, из резервата, днес се скита един нещастен глиган, облечен в „Гучи“!

Гласът на Дали най-накрая се извиси над мъртвешката тишина, която се бе възцарила.

— Да, това е страхотна история, Франси. Какво ще кажеш да потанцуваме?

Преди да успее да възрази, той я хвана не особено нежно за ръката и я издърпа към малкия квадрат линолеум пред джубокса. Започна да се движи в такт с музиката и каза тихо:

— Едно основно правило, Франси: когато си сред нормални хора, не завършвай изречението с „Гучи“.

Гърдите ѝ сякаш се изпълниха с ужасна тежест. Искаше да ги накара да я харесват, а само се беше изложила. Беше разказала история, която никой не намираше за смешна, история, която неочаквано видя през техните очи, и осъзна, че изобщо не е трябвало да се обажда.

Самообладанието ѝ се държеше на най-тънката възможна нишка, но сега и тя се скъса.

— Извини ме — каза Франческа, но гласът ѝ прозвуча тихо дори в собствените ѝ уши.

Преди Дали да се опита да я спре, тя си проправи път през лабиринта от маси и излезе навън. В ноздрите ѝ нахлу свеж въздух, влажната нощна миризма се смесваше с тази на дизел, креозот и пържено от кухнята. Тя се препъна, все още замаяна от виното, и се облегна на един пикап с кални гуми. Откъм джубокса се носеха звуците на „Зад затворени врати“.

Какво ставаше с нея? Помнеше колко силно се смя Ники, когато му разказа за глигана, как Сиси Кавендиш бършеше сълзите от очите си с кърпичка. Заля я вълна от носталгия по дома. Днес отново се беше опитала да се свърже с Ники, но никой не отговори, дори и икономът. Опита се да си го представи как седи в „Кейджън Бар енд Грил“ и се провали напълно. После се опита да си представи как тя самата седи край масата в стил „Хепълуайт“ в трапезарията на Ники и носи семейните смарагди на Гуинуик и постигна възхитителен успех. Но когато си представи другия край на масата — мястото, където трябваше да е Ники — вместо него видя Дали Бодин. Дали с избелелите му джинси, тесни тениски и лице на филмова звезда, властващ над масата от осемнайсети век на Ники Гуинуик.

Летящата врата се отвори и през нея излезе Дали. Отиде до Франческа и ѝ подаде чантичката.

— Хей, Франси — каза тихо.

— Хей, Дали. — Тя взе чантичката си и погледна нагоре към нощното небе, обсипано със звезди.

— Добре се справи вътре.

Тя се изсмя тихо и горчиво.

Дали тикна клечка за зъби в устата си.

— Не, наистина. След като осъзна, че се излагаш, за разнообразие се държа с достойнство. Без сцени на дансинга, просто тихо излизане. Всички бяха наистина впечатлени. Искат да се върнеш вътре.

Тя нарочно го имитира.

— Едва ли.

Той се изкикоти точно когато вратата се отвори и от бара излязоха двама мъже.

— Дали — извикаха те.

— Кей Си, Чарли.

Мъжете се качиха в очукан джип чероки и Дали отново се обърна към нея.

— Франси, мисля, че вече мога да те понасям малко повече отпреди. Искам да кажа, ти си все още трън в задника през повечето време и не си точно моят тип жена, но имаш някои достоинства. Наистина се увлече по историята за оня глиган. Хареса ми начинът, по който ѝ се отдаде напълно, макар да беше съвсем очевидно, че сама си копаеш доста дълбок гроб.

Отвътре се разнесе тропане на чаши, когато джубоксът приключи с финалния акорд на „Зад затворени врати“. Франческа зарови петата на сандала си в чакъла.

— Искам да се върна вкъщи — каза тя рязко. — Презирам това място. Искам да се върна в Англия, където разбирам нещата. Искам си дрехите и къщата, и моя астон мартин. Искам отново да имам пари и приятели, които ме харесват. — Искаше и майка си, но не го каза.

— Доста се съжaliaваш, нали?

— Нямаше ли и ти да се съжaliaваш, ако беше на мое място?

— Трудно е да се каже. Предполагам, че не мога да си представя да съм истински щастлив със **сибаритски**^[1] живот като твоя.

Тя не знаеше какво точно означава „сибаритски“, но схвана смисъла и се подразни, че някой, чийто речников запас би могъл да се опише най-доброжелателно като под средното ниво, използва дума, която тя не разбира напълно.

Той облегна едното си рамо на пикапа.

— Кажи ми, Франси, разполагаш ли с нещо, което да има някаква дори и далечна прилика с план за живота, който ти предстои?

— Възнамерявам да се омъжа за Ники, разбира се. Вече ти казах това. — Но защо тази вероятност я потискаше толкова силно?

Той измъкна клечката за зъби от устата си и я хвърли.

— О, стига вече, Франси. Ти искаш да се омъжиш за Ники, колкото искаш да си разрошиш косата!

Тя се обърна към него.

— Само че нямам особен избор, нали така, тъй като не разполагам и с пукната пара! Трябва да се омъжа за него. — Видя, че той си отваря устата и се приготвя да изплюе поредната си противна баналност, и го отрязва. — Не го казвай, Дали! Някои хора се раждат на този свят, за да печелят пари, а други са предопределени да ги харчат. Аз съм от вторите. И за да бъде брутално откровена, нямам и най-малка представа как да се издържам. Вече чу какво се случи, когато се опитах да бъда актриса, а съм твърде ниска, за да изкарвам пари като модел. Ако става въпрос за избор между работа във фабрика и сватба с Ники Гуинуик, можеш да бъдеш дяволски сигурен кое ще избира.

Той помисли за миг и после каза:

— Ако мога да направя две или три бърдите на финалния кръг утре, изглежда, ще успея да спестя малко пари. Искаш ли да ти купя билет за самолета?

Тя го погледна, стоеше толкова близо до нея с кръстосани на гърдите ръце, а под козирката на шапката му се виждаше само чувствената му уста.

— Ще направиш това за мен?

— Казах ти, Франси. Докато мога да си купувам бензин и да си плащам в бара, парите не означават нищо за мен. Дори не харесвам парите. Да ти кажа право, макар че се смятам за истински американски патриот съм до голяма степен марксист.

Тя се разсмя и тази реакция ѝ каза по-ясно от всичко, че е прекарала твърде дълго време в неговата компания.

— Благодарна съм за предложението ти, Дали, но колкото и да искам да го приема, трябва да остана тук малко повече. Не мога да се върна в Лондон просто така. Не познаваш приятелите ми. Ще се хранят със седмици от историята за това, как съм се превърнала в просякиня.

— Хубавички приятели имаш, Франси.

Почувства се така, сякаш той беше уцелил с юмрук празнината вътре в нея, една празнина, за която никога не си бе позволявала да мисли.

— Връщай се вътре — каза. — Аз ще поседя още малко тук.

— Не мисля. — Той обърна тялото си към нея, така че тениската му се отърка в ръката ѝ. Една жълта лампа до вратата хвърляше издължена охрена сянка през лицето му, леко променяйки чертите,

правейки го да изглежда по-стар, но без да отнема от великолепието му. — Ти и аз имаме по-интересни неща за правене, нали?

Думите му предизвикаха неудобно размърдване в стомаха ѝ, но да бъде сдържана беше толкова в природата ѝ, колкото и скулите на Серитела. Макар част от нея да искаше да избяга и да се скрие в тоалетната на „Кейджън Бар енд Грил“, тя му отправи най-невинната и любопитна усмивка.

— О? И какви са тези неща?

— Малко боричкане, може би? — Устата му се изви в бавна, сексапилна усмивка. — Защо не се настаниш в ривиерата и да тръгваме?

Тя не искаше да се настанява в ривиерата. А може и да искаше? Дали пораждаше непознати усещания в тялото ѝ, усещания, които щеше да е твърде щастлива да пресъздаде в дела, ако беше една от наистина добрите в секса жени, от тези, които нямаха нищо против цялото боричкане и мисълта да позволят чужда пот да капе върху тях. И все пак, дори ако искаше, едва ли можеше да отстъпи, без съвсем да се изложи. Докато отиваше към колата и отваряше вратата, се опита да се убеди, че тъй като тя не се поти, един толкова разкошен мъж като Дали, също не би трябвало да го прави.

Гледаше как той заобикаля ривиерата отпред и си подсвирква тихо, как рови за ключовете в задния си джоб. Изглежда, не бързаше. Походката му не беше по-наперена, не се отличаваеше с мъжкарското фукане, което бе забелязала при скулптора от Маракеш, преди да я заведе в леглото. Дали се държеше естествено, обикновено, сякаш да си легне с нея беше ежедневиe, сякаш нямаше голямо значение за него, сякаш го беше правил хиляди пъти и тя беше просто поредното женско тяло.

Влезе в ривиерата, запали двигателя и продължи да си подсвирква, докато въртеше копчето на радиото.

— Обичаш ли кънтри музика, Франси, или предпочиташ нещо друго? По дяволите. Забравих да дам на Стоуни пропуска за утре, както му обещах. — Отвори вратата. — Ще се върна след минутка.

Тя го загледа как върви през паркинга и отбеляза, че все още се движи без никакво бързане. Вратата се отвори и през нея излязоха голф играчите. Той спря да поговори с тях, забол палеца си в задния джоб на джинсите и подпрял ботуш на бетонното стъпало. Един от

играчите описа въображаема дъга във въздуха и след секунда още една точно под нея. Дали поклати глава, изобрази голф замахване и после също описа две дъги.

Тя се смъкна, обезсърчена, на седалката. Дали Бодин със сигурност не изглеждаше като мъж, пометен от необуздана страст.

Когато най-сетне се върна в ривиерата, тя беше толкова смутена, че дори не поглеждаше към него. Дали жените в живота му бяха толкова великолепни, че тя бе просто поредната? Една вана би поправила всичко, каза си, докато той палеше колата. Щеше да пусне толкова гореща вода, колкото можеше да изтърпи, така че банята да се изпълни с пара и влагата да оформи косата ѝ в меки къдри около лицето. Щеше да си сложи малко червило и малко руж, да напръска чаршафите с парфюм и да покрие една от лампите с шал, така че светлината да пада меко и...

— Има ли нещо, Франси?

— Защо питаш? — отвърна му остро тя.

— Направо си се залепила за вратата.

— Тук ми харесва.

— Както искаш. Е, какво да е? Кънтри или поп?

— Нито едното. Обичам рок. — Обзе я внезапно вдъхновение и продължи: — Обичам рока, откакто се помня. Любимата ми група е „Ролинг Стоунс“. Повечето хора не знаят, но Мик написа три песни за мен, след като прекарахме известно време заедно в Рим.

Дали не изглеждаше особено впечатлен, затова тя реши да разкраси историята. Все пак не беше истинска лъжа, тъй като Мик Джагър със сигурност я познаваше поне колкото да ѝ каже „здрасти“. Тя снижи гласа си до тих, доверителен шепот:

— Отседнахме в един чудесен апартамент над Вила Боргезе. Всичко беше абсолютно идеално. Наслаждавахме се на пълно усамотение, така че можехме да се любим дори на терасата. Разбира се, това продължи съвсем кратко. Той има ужасно его, да не говорим за Бианка, а аз срещнах принца. — Направи пауза. — Не, не беше така. Срещнах Райън О'Нийл и после принца.

Дали я погледна, поклати бавно глава, сякаш изтърсваше вода от ушите си, и после насочи вниманието си обратно към пътя.

— Обичаш ли да правиш любов на открито, Франси?

— Разбира се, не обичат ли повечето жени? — Всъщност не можеше да си представи нещо по-лошо.

Пътуваха няколко мили в мълчание. Неочаквано той завъртя волана надясно, напусна магистралата и тръгна по тесен черен път, който водеше право в горичка от кипариси, окичени с бради от испански мъх.

— Какво правиш? Какво правиш! — възкликна тя. — Незабавно обърни колата! Искam да се върнем в мотела.

— Мисля, че като сексуална авантюристка може да оцениш това местенце. — Той се вмъкна между кипарисите и изгаси двигателя. През отворения прозорец откъм неговата страна се разнесоха странни звуци от насекоми.

— Това ми прилича на мочурище — извика тя отчаяно.

Дали се взря през предното стъкло.

— Мисля, че си права. По-добре да не се отдалечаваме много от колата, повечето алигатори се хранят нощем. — Махна шапката си, остави я на таблото и се обърна към нея в очакване.

Тя се прилепи още по-плътнo към вратата.

— Искаш ли да започнеш първа, или аз да го направя? — попита най-накрая Дали.

Франческа отговори внимателно.

— Да започна с какво?

— Със загряването. Нали знаеш, предигричка. Тъй като си имала всевъзможни известни любовници, аз съм малко стреснат. Може би е по-добре ти да наложиш темпото.

— Нека... да забравим това. Аз... мисля, че може би направих грешка. Да се върнем в мотела.

— Това не е добра идея, Франси. Веднъж след като навлезеш в Обетованата земя, не можеш да се върнеш обратно, ще е неловко.

— О, не мисля така. Няма да е ни най-малко неловко. Не беше точно Обетованата земя, само малък флирт. Искam да кажа, със сигурност няма да е неловко за мен и съм сигурна, че няма да е неловко и...

— Да, ще бъде. Ще е толкова неловко, че вероятно утре няма да съм в състояние да играя дори прилично. Аз съм професионален спортист, Франси. Професионалните спортисти имат фино настроени тела, като добре смазани машини. Едно малко петънце неловкост може

да провали всичко. Като мръсотията. Скъпа, утре можеш да ми струваш цели пет удара.

Акцентът му беше станал невероятно плътен и тя изведнъж осъзна, че той се майтапеше с нея.

— По дяволите, Дали! Не прави това. Достатъчно съм нервна и без да ми се подиграваш.

Той се разсмя, обви ръка около раменете ѝ и я придърпа по-близо в приятелска прегръдка.

— Защо просто не кажеш, че си нервна, вместо да ми сервираш глупавите си истории? Правиш всичко толкова трудно за теб самата.

Чувстваше се добре в прегръдката му, но не можеше да му прости напълно за подигравките.

— Лесно ти е да го кажеш. Ти очевидно се чувстваш удобно във всяко легло, но не и аз. — Пое си въздух и изплю точно това, което ѝ се въртеше в главата. — Всъщност... дори не харесвам секса. — Ето. Каза го. Сега той можеше наистина да ѝ се присмее.

— Е, защо така? Нещо, което е толкова приятно, като секса, и не изисква никакви пари, би трябвало да е точно по твоята част.

— Аз не съм спортна натура.

— Аха. Е, това наистина обяснява всичко.

Но тя не можеше да забрави мочурището.

— Може ли да се върнем в мотела, Дали?

— Не мисля, Франси. Ще се затвориш отново в банята, ще се тревожиш за грима си и отново ще прибегнеш до онзи парфюм. — Той повдигна косата от едната страна на врата ѝ, наведе се и зарови нос в кожата ѝ. — Натискала ли си се някога на задната седалка?

Франческа затвори очи при възхитителното усещане, което той предизвикваше.

— Броят ли се лимузините на кралското семейство?

Той ухапа нежно ухото ѝ.

— Не, освен ако не са били със затъмнени прозорци.

Тя не беше сигурна кой се е раздвижил първи, но устата на Дали се озова върху нейната. Ръцете му се движеха по врата ѝ и се заровиха в косата ѝ, като я разпръснаха върху голата му кожа. Хвана главата ѝ с дланите си и я наведе назад, така че устата ѝ неволно се отвори. Франческа чакаше нахлуването на езика му, но не последва нищо. Вместо това, той си играеше с долната ѝ устна. Нейните ръце

пропълзяха по гърдите му към гърба и несъзнателно се плъзнаха под тениската му, така че да усети стегнатата му гола кожа. Устните им си играеха и тя загуби всякакво желание да се опитва да запази контрол. Не след дълго откри, че приема езика му с удоволствие — красивия му език, красивата му уста, красивата му гладка кожа под пръстите ѝ. Отдаде се на целувката, концентрира се единствено върху усещането, което той предизвикваше в нея, без да мисли какво ще последва. Устните му се отделиха от нейните и докоснаха врата ѝ.

Франческа се изкикоти тихичко.

— Имаш ли нещо против да споделиш шегата с целия клас, или предпочиташ да я запазиш за себе си? — промърмори тихо Дали върху кожата ѝ.

— Не, просто се забавлявам. — Тя се усмихна, когато той целуна врата ѝ и дръпна възела на кръста ѝ, с който бе завързала дългата тениска. — Какво е „аджи“?

— Аджи? Човек като мен, завършил Тексаския университет.

Тя се дръпна рязко назад, удивлението беше изписано в идеално извитите дъги на веждите ѝ.

— Учил си в университет? Не вярвам!

Дали я изгледа с леко раздразнено изражение.

— Имам бакалавърска степен по английска литература. Искаш ли да видиш дипломата ми, или ще се върнем към заниманията ни?

— Английска литература? — Тя избухна в смях. — Дали, това е невероятно! Та ти едва говориш езика.

Той очевидно се обиди.

— Е, това е много мило. Наистина много мило да кажеш нещо подобно на някого.

Все още смеейки се, тя се хвърли в ръцете му толкова неочаквано, че наруши баланса му и го запрати върху волана. После каза най-удивителното нещо.

— Целия ще те изям, Дали Бодин.

Сега беше негов ред да се разсмее, но не можа да продължи дълго, защото устата ѝ се озова върху неговата. Тя забрави, че е уплашена и че не е добра в секса, докато се надигаше на колене и сядаше в скута му.

— Нещо взе да ми става доста тясно, скъпа — каза накрая той в устата ѝ. Отдръпна се, отвори вратата на ривиерата и излезе. После

протегна ръце за нея.

Тя му позволи да ѝ помогне да се измъкне, но вместо да отвори задната врата, така че да се настанят на по-широко, той притисна хълбоците ѝ с бедра към колата и отново я зацелува. Мъждивата светлина, която се процеждаше през отворената врата, правеше тъмнината отвъд образувалия се светъл кръг да изглежда още по-плътна. В ума ѝ потрепнаха смътни образи на отворените ѝ сандали и алигаторите, спотайващи се зад колата. Без да прекъсва и за миг целувката, тя обви ръце около раменете му и се надигна, увивайки единия си крак около ханша му, а с другия стъпи здраво върху ботуша му.

— Харесва ми как се целуваш — промърмори той.

Лявата му ръка се плъзна по гръбнака ѝ и разкопча сутиена ѝ, докато дясната се провря между телата им, за да разкопчае копчето на джинсите ѝ.

Франческа усети, че нервността отново я завладява, но този път нямаше нищо общо с алигаторите.

— Да си купим шампанско, Дали. Аз... аз мисля, че малко шампанско ще ми помогне да се отпусна.

— Аз ще те отпусна. — Той се справи с копчето и започна да се занимава с ципа.

— Дали! — възкликна тя. — Ние сме навън.

— Аха. Само аз, ти и мочурището. — Ципът се отвори.

— Аз... не мисля, че съм готова за това.

Дали бръкна под широката ѝ тениска, покри гърдите ѝ с ръце, а устата му се плъзна по бузата ѝ, намирайки устните ѝ. В нея забушува паника. Той потърка зърното ѝ с палеца си и тя тихо изстена. Искаше да го накара да вярва, че е чудесна, че е забележителна любовница, но как можеше да постигне това наскоро мочурището?

— Аз... трябва ми шампанско. Приглушени светлини. Трябват ми чаршафи, Дали.

Той отдръпна ръката си от гърдите ѝ и я постави нежно на врата ѝ. После рече, като се взираше в очите ѝ:

— Не, скъпа, не ти трябва. Не ти трябва нищо друго, освен теб самата. Време е да започнеш да разбираш това, Франси. Трябва да започнеш да разчиташ на себе си, вместо на тези патерици, които си мислиш, че са ти нужни.

— Страх ме е. — Франческа се опита да звучи предизвикателно, но не успя напълно. Отдръпна се от него, слезе от каубойския му ботуш и си призна всичко. — Може да ти прозвучи смешно, но Еван Вариън каза, че съм фригидна, а и онзи шведски скулптор в Маракеш...

— Искаш ли да изчакаш малко с този епизод от разказа си?

Почувства, че част от борбеността ѝ се завръща, и го изглежда.

— Доведе ме тук нарочно, нали? Доведе ме тук, защото знаеше, че ще мразя това място. — Отстъпи няколко крачки и посочи с треперещ пръст към ривиерата. — Аз не съм от типа жени, с които правиш секс на задната седалка на колата.

— Кой е казал нещо за задната седалка?

Тя го изглежда за момент и после възкликна:

— О, не! Няма да легна на тази осеяна със създания земя. Сериозна съм, Дали.

— Аз самият също не харесвам много земята.

— Тогава как? Къде?

— Хайде, Франси. Спри да планираш и разсъждаваш, и да се опитваш да застанеш с по-добрата ти страна към камерата. Нека просто се поцелуваме малко, така че нещата да следват естествения си ход.

— Искам да знам къде, Дали.

— Знам, че искаш, скъпа, но няма да ти кажа, защото ще започнеш да се притесняваш дали цветото всичко ще си подхожда. Поне веднъж в живота си поemi риска да направиш нещо, при което може и да не изглеждаш върховно.

Имаше чувството, че той държи огледало пред нея — не много голямо и със замъглено стъкло, но все пак огледало. Толкова суетна ли беше, както явно смяташе Дали? Толкова преценяваща? Не искаше да мисли така, но все пак... Вирна брадичка и започна да сваля предизвикателно джинсите си.

— Добре, ще го направим по твоя начин. Просто не очаквай нищо забележително от мен. — Тънките крачоли се закачиха за сандалите ѝ. Тя се наведе, за да ги събуе, но токчетата се оплетоха в гънките. Дръпна още веднъж джинсите и капанът съвсем се затегна. — Това възбужда ли те, Дали? — изфуча. — Харесва ли ти да ме гледаш? Разгорещаваш ли се? По дяволите! По дяволите!

Той се приближи до нея, но тя го изгледа през воала на косата си и оголи зъби.

— Да не си посмял да ме докоснеш. Сериозна съм. Ще се оправя сама.

— Това не е много обещаващо начало, Франси.

— Върви по дяволите! — С омотани около глезените джинси тя се препъна към колата, тръшна се на предната седалка и най-накрая се освободи от дрехата. После се изправи по тениска и сандали. — Ето! И няма да сваля нищо повече, преди да се почувствам готова.

— Звучи ми справедливо. — Той разтвори ръце. — Искаш ли да се сгушиш за малко, докато се съвземеш.

Тя искаше. Наистина искаше.

— Предполагам, че да.

Сгуши се до гърдите му. Дали я подържа за момент, после наклони главата ѝ назад и отново започна да я целува. Самооценката ѝ беше паднала толкова ниско, че дори не се опита да го впечатли, просто остави цялата работа на него. След малко осъзна, че ѝ харесва. Езикът му докосваше нейния, а ръцете му докосваха голата кожа на гърба ѝ. Тя повдигна своите ръце и ги обви около врата му. Той бръкна под тениската ѝ и палците му започнаха да си играят с гърдите ѝ, а после се плъзнаха към зърната. Беше толкова хубаво — разтреперващо и стоплящо едновременно. Дали скулпторът си беше играл с гърдите ѝ? Сигурно, но тя не помнеше. А после Дали вдигна тениската над гърдите ѝ и започна да ги дразни с устни — с красивите си, чудесни устни. Франческа въздъхна, когато той засмука нежно едното, а после и другото ѝ зърно. За нейна изненада, осъзна, че собствените ѝ длани са се пъхнали под неговата тениска и масажират гърдите му. Вдигна я на ръце, тръгна напред, а тя се отпусна върху гърдите му. После я остави.

Върху багажника на ривиерата.

— Категорично не! — извика тя.

— Просто опитай — отвърна той.

Франческа отвори уста да му каже, че нищо на света не би могло да я убеди да се натиска с някого, просната на капака на кола, но той, изглежда, взе отворената ѝ уста за покана. Преди да успее да оформи думите, Дали отново започна да я целува. Без да знае точно какво се случва, тя се чу, че въздиша, докато целувката му ставаше по-дълбока

и по-гореща. Набързо забрави за унизителното си положение. Той се пресегна надолу и обви пръсти около глезена ѝ, после дръпна крака ѝ нагоре.

— Ето тук — рече нежно. — Сложи крака си точно до номера, скъпа.

Тя направи каквото ѝ каза.

— Повдигни малко хълбоци. Точно така. — Гласът му беше дрезгав, не толкова спокоен, както обикновено, и докато я наместваше, дишането му беше забързано.

Тя вдигна тениската му, искаше да усети голата му кожа върху гърдите си. Той я съблече през глава и после започна да смъква бикините ѝ.

— Дали...

— Всичко е наред, скъпа. Всичко е наред. — Бикините ѝ изчезнаха и дупето ѝ се отпусна върху студения метал, покрит с прах от пътя. — Франси, онази опаковка противозачатъчни хапчета в багажа ти не е там само за украса, нали?

Тя поклати глава, не искаше да разваля атмосферата с дълги обяснения. Когато цикълът ѝ беше спрял ненадейно преди няколко месеца, лекарят ѝ беше казал да спре да взема противозачатъчни, докато не се възстанови. Беше я уверил, че не може да забременее, докато това не се случи, и в този момент само това беше от значение.

Ръката на Дали докосна вътрешната страна на бедрата ѝ. Леко ги раздалечи и започна да гали нежно кожата ѝ, като всеки път се доближаваше по малко до онази част от нея, която тя не намираше за красива, онази част, която веднага би скрила, само дето я усещаше толкова топла, потрепваща и загадъчна.

— Ами ако някой дойде? — изплака тя, когато я докосна.

— Ами дано — отвърна той дрезгаво.

И после спря, спря да я гали и я докосна... наистина я докосна. Вътре.

— Дали... — Гласът ѝ беше наполовина стон, наполовина вик.

— Хубаво ли е? — промърмори той, докато движеше леко пръстите си навътре-навън.

— Да. Дааа...

Докато Дали си играеше с нея, тя затвори очи пред луизианската луна над главата си, така че нищо да не я разсейва от чудесните

усещания, които преминаваха през тялото ѝ. Дори вече не чувстваше прахта от капака по кожата си. Ръцете му станаха нетърпеливи. Разтвори по-широко краката ѝ и издърпа хълбоците ѝ към ръба. Стъпалата ѝ балансираха несигурно на бронята, разделени от тексаския номер и прашния хром. Дали се зае с джинсите си и тя чу как ципът му се разтвори. Повдигна хълбоците ѝ.

Когато го почувства да влиза в нея, Франческа ахна. Той се надвесил над нея и се отдръпнал леко.

— Причинявам ли ти болка?

— О, не... толкова е хубаво.

— Така и трябва да е, скъпа.

Искаше ѝ се той да повярва, че е чудесна любовница, искаше да направи всичко както трябва, но изглежда, целият свят се плъзгаше покрай нея и всичко бе замаяно, трептящо и размазано от топлина. Как можеше да се концентрира, докато той я докосваше по този начин, докато се движеше така? Неочаквано ѝ се прииска да го усети повече. Повдигна крака от бронята, уви ги около хълбоците му и се надигнала към тялото му, докато го пое толкова дълбоко, колкото изобщо беше възможно.

— Леко, скъпа, не бързай. — Започна да се движи в нея бавно, целуваше я, караше я да се чувства толкова добре, колкото никога преди през живота си. — Ще свършиш ли с мен, скъпа? — промърмори тихо в ухото ѝ с леко дрезгав глас.

— О, да... да. Дали... чудесен мой Дали... прекрасен Дали... — В главата ѝ сякаш избухна какофония от звуци и тя свърши, и свърши, и свърши.

Дали дишаше учестено, а от устата му изскочи нещо между стон и ръмжение. Звукът ѝ даде усещане за сила, добави огън към възбудата ѝ и тя свърши отново. Той потрепери над нея за един чудесен, сякаш несвършващ миг, и после се отпусна.

Тя притисна буза към косата му, почувства го скъп и красив, и истински до себе си, в себе си. Забеляза, че кожата им са се допрели и че гърбът му е влажен под ръцете ѝ. Почувства малка капчица пот да пада от него върху голата ѝ ръка и осъзна, че не ѝ пука. Това ли означаваше да си влюбен? Зачуди се мечтателно. Клепачите ѝ потрепнаха и се отвориха. Беше влюбена. Разбира се. Защо не го беше осъзнала много по-рано?

Ето какво не беше наред с нея. Ето защо се чувстваше толкова нещастна. Беше влюбена.

— Франси? — промърмори той.

— Да?

— Добре ли си?

— О, да.

Той се подпря на една ръка и ѝ се усмихна.

— Тогава какво ще кажеш да идем в мотела и да пробваме отново същото върху онези чаршафи, за които толкова говореше?

По пътя обратно, тя седеше плътно до него, свела буза върху рамото му, докато дъвчеше дъвка и си мечтаеше за тяхното бъдеще.

---

[1] От името на древногръцката колония Сибарис, прославила се с богатства и разкош. — Б.р. ↑

Наоми Яфе Танака влезе в апартамента си с куфарче „Марк Крос“ в едната ръка и торба от „Забар“, полюшваща се от другата ѝ страна. В торбата имаше пликче смокини, сладка горгонзола и френска багета — всичко, което ѝ беше нужно за идеалната вечеря преди изпълнена с работа вечер. Остави куфара и положи торбата на черния гранитен кухненски плот, като я подпря на стената, боядисана в бургундско червено. Апартаментът беше скъп и стилин, точното жилище за един вицепрезидент на голяма рекламна агенция.

Наоми се намръщи, когато извади горгонзолата и я постави в порцеланова розова чиния. От поста на вицепрезидента я делеше само едно малко препятствие — намирането на дръзкото момиче. Хари Роденбо ѝ беше изпратил хапливо съобщение със заплахата, че ще прехвърли проекта на някой от „по-агресивните мъже“ в агенцията, ако не успееше да я намери през следващите няколко седмици.

Събу сивите си велурени обувки и ги бутна настрана с обутия си в чорапогачи крак, докато измъкваше останалите покупки от торбата. Как можеше да е толкова трудно да се открие даден човек? През последните няколко дни тя и секретарката ѝ бяха провели десетки телефонни разговори, но никой от тях не беше успешен. Наоми знаеше, че момичето бе някъде там, но къде точно? Разтри слепоочията си, но натискът не успя да облекчи главоболието, което я тормозеше цял ден.

След като прибра смокините в хладилника, тя взе обувките си и излезе уморено от кухнята. Щеше да си вземе душ, да си сложи най-стария халат и да си налее чаша вино, преди да се захване с работата, която си беше взела за вкъщи. С една ръка започна да разкопчава перлените копчета на роклята си, докато с лакътя на другата натисна ключа за осветлението в хола.

— К'во става, сестро?

Наоми изпищя и се завъртя по посока на гласа, а сърцето ѝ подскочи в гърдите.

— Боже!

Джери Яфе се беше изтегнал на дивана, опърпаните му джинси и избелялата синя тениска контрастираха върху розовата копринена дамаска. Все още носеше черната си коса в афроприческа. Имаше малък белег на лявата скула и бръчици около пълните устни, които някога подлудяваха приятелките ѝ. Носът му си беше същият — голям и дързък като на орел. Очите му бяха дълбоки черни ями, изпълнени с фанатичен огън.

— Как влезе тук? — попита го тя с разтуптяно сърце.

Почувства едновременно гняв и уязвимост. Последното, от което имаше нужда в живота си точно сега, беше още един проблем, а появата на Джери можеше да означава само неприятности. Мразеше и чувството на неадекватност, което винаги изпитваше в негово присъствие — малката сестра, която отново не може да достигне стандартите на брат си.

— Няма ли целувка за големия ти брат?

— Не те искам тук.

За кратко ѝ се стори, че го е налегнало огромно изтощение, но усещането изчезна почти незабавно. Джери беше добър актьор.

— Защо първо не позвъни? — сопна му се тя. После си спомни, че преди няколко седмици във вестниците се бе появила негова снимка пред военноморската база в Бангор, Мейн, където водеше демонстрация срещу закотвянето на ядрената подводница „Трайдент“. — Отново си бил арестуван, нали?

— Хей, какво е още един арест в Страната на свободата, в Дома на смелостта? — Той се надигна от дивана, протегна ръцете си към нея и ѝ се усмихна омагьосващо. — Хайде, сладурче. Какво ще кажеш за една целувчица?

Изглеждаше толкова много като големия брат, който ѝ купуваше сладкиши, когато имаше астматични пристъпи, че тя почти се усмихна. Но временната ѝ слабост беше грешка. С чудовищно ръмжене той се преметна през масичката от стъкло и мрамор и се насочи към нея.

— Джери!

Тя отстъпи, но той не спря. Оголи зъби, изви пръсти като ноктести лапи и се запромъква към нея в най-добрата си интерпретация на Франкенщайн.

— Четириокото чудовище отново е на свобода! — изръмжа.

— Престани! — Гласът ѝ се извиси и се превърна в писък. Точно сега не можеше да се занимава с Четириокото зъбато чудовище — не и докато дръзкото момиче и постът на вицепрезидент, и главоболието ѝ я тормозеха. Въпреки всички изминали години брат ѝ така и не се бе променил. Беше си старият Джери. Но тя не беше очарована както едно време.

Той се промъкна към нея с комично изкривено лице, въртеше очи и я дразнеше с тази стара игра, откакто се помнеше.

— Зъбатото чудовище разкъсва плътта на млади девици. — Погледна я страшно.

— Джери!

— Вкусни млади девици!

— Престани!

— Сочни млади девици!

Въпреки раздразнението си, тя се изкикоти.

— Джери, недей!

Отстъпваше към коридора, без да сваля очи от него, докато се приближаваше. Накрая той скочи напред с нечовешки писък. Тя също изпищя, когато я хвана в прегръдките си и започна да я върти в кръг. Искаше да извика: *Мамо! Мамо, Джери ме дразни!* С неочакван пристъп на носталгия искаше да извика за защита жената, която сега извъръщаше лицето си всеки път когато се споменеше името на по-голямото ѝ дете.

Джери заби зъби в рамото ѝ и я ухапа колкото тя да изписка отново, но не толкова, че да я нарани. После се вцепени.

— Какво е това? — извика разярено. — Това е отвратително. Това не е девствена плът. — Понесе я към дивана и я пусна безцеремонно. — Мамка му. Сега ще трябва да се задоволя с пица.

Тя го обичаше и го мразеше, и искаше да го прегърне толкова много, че скочи от дивана и го удари по ръката.

— Ау! Не на насилието, сестро.

— Глупости! Защо, по дяволите, се изтърсваш тук по този начин? Толкова си безотговорен. Кога ще пораснеш?

Той не каза нищо, просто стоеше и я гледаше. Крехкото веселие между двамата се стопи. Распутиновските му очи огледаха скъпата ѝ рокля и стилните обувки, които бяха паднали на пода. Извади една цигара, запали я и продължи да я гледа. Беше способен да я накара да

се чувства неадекватна, лично отговорна за греховете на света, но тя отказваше да се смути пред неодобрението, което постепенно се натрупваше в изражението му, докато изучаваше материалните артефакти на нейния свят.

— Сериозна съм, Джери — продължи тя. — Искам да се махнеш.

— Старецът ни би трябвало най-сетне да се гордее с теб — каза той глухо. — Малката му Наоми се е превърнала в добра капиталистическа свиня, точно като останалите.

— Не ми започвай с това.

— Така и не ми каза как реагира, когато се омъжи за японягата. — Той се изсмя цинично. — Само моята сестра Наоми може да се омъжи за японяга, който се казва Тони. Боже, каква страна.

— Майката на Тони е американка. И той е един от водещите биохимици в страната. Трудовете, които публикува, са много важни... — Тя спря, осъзнавайки, че защитава мъж, когото вече дори не харесва. Точно така й действаше Джери.

Отдели време, за да проучи по-внимателно изражението му. Умората, която си беше помислила, че вижда преди малко, изглежда, отново се беше появила и тя трябваше да си припомни, че това е просто преструвка.

— Отново си загазил, нали?

Джери сви рамене.

Той наистина изглежда уморен — помисли си, — а аз все още съм дъщеря на майка си.

— Хайде, ела в кухнята. Ще ти направя нещо за ядене. — Дори ако хуните разбиваха вратата на къщата, жените в нейното семейство пак биха събрали всички на разточителна вечеря.

Докато Джери пушеше, тя му приготви сандвич с печено говеждо, с допълнително парче швейцарско сирене, точно както го обичаше, и му добави от смокините, които беше купила за себе си. Постави храната пред него и после си наля чаша вино, като тайно го наблюдаваше как яде. Виждаше, че е гладен, точно както виждаше, че не желае тя да види колко е гладен, и се чудеше откога ли не се е хранил както трябва. Някога жените се редяха на опашка, за да получат честта да нахранят Джери Яфе. Представяше си, че сигурно още го правят, тъй като брат й продължаваше да има достатъчно сексапил. Но

винаги се разяряваше, като виждаше колко небрежно се отнася той към жените, които са влюбени в него.

Направи му още един сандвич, който той унищожи също толкова бързо, колкото и първия. Наоми седеше на стола до него и почувства нелогичен пристъп на гордост. Брат ѝ беше най-добрият от всички студентски водачи, въпреки чувството за комизъм на Аби Хофман, дисциплината на Том Хейдън и огнения език на Стокли Кармайкъл. Но сега Джери беше динозавър, радикал от шейсетте, който нямаше думата в тази епоха на егото. Атакуваше ядрени силози с чук и крещеше „Власт на народа“, на хора, чиито уши бяха запушени от слушалките на уокмените.

— Колко плащаш за това местенце? — попита я той, докато смачкваше салфетката си и ставаше да отиде до хладилника.

— Не ти влиза в работата. — Тя категорично отказваше да слуша лекцията му за броя на умиращите от глад деца, които може да нахрани с парите от наема.

Той извади кутия с мляко и си взе чаша от сушилника.

— Как е мама? — Въпросът му звучеше небрежно, но тя не се заблуди.

— Артритът я притеснява, но иначе е добре.

Джери изплакна чашата и я постави на горния рафт на съдомиялната. Открай време беше по-подреден от нея.

— Татко също е добре — продължи тя, неочаквано неспособна да понесе мисълта да го кара да я пита. — Знаеш, че се пенсионира миналото лято.

— Да, знам. Те питат ли изобщо...

Наоми не можа да се сдържи. Стана от стола, отиде до брат си и положи бузата си на рамото му.

— Знам, че мислят за теб, Джер — каза тихо. — Просто... просто за тях е трудно.

— А би трябвало да се гордеят с мен — рече той горчиво.

— Приятелите им те коментират — отвърна тя, макар да знаеше колко неубедително е това извинение.

Джери я прегърна за кратко, неловко, а после бързо се отдръпна и отиде в хола. Откри го, застанал до прозореца, дръпнал завесата с едната ръка и с цигара в другата.

— Каж ми защо си тук, Джери. Какво искаш?

За момент той продължи да се взира в силуета на Манхатън. После бутна цигарата в ъгъла на устата си, притисна длани една към друга в молитвена поза и направи лек поклон.

— Търся убежище, сестро. Просто убежище.

Дали спечели турнира на Лейк Чарлс.

— Разбира се, че ще спечелиш проклетото нещо — изръмжа Скийт, докато тримата вървяха към мотелската стая в неделя вечерта със сребърен трофей и чек за десет хиляди долара. — Не ставаше въпрос за тенджера с боб, така че естествено беше да играеш по най-добрия начин от поне два месеца насам. Защо не направи същото и на „Файърстоун“ или на някое друго място с камера, насочена към теб, можеш ли да ми кажеш?

Франческа изрита сандалите си и седна в единия край на леглото. Беше уморена до мозъка на костите си. Бе извървяла всичките осемнайсет дупки на голф игрището, за да поздрави Дали, както и да обезкуражи всякакви нефтени секретарки, които можеше да се приближат твърде много. Сега, когато тя го обичаше, за Дали всичко щеше да се промени. Така беше решила. Той щеше да започне да играе за нея, точно както беше играл днес, да печели турнири, да печели пари, за да ги издържа. Бяха любовници по-малко от ден и тя осъзнаваше, че идеята Дали да я издържа е малко преждевременна, но не можеше да се сдържа да не мисли за това.

Дали започна да издърпва задния край на голф тениската си от светлосивия панталон.

— Уморен съм, Скийт, и китките ме болят. Ще имаш ли нещо против да оставим разговора за по-късно?

— Ти винаги казваш така. Но нищо не остава за по-късно, защото никога не говориш за това. Продължаваш...

— Престани! — Франческа скочи от леглото и закръжи около Скийт. — Остави го на мира, чуваш ли? Не виждаш ли колко е уморен? Държиш се така, сякаш е загубил проклетия турнир, а той го спечели. Беше великолепен.

— Великолепен, как ли пък не — провлече Скийт. — Това момче не игра и с три четвърти от способностите си и знае това по-добре от всеки друг. Какво ще кажеш да си гледаш грима, госпожице

Франческа, и да оставиш на мен да се грижа за Дали? — Той излезе и затръшна вратата.

Франческа се обърна към Дали.

— Защо не го уволниш? Той е непоносим, Дали. Прави всичко толкова трудно за теб.

Той въздъхна и съблече тениската си през главата.

— Зарежи това, Франси.

— Този мъж е нает от теб и въпреки това се държи така, сякаш ти работиш за него. Трябва да сложиш край на това.

Тя го наблюдаваше как отиде до кафявия хартиен плик, който беше донесъл в стаята, и как извади от него пакет от шест бири. Пиеше твърде много, осъзна тя, макар че не му личеше. Беше го виждала и да гълта някакви хапчета, но се съмняваше да са витамини. Щом се появеше подходящ случай, щеше да го убеди да спре и с двете.

Дали взе една кутийка от опаковката и я отвори.

— Да се опитваш да застанеш между мен и Скийт, не е добра идея, Франси.

— Не се опитвам да застана между вас, а само да направя нещата по-лесни за теб.

— Така ли? Е, нарежи тази работа. — Той пресуши бирата на един дъх и се изправи. — Отивам да си взема душ.

Тя не искаше Дали да ѝ се сърди, затова изви устни в неустойимо сексапилна усмивка.

— Имаш ли нужда от малко помощ за по-недостъпните места?

— Уморен съм — отвърна раздразнено той. — Просто ме остави на мира. — Отиде в банята и затвори вратата, но не и преди да зърне болката в очите ѝ.

Съблече дрехите си и си пусна душа докрай. Водата потече върху болящото го рамо. Затвори очи и пхна главата си под струята, мислейки за страдалческия израз върху лицето ѝ. Трябваше да се досети, че ще започне да си въобразява, че е влюбена в него. Беше точно от типа жени, които не можеха да видят по-дълбоко от красивото му лице. По дяволите, трябваше да запази нещата между тях каквито си бяха, но те спяха в една и съща стая почти от седмица и достъпността ѝ го подлудяваше. Какво друго можеше да очаква от себе си? Освен това, нещо в глупавата история за глигана, която тя разказа онази вечер, му беше подействало.

И въпреки това трябваше да си държи панталона закопчан. Сега тя щеше да се лепне за него като лош късмет, да очаква сърца и цветя, и всякакви други глупости, които той нямаше ни най-малко намерение да ѝ даде. Нямаше начин, не и при положение, че наближаваха Уайнет, не и при положение, че Хелюин чукаше на вратата, не и когато можеше да се сети за поне една дузина други жени, които харесваше много повече. И все пак, макар че нямаше намерение да ѝ го признава, тя беше една от най-добре изглеждащите жени, които някога беше срещал. Макар да осъзнаваше, че това е грешка, подозираше, че не след дълго отново щяха да се озоват в леглото.

Ти си истинско копеле, нали, Бодин?

Мечката проблесна от тъмните кътчета на съзнанието му с ореол от божествена светлина около главата. Проклетият Мечка.

Ти си загубеняк, друже — прошепна той с познатия си привлечен говор от Средния запад. — *Евтин загубеняк. Баща ти знаеше това и ти го знаеш. Идва Хелюин, в случай че си забравил...*

Дали отвъртя крана на студената вода и заглуши останалото.

Но нещата с Франческа не станаха по-лесни и на следващия ден връзката им не се подобри, когато след като преминаха границата между Луизиана и Тексас Дали започна да се оплаква, че чува странни шумове.

— Какво мислиш, че е това? — попита той Скийт. — Проверяха двигателя преди няма и три седмици. Освен това сякаш идва от задната седалка. Чуваш ли го?

Скийт беше потънал в статия за Ан Маргарет от последното издание на „Пийпъл“ и поклати глава.

— Може би е ауспухът. — Дали погледна през рамо към Франческа. — Чуваш ли нещо там отзад, Франси? Някакъв странен стържещ звук?

— Нищичко не се чува — отвърна бързо Франческа.

Точно в този миг във вътрешността на колата се разнесе силно стъргане. Главата на Скийт подскочи.

— Какво беше това?

Дали изруга.

— Знам какъв е този звук. По дяволите, Франси. Взела си онази грозна разногледа котка, нали?

— Дали, не се разстройвай — помоли тя. — Нямах намерение да я вземам. Тя просто ме последва в колата и не можах да я изхвърля.

— Разбира се, че те е последвала! — извика Дали в огледалото за обратно виждане. — Ти я хранеше, нали? Макар че ти казах да не го правиш, ти хранеше проклетата котка.

Франческа се опита да го накара да разбере.

— Просто... Ребрата ѝ стърчаха и ми беше трудно да ям, когато знаех, че е гладна.

Скийт се изкикоти от пасажерското място и Дали се обърна към него.

— Какво толкова смешно има, по дяволите, можеш ли да ми кажеш?

— Съвсем нищичко — отвърна ухилено Скийт. — Съвсем нищичко.

Дали отби на едно разклонение на магистралата и отвори вратата си. Обърна се назад и се надвеси над облегалката си, за да види котката, която се беше сгушила на пода близо до хладилната чанта.

— Разкарай я веднага от тук, Франси.

— Ще я блъсне кола — запротестира тя, без да е напълно наясно защо тази котка, която не я беше дарила дори с най-малък знак за привързаност, е заслужила защитата ѝ. — Не можем да я оставим на магистралата. Ще я сгазят.

— И светът ще се превърне в едно по-добро място — отвърна Дали.

Франческа го изгледа сърдито. Той се наведе още повече над седалката и помахаше към котката. Животното изви гръб, изсъска и заби зъбите си в глезена на Франческа. Тя извика от болка и изкрещя на Дали.

— Виж какво направи! — Издърпа ранения си крак в скута и огледа глезена, а после се скара на котката: — Ти, неблагодарно животно! Надявам се, че ще те хвърли под някой автобус!

Намръщената гримаса на Дали се превърна в усмивка. След миг размисъл той затвори вратата на ривиерата и погледна към Скийт.

— Може би все пак трябва да позволим на Франси да задържи котката. Срамота ще е да разделим една такава двойка.

За хората, които харесваха малките градчета, Уайнет, Тексас, беше хубаво място за живеене. Сан Антонио и ярките му светлини бяха на по-малко от два часа на югоизток, ако човекът зад волана не обръщаше твърде много внимание на ограничението на скоростта, което бюрократите във Вашингтон бяха измислили, за да възпрепятстват свободното придвижване на свободните граждани на Тексас. От двете страни по улиците на Уайнет растяха дървета рустифина и даряваха сянка, а в парка имаше мраморен фонтан с четири чучура. Жителите бяха твърдоглави фермери, честни колкото всеки тексасец. В общи линии, след като човек се установеше в Уайнет, си оставаше там.

Преди госпожица Сибил Чандлър да я поеме, къщата на Чери стрийт беше просто поредният викториански кошмар. През първата си година тук тя беше боядисала сивите претруфени капаци във великденски нюанси на розово и лавандула и бе окачила на предната веранда папрати във висящи саксии, чието макраме бе изработила сама. Все още недоволна, бе начупила тънките си учителски устни и бе нарисувала с помощта на шаблон редица от бледооранжеви скачащи зайци около рамките на предните прозорци. Когато свърши, подписа работата си с малки, стегнати букви близо до пощенската кутия на вратата. Този ефект я удовлетвори толкова много, че добави и кратка биография на вратата, близо до кутията:

Работа на госпожица Сибил Чандлър
Пенсионирана гимназиална учителка
Председател на Обществената библиотека „Приятели
на Уайнет“
Страстен почитател на У. Б. Йейтс
Ъ. Хемингуей и други
Бунтар

И после, понеже помисли, че звучи твърде много като надгробен надпис, се задоволи само с първия ред и покри останалото с още един заек.

И все пак последната дума, която беше написала на вратата, не ѝ излизаше от ума и дори сега я изпълваше с удоволствие. „Бунтар“. Как

приятно звучеше и колко великолепно щеше да е тази дума да бъде изписана на надгробната ѝ плоча. Просто името ѝ, датите на раждането и смъртта (последната — далеч в бъдещето, надяваше се тя) и думата „бунтар“.

Докато размишляваше за големите литературни бунтари от миналото, тя знаеше, че не е много вероятно подобна вдъхваща страхопочитание дума да се отнесе към нея. Все пак беше започнала своя бунт само преди дванайсет години, когато на петдесет и една годишна възраст изостави преподавателския пост, който заемаше от трийсет и две години в престижно девическо училище в Бостън, опакова багажа си и се премести в Тексас. Приятелите ѝ се побутваха и цъкаха с език, смятаха, че си е изгубила ума, без да се споменава значителната част от пенсията ѝ. Но госпожица Сибил не послушаше нито един, тъй като сковаващата предсказуемост на живота ѝ просто я убиваше.

Смени дрехите си в тоалетната на самолета, летящ от Бостън до Сан Антонио — съблече тежкия вълнен костюм от тънкото си сухо тяло и се освободи от мрежата, която ограничаваше прошарената ѝ коса. Нагласена в първия си чифт сини джинси и памучна туника, тя се върна на мястото си и прекара останалата част от полета да се наслаждава на червените си кожени ботуши до средата на прасеца и да чете Бети Фридан.

Госпожица Сибил беше избрала Уайнет, като затвори очи и забодеше показалец в картата на Тексас. Училищното настоятелство я бе избрало, без да я вижда, по нейната биография, доволно, че толкова високо ценен учител кандидатства за работа в малката им гимназия. И все пак, когато тя се появи на първата им среща, облечена в свободно падаща хавайска рокля на цветя, осемсантиметрови сребърни обеци и червените кожени ботуши, директорът реши да я уволни толкова бързо, колкото я беше наел. Но тя го успокои, като го прониза с малките си прями очи и му каза, че няма да допусне никакви кръшкачи в час. След седмица започна да преподава, а три седмици по-късно разкъса настоятелството заради това, че бяха изключили „Спасителят в ръжта“ от списъка за четене.

Дж. Д. Селинджър се появи отново по рафтовете в библиотеката, горните класове повишиха устните си резултати по английски със сто точки спрямо предходната година, а госпожица Сибил Чандлър загуби

девствеността си с Би Джей Рандал, който притежаваше магазина за електрически уреди в града и смяташе, че тя е най-чудесната жена на света.

Всичко вървеше добре за госпожица Сибил, докато Би Джей не почина и тя бе принудена да се пенсионира на шейсет и пет години. Бродеше безцелно из къщата с твърде много време на разположение, твърде малко пари и никой, за когото да се грижи. Една късна вечер тя се разходи от жилището си до центъра на града. Там я намери Дали Бодин, седнала на тротоара на „Мейн“ и „Елууд“, насред гръмотевична буря, облечена само по нощница.

Сега госпожица Сибил погледна часовника, докато връщаше слушалката на мястото ѝ, след като бе приключила седмичния си разговор с Холи Грейс. После отнесе месинговата лейка в дневната на викторианската къща на Дали, за да се погрижи за растенията. Само след няколко часа нейните момчета щяха да са си у дома. Прескочи един от мелезите на Дали, остави лейката, настани се на един огрян от слънцето стол и позволи на ума си да се зарее назад през годините към зимата на 1965-а.

Тъкмо беше приключила да проверява работите от поправителния клас по английски върху Юлий Цезар, когато вратата на стаята се отвори и вътре влезе някакъв дългурест младеж, когото не беше виждала досега. Незабавно реши, че е твърде красив за собственото си добро, с наперена походка и дръзко изражение. Той плесна регистрационната си карта на бюрото ѝ и без да чака покана, се отпусна в един празен стол, като опъна дългите си крака през пътеката. Момчетата го огледаха внимателно, момичетата се изкикотиха и изпънаха вратове, за да го видят по-добре. Той се ухили на няколко от тях и огледа неприкрито гърдите им. После се облегна назад и заспа.

Госпожица Сибил изчака удобен момент след биенето на звънеца и го повика до бюрото си. Той застана пред нея с един пръст, забоден в предния джоб на джинсите си и с непоколебимо отегчено изражение. Тя огледа картата с името му, провери възрастта му — почти шестнайсет — и го информира за правилата в класната ѝ стая:

— Не поощрявам закъсненията, дъвченето на дъвка или кръшкането. Ще напишете кратко есе, в което ще се представите. Искам го на бюрото си утре сутрин.

Той я огледа за момент, после извади палеца си от джоба на джинсите.

— Върви на майната си, лейди.

Естествено, това заявление привлече вниманието ѝ, но преди да успее да му отговори, той беше напуснал стаята. Докато се взираше в празната врата, в нея се надигна огромен прилив от възмущение. Беше видяла проблясване на интелект в тези свъсени сини очи. Удивително! Тя незабавно осъзна, че този млад мъж е разяждан не само от дързост. Той беше и бунтар, също като нея!

Точно в деветнайсет и трийсет същата вечер тя почука на предната врата на порутена къща близнак и се представи на мъжа, който беше посочен в регистрационната карта на момчето като негов настойник — зловещ тип, който едва ли имаше трийсет. Обясни затруднението си и мъжът обезсърчително поклати глава.

— Нещата с Дали тръгнаха на зло — обясни ѝ той. — Първите няколко месеца всичко беше наред, но детето има нужда от дом и семейство. Ето защо му казах, че ще се установим в Уайнет, но го отстраниха от училище още първия ден, защото удари учителя по физическо.

Госпожица Сибил подсмъркна.

— Извънредно противен мъж. Далас е направил отличен избор. — Тя чу зад себе си тихи стъпки и бързо добави: — Не че одобрявам насилието, разбира се, макар че мога да си представя, че понякога е доста удовлетворително. — После се обърна и каза на дългурестото твърде красиво момче, застанало прегърбено в рамката на вратата, че е дошла да провери как върви домашната му работа.

— Ами ако ви кажа, че няма да я напиша? — подсмихна се той.

— Мисля си, че настойникът ви ще възрази. — Тя огледа Скийт. — Кажете ми, господин Купър, какво е мнението ви за физическото насилие?

— Никак не ме притеснява — отвърна Скийт.

— Смятате ли, че ще сте в състояние да окажете физически натиск върху Далас, ако не прави каквото му кажа?

— Трудно е да се прецени. Превъзхождам го на килограми, но той мен на височина. А ако е твърде наранен, няма да е в състояние да притисне момчетата в клуба този уикенд. В общи линии, бих казал „не“.

Тя не се отказа.

— Добре тогава, Далас. Моля те да направиш домашното си доброволно. В името на безсмъртната ти душа.

Дали поклати глава и забодде клечка за зъби в устата си.

Госпожица Сибил беше доста разочарована, но прикри чувствата си, като затършува в шарената торба, която беше взела със себе си, и извади от там книга с меки корици.

— Много добре тогава. Наблюдавах визуалния ти контакт с младите дами в класа днес и стигнах до заключението, че всеки толкова очевидно заинтересуван от сексуални активности като теб, трябва да прочете за тях от най-добрите световни писатели. Очаквам смислено съчинение от теб след два дни. — С това тя бутна в ръцете му книгата „Любовникът на лейди Чатърли“ и напусна къщата.

Почти цял месец неуморно обсаждаше малкия апартамент, натрапваше забранени книги на своя бунтовен ученик и тормозеше Скийт да държи изкъсо поводите на момчето.

— Вие не разбирате — изрази най-накрая Скийт объркването си. — Въпреки факта, че никой не го търси, той е беглец, а аз дори не съм негов законен настойник. Аз съм бивш мошеник, когото той намери в тоалетната на една бензиностанция, и всъщност Дали се грижи за мен, а не обратното.

— Въпреки това ти си пълнолетен, а той не е — отвърна му госпожица Сибил.

Постепенно интелигентността на Дали победи враждебността му, макар че по-късно щеше да настоява, че госпожица Сибил просто го е победила с неприличните си книги. Тя го придума да се върне в училище, премести го в подготвителния клас за колежа и го напътстваше във всичко извън голфа. Благодарение на нейните усилия на осемнайсет Дали се дипломира с почести и беше приет в четири колежа.

След като замина за Тексаския университет, ѝ липсваше ужасно, макар че двамата със Скийт бяха направили Уайнет своя база и той идваше да я вижда през ваканциите, когато не играеше голф. Постепенно отговорностите му го отдалечаваха все повече и за по-дълги периоди. Веднъж не се видяха почти цяла година. В замаяното си състояние тя едва го разпозна в нощта, когато я откри да седи наред бурята на тротоара на „Мейн“ и „Елууд“ по нощница.

Франческа си беше представяла, че Дали живее в модерна кооперация близо до голф игрище, а не в стара викторианска къща с куличка и пищни капаци на прозорците в пастелни тонове. Тя се взря невярващо в прозорците на къщата, докато ривиерата завиваше и се плъзгаше по тясната чакълена алея.

— Това зайци ли са?

— Двеста петдесет и шест — отвърна Скийт. — Петдесет и седем, ако броиш и онзи на предната врата. Виж, Дали, онази дъга на гаража е нова.

— Някой ден ще си счупи глупавия врат, докато се катери по стълбите — изръмжа Дали. После се обърна към Франческа: — Сега се дръж прилично. Сериозен съм, Франси. Без модните ти глупости.

Говореше й така, сякаш беше дете, а не негова любовница, но преди да може да му го върне, задната врата на къщата се отвори и от там се показа странна жена, която се втурна към тях. Дългата й сива опашка се развяваше зад нея, а на златна верижка на врата й подскачаха чифт очила за четене.

— Далас! Скийт! Мили боже!

Дали излезе от колата и притисна дребното й слабо тяло в мечешка прегръдка. После Скийт я прегърна под още възгласи „боже, боже“.

Франческа се появи откъм задната седалка и ги погледна любопитно. Дали беше казал, че майка му е починала, но коя беше тази жена? Баба му? Доколкото знаеше, нямаше други роднини освен жена на име Холи Грейс. Това тя ли беше? Франческа се съмняваше. Беше останала с впечатлението, че Холи Грейс е сестра на Дали. Освен това не можеше да си представи тази ексцентрична възрастна дама да се появи в мотел с някакъв дилър на шевролети от Тулса. Котката се измъкна от колата, с едното си здраво око огледа наоколо презрително и изчезна под задните стъпала.

— А кой е това, Далас? — попита възрастната дама, като се обърна към Франческа. — Моля те, представи ме на приятелката си.

— Това е Франси... Франческа — поправи се Дали. — Старият Фицджералд много би я харесал, госпожице Сибил. Но ако ти причинява неприятности, само ми кажи. — Франческа му хвърли яден

поглед, но той не ѝ обърна внимание и продължи с представянето. — Госпожице Сибил Чандлър... Франческа Дей.

В нея се взряха малки кафяви очи и Франческа неочаквано се почувства така, сякаш оглеждаха душата ѝ.

— Приятно ми е да се запознаем — каза тя, като едва се сдържаше да стои на едно място.

Госпожица Сибил засия при звука на акцента ѝ, после протегна ръка за сърдечно здрависване.

— Франческа, ти си англичанка! Каква великолепна изненада. Не обръщай внимание на Далас. Той може да очарова и мъртвец, разбира се, но е пълен негодник. Чела ли си Фицджералд?

Франческа беше гледала филм по „Великият Гетсби“, но подозираше, че това не се брои.

— Опасявам се, че не — отвърна. — Не чета много.

Госпожица Сибил цъкна неодобрително с език.

— Е, скоро ще поправим това. Внесете куфарите вътре, момчета. Далас, дъвка ли дъвчеш?

— Да, госпожо.

— Моля те, махни я заедно с шапката си, преди да влезеш вътре.

Франческа се изкикоти, когато възрастната жена изчезна през задната врата.

Дали изплю дъвката си в хортензиите.

— Само почакай — каза той заканително на Франческа.

Скийт се изкиска.

— Изглежда, за разнообразие, добрата Франси ще поеме малко от жегата вместо нас.

Дали му се усмихна.

— Почти виждам как госпожица Сибил потрива ръце в очакване да я докопа. — Той погледна Франческа. — Сериозна ли беше, като каза, че не си чела Фицджералд?

Франческа започваше да се чувства така, сякаш бе признала серийно убийство.

— Това не е престъпление, Дали.

— Тук е. — Той се изхили злобно. — Хайде да влизаме.

Къщата на Чери стрийт имаше високи тавани, тежки орехови корнизи и светли стаи. Старите дървени подове на места бяха издраскани, няколко пукнатини помрачаваха измазаните стени, а във

вътрешната декорация липсваше всякакъв усет за съчетаване. И все пак къщата излъчваше някакъв хаотичен чар. Тапети на ивици бяха залепени до тапети на цветя, а странната смесица от мебели беше оживена от плетени възглавнички и одеяла от многоцветни прежди. Растения, поставени в ръчно изработени керамични саксии, се гушеха в тъмните ъгли, гоблени украсяваха стените, а голф трофеи изскачаха отвсякъде — като подпирачки за врати, подпори за рафтове с книги, притискащи купчини от вестници или просто отразяващи светлината от слънчевите прозорци.

Три дни след пристигането им в Уайнет, Франческа се измъкна от стаята, където я беше настанила госпожица Сибил, и се запромъква през коридора. Под тениската на Дали, която падаше до средата на бедрата ѝ, носеше изумителни копринени черни бикини, появили се чудодейно в малкия куп дрехи, които госпожица Сибил ѝ беше заела, за да допълни гардероба ѝ. Беше ги обула преди половин час, когато чу, че Дали се качва по стълбите и влиза в спалнята си.

След пристигането им едва го виждаше. Сутрин рано отиваше на полигона, от там на голф игрището и после бог знае къде, като я оставяше сама в компанията на госпожица Сибил. Франческа не бе прекарала в къщата и един ден, преди да ѝ връчат екземпляр от „Нежна е нощта“ с приятелския съвет да не се цупи, когато нещата не се развиват според очакванията ѝ. Безразличието на Дали я разстройваше. Той се държеше, сякаш между тях не се беше случило нищо, сякаш не бяха правили любов. Първоначално се опита да не обръща внимание, но сега беше решила, че трябва да започне да се бори за онова, което искаше, а то бе нещо повече от няколко нощи заедно.

Почука тихо с върха на nelaкирания си нокът по отсрещната врата, опасявайки се, че госпожица Сибил ще се събуди и ще я чуе. Потръпна при мисълта какво би направила тази неприятна старица, ако разбереше, че Франческа се промъква по коридора до стаята на Дали за извънбрачен секс. Вероятно щеше да я прогони от къщата, крещейки „Блудница!“ с всичка сила. Когато не чу отговор от другата страна на вратата, Франческа почука малко по-силно.

Гласът на Дали прокънтя без предупреждение, като оръдие в нощната тишина.

— Ако си ти, Франси, влизай и спри да вдигаш толкова шум.

Тя се стрелна в стаята, съскайки като изпусната гума.

— Шшшт! Ще те чуе, Дали. Ще разбере, че съм при теб.

Той стоеше напълно облечен и удряше голф топки с пътъра си през килима към празна бирена бутилка.

— Госпожица Сибил е ексцентрична — каза, докато преценяваше линията на удара, — но в никакъв случай не е светица. Мисля, че беше разочарована, когато ѝ казах, че ще спим в отделни стаи.

Франческа също беше разочарована, но нямаше да повдига въпроса сега, когато гордостта ѝ вече беше ужилена.

— Едва те виждам, откакто пристигнахме тук. Мислех си, че може да си още ядосан заради Звяра.

— Звяра?

— Онази проклета котка. — В гласа ѝ се прокрадна следа от раздразнение. — Вчера пак ме ухапа.

Дали се усмихна, но после стана сериозен.

— Всъщност, Франси, помислих си, че може би ще е добре да си държим ръцете далеч един от друг за известно време.

Нещо в нея потръпна.

— Защо? Какво имаш предвид?

Топката чукна стъклото, когато ударът му намери целта си.

— Искам да кажа, че не мисля, че в този момент можеш да понесеш още неприятности в живота си, а трябва да знаеш, че по отношение на жените на мен не може да се разчита. — Той използва стика, за да придърпа друга топка. — Не че се гордея с това, ако ме разбираш, но така стоят нещата. Така че, ако ти се въртят идеи за бунгала, пълни с рози, или за хавлиени кърпи с надпис „Той“ и „Тя“, трябва да се отървеш от тях.

От старата горда Франческа все още се беше запазило достатъчно, че да успее да се изсмее снизходително въпреки буцата в гърлото си.

— Бунгало с рози? Сериозно, Дали, какво изобщо си мислиш? Аз ще се омъжа за Ники, не помниш ли? Това е последната ми забелка, преди да ми наденат оковите за постоянно.

Само дето нямаше да се омъжи за Ники. Миналата вечер се беше обадила отново с надеждата, че той вече се е прибрал и ще може да измоли от него малък заем, така че да не е толкова зависима от Дали по

отношение на парите. Обаждането ѝ събуди иконома, който ѝ каза, че господин Гуинуик е на сватбено пътешествие. Франческа бе застинала със слушалката в ръка за известно време, преди да успее да затвори.

Дали вдигна поглед от пода.

— Истината ли ми казваш? Без Той и Тя? Без дългосрочни планове?

— Разбира се, че ти казвам истината.

— Сигурна ли си? Когато ме гледаш така, в изражението ти има нещо странно.

Тя се тръшна в един стол и огледа стаята, сякаш карамелените стени и рафтовете с книги до тавана бяха далеч по-интересни от мъжа пред нея.

— Очарование, скъпи — каза безгрижно, като праметна голия си крак през облегалката на стола и изви стъпало. — Все пак ти си единствен по рода си.

— И нищо повече?

— Боже, Дали. Не искам да те обидя, но не съм от типа жени, които биха се влюбили в беден голф играч от Тексас.

Да, такава съм — помисли си. — Точно такава жена съм.

— Е, имаш право. Да ти кажа, не мога да си представя да се влюбиш в който и да е бедняк.

Тя реши, че е дошло време да спаси малкото останало от гордостта ѝ, така че се изправи и се протегна, разкривайки долния край на копринените си бикини.

— Е, скъпи, мисля да тръгвам, изглежда, ти имаш с какво да се занимаваш.

Той я погледна за минута, сякаш премисляше нещо. После посочи със стика към отсрещния край на стаята.

— Всъщност мисля, че можеш да ми помогнеш. Иди и застани там, ако обичаш.

— Защо?

— Просто го направи. Аз съм мъжът. Ти си жената. Прави каквото кажа.

Франческа направи гримаса, но после се подчини, като се движеше бавно.

— Сега смъкни тази тениска — нареди той.

— Дали!

— Хайде, това е сериозно и нямаме цяла нощ.

Той изобщо не изглеждаше сериозен, така че тя покорно свали тениската, без да бърза, и докато му се разкриваше, през тялото ѝ премина топла вълна.

Дали огледа голите ѝ гърди и черните копринени бикини. После подсвирна с възхищение.

— Истинска красота, мила. Вдъхновяваща гледка. Ще се получи по-добре, отколкото си мислех.

— Какво ще се получи? — попита тя притеснено.

— Нещо, което ние, професионалните голф играчи, правим като упражнение. Ти ще легнеш на килима в поза, която аз избира. Когато си готова, ще смъкнеш бикините си, ще посочиш някоя част от тялото си и аз ще проверя колко близо мога да стигна до нея с един удар. Това е най-доброто упражнение на света за подобряване на концентрацията.

Франческа се усмихна и постави една ръка на голия си хълбок.

— Мога да си представя колко е забавно да си събереш топките, след като свършиш.

— По дяволите, вие, британските жени, сте много умни.

— Твърде умни, за да ти позволим това.

— Опасявах се, че ще го кажеш. — Той подпря стика на един стол и тръгна към нея. — Предполагам, че просто ще трябва да измислим нещо друго, с което да запълним времето си.

— Като например?

Той се протегна и я придърпа в обятията си.

— Не знам. Но мисля усилено.

По-късно, докато лежеше в прегръдките му, замаяна от секса, тя мислеше колко е странно, че една жена, която бе отхвърлила принца на Уелс, се беше влюбила в Дали Бодин. Наклони глава така, че устните ѝ да докоснат голите му гърди, и лекичко го целуна. Точно преди да потъне в сън, тя си каза, че ще го накара да я обикне. Щеше да стане жената, която той искаше да бъде, и после Дали щеше да я обикне толкова, колкото и тя него.

Сънят не идваше и не идваше при Дали — през тази нощ и през следващите две седмици. Можеше да усети как Хелоуин скоростно приближава и лежеше буден, опитваше се да се разсее, като играеше голф в главата си или мислеше за Франческа. За жената, която се беше описала като една от най-изтънчените на света само защото бе

обиколила Европа и ядеше охлюви. Но по негово мнение Мис Каприз щеше да е научила дяволски много повече, ако беше прекарала няколко полувремена под трибуните на стадиона в гимназията на Уайнет.

Тя, изглежда, не беше прекарала достатъчно време между завивките, за да се отпусне истински с него, и той можеше да види как се тревожи дали ръцете ѝ са на правилното място или дали се движи по начин, който му харесва. Беше му трудно да се наслаждава на цялата тази всеотдайност, насочена към него.

Знаеше, че тя почти се е самоубедила, че е влюбена в него, но едва ли щяха да са ѝ нужни и двайсет и четири часа в Лондон, за да забрави името му. И все пак трябваше да признае, че когато най-накрая я качеше на самолета, част от него щеше да чувства липсата ѝ въпреки факта, че тя бе упорито създание, което не се отказваше лесно от установените си навици. Не можеше да подмине огледало, без да прекара ден и половина да съзерцава образа си, и оставяше бъркотия навсякъде, откъдето минеше, сякаш очакваше някакви прислужници да вървят след нея и да чистят. Но трябваше да признае, че изглежда полагаше усилия. Изпълняваше поръчките на госпожица Сибил в града и се грижеше за проклетата кривогледа котка, опитваше се да се сближи със Скийт, като му разказваше истории за всички филмови звезди, които бе срещала. Дори започна да чете Дж. Д. Селинджър. Но по-важното беше, че изглежда, най-накрая схвана идеята, че светът не е създаден за нейно удобство.

Едно нещо знаеше със сигурност. Щеше да изпрати на стария Ники дяволски по-добра жена, отколкото той му беше дал.

Наоми Яфе Танака трябваше да положи усилия да не скочи от бюрото си и да се разтанцува, когато остави телефонната слушалка. Беше я намерила! След невероятно количество работа най-накрая беше намерила своето дръзко момиче! Бързо повика секретарката си и ѝ продиктува няколко инструкции.

— Не се опитвай да се свържеш с нея, искам лично да я открия. Просто провери информацията ми, за да сме сигурни, че е вярна.

Секретарката ѝ вдигна поглед от бележника си.

— Не смяташ, че ще ти откаже, нали?

— Не ми се вярва. Не и с парите, които ще ѝ предложи. — Но въпреки цялата си увереност, Наоми беше роден воин и знаеше, че няма да се успокои, докато не види подписа на момичето под железен договор. — Искам да тръгна възможно най-бързо. Съобщи ми веднага щом уредиш всичко.

След като секретарката ѝ излезе, Наоми се поколеба за момент, а после набра номера на своя апартамент. Телефонът звънеше ли, звънеше, но тя отказваше да затвори. Той беше там. Нямахме чак такъв късмет, че да е изчезнал магически. Не трябваше да се съгласява да остане у дома ѝ. Ако някой от фирмата научеше...

— Вдигни, по дяволите!

Линията изцпрака.

— Публичен дом и крематориум „Саул“. Говори Лайънел.

— Не можеш ли просто да кажеш „ало“ като всички нормални хора? — тросна се тя.

Защо си причиняваше това? Полицията искаше да разпита Джери, но той бе получил информация, че планират да го натопят с изфабрикувани обвинения за продажба на наркотици, така че отказваше да говори с тях. Вече дори не пушеше трева, камо ли да продава дрога и не ѝ даде сърце да го изхвърли на улицата. А и беше запазила достатъчно от старото си недоверие към полицията, за да изпитва нежелание да го предаде на непредсказуемостта на правната система.

— Говори мило с мен, иначе ще затворя — каза той.
— Страхотно. А ако стана наистина гадна, ще се изнесеш ли?
— Имаш благодарствено писмо от „Спасете децата“ за приноса ти от петдесет vyšливи долара.
— По дяволите, не е твоя работа да ми четеш пощата.
— Опитваш се да си платиш входа за рая, а?
Наоми отказа да ухапе стръвта. Последва миг мълчание и после той неохотно се извини.
— Извинявай. Толкова съм отегчен, че не мога да се понасям.
— Погледна ли информацията за колежа по право, която ти оставих? — попита тя небрежно.
— О, мамка му, не започвай отново с това.
— Джери...
— Няма да се продам!
— Просто помисли, Джери. Да учиш право, не е да се продаваш. Можеш да свършиш повече полезни неща вътре в системата...
— Забрави, Наоми! Светът навън е готов да се взриви. Като добавим още един адвокат в системата, няма да променим нищо.
Въпреки яростните му протести, тя усети, че идеята да учи право не беше толкова отблъскваща, колкото твърдеше. Знаеше, че му трябва време да я обмисли, затова не го притисна повече.
— Виж, Джери, трябва да напусна града за няколко дни. Направи ми услуга и се постарай да си изчезнал, когато се върна.
— Къде отиваш?
Наоми погледна към листчетата на бюрото си и се усмихна. До двайсет и четири часа дръзкото момиче щеше да е подписало и доставено.
— Отивам в едно затънтено градче в Тексас, наречено Уайнет.

Облечена в джинси, сандали и с една от ярко оцветените памучни блузи на госпожица Сибил, Франческа седеше до Дали в една долнопробна кръчма, наречена „Роустабаут“. След почти три седмици в Уайнет беше загубила бройката на вечерите, които бе прекарала в любимото заведение на Дали в града. Въпреки шумната кънтри група, облаците надвиснал цигарен дим и опърпаните оранжево-черни украси

за Хелуин, висящи от бара, тя бе установила, че мястото всъщност ѝ харесва.

Всички в Уайнет познаваха най-известния голф играч на града, така че двамата винаги влизаха в кръчмата сред хор от „Здрасти, Дали“ и дрънченето на китарите. Но тази вечер за първи път имаше нещо ново. Сред подвикванията имаше и „Здрасти, Франси“, което ѝ достави силно удоволствие.

Една от редовните клиентки на „Роустабаут“ бутна нагоре маската си на вещица и залепи шумна целувка на бузата на Скийт.

— Скийт, стара мечко, най-накрая ще те заведе до олтара.

Той се изкикоти.

— Твърде млада си за мен, Юнис. Не мога да ти насмогна.

— Много си прав, скъпи.

Юнис се разсмя високо и после се отдалечи с приятелка, неразумно облечена в харемен костюм, който оставяше разголен закръгления ѝ корем.

Франческа се усмихна. Макар че цялата вечер Дали беше в мрачно настроение, тя се забавляваше. Повечето от редовните клиенти на „Роустабаут“ носеха обикновеното си облекло от джинси и стетсъни, но няколко се бяха предрешили с костюми за Хелуин и всички бармани имаха гумени носове и очила.

— Насам, Дали! — извика една от жените. — Ще ловим ябълки в кофа с бира.

Дали удари предните крака на стола си в земята, грабна ръката на Франческа и промърмори:

— Боже, само това ми липсва. Спри да говориш, по дяволите. Искам да танцувам.

Тя не говореше, но изражението му беше толкова мрачно, че не си направи труда да го изтъкне. Стана и го последва. Докато я влачеше през заведението към джубокса, си припомни първата нощ, когато я доведе в „Роустабаут“. Наистина ли беше само преди три седмици?

Спомените ѝ от „Блу Чокто“ бяха още пресни и беше нервна. Дали я бе завлякъл на дансинга и въпреки протестите ѝ настоя да я научи на тексаския тустеп и на „Котън Айд Джо“. След двайсет минути лицето ѝ се зачерви, а кожата ѝ овлажня. Не искаше нищо друго, освен да избяга в тоалетната и да поправи щетите.

— Танцувах достатъчно, Дали — каза му.

Той я насочи към центъра на дансинга.

— Тъкмо загрехме.

— Достатъчно съм загреяла, благодаря.

— Така ли? Аз пък не съм.

Темпото на музиката се усили и хватката на Дали около кръста ѝ се затегна. Тя започна да чува гласа на Клоуи да я дразни за кънтри музиката, да ѝ казва, че никой не би я обичал, ако не изглежда красива, и почувства първите пристъпи на несигурност в себе си.

— Не искам да танцувам повече — настояваше и се опитваше да се измъкне.

— Твърде лошо, защото аз пък искам. — Дали беше сграбчил бутилка бира, докато подминаваха масата си. Без да нарушава ритъма, беше си пийнал, после допря бутилката до устните ѝ и я наклони.

— Аз не... — Задави се, когато преглътна бирата. Той надигна бутилката и допи остатъка. По лицето ѝ се стичаха вадички пот, по брадичката ѝ течеше бира. — Ще те оставя — заплаши го тя и повиши глас. — Ще изляза през тази врата и от живота ти завинаги, ако веднага не ме пуснеш.

Той не ѝ обърна внимание. Държеше влажните ѝ ръце и притискаше тялото ѝ към своето.

— Искам да седна! — настоя тя.

— Не ми пука какво искаш. — Той беше плъзнал ръцете си нагоре под мишниците ѝ, точно там, където потта бе напоила блузата ѝ.

— Моля те, Дали — изплака тя ужасена.

— Затваряй си устата и размърдай краката си.

Франческа продължи да го моли, но той я пренебрегна. Червилото ѝ беше изчезнало, мишниците ѝ бяха позор и тя беше абсолютно сигурна, че ще се разплаче.

И точно тогава, в центъра на дансинга, Дали спря да се движи. Погледна надолу към нея, сведе глава и я целуна по бирената уста.

— Мамка му, красива си — прошепна ѝ.

Тя си припомни нежните му думи сега, докато я дърпаше не особено нежно през оранжево-черните хартиени ленти към джубокса. След три седмици стойки, пози и опити да прави чудеса с евтина козметика, беше измъкнала от него само един комплимент, и то когато изглеждаше ужасно.

Дали се блъсна в двама мъже, но не си направи труда да се извини. Какво му ставаше тази вечер, зачуди се Франческа. Защо беше толкова навъсен? Групата си беше взела почивка и той порови в джоба на джинсите си за монети. Надигна се хор от ръмжене заедно с няколко подсвирвания.

— Не му позволявай да го направи, Франси — извика Къртис Молой.

Тя му хвърли пакостлива усмивка през рамо.

— Съжалявам, скъпи, но той е по-едър от мен. Освен това става ужасно свадлив, ако споря с него. — Комбинацията от британския й акцент и техния жаргон ги накара да се разсмеят, както и знаеше, че ще стане.

Дали натисна същите два бутона, които натискаше през цялата вечер, когато музикантите си почиваха, после постави бутилката с бира върху джубокса.

— Не съм слушал Къртис да дърдори толкова много за цяла година — каза той на Франческа. — Май те харесва. Дори жените започват да те харесват. — Думите му прозвучаха доста недоволено.

Тя пренебрегна лошото му настроение, когато се разнесе рок музиката.

— Ами ти? — попита го нахално. — Ти също ли ме харесваш?

Той размърда атлетичното си тяло при първите акорди на „Роден да бяга“, танцувайки на музиката на Спрингстийн толкова грациозно, колкото тя на тустепа.

— Разбира се, че те харесвам — намръщи се. — Не съм чак толкова пропаднал, че да спя с теб, ако не те харесвах много повече от преди. Мамка му, обичам тази песен.

Франческа се надяваше на нещо по-романтично, но с Дали се беше научила да приема каквото ѝ се предлага. Не споделяше ентусиазма му относно песента, която идваше от джубокса. Макар че не можеше да разбере напълно текста, схвана, че частта със скитниците, родени да бягат, е вероятно тази, която толкова много допада на Дали. Това не се припокриваше особено със собственото ѝ разбиране за домашно блаженство, така че се концентрира върху мелодията, като нагаждаше движенията си към тези на Дали, както се беше научила да го прави толкова добре по време на нощните им танци в леглото. Той я погледна в очите и тя погледна в неговите, а музиката

се завъртя около тях. Франческа чувстваше как ги свързва някаква невидима връзка, но после това чувство отлетя, когато в стомаха ѝ се надигна неприятно усещане.

Не беше бременна, каза си. Не можеше да бъде. Лекарят много ясно ѝ беше обяснил, че не може да забременее, докато цикълът ѝ не се възстанови. Но гаденето, което изпитваше напоследък, я беше разтревожило достатъчно, че да отиде в библиотеката и да прегледа една от онези образователни брошури за забременяването. За нейно изумление, научи точно обратното и отчаяно започна да брои назад дните до първата нощ, когато тя и Дали се бяха любили. Беше почти преди месец.

Танцуваха отново, а после се върнаха на масата си. Дали бе положил длан на кръста ѝ. Тя се наслаждаваше на докосването, на усещането да е жена, защитена от мъж, който се грижи за нея. Може би нямаше да е толкова лошо, ако е бременна, помисли си, докато сядаха на масата. Дали не беше мъж, който щеше да ѝ връчи няколкостотин долара за аборт в местната клиника. Не че тя имаше желание да ражда дете, но започваше да учи, че всичко си има цена. Може би бременността щеше да го накара да ѝ се посвети, а след като това се случеше, всичко щеше да се нареди чудесно. Тя щеше да го насърчи да спре да пие толкова много и да се концентрира повече върху голфа. После той щеше да започне да печели турнири и да изкарва достатъчно пари, за да могат да си купят къща в някой град. Нямаше да е онзи светски живот, който си представяше за себе си, но вече не се нуждаеше от всички онези околосветски екскурзии и знаеше, че ще е щастлива, докато Дали я обича. Щяха да пътуват заедно и той щеше да се грижи за нея, и всичко щеше да е перфектно.

Но картината не искаше да се избистри напълно в ума ѝ, затова тя си пийна още малко бира.

Един женски глас, привлечен като мързеливото тексаско циганско лято, прекъсна мислите ѝ.

— Хей, Дали — каза гласът тихо, — направи ли няколко бърдите за мен?

Франческа долови промяната в Дали, появата на будност, която допреди миг я нямаше, и вдигна глава.

До масата им стоеше и се взираше в Дали с палави сини очи най-красивата жена, която Франческа беше виждала. Дали скочи и с тихо

възклицание я прегърна. Франческа имаше чувството, че времето замръзва, докато двете ослепителни руси създания притискаха глави — чистокръвни красиви американци, облечени в джинси и износени каубойски ботуши, свръхчовеци, които неочаквано я накараха да се почувства невероятно дребна и обикновена. Жената носеше стетсън, бутнат назад в облака от руса коса, който падаше в съблазнително безредие по раменете ѝ, и беше оставила трите горни копчета на карираната си риза разкопчани, така че да разкриват пищната ѝ гръд. Тънката ѝ талия бе опасана с широк кожен колан, а тесните джинси обвиваха плътно хълбоците ѝ и се спускаха в права линия по почти безкрайните ѝ елегантни крака.

Жената погледна Дали в очите и каза нещо толкова тихо, че само Франческа го чу:

— Не смяташе, че ще те оставя сам на Хелюин, нали, скъпи? — прошепна тя.

Страхът, който беше сграбчил сърцето на Франческа в студения си юмрук, изчезна внезапно, когато осъзна колко много си приличаха двамата. Разбира се... не трябваше да се стряска толкова. Естествено, че щяха да си приличат. Тази жена можеше да е само сестрата на Дали, загадъчната Холи Грейс.

Миг по-късно Дали го потвърди. Пусна високата руса богиня и се обърна към Франческа.

— Холи Грейс, това е Франческа Дей. Франси, представям ти Холи Грейс Бодин.

— Приятно ми е. — Франческа протегна ръката си и се усмихна топло. — Бих разпознала сестрата на Дали навсякъде, двамата много си приличате.

Холи Грейс дръпна ръба на стетсъна си и огледа Франческа с ясните си сини очи.

— Съжалявам, че ще те разочаровам, скъпа, но не съм сестра на Дали.

Франческа я огледа озадачено.

— Аз съм съпругата му.

Франческа чу Дали да я вика. Тръгна по-бързо, очите ѝ бяха замъглени от сълзите. Сандалите ѝ се плъзгаха по чакъла, докато тичаше през паркинга към магистралата. Но крачките ѝ не можеха да се мерят с неговите и той я хвана, преди да стигне пътя.

— Имаш ли нещо против да ми кажеш какво става? — изкрещя той, като я улови за рамото и я обърна към себе си. — Защо бягаш, защо ме наруга и защо се изложи пред всички тези хора, които тъкмо започваха да си мислят, че си нормално човешко същество?

Той ѝ крещеше, сякаш вината беше нейна, сякаш тя беше лъжец, измамник, коварна змия, която превръща любовта в предателство. Замахна с ръка и го зашлеви през лицето с всичка сила.

Той я зашлеви на свой ред.

Макар че беше достатъчно ядосан, че да я удари, не беше достатъчно ядосан, че да я нарани, така че приложи само частичка от силата си. И все пак тя беше толкова дребна, че загуби равновесие и се блъсна в една кола. Сграбчи страничното огледало с една ръка и притисна другата към бузата си.

— Исусе, Франси, едва те докоснах. — Той се втурна напред и се протегна да я хване.

— Копеле такова! — Тя се извърна към него и го удари отново, този път уцели челюстта му.

Той сграбчи двете ѝ ръце и я разтърси.

— Сега се успокой, чуваш ли ме? Успокой се, преди да пострадаш.

Тя го ритна силно в пищяла, но кожата на най-стария му чифт каубойски ботуши не го предпази от острия връх на сандала ѝ.

— Проклятие! — извика той.

Франческа се засили да го ритне отново. Той протегна здравия си крак, спъна я и я просна на чакъла.

— Проклето копеле! — изпищя тя, а по бузите ѝ се размазаха сълзи и мръсотия. — Проклето измамно копеле! Ще си платиш за това! — Надигна се с желанието отново да му се нахвърли. Не ѝ пукаше

дали ще я нарани, дали ще я убие. Надяваше се да го направи. Искаше да я убие. Така или иначе, щеше да умре от ужасната болка, която я разяждаше отвътре като смъртоносна отрова. Ако той я убиеше, поне болката щеше да свърши бързо.

— Спри, Франси — извика той, докато тя се олюляваше на крака. — Не се приближавай или наистина ще пострадаш.

— Проклето копеле — изхлипа тя и избърса нос с ръката си. — Проклето женено копеле! Ще те накарам да си платиш! — После отново му се нахвърли — разглезена малка британска котка срещу огромна, свободна американска пума.

Холи Грейс стоеше сред тълпата, която се бе събрала пред вратата на „Роустабаут“ да гледа.

— Не мога да повярвам, че Дали не ѝ е казал за мен — обърна се тя към Скийт. — Обикновено не са му нужни повече от трийсет секунди, за да обяви съществуването ми на жената, с която в момента е.

— Не ставай смешна — изръмжа Скийт. — Тя знае за теб. Говорили сме пред нея стотици пъти за теб. Ето защо е толкова бесен. Всеки на този свят знае, че вие двамата сте женени от тийнейджъри. Това е просто поредният пример за това, каква глупачка е тази жена. — Тревогата вдълба бръчка между рошавите му вежди, когато Франческа замахна за нов удар. — Знам, че Дали се опитва да я държи на разстояние, без да я нарани, но ако някой от тези ритници попадне близо до опасната зона, тя ще свърши в болницата, а той за нанесена телесна повреда в затвора. Виждаш ли какво ти казвах за нея, Холи Грейс? Никога не съм виждал друга толкова проблемна жена като тази.

Холи Грейс си пийна от бутилката на Дали, която бе взела от масата, после каза на Скийт:

— Ако мълвата за този малък спор стигне до господин Дийн Биман, ще изритат Дали от професионалните турнири. Обществото не обича футболните играчи да бият жени, да не говорим за голфърите.

Холи Грейс забеляза пробляска от сълзите по бузите на Франческа. Въпреки решимостта на Дали да държи това дребно момиче на разстояние, то продължаваше да го напада. Струваше ѝ се, че около нея има нещо повече, отколкото Скийт ѝ беше казал по телефона. И все пак жената не беше особено разумна. Само глупак би нападнал Дали Бодин, без да държи зареден пистолет в едната ръка и

камшик в другата. Потрепна, когато един от ритниците на Франческа успя да го засегне под коляното. Той бързо отвърна и успя да я обездвижи частично, като прикова и двата ѝ лакътя зад гърба ѝ и притисна лицето ѝ до гърдите си.

Холи Грейс каза тихо на Скийт:

— Приготвя се отново да го ритне. По-добре да се намесим, преди нещата да отидат твърде далеч. — Подаде бутилката на мъжа до нея. — Аз ще се погрижа за Дали. Ти хвани нея, Скийт.

Скийт не възрази за разпределението. Макар че не му харесваше идеята да успокоява госпожица Франческа, знаеше, че Холи Грейс е единственият човек с някакъв шанс да удържи Дали, когато наистина се разярише. Бързо прекосиха паркинга и когато стигнаха до двамата, Скийт каза:

— Остави я на мен, Дали.

Франческа нададе приглушен хлип от болка. Лицето ѝ беше притиснато към тениската на Дали. Извитите ѝ зад гърба ръце сякаш всеки момент щяха да изскочат от раменните стави. Той не я беше убил. Въпреки болката, все пак не я беше убил.

— Остави ме на мира! — изкрещя тя в гърдите на Дали.

Никой не разбра, че всъщност крещи на Скийт.

Дали не помръдна. Погледна смразяващо Скийт над главата на Франческа.

— Гледай си скапаната работа.

Холи Грейс пристъпи напред.

— Хайде, скъпи — каза тихо тя. — Има поне хиляда неща, които съм се приготвила да ти разкажа. — Започна да гали ръката на Дали със спокоен, собственически жест на жена, която осъзнава правото си да докосва един мъж по всеки начин, който ѝ харесва. — Видях те по телевизията в Кайзер. Айръните ти този път изглеждаха наистина чудесно. Ако някога се научиш и как да правиш път, може би един ден най-сетне ще играеш прилично.

Постепенно хватката на Дали се отпусна и Скийт внимателно се протегна, за да я издърпа. Но в мига, в който я докосна, Франческа заби зъбите си в твърдата плът на гърдите на Дали, стискайки пекторалния му мускул.

Дали изкрещя продължително, докато Скийт издърпваше Франческа.

— Луда кучка! — развика се той, като замахна с ръка, за да я удари.

Холи Грейс скочи пред него и използва тялото си като щит, защото не можеше да понесе мисълта да го изхвърлят от турнира. Дали се спря, положи ръка на рамото ѝ и потърка гърдите си със свит юмрук. На слепоочието му пулсираше вена.

— Разкарай я от погледа ми! Сериозно, Скийт! Купи ѝ самолетен билет за къщи и не ми позволявай да я видя никога повече!

Точно преди Скийт да я извлече, Франческа чу ехото от гласа на Дали да я достига отново, много по-тихо и нежно.

— Съжалявам! — каза той.

Съжалявам... Думата кънтеше в главата ѝ като горчив рефрен. Само тази едничка дума като извинение, че е разрушил всичко, което бе останало от живота ѝ. Но после чу и останалата част.

— Съжалявам, Холи Грейс.

Франческа позволи на Скийт да я остави на предната седалка в колата и остана седнала, без да помръдва, когато той подкара по магистралата.

Пътуваха в мълчание няколко минути и накрая той каза:

— Виж, Франси, ще спра на бензиностанцията, за да се обадя на една моя приятелка да я питам дали може да те приюти за тази нощ. Много е мила. Утре сутринта ще дойда с багажа ти и ще те закарам до летището в Сан Антонио. Ще си се прибрала в Лондон, преди да разбереш.

Тя не отговори и той я изгледа неспокойно. За първи път откакто я беше срещнал, изпита съжаление към нея. Беше доста хубава, когато не говореше, и можеше да види, че е наистина наранена.

— Слушай, Франси, няма причина да се дразниш толкова заради Холи Грейс. Дали и Холи Грейс са просто факт от живота, като бирата и футбола. Но те са спрели да се бъркат в сексуалния си живот преди много време и ако тази вечер не беше вбесила толкова Дали, вероятно той щеше още да те задържи.

Франческа потръпна. Дали щял да я задържи — като някой от своите мелези. Преглътна сълзите и горчилката, докато си мислеше колко ниско е паднала.

Скийт настъпи по-здрави педала и няколко минути по-късно отбиха на бензиностанцията.

— Стой тук, веднага се връщам.

Франческа изчака, докато Скийт изчезна вътре, преди да се измъкне от колата и да започне да бяга. Тичаше по магистралата, избягвайки фаровете на колите, тичаше в нощта, сякаш можеше да избяга от себе си. Присви я от едната страна и това най-накрая я принуди да забави темпото, но продължи.

Скита се часове по пустите улици на Уайнет, без да гледа къде върви, без да я е грижа. Докато минаваше край празните магазини и притихналите домове, усещаше, че сякаш и последната част от старото ѝ аз умира... най-добрата част, вечната светлина на оптимизма. Без значение колко мрачна беше ситуацията след смъртта на Клоуи, тя винаги беше усещала, че трудностите са само временни. Сега най-накрая осъзна, че изобщо не е така.

Сандалът ѝ се плъзна по мръсната оранжева вътрешност на някакъв тиквен фенер, смачкан на улицата, и тя падна, като удари хълбока си в тротоара. Остана да лежи за момент с неудобно извит под себе си крак, а по предмишницата ѝ се смесваха тиквено пюре и засъхнала кръв. Не беше от типа жени, които мъжете изоставяха — тя изоставяше мъжете. Сълзите отново напълниха очите ѝ. Какво беше направила, за да заслужи това? Толкова ужасна ли беше? Толкова лошо ли беше наранявала хората, че това да е наказанието ѝ?

Не можеше да измисли какво да прави, затова остана да лежи в мръсотията и тиквата и да плаче. Всичките ѝ мечти, всичките ѝ планове, всичко... беше изчезнало. Дали не я обичаше. Нямах да се ожени за нея. Нямах да заживеят щастливо завинаги.

Не помнеше как е взела решение отново да тръгне, но след малко осъзна, че краката ѝ се движат и че върви по друга улица. В мрака се спъна в тротоара, вдигна поглед и видя, че стои пред пъстроцветната къщичка на Дали.

Холи Грейс отби ривиерата по алеята и изключи двигателя. Беше почти три часът през нощта. Дали се беше отпуснал на мястото до шофьора, но макар че очите му бяха затворени, тя не мислеше, че е заспал. Излезе от колата и заобиколи към вратата му. Притеснена, че той може да падне на земята, подпря вратата с хълбок, докато я отваряше. Дали не помръдна.

— Хайде, скъпи — каза тя, протегна се и дръпна ръката му. — Да се прибираме.

Дали промърмори нещо неразбираемо и отпусна единия си крак на земята.

— Точно така — окуражи го тя. — Хайде.

Той се изправи и обгърна с едната си ръка раменете ѝ, както бе правил толкова много пъти преди. Част от Холи Грейс искаше да се отдръпне и се надяваше, че той ще се изсипе на земята като гнила круша, но другата част не би го оставила за нищо на света — нито за перспективата да стане регионален мениджър продажби, нито за възможността да смени своя файърбърд с порше, защото Дали Бодин беше човекът, когото обичаше почти най-много на света. Почти, но не съвсем, защото човекът, когото се беше научила да обича най-много, бе тя самата. Дали я беше научил на това преди много време. Беше я научил на много хубави неща, които сам не бе успял да усвои.

Той неочаквано се отдръпна от нея и тръгна към къщата. Залиташе съвсем леко, въпреки че не беше пил малко. Холи Грейс се загледа след него. Бяха изминали шест години, но той все още не забравяше Дани.

Дали се отпусна на най-горното стъпало на верандата.

— Сега отивай при майка си — каза той тихо.

— Ще остана, Дали. — Тя изкачи стъпалата, свали шапката си и я захвърли върху люлката на верандата.

— Хайде, отивай. Ще дойда да те видя утре.

Дали говореше по-отчетливо от обикновено, сигурен признак колко пиан е всъщност. Тя седна до него и се взря в мрака, решена да повдигне въпроса.

— Знаеш ли за какво си мислех днес? — попита го. — Мислех си за това, как обикаляше наоколо с Дани на раменете, а той се държеше за косата ти и пицеше. И от време на време пелената му протичаше, така че, когато го смъкнеше долу, имаше мокро петно на гърба на тениската ти. Мислех си, че това е смешно — моят красив съпруг момче, който се разхожда с тениска, напишкана от бебето. — Дали не отговори. Тя помълча за момент и опита пак. — Помниш ли онзи ужасен спор, който имавме, когато го заведе в бръснарницата и накара да отрежат всичките му бебешки къдрици? Замерих те със „Западната цивилизация“ и се любихме на пода в кухнята... само дето никой не го

беше почиствал от седмица и всичките бисквитки, които Дани беше захвърлил, се стриха под гърба ми, да не говорим за другите места.

Той се разкрачи, облегна лакти на коленете си и наведе глава.

Холи Грейс докосна ръката му и каза тихо:

— Мисли за хубавите моменти, Дали. Минаха шест години. Трябва да се отърсиш от лошото и да мислиш за доброто.

— Бяхме скапани родители, Холи Грейс.

Тя го стисна по-здраво.

— Не, не бяхме. Обичахме Дани. Никое друго момче не е било по-обичано от него. Помниш ли как нощем го слагахме в леглото между нас, макар всички да казваха, че ще израсне странен?

Дали вдигна глава и каза горчиво:

— Това, което помня, е как излизахме вечер и го оставяхме сам с всички онези дванайсетгодишни бавачки. Или го влачехме с нас, когато не можехме да намерим кой да го гледа. Поставяхме малката му пластмасова седалка в ъгъла на тезгяха в бара и ако плачеше, го хранехме с чипс или наливахме „7 Up“ в шишето му. Боже...

Холи Грейс сви рамене и го пусна.

— Нямахме и деветнайсет, когато Дани се роди. Самите ние бяхме още деца. Направихме най-доброто, което можехме.

— Да бе! Е, обаче не беше достатъчно, по дяволите!

Тя пренебрегна избухването му. Справяше се по-добре със смъртта на Дани от Дали, макар че трябваше да се извързва, когато видеше някоя майка да прегръща малкото си русо момченце. Хелюин беше най-трудното време за Дали, защото Дани беше умрял на този ден, но рожденият му ден беше най-труден за нея. Взря се в силуетите на тъмните орехови дървета и си спомни онзи ден.

Макар че сесията му беше в разгара си и Дали имаше да пише курсова работа, бе излязъл да играе с няколко фермери на голф игрището, за да могат да купят детско креватче. Водите ѝ изтекоха, но тя се страхуваше да отиде в болницата сама, така че подкара един стар форд, който беше заела от съседа им, също студент, към игрището. Макар че беше седнала върху сгъната на няколко ката дебела хавлия, седалката бе подгизнала.

Едно от момчетата беше отишло да извика Дали и се върна с него след по-малко от десет минути. Когато Дали я видя, облегната на

колата, с мокри петна по джинсовия си сукман, той скочи от електрическата количка и се затича към нея.

— Казвам ти, Холи Грейс, играта тъкмо се подреждаше отлично за мен... Не може ли да изчакаш още мъничко? — После се разсмя, вдигна я с мокрите дрехи и я задържа, притисната, до гърдите си, когато една контракция не я накара да изплаче.

Докато мислеше за това, Холи Грейс почувства в гърлото ѝ да засяда буца.

— Дани беше толкова красиво бебе — прошепна на Дали. — Помниш ли колко уплашени бяхме, когато след болницата го донесохме вкъщи?

Отговорът му бе тих и твърд.

— Хората се нуждаят от разрешително, за да имат куче, но ни оставят да изнесем бебе от болницата, без да ни зададат и един въпрос.

Тя скочи от стъпалата.

— По дяволите, Дали! Искам да оплача нашето малко момче. Искам да го оплача с теб тази вечер, не да слушам как съсипваш всичко.

Той сведе глава.

— Не трябваше да идваш. Знаеш какъв съм по това време на годината.

Холи Грейс положи длан на главата му, сякаш го кръщаваше.

— Опитай тази година да оставиш Дани да почива в мир.

— Щеше ли да можеш да го направиш, ако ти го беше убила?

— Аз също знаех за капака на резервоара.

— И ми каза да го поправа. — Той се изправи бавно и се облегна на перилата на верандата. — Каза ми два пъти, че пантата е счупена и че съседските момчета често издърпват капака, за да хвърлят камъни долу. Не беше ти тази, която остана у дома с Дани този следобед. Не беше ти тази, която се предполагаше, че го гледа.

— Дали, ти учеше. Не е като да си лежал пиян на пода, когато той се е измъкнал навън.

Тя затвори очи. Не искаше да мисли за тази част — за малкото си двегодишно момче, припкащо през двора към резервоара и поглеждащо надолу в него с бездънно любопитство. Губи равновесие... Пада напред... Не искаше да си представя това малко момче, което се бори за живота си в усойната вода и плаче. Какво си

беше мислило накрая, когато всичко, което е виждало, е бил кръг светлина далеч над него? За нея ли си е мислило, за майка си, която не е била там, за да го издърпа на сигурно място в прегръдките си, или е мислило за баща си, който го целуваше, лудееше с него и го прегръщаше толкова силно, че чак пицеше? Какво си е мислило в този последен миг, докато малките му дробове са се пълнели с вода?

Като премигна през сълзи, тя отиде при Дали и обви с ръка кръста му. После положи челото си на рамото му.

— Бог ни дарява живота — каза тя. — Нямаме никакво право да поставяме условия.

Той започна да трепери и Холи Грейс се прилепи по-плътно към него.

Франческа ги наблюдаваше откъм ореховото дърво близо до верандата. Нощта беше тиха и тя чу всяка дума. Чувстваше се зле... още по-зле отпреди, когато бе избягала от кръчмата. Собствената ѝ болка сега изглеждаше повърхностна, сравнена с тяхната. Изобщо не познаваше Дали. Никога не бе виждала в него друго, освен засмения тексаски шегаджия, който отказваше да приеме живота на сериозно. Беше скрил съпругата си от нея... смъртта на сина си. Докато гледаше двете съсипани от скръб фигури, застанали на верандата, интимността между тях изглеждаше солидна като самата къща — интимност, създадена от общия им живот, от споделеното щастие и мъка. Тогава осъзна, че тя и Дали не бяха споделили нищо повече от телата си и че любовта има дълбини, които дори не си беше представяла.

Гледаше как Дали и Холи Грейс изчезват в къщата. За един кратичък миг най-добрата част от нея се надяваше, че ще намерят утеха един с друг.

Наоми никога не беше ходила в Тексас и ако зависеше от нея, нямаше да дойде повторно. Докато един пикап я изпреварваше в дясната лента с поне сто и трийсет километра в час, тя реши, че някои хора не са създадени да се скитат извън предсказуемите градски задръствания и успокоителната миризма на отработени газове, изпускана от пъплещите жълти таксита. Тя беше градско момиче,

откритите пътища я изнервяха. Или може би причината не беше в тях. Може би беше заради Джери, свит на седалката до нея на наетия кадилак, намръщен като разглезено хлапе.

Когато предишната вечер се беше върнала в апартамента си, за да си стегне багажа, Джери бе обявил, че ще дойде в Тексас с нея.

— Трябва да се махна от тук, преди да полудея — възкликна той, като прокара ръка през косата си. — Ще отида в Мексико за известно време, ще живея нелегално. Тази вечер ще отлети за Тексас с теб, ченгетата на летището няма да търсят двойка, пътуваща заедно, и после ще уредя да премина границата. Имам приятели в Дел Рио, те ще ми помогнат. Ще ми е добре в Мексико. Ще реорганизирам Движението.

Тя му каза, че не може да дойде с нея, но той отказа да я слуша. Тъй като чисто физически не можеше да го възпре, тя се качи на самолета за Сан Антонио, хваната за ръка с Джери.

Протегна се зад волана, неволно натискайки газта, така че колата леко ускори. Джери пхна ръка дълбоко в джоба на сивия си памучен панталон, с който се беше сдобил отнякъде. Облеклото му трябваше да го накара да изглежда уважаван бизнесмен, но беше някак не на място, защото бе отказал да се подстриже.

— Отпусни се — каза му Наоми. — Откакто сме дошли, никой не ти е обръщал внимание.

— Ченгетата няма да ме оставят да се измъкна лесно — рече той, поглеждайки нервно през рамо за стотен път, откакто бяха излезли от гаража на хотела в Сан Антонио. — Играят си с мен. Ще ме оставят да стигна толкова близо до границата, че да я подуша, и после ще ме затворят. Шибани свине.

Параноята на 60-те години. Тя почти беше забравила за това. Когато Джери научи за подслушванията на ФБР, започна да вярва, че във всяка сянка се крие ченге, че всеки нов член на организацията е доносник, че могъщият Дж. Едгар Хувър лично проверява за доказателства за подривна дейност всеки употребяван тампон, който жените от организацията изхвърляха. Макар че по онова време имаше причини да са предпазливи, накрая страхът бе по-изтощителен от реалността.

— Сигурен ли си, че на полицията изобщо ѝ пука? — попита Наоми. — Никой не погледна повторно към теб, докато се качвахме на

самолета.

Той ѝ хвърли един поглед и тя разбра, че го е обидила, омаловажавайки значимостта му като беглец.

— Ако бях сам, много бързо щяха да ме забележат.

Наоми се зачуди дали е така. Въпреки всички твърдения на Джери, че полицията го издирва, изглежда, не търсеха много усилено. Това я накара да изпита странна тъга. Помнеше дните, когато полицията обръщаше голямо внимание на действията на брат ѝ.

Кадилакът изкачи едно възвишение и скоро се появи табела, указваща, че влизат в Уайнет. Заля я пристъп на вълнение. След цялото това време най-накрая щеше да види своето дръзко момиче. Надяваше се, че не е направила грешка, като не се е обадила предварително, но инстинктивно усещаше, че първият контакт трябва да е личен. Освен това фотографиите понякога лъжеха. Трябваше да я види лице в лице.

Джери погледна дигиталния часовник на таблото.

— Още няма девет. Тя вероятно е в леглото. Не разбирам защо трябваше да тръгваме толкова рано.

Наоми не си направи труда да му отговори. За Джери нищо не беше важно освен собствената му мисия самостоятелно да спаси света. Тя отби, за да попита за посоката. Брат ѝ се сви в седалката си, като се криеше зад една отворена карта, в случай че пъпчивото дете, застанало до газовата колонка, в действителност е елитен правителствен агент с мисия да залови обществен враг номер едно.

Докато Наоми подкарваше колата обратно на улицата, каза:

— Джери, ти си на трийсет и две години. Не се ли умори да живееш така?

— Няма да се продам, Наоми!

— Ако питаш мен, да избягаш в Мексико, е по-близо до това да се продадеш, отколкото да останеш и да се опиташ да работиш срещу системата отвътре.

— Просто млъкни, ако обичаш.

Дали само си въобразяваше, или Джери наистина звучеше по-несигурен?

— Ти можеш да станеш чудесен адвокат — настоя тя. — Смел и неподкупен. Като средновековен рицар в битка за справедливост.

— Ще си помисля, ясно? — тросна се той. — Ще си помисля, след като стигна в Мексико. Помни, че ми обеща да ме закараш по-

близо до Дел Рио, преди да мръкне.

— Боже, Джери, не можеш ли да мислиш за друго, освен за себе си?

Той я погледна с отвращение.

— Светът е на път да се взриви, а ти самата мислиш единствено как да продаваш парфюми.

Тя отказа да се впусне в поредното състезание по крещене с него и те пропътуваха в мълчание останалата част от пътя до къщата. Докато Наоми паркираше колата, Джери се взираше нервно през рамо към улицата. Когато не видя нищо подозрително, се отпусна достатъчно, че да се облегне назад и да проучи къщата.

— Хей, това място ми харесва. — Той посочи към изрисуваните зайци. — Има страхотни вибрации.

Наоми взе чантата и куфарчето си. Точно когато се канеше да отвори вратата, Джери я хвана за ръката.

— Това е важно за теб, нали, сестро?

— Знам, че не можеш да го разбереш, Джери, но обичам работата си.

Той кимна бавно и после ѝ се усмихна.

— Успех, дечко.

Звукът от затръшването на вратата на колата събуди Франческа. Първо не можа да си спомни къде е, а после осъзна, че като животно, което се промъква в пещера, за да умре само, се бе свила на задната седалка на ривиерата и бе заспала. Заляха я спомените от предишната нощ и донесоха нова вълна от болка. Изправи се и изстена тихо, когато мускулите по различни части на тялото ѝ запротестираха срещу смяната на позицията. Котката, която се бе свила на пода под нея, повдигна безформената си глава и измяука.

И тогава видя кадилака.

Затаи дъх. Откакто се помнеше, големите скъпи коли винаги бяха донасяли чудесни неща в живота ѝ — заможни мъже, модни места, блестящи партита. Обзе я нелогичен пристъп на надежда. Може би някой от нейните приятели я беше проследил и бе дошъл да я върне при стария ѝ живот. Отметна косата от лицето си с трепереща ръка, излезе от колата и тръгна предпазливо към къщата. Тази сутрин не можеше да срещне Дали, а още по-малко пък Холи Грейс. Докато се промъкваше по входните стълби, си каза да не се надява много, защото

колата можеше да е на някой журналист, дошъл да интервюира Дали, или дори на някой продавач на застраховки, но всеки мускул в тялото ѝ беше напрегнат в очакване. През отворената врата чу непознат женски глас и отстъпи встрани, така че да слуша необезпокоявано.

— ... търсих я навсякъде — казваше жената. — Най-накрая успях да я проследя дотук, като разпитвах хората за господин Бодин.

— И всички тези неприятности само заради една реклама в списание? — отвърна госпожица Сибил.

— О, не — възрази женският глас. — Това е много по-важно. „Блейкмор, Стърн и Роденбо“ е една от най-значимите рекламни агенции в Манхатън. Планираме мащабна кампания за пускането на нов парфюм и имаме нужда от необикновено красива жена за наше дръзко момиче. Ще я показват по телевизията, по билбордовете. Ще има публични изяви из цялата страна. Планираме да я направим едно от най-известните лица в Америка. Всички ще познават нашето дръзко момиче.

Франческа чувстваше как животът ѝ се възвръща. Дръзкото момиче! Търсеха нея! През вените ѝ потече вълна от радост, докато я завладяваше зашеметяващото осъзнаване, че сега ще може да си тръгне от Дали с високо вдигната глава. Тази вълшебница от Манхатън щеше да ѝ върне самоуважението.

— Опасявам се обаче, че нямам никаква представа къде е — казваше госпожица Сибил. — Съжалявам, че трябва да ви разочаровам, след като сте били толкова път, но ако ми дадете визитката си, ще я предам на Далас. Той ще се погрижи тя да я получи.

— Не! — Франческа сграбчи вратата и я отвори, нелогично уплашена, че жената ще се изпари, преди да стигне до нея. Докато се втурваше вътре, видя слаба жена с тъмна коса, в сив бизнес костюм, която стоеше до госпожица Сибил. — Не! — възкликна отново. — Тук съм! Тук...

— Какво става? — попита провлачено един гърлен глас. — Хей, как си, госпожице Сибил? Не можах да те видя снощи. Има ли готово кафе?

Франческа замръзна на вратата, докато Холи Грейс Бодин слизаше по стълбите, а дългите ѝ голи крака се показваха под една от бледосините тениски на Дали. Тя се прозя и алтруистичните чувства

на Франческа към нея от предишната нощ изчезнаха. Дори и без грим, и с разрошена от съня коса изглеждаше необикновено.

Франческа прочисти гърло и пристъпи навътре в хола, видима за всички.

Жената в сивия костюм ахна.

— Боже! Онези снимки не бяха и наполовина толкова хубави! — Тя тръгна напред и се усмихна широко. — Нека да съм първата, която ще поздрави нашето красиво дръзко момиче.

И после протегна ръка към Холи Грейс Бодин.

Съдейки по вниманието, което получаваеше, Франческа сигурно беше невидима. Стоеше изтръпнала до вратата, докато жената от Манхатън примамваше Холи Грейс, говореше за ексклузивни договори и за графици, за серия от снимки, които ѝ били направени, когато се появила на някакво благотворително събитие в Лос Анджелис, докато излизала с известен футболист.

— Но аз продавам спортни стоки — възкликна по едно време Холи Грейс. — Или поне го правех, докато преди няколко седмици не се забърках в един малък трудов скандал и демонстративно напуснах. Вие, изглежда, не разбирате, че не съм модел.

— Ще бъдеш, когато приключа с теб — настоя жената. — Просто ми обещавай, че няма да изчезнеш отново, без да оставиш телефонен номер. От сега нататък винаги казвай на агента си къде отиваш.

— Нямам агент.

— Ще оправим и това.

Франческа осъзна, че за нея няма да има вълшебници. Никой нямаше да се погрижи за нея. Нямаше никакви магически договори, които да я спасят в последния момент. Зърна отражението си в огледалото, което госпожица Сибил бе обточила с раковини. Косата ѝ беше разрошена, лицето ѝ бе издрано и насинено. Погледна надолу и видя мръсотията и засъхналата кръв по ръцете си. Как изобщо си беше помислила, че ще може да живее само със силата на красотата си? Сравнена с Холи Грейс и Дали, беше втора класа. Клоуи грешеше. Да изглеждаш хубава, не беше достатъчно — винаги имаше някой по-хубав от теб.

Тя се извърна и мълчаливо излезе.

Измина почти час, преди Наоми Танака да си тръгне, а Холи Грейс да се върне в спалнята на Дали. Изглежда, колата под наем на Наоми беше изчезнала, докато тя бе вътре в къщата, и се наложи госпожица Сибил да я закара до единствения хотел в Уайнет. Наоми бе дала време на Холи Грейс до следващия ден да прегледа договора и да се консултира с адвокат. Не че Холи Грейс имаше съмнения да

подпише. Сумата, която предлагаша, беше зашеметяваща — сто хиляди долара само за да се поврътват пред камерите и да се здрависва с клиентите по парфюмерийните щандове в магазините. Спомни си дните в Брайн, Тексас, когато живееше с Дали в студентско общежитие и се опитваше да изкара достатъчно пари за храна.

Все още облечена в синята тениска на Дали и с по една чаша кафе във всяка ръка, тя затвори вратата на спалнята му с бедро. Леглото изглеждаше като военна зона с разхвърляните завивки, омотани около хълбоците му. Дори заспал, Дали, изглежда, не можеше да намери покой. Тя постави едната чаша на нощното шкафче и отпи от своята.

Дръзкото момиче. Звучеше точно като за нея. Дори моментът бе подходящ. Беше уморена да се бори с момчетата от бранша, уморена да се налага да работи два пъти повече от всеки друг, за да постигне същото. Беше готова за нов старт в живота, за шанс да изкарва много пари. Отдавна беше решила, че когато такава възможност почука на вратата ѝ, тя ще е там, за да отвори.

С кафето в ръка, седна в стария стол и постави крак върху голото коляно на другия. Тъничката златна гривна около глезена ѝ улови слънчевите лъчи и пръсна трепкащо дъговидно отражение по тавана над главата ѝ. В ума ѝ проблясваха различни образи — дизайнерски дрехи, кожени палта, прочути нюйоркски ресторанти. След всичката работа, след всичките години на блъскане в каменни стени шансът на живота ѝ най-сетне бе кацнал на рамото ѝ.

Обви топлатата чаша с ръка и погледна към Дали. Хората, които знаеха, че пътищата им се бяха разделили, винаги питаха защо не се разведат. Не можеха да разберат, че на Холи Грейс и Дали все още им харесваше да са женени. Те бяха семейство.

Погледът ѝ се плъзна по твърдата извивка на прасеца му, чиято гледка някога предизвикваше силно желание у нея. Кога бяха правили любов за последно? Не можеше да си спомни. Всичко, което знаеше, бе, че в мига, в който двамата скачаха в леглото, старите им проблеми се връщаха. Холи Грейс беше отново безпомощно младо момиче, нуждаещо се от закрила, а Дали беше съпруг тийнейджър, който отчаяно се опитваше да поддържа семейство, докато провалът тегнеше над него като тъмен облак. Сега, когато стояха далеч един от друг, с облекчение се бяха отървали от онези свои стари роли. Най-накрая

бяха решили, че любовници имаше колкото щеш, но най-добър приятел се намираше трудно.

Дали простена и се обърна по корем. Тя го остави на спокойствие още няколко минути, докато той заравяше лице във възглавниците и протягаше краката си. Накрая се изправи и седна на ръба на леглото. Остави чашата си и му подаде неговата.

— Донесох ти малко кафе. Изпий го и ти гарантирам, че ще се почувстваш почти като човек към края на седмицата.

Дали се отпусна на възглавниците, подпрени на таблата, и с полуотворени очи повдигна ръка. Тя му връчи чашата, после отметна един кичур руса коса, паднала над челото му. Дори с разрошена коса и набола брада успяваше да изглежда великолепен. Докато живееха заедно, сутрешният му вид обикновено я разгневяваше. Когато тя се събуждаше, изглеждаше като божия гняв, а той — като филмова звезда. Той все ѝ повтаряше, че е най-хубава сутрин, но тя така и не му повярва. Дали не беше обективен по отношение на нея. Той я смяташе за най-красивата жена на света, без значение колко зле изглежда.

— Виждала ли си Франси тази сутрин? — промърмори той.

— Преди малко я видях за около три секунди в дневната, после избяга. Дали, не че критикувам вкуса ти към жените, но тя ми изглежда малко вятърничава. — Холи Грейс се облегна на възглавниците и сви колене, като се изкикоти при спомена за сцената на паркинга на „Роустабаут“. — Тя наистина те нападна снощи, нали? Възхищавам ѝ се за това. Единствената друга жена, която се е изправяла срещу теб, съм аз.

Той обърна глава и я изгледа.

— Така ли? Е, това не е единственото общо нещо между вас. И двете говорите твърде много сутрин.

Холи Грейс не обърна внимание на лошото му настроение. Дали винаги беше нацупен, когато се събудеше, но тя обичаше да говори сутрин. Понякога можеше да изтръгне някое интересно парченце информация от него, ако го обработваше, преди да се е разсънил напълно.

— Трябва да ти кажа, че според мен тя е най-интересното същество, което си прибирал от улицата, от доста време насам. Дори е по-забавна от онова джудже клоун, което пътуваше с родеото. Скийт ми каза как е потрошила стаята ти в Ню Орлиънс. Как ми се ще да го

бях видяла. — Тя подпря лакът на възглавницата до главата му и легна на една страна. — От чисто любопитство, защо не си й казал за мен?

Дали изглежда за момент Холи Грейс над ръба на чашата си, а после я отдалечи от устните си, без да отпие.

— Не ставай смешна. Тя знае за теб. През цялото време говорех за теб пред нея.

— Това ми каза и Скийт, но се чудя дали в някой от тези разговори случайно сте употребили и думата „съпруга“?

— Разбира се, че съм. Или поне Скийт. — Той прокара пръсти през косата си. — Не знам... някой със сигурност я е споменал. Може би госпожица Сибил.

— Съжалявам, скъпи, но на мен ми изглеждаше, че тя чува лошите новини за първи път.

Дали нетърпеливо остави чашата си.

— По дяволите, какво значение има? Франси е твърде влюбена в себе си, за да я е грижа за някой друг. Доколкото зависи от мен, тя е минало.

Холи Грейс не беше изненадана. Битката на паркинга предишната вечер изглеждаше като окончателна раздяла... освен ако участниците в нея не се обичаха отчаяно, също както бе между нея и Дали навремето.

Той отметна рязко завивките и стана от леглото, облечен само в бял памучен слип. Холи Грейс си позволи да се наслади на стегнатите мускули по раменете му и на силните му бедра. Зачуди се как на мъжете им бе хрумнало, че жените не обичат да гледат мъжки тела. Вероятно това го бе измислил някой дървен философ с докторска титла, двойна гуша и шкембе.

Дали се извърна и видя, че го наблюдава. Намръщи се, макар Холи Грейс да подозираше, че вероятно се наслаждава.

— Трябва да открия Скийт и да се уверя, че й е дал достатъчно пари за самолетен билет. Ако продължи да се мотае наоколо, ще се забърка в повече неприятности, отколкото може да понесе.

Холи Грейс го погледна по-внимателно и изпита необичаен пристъп на ревност. Отдавна не беше възразявала срещу аферите на Дали с други жени, особено след като и тя получаваше своя дял от красивите мъже. Но не й харесваше представата той да се грижи

твърде много за жена, която не е получила одобрението ѝ, което показваше точно колко тесногръда християнка е.

— Ти наистина я харесваш, нали?

— Ставаше — отвърна той уклончиво.

Холи Грейс искаше да разбере повече, например колко добра е била в леглото Мис Каприз, след като Дали вече бе имал най-доброто. Но знаеше, че той ще я нарече лицемерка, така че за момента възпря любопитството си. Освен това сега той вече бе напълно буден и можеше да му каже наистина важните новини. Седна със скръстени крака в средата на леглото и го осведоми за събитията от сутринта.

Той реагира точно така, както беше очаквала.

Тя му отвърна да върви по дяволите.

Той каза, че се радва за работата, но отношението ѝ го притеснява.

— Отношението ми си е моя работа — тросна му се тя.

— Някой ден ще научиш, че щастието не се купува с пари, Холи Грейс. Нужно е нещо повече.

— Откога стана експерт по щастието? Би трябвало да е очевидно за всеки, който не е полуидиот, че да си богат е по-добре, отколкото да си беден, и че само защото ти си решил да се проваляш цял живот, не значи, че и аз трябва да го правя.

Продължиха да се дразнят в този дух още известно време, после прекараха няколко минути, крачейки мълчаливо из спалнята. Дали позвъни на Скийт. Холи Грейс влезе банята и се облече. Някога щяха да нарушат каменното си мълчание с гневно любене, опитвайки се неуспешно да използват телата си, за да разрешат проблемите, с които умовете им не можеха да се справят. Но сега не се докоснаха и постепенно гневът им се изпари. В крайна сметка слязоха долу заедно и си поделиха останалото кафе.

Мъжът зад волана на кадилака уплаши Франческа, макар че беше красив по някакъв плашещ начин. Имаше къдрава черна коса, набито тяло и тъмни гневни очи, които се стрелкаха нервно към огледалото за обратно виждане. Тя изпита неприятното усещане, че е виждала това лице и преди, но не можеше да си спомни къде. Защо не беше спряла да помисли, когато ѝ предложи да я закара, вместо да скача веднага в

колата? Като истинска глупачка, едва го беше погледнала и просто се качи. Когато го попита какво прави пред къщата на Дали, той беше отвърнал, че е шофьор, но услугите му вече не са нужни.

Опита се да махне котката от краката си, но тя не се съгласи и Франческа се предаде. Мъжът я изглежда през облак цигарен дим и после отново хвърли поглед в огледалото. Неговата нервност я тревожеше. Държеше се като беглец. Тя потрепери. Може би не беше шофьор. Може би колата беше открадната. Ако беше оставила Скийт да я закара до летището в Сан Антонио, това нямаше да се случи. Още веднъж бе направила грешен избор. Дали бе прав всеки път когато ѝ казваше, че няма и капка здрав разум.

Дали... Тя прехапа устни и придърпа козметичната чанта до бедрото си. Докато седеше безчувствена в кухнята, госпожица Сибил се бе качила горе да ѝ събере нещата. После ѝ подаде плик с достатъчно пари да си купи самолетен билет до Лондон заедно с допълнителна сума, за да изкара известно време. Франческа се бе взирала в плика, знаейки, че не може да го вземе, не сега, когато бе започнала да мисли за неща като гордост и самоуважение. Ако вземеше плика, щеше да е просто курва, на която плащат за предоставените услуги. Ако не го вземеше...

Беше взела плика и почувства как нещо ярко и невинно вътре в нея умира завинаги. Не можеше да погледне госпожица Сибил в очите, докато пъхаше парите в куфара си. Ключалката бе щракнала и стомахът ѝ се разбунтува. Мили боже, ами ако наистина беше бременна? Само със силно преглъщане се бе въздържала да не върне сандвича, който госпожица Сибил я бе насилила да изяде. Гласът на възрастната жена беше по-мил от обикновено, когато ѝ каза, че Скийт ще я закара до летището.

Франческа бе поклатила глава и обяви с най-високомерния си глас, че вече има план. После, преди да успее да се унижи още повече, като се увеси на врата на госпожица Сибил и я замоли да ѝ каже какво да прави, грабна багажа си и избяга през вратата.

Кадилакът подскочи на пътя, захвърли я на една страна и тогава тя забеляза, че са слезли от магистралата. Взря се в неравния неасфалтиран път, който се виеше като прашна панделка през плоския мрачен пейзаж. Бяха отминали хълмистия терен преди известно време. Не трябваше ли вече да се приближават до Сан Антонио? Възелът в

стомаха ѝ се затегна. Кадилакът подскочи отново, котката се размърда върху краката ѝ и вдигна поглед към нея с яростен блясък в очите, сякаш Франческа беше лично отговорна за друсането. След още няколко мили тя попита:

— Сигурен ли сте, че това е правилният път? Не ми изглежда често използван.

Мъжът си запали нова цигара от фасата на предишната, после грабна картата, която лежеше на седалката между тях.

Франческа беше помърдяла за последния един месец и огледа сенките, хвърляни от редките кактуси.

— Запад! — възкликна тя след малко. — Движим се на запад. Това не е пътят към Сан Антонио.

— Това е пряк път — каза мъжът и хвърли картата.

Франческа почувства как гърлото ѝ се стяга. Изнасилване... убийство... избягал престъпник и обезобразено женско тяло, захвърлено край пътя. Не можеше да понесе повече. Сърцето ѝ беше разбито, бе изтощена и нямаше никакви останали сили, за да се справи с поредната катастрофа. Безрезултатно потърси на хоризонта друга кола. Всичко, което виждаше, беше тъничка радиоантена на километри разстояние.

— Искам да ме пуснете да слеза — каза тя, като се опита да звучи нормално, сякаш изобщо не ѝ бе минало през ума че може да бъде убита на някакъв изоставен път от полудял беглец.

— Не мога да го направя — отвърна той. И после я погледна с твърди и черни като мрамор очи. — Просто остани с мен, докато се приближим до мексиканската граница и после ще те пусна.

Ужасът, подобно на коварна змия, се промъкна в тялото ѝ и се настани на топка в стомаха ѝ.

Мъжът си дръпна дълго от цигарата.

— Виж, няма да те нараня, така че не се изнервяй. Аз съм абсолютно ненасилствена личност. Просто трябва да стигна до границата и искам в колата да пътуваме двама души, а не да съм сам. По-рано с мен имаше една жена, но докато я чаках, на улицата се появи полицейска кола и тогава те видях да вървиш по тротоара с куфар в ръка...

Ако имаше намерение да я успокои, не се получи. Тя осъзна, че той наистина е беглец, както се опасяваше. Опита се да потисне

истерията, която я завладяваше, но не можеше да се контролира. Когато той намали заради поредната дупка на пътя, стисна дръжката на вратата.

— Ей! — Той натисна спирачките и я хвана за ръката. Колата спря напълно. — Не го прави. Нищо няма да ти сторя.

Опита да се освободи от него, но пръстите му се впиха в ръката ѝ. Франческа изпищя. Котката скочи върху нея.

— Пусни ме! — изкрещя Франческа.

Той държеше колана ѝ и говореше с цигара, провиснала от устата му.

— Хей, всичко е наред. Просто трябва да стигна по-близо до границата, преди...

Очите му ѝ изглеждаха тъмни и застрашителни.

— Не! — извика тя. — Искam да слеза!

Пръстите ѝ бяха сковани от страх и дръжката на вратата отказваше да ѝ се подчини. Тя блъсна вратата, опитвайки се да я насили с тежестта на тялото си. Котката, разтревожена от цялата суматоха, изви гръб и изсъска, после заби нокти в бедрото на мъжа.

Той извика от болка и бутна животното. Котката измяука и заби ноктите си по-дълбоко.

— Остави животното на мира! — изкрещя Франческа, прехвърляйки вниманието си от вратата към нападението над котката ѝ. Тя удари ръката на мъжа, докато животното задържа кървавата си хватка върху крака му, съскайки и фучейки през цялото време.

— Разкарай го от мен! — извика мъжът.

В опит да се защити, без да иска, той избие цигарата от устата си. Преди да успее да я хване, тя падна в разкопчаната яка на ризата му. Той я перна с ръка и отново извика от болка, когато започна да прогаря кожата му.

Лакътят му натисна клаксона.

Франческа го блъсна в гърдите.

Котката започна да се катери по ръката му.

— Разкарай се от тук! — кресна мъжът.

Франческа сграбчи дръжката на вратата. Този път тя поддаде и когато вратата се отвори, младата жена изскочи навън, а котката побягна след нея.

— Ти си луда, знаеш ли, мадам! — извика мъжът и махна цигарата от ризата си с една ръка, докато с другата разтриваше крака си.

Тя зърна куфара си, зарязан на седалката, и се втурна с протегнатата ръка да го вземе. Мъжът забеляза какво прави и незабавно се пресегна през седалката, за да затвори вратата, преди да е успяла.

— Дай си ми куфара! — извика тя.

— Вземи си го де! — Той ѝ размаха среден пръст, запали двигателя и даде газ. Гумите се завъртяха, като вдигнаха огромен облак прах, който незабавно я погълна.

— Куфарът ми! — извика Франческа, докато колата се отдалечаваше. — Трябва ми куфарът! — Затича се след кадилака, като кашляше от прахта и викаше. Продължи да тича, докато колата не се смали до малка точица на хоризонта. После се свлече на колене на сред пътя.

Сърцето ѝ блъскаше в гърдите като чук. Успокои дишането си и се разсмя, див, накъсан звук, който не приличаше на човешки. Беше го направила. Наистина го беше направила. И този път нямаше никакви красиви руси спасители, които да ѝ се притекат на помощ. До нея се чу фучене. Беше сама, с изключение на котката.

Започна да трепери и кръстоса ръце пред гърдите си, сякаш можеше да се предпази от разпадане. Котката обикаляше край пътя и започна да си проправя път през храсталака. Някакъв заек се стрелна през туфа изсъхнала трева. Тя имаше чувството, сякаш частите на тялото ѝ се разлитат под горещото лъчисто небе — частички от ръцете и краката, косата ѝ, лицето... Откакто бе дошла в тази страна, изгуби всичко. Всичко, което притежаваше. Всичко, което беше. Бе изгубила всичко, а сега губеше и себе си...

В ума ѝ нахлуха откъслечни текстове от Библията, полузабравени стихове, отдавна научени от някоя бавачка, нещо за Саул по пътя към Дамаск, поразен в прахта, ослепен и после прероден. В този момент Франческа искаше да бъде преродена. Усещаше прахта под ръцете си и искаше чудо, което да я направи нова, чудо с библейски размери... Божествен глас, който да ѝ предаде съобщение. Чакаше... И тя, която не бе и помисляла някога да го прави, започна да се моли.

— Моля те, Боже... направи чудо за мен. Моля те, Боже... изпрати ми глас. Изпрати ми пратеник...

Молитвата ѝ беше интензивна и силна, вярата ѝ — породена от отчаянието — мигновена и безгранична. Бог щеше да ѝ отвърне. Бог трябваше да ѝ отвърне. Чакаше пратеника да се появи в бяла роба и с ангелски глас да ѝ посочи пътя в живота.

— Научих урока си, Боже. Наистина. Никога повече няма да съм разглежена и себична.

Тя чакаше със стиснати очи, по прашните ѝ бузи се стичаха сълзи. Чакаше пратеникът да се появи и в ума ѝ започна да се оформя образ, първоначално мъглив, но все по-отчетлив. Напрягна се да надникне и в най-тъмните кътчета на съзнанието си, напрягна се, за да съзре пратеника. Напрягна се и видя...

Скарлет О'Хара.

Видя Скарлет, лежаща в прахта, силуета ѝ на фона на хълм — разбира се, цялата картина оцветена с техникolor^[1]. Скарлет, която плаче: „Бог е мой свидетел, никога вече няма да гладувам“.

Франческа се задави със сълзите си и в гърдите ѝ се надигна истеричен смях. Тя се отпусна на пети и бавно позволи на смеха да я погълне. *Колко типично — помисли си. — И колко подходящо. Другите хора се молят и получават светкавици и ангели.*

Тя получаваше Скарлет О'Хара.

Изправи се и тръгна, без да знае накъде отива. Просто се движеше. Прахта полепваше като пудра по сандалите ѝ и се наслаяваше между пръстите ѝ. Почувства нещо в задния си джоб, бръкна да види какво е и намери монета от дваисет и пет цента. Взря се в монетата в ръката си. Сама, в чужда страна, без дом, вероятно бременна, стоеше наред някакъв тексаски път само с дрехите на гърба си, дваисет и пет цента в ръка и с видението за Скарлет О'Хара в главата.

Започна да я завладява странна еуфория — дързост, усещане за безкрайни възможности. Това беше Америка, страната на неограничените възможности. Тя бе уморена от себе си, уморена от това, в което се бе превърнала, готова да започне наново. И в цялата история на цивилизацията беше ли получавал някой подобна възможност за започване наново, каквато имаше тя точно в този момент?

Дъщерята на Блек Джак погледна към монетата в ръката си, претегли за момент тежестта ѝ и обмисли бъдещето си. Ако това щеше да е ново начало, не трябваше да носи никакъв багаж от миналото. Без да си даде шанс да размисли, тя замахна и хвърли монетата надалеч.

Земята бе толкова необятна, а небето — толкова високо, че дори не я чу да пада.

---

[1] Един от способите за получаване на цветно кинематографическо изображение, изобретен през 1917 година. — Б.р.

↑

Холи Грейс седеше на зелената дървена пейка край тренировъчната зона и гледаше как Дали упражнява удари със своя айрън номер две. Това беше четвъртата му кошница с топки, а ударите му все още ги пращаха вляво — не леко кривване, а грозно отклонение. Скийт се беше отпуснал в другия край на пейката, а старата му шапка бе нахлупена над очите, така че да не гледа.

— Какво му става? — попита Холи Грейс, като бутна слънчевите си очила на върха на главата. — Виждала съм го много пъти да играе с махмурлук, но никога така. Той дори не се опитва да се коригира. Просто непрекъснато удря по един и същ начин.

— Ти си тази, която може да му чете мислите — изсумтя Скийт. — Ти ми кажи.

— Ей, Дали — провикна се Холи Грейс, — това са най-лошите удари в историята на голфа. Защо не забравиш за малката британка и не се концентрираш върху осигуряването на прехраната си?

Дали удари още една топка.

— А ти защо не си гледаш работата?

Холи Грейс се изправи и затъкна края на бялата си блуза в колана на джинсите, преди да тръгне към него. Розовата панделка, вплетена в дантеленото деколте на блузата ѝ, се развя на вятъра и се установи във вдлъбнатината между гърдите ѝ. Докато минаваше край друг голфър, който също тренираше и тъкмо замахваше, но пропусна удара си, разсеян от гледката, тя му се усмихна дръзко и му каза, че ще се справя много по-добре, ако си държи главата наведена.

Дали стоеше на ранното следобедно слънце, а косата му блестеше на светлината.

Тя му хвърли един поглед.

— Онези фермери в Далас ще те оберат до шушка този уикенд, скъпи. Ще дам на Скийт новичка банкнота от петдесет долара и ще му кажа да заложи срещу теб.

Дали се наведе и вдигна бирената бутилка, разположена в центъра на купчината топки.

— Това, което наистина обичам в теб, Холи Грейс, е начинът, по който ме ободряваш.

Тя пристъпи напред и го прегърна приятелски, наслаждавайки се на отчетливата мъжка миризма, комбинация между потната му риза и кожения аромат на дръжките на стика.

— Казвам каквото виждам, скъпи, а точно сега не ставаш за нищо. — Тя отстъпи и го погледна право в очите. — Тревожиш се за нея, нали?

Дали погледна знака за 250 ярда и после отново към Холи Грейс.

— Чувствам се отговорен за нея, нищо не мога да променя по въпроса. Скийт не е трябвало да я пуска да си отиде така. Той знае каква е. Забърква се във вампирски филми, бие се по баровете, продава дрехите си на акулите от заложните къщи. Боже, та тя ме нападна на паркинга онзи ден, нали така?

Холи Грейс започна да изучава тънките бели кожени каишки на сандалите си и после го изгледа замислено.

— Някой ден ще трябва да се разведем.

— Не виждам защо. Не планираш да се омъжваш отново, нали?

— Разбира се, че не. Но... просто може би не е добре и за двама ни да продължаваме така, да използваме брака си, за да не се обвързваме емоционално.

Той я огледа подозрително.

— Отново ли четеш „Космополитън“?

— Знаех си! — Тя си сложи слънчевите очила, върна се при пейката и грабна чантата си. — С теб не може да се говори. Толкова си тесногръд.

— Ще те взема от майка ти в шест — извика Дали след нея, докато тя вървеше към паркинга. — Можеш да ме поканиш на барбекю.

Докато файърбърдът на Холи Грейс излизаше от паркинга, Дали подаде на Скийт стика си.

— Да се върнем на игрището и да изиграем няколко дупки. И ако дори заподозреш, че мисля да използвам отново този стик, просто ме застреляй.

Но дори без въпросния стик, Дали игра зле. Знаеше какъв е проблемът и той нямаше нищо общо със замаха и техниката му на игра. В ума му имаше твърде много жени. Чувстваше се зле заради

Франси. Колкото и да се опитваше, не можеше да си спомни дали ѝ е казал, че е женен. И все пак това не беше извинение за начина, по който тя се бе държала онази нощ на паркинга, сякаш двамата си бяха направили кръвни тестове и бяха внесли предплата за сватбените пръстени. По дяволите, той ѝ бе казал, че нещата не са сериозни. Какво не беше наред с тези жени? Казваш им в лицето, че няма да се ожениш за тях, а те кимат сладко, отвърщат, че разбират и че се чувстват по същия начин, но изобщо не знаеш какво им е в главата. Това беше една от причините, поради която не искаше развод. Това и фактът, че двамата с Холи Грейс бяха семейство.

След две поредни двойни богита Дали реши да приключи с играта за деня. Отърва се от Скийт и се разходи за малко из игрището, като мушкаше храстите със стика си и избутваше загубени топки, както бе правил като дете. Когато измъкна една съвсем нова топка изпод листата, осъзна, че сигурно е почти шест, а той все още не се е изкъпал и преоблякъл, за да вземе Холи Грейс. Щеше да закъснее, а тя щеше да е бясна. Толкова много пъти беше закъснявал, че накрая Холи Грейс се беше отказала да се бори с това. И преди шест години беше закъснял. Трябваше да са пред погребалното бюро в десет, за да вземат малкия ковчег, но той не се появи до обед.

Примигна силно. Понякога болката все още го прорязваше остро и свирепе като наточен нож. Понякога умът му играеше номера и той виждаше лицето на Дани толкова ясно, като своето собствено. А после виждаше устата на Холи Грейс да се изкривява в ужасена гримаса, когато ѝ казваше, че момченцето ѝ е мъртво, че той е допуснал малкото сладко русокосо дете да умре.

Замахна и нанесе злостен удар по туфа бурени със стика си. Нямаше да мисли за Дани. Щеше да мисли за Холи Грейс. Щеше да мисли за онзи далечен есенен ден, когато бяха на седемнайсет, есента, когато запалиха пожара в себе си за първи път...

— Ето я, идва! Мили боже, Дали, погледни тези цици!

Ханк Симборски се облегна на тухлената стена зад железарията, където хулиганите от гимназията в Уайнет се събираха всеки ден по обед, за да пушат. Ханк сграбчи гърдите си и сръга Ричи Райли с лакът.

— Умирам, боже! Умирам! Нека стисна поне веднъж тези гърди, за да си отида като щастлив мъж!

Дали запали втора цигара „Марлборо“ от фаса на предишната и погледна през дима към Холи Грейс Кохаган, която вървеше към тях с вирнат нос и притиснат към евтината ѝ памучна блуза учебник по химия. Косата ѝ беше прибрана назад с широка жълта лента. Носеше синя пола и бял чорапогащник на ромбове, като онзи, който беше виждал опънат по пластмасовите крака на витрината на „Улуърт“. Не харесваше Холи Грейс Кохаган, макар че тя беше най-красивото момиче в гимназията на Уайнет. Държеше се надменно с останалата част от света, което го караше да се смее, защото всички знаеха, че тя и майка ѝ живеят от подаянията на чичо ѝ Били Т. Дентън, аптекар в „Пюрити Дръгс“. Дали и Холи Грейс бяха единствените наистина бедни деца в подготвителния клас за колежа, но тя се държеше така, сякаш е равна на другите, докато той дружеше с момчета като Ханк Симборски и Ричи Райли, така че всички да знаят, че не му пука.

Ричи се отдели от стената и се придвижи напред, за да привлече вниманието ѝ, като изду гърдите си, за да компенсира факта, че тя беше с една глава по-висока от него.

— Здравсти, Холи Грейс, искаш ли цигара?

Ханк се приближи бавно, като се опитваше да изглежда хладнокръвен, но не успяваше напълно, защото лицето му бе започнало да почервява.

— Вземи си една от моите — предложи ѝ той, като измъкна пакет „Уинстън“.

Дали наблюдаваше как Ханк се надига на пръсти в опит да добави към ръста си още някой сантиметър, което все още не беше достатъчно, за да го изравни с амазонката Холи Грейс.

Тя погледна и двамата, сякаш бяха купчина кучешки лайна, и се отдалечи. Отношението ѝ вбеси Дали. Само защото от време на време Ричи и Ханк се забъркваха в неприятности и не бяха в подготвителния клас не означаваше, че тя трябва да се отнася с тях като с червеи или нещо такова, особено когато сама носеше евтини чорапогащи и дрипава пола, с която я беше виждал стотици пъти. С цигарата, провиснала от ъгъла на устата му, Дали тръгна наперено към нея, раменете му се бяха превили под яката на дънковото яке, очите му се присвиваха от дима, с неприветливо, твърдо изражение на лицето.

Дори без токовете на каубойските си ботуши беше достатъчно висок, за да накара Холи Грейс да погледне нагоре.

Изпречи се на пътя ѝ и сви горната си устна в нещо като усмивка, така че тя да разбере точно с какъв тип си има работа.

— Приятелите ми ти предложиха цигара — каза той много бавно и тихо.

Тя също сгърчи горната си устна.

— Отказах им.

Дали присви очи малко повече и я погледна още по-гадно, беше време тя да си спомни, че е зад училището с истински мъж и никое от онези излъскани подгответа, които винаги точеха лиги по нея, не беше наоколо да ѝ помогне.

— Не чух да им казваш „не, благодаря“ — проточи той.

Тя вирна брадичка и го погледна право в очите.

— Чух, че си педал, Дали. Вярно ли е? Говори се, че си толкова красив, че ще те номинират за кралица на красотата.

Ханк и Ричи се разкикотиха. Двамата не смееха да дразнят Дали за външния му вид, тъй като той ги преби още първия път, когато опитаха, но това не означаваше, че не се наслаждаваха да гледат, когато някой друг го прави. Дали стисна зъби. Мразеше лицето си и беше направил всичко по силите си, за да го съсипе с навъсеното си изражение. Дотук само госпожица Сибил Чандлър бе успяла да го прозре. Възнамеряваше това да си остане така.

— Не трябва да обръщаш внимание на клюките — тросна се той.

— Аз поне не обърнах, когато разправяха, че се предлагаш на всяко момче в горния курс. — Това беше лъжа. Част от привлекателността на Холи Грейс се състоеше във факта, че никой не бе успял да се приближи до нея на повече от няколко половинчати опипвания и целувки.

Кокалчетата ѝ постепенно побеляха от стискането на учебника, но като се изключи това, тя не издаде емоциите си дори с трепване.

— Твърде лошо, че никога няма да си сред тях — надсмя му се.

Поведението ѝ го разяри. Караше го да се чувства нищожен и безполезен, жалък мъж. Никоя жена не беше говорила така на неговия старец Джейси Бодин и никоя жена нямаше да говори така и на него. Приблечи се, така че да се извиси над нея, и тя да почувства заплахата от твърдата като стомана мъжка плът, която се готви да я премаже.

Холи Грейс рязко отстъпи встрани, но той беше по-бърз. Захвърли цигарата си на асфалта и започна да я притиска, докато тя не опря гръб в тухлената стена.

Зад него Ханк и Ричи издаваха мляскащи звуци с усти и подсвиркваха, но Дали не им обръщаше внимание. Холи Грейс все още стискаше учебника по химия в ръцете си, така че вместо да почувства гърдите ѝ до своите, усещаше само твърдите кокалчета на пръстите ѝ. Опря ръцете си на стената от двете ѝ страни и се наведе към нея, като прикова хълбоците ѝ със своите и се опита да не обръща внимание на сладкия аромат на дългата ѝ руса коса, който му напомняше за цветя и свеж пролетен въздух.

— Ти не знаеш какво да правиш с един истински мъж — подигра ѝ се той, като размърда хълбоците си срещу нея. — Твърде си заета да бъркаш в гащите на онези богаташчета, за да разбереш.

Изчака я да се предаде, да сведе ясните си сини очи, да се смути и тогава да я пусне.

— Свиня! — изплю тя, като го гледаше предизвикателно. — Твърде си невеж, за да осъзнаеш колко жалък си всъщност.

Ричи и Ханк започнаха да дюдюкат. Дали искаше да ги удари... да удари нея... Щеше да я накара да свали гарда!

— Така ли? — подсмихна се и грубо плъзна ръката си по нея до подгъва на полата ѝ, като в същото време притискаше тялото ѝ към стената, така че да не може да се измъкне.

Тя премигна. Клепачите ѝ се отвориха и затвориха веднъж, два пъти. Не каза нищо, не се съпротивляваше.

Дали пхна ръката си под полата ѝ и докосна крака ѝ през чорапогащника, без да си позволява да мисли за това, колко много иска да го направи, колко често бе мечтал за тези крака.

Тя стисна челюсти и зъбите ѝ изскърцаха, но не каза и дума. Беше твърда като стомана, готова да се изправи срещу всеки мъж, който дръзнеше да я погледне. Дали си помисли дали да не я вземе веднага, на това място. Тя нямаше дори да се съпротивлява. Вероятно го искаше. Точно това му беше казвал Джейси за жените — че обичат мъже, които вземат онова, което им харесва. Докато Скийт твърдеше, че не е вярно, че жените искат мъже, които ги уважават, но може би Скийт беше просто твърде мекушав.

Холи Грейс го гледаше, а сърцето в гърдите му блъскаше силно. Той придвижи ръката си към вътрешната част на бедрото ѝ. Тя не помръдна. Лицето ѝ беше възпъвание на предизвикателството. Всичко в нея му казваше колко е твърда — очите, потръпването на ноздрите, стиснатите челюсти. Всичко, освен малкото безпомощно вибриране, което бе започнало да изкривява устата ѝ.

Дали се отдръпна рязко, зарови ръце в джобовете на джинсите си и прегърби рамене. Ричи и Ханк се изхилиха. Твърде късно осъзна, че трябваше да се отдръпне по-бавно. Сега изглеждаше така, сякаш тя го е победила, сякаш отстъпва. Холи Грейс го изгледа, като че ли беше буболечка, която тъкмо бе смачкала с петата си, и после се отдалечи.

Ханк и Ричи започнаха да го дразнят, затова той не престана да се фука колко му е навита тя всъщност и какъв късмет щяла да има, ако си го получиеше. Но през цялото време, докато говореше, стомахът му продължаваше да се свива, сякаш бе ял нещо развалено, и не можеше да забрави безпомощното потрепване в тъглчето на меката ѝ розова уста.

Същата вечер се озова на алеята зад „Пюрити Дръгс“, където тя работеше при чичо си след училище. Облегна гръб на стената на магазина и зарови токовете на ботушите си в прахта. Помисли си, че в момента трябваше да е със Скийт на тренировъчното поле и да упражнява удари с ууд номер три. Само дето не го беше грижа за ууд номер три. Не го беше грижа за голфа, за състезанията с момчетата в клуба или за нещо друго. А само за това, как да се реваншира в очите на Холи Грейс Кохаган.

На външната стена имаше вентилационна решетка на двайсетина сантиметра над главата му. От време на време чуваше звуците, идващи от склада от другата страна — изпусната кутия, Били Ти, който крещи поръчки, далечния звън на телефона. Постепенно звуците отмираха с приближаването на часа за затваряне, докато накрая чу гласа на Холи Грейс толкова ясно, че явно стоеше под вентилационния отвор.

— Ти тръгвай, Били Ти. Аз ще заключа.

— Не бързам за никъде, захарче.

Дали ясно си представи Били Ти, облечен в бяла аптекарска манта и с червендалесто лице, което гледа над големия му нос към момчетата, дошли да си купят презервативи. Били Ти бе взел няколко от рафта зад себе си, сложил ги беше на тезгяха и после като котка,

която си играе с мишките, ги покрива с ръка и казва: „Ако ги купите, ще кажа на майките ви“. Дали го беше погледнал право в очите и отвърнал, че ги купува, за да може да изчука майка му. Това беше накарало стария Били Ти да замлъкне.

Гласът на Холи Грейс се разнесе отново.

— Тогава ще си тръгвам, Били Ти. Имам доста да уча за утре.

Гласът ѝ звучеше странно, притеснено и прекалено любезно.

— Не още, скъпа — отвърна чичо ѝ с мазен като нефт глас. — По-рано тази седмица ми се измъкна. Отпред вече е заключено. А сега ела тук.

— Не, Били Ти, аз не... — Холи Грейс спря рязко, сякаш нещо бе запушило устата ѝ.

Дали се изпъна до стената, а сърцето заблъска в гърдите му. Чу непогрешимия звук на стон и стисна очи. Боже... ето защо странеше от всички момчета в гимназията. Отдаваше се на чичо си. На собствения си чичо.

Заля го чиста ярост. Без никаква представа какво планира да направи след като влезе, той се втурна към задната врата и я отвори. По рафтовете на коридора бяха подредени празни кашони, пакети с хартиени кърпички и тоалетна хартия. Премигна, за да пригоди зрението си към полумрака. Складът беше отляво, вратата му беше откrehната и можеше да чуе гласа на Били Ти.

— Толкова си хубава, Холи Грейс. Да... о, да...

Ръцете на Дали се свиха в юмруци. Тръгна към вратата и надникна. Призля му.

Холи Грейс беше просната на стария диван, белият ѝ чорапогащник бе смъкнат до глезените, а едната ръка на чичо ѝ се бе мушнала под полата ѝ. Били Ти беше коленичил до дивана и пуфтеше като парен локомотив, докато се опитваше да ѝ досъбуе чорапогащника и да я гали едновременно. Беше с гръб към вратата, затова не видя, че Дали го гледа. Холи Грейс лежеше с обърнато към вратата лице и стиснати очи, сякаш не искаше да се откъсне и за секунда от това, което Били Ти ѝ правеше.

Дали не можеше да се насили да отвърне поглед и докато гледаше, последните му романтични блянове за нея умряха. Били Ти свали чорапогащника ѝ и започна да се бори с копчетата на блузата. Най-накрая я разкопча и избута сутиена ѝ нагоре. Дали зърна за миг

голите гърди на Холи Грейс, пълни и обли, точно каквито си ги беше представял.

— О, Холи Грейс — изстена Били Ти, все още коленичил на пода пред нея. Вдигна полата до кръста ѝ и започна да се бори с ципа си. — Кажи ми колко много го искаш. Кажи ми колко съм добър.

Дали имаше чувството, че ще повърне, но не можеше да помръдне. Не можеше да избяга от гледката на тези дълги грациозни крака, разтворени толкова непохватно на дивана.

— Кажи ми — повтаряше Били Ти. — Кажи ми колко много го желаеш, захарче.

Холи Грейс не отвори очи, не каза и думичка. Тя просто извърна лицето си към старата плетена възглавница на дивана. Дали почувства по гръбнака му да пробягват ледени тръпки и настръхна.

— Кажи ми! — повтори Били Ти по-високо. А после рязко замахна с юмрук и я удари в корема.

Холи Грейс нададе приглушен ужасен вик и тялото ѝ се сгърчи. Дали имаше чувството, сякаш юмрукът на Джейси се беше приземил върху собствения му корем, и в главата му избухна бомба. Той се втурна напред, всеки нерв в тялото му бе готов да експлодира. Били Ти чу шума и се обърна, но преди да успее да помръдне, Дали го беше проснал на бетонения под. Били Ти погледна към него, тлъстото му лице бе свъсено в неверие като на злодей от комикс. Дали замахна с крак и го изрита силно в стомаха.

— Ах, ти... боклук — изохка Били Ти и се хвана за корема. — Лайнян боклук...

— Не! — изпищя Холи Грейс, когато Дали се наклони да продължи. Тя скочи от дивана, втурна се към него и сграбчи ръката му. — Не, не го прави! — Лицето ѝ беше изкривено от страх, докато се опитваше да го издърпа към вратата. — Не разбираш — изплака тя. — Само влошаваш нещата!

Дали ѝ каза много тихо:

— Веднага си вземи дрехите и излез в коридора, Холи Грейс. Двамата с Били Ти малко ще си поговорим.

— Не... моля те...

— Тръгвай!

Тя не помръдна. Макар Дали да не искаше нищо друго, освен да се взира в красивото ѝ покрусено лице, той се насили да погледне към

Били Ти. Въпреки че фармацевтът бе по-тежък от него, беше дебел и разпуснат и Дали не мислеше, че ще изпита затруднение да го пребие.

Били Ти, изглежда, също го осъзнаваше, защото малките му свински очички се свиха от страх, докато закопчаваше ципа на панталона си и се опитваше да се изправи на крака.

— Разкарай го от тук, Холи Грейс — изпръхтя той. — Разкарай го или ще си платиш за това.

Холи Грейс хвана ръката на Дали и го дръпна толкова силно към вратата, че той едва запази равновесие.

— Върви си, Дали — замоли го тя, а гласът ѝ излизаше на задъхани хрипове. — Моля те... моля те... върви си...

Тя беше боса и с разкопчана блуза. Докато се откопчаваше от нея, той видя следи от натъртване между гърдите ѝ и устата му пресъхна от страховете на собственото му детство. Пресегна се и отмести блузата от гърдите ѝ, като изрече тихо проклетие, когато видя мрежата от синини по кожата ѝ, някои от тях стари и избелели, други — съвсем пресни. Очите ѝ бяха големи и измъчени, молеха го да не казва нищо. Но докато се взираше в тях, молбата изчезна, заменена от неподчинение. Тя се загърна и го погледна така, сякаш току-що беше прочел дневника ѝ.

Гласът на Дали беше като шепот.

— Той ли ти стори това?

Ноздрите ѝ потръпнаха.

— Паднах. — Облиза устните си и част от предизвикателството ѝ изчезна, когато очите ѝ нервно се стрелнаха към чичо ѝ. — Всичко е... наред, Дали. Аз и Били Ти... Всичко е наред.

Неочаквано лицето ѝ се сгърчи и той усети тежестта на нещастieto ѝ, сякаш бе негово. Пристъпи към Били Ти, който се беше изправил на крака, макар че все още бе леко приведен и се държеше за корема.

— Какво си ѝ казал, че ще ѝ направиш, ако проговори? — попита Дали. — С какво я заплашваш?

— Не ти влиза в работата — изсъска Били Ти, опитвайки се да се промъкне към вратата.

Дали застана на пътя му.

— Какво каза, че ще ти направи, Холи Грейс?

— Нищо. — Гласът ѝ звучеше безжизнен и равен. — Не е казал нищо.

— Ако споменеш и една дума за това, ще насъскам шерифа срещу теб — кресна Били Ти на Дали. — Ще му кажа, че си разбил магазина ми. Всички в града знаят, че си боклук, и моята дума ще тежи повече от твоята.

— Така ли? — Без предупреждение Дали взе кутия с надпис „Чупливо“ и я хвърли с всичка сила срещу стената, зад главата на Били Ти. Звукът от счупено стъкло отекна в склада.

Холи Грейс вдиша шумно, а Били Ти започна да ругае.

— Какво каза, че ще ти направи, Холи Грейс? — попита отново Дали.

— Не... не знам. Нищо.

Той запрати следваща кутия в стената. Били Ти нададе яростен вик, но беше твърде страхлив, за да възпре със сила младия и силен Дали.

— Спри веднага! — изпищя той. — Спри незабавно! — По лицето му беше избила пот, гласът му бе станал писклив от безпомощен гняв. — Спри, чуваш ли!

Дали искаше да забие юмруците си в увисналите му сланини, да удря Били Ти, докато го унищожи, но нещо вътре в него го спираше. Нещо в него знаеше, че най-добрият начин да помогне на Холи Грейс е, като узнае тайната, с която Били Ти я изнудваше.

Той взе друга кутия и я задържа върху дланта си.

— Имаме цялата нощ на разположение, Били, а ти притежаваш пълен склад, който мога да съсия.

Дали отново хвърли кутията по стената. Тя се отвори и бутилките се счупиха, изпълвайки въздуха с остър мирис на алкохол.

Холи Грейс беше търпяла напрежението твърде дълго и първа се пречупи.

— Спри, Дали! Стига! Ще ти кажа, но трябва да обещаеш да си вървиш. Обещай ми!

— Обещавам — излъга той.

— Заради... заради майка ми е. — Изражението на лицето ѝ го молеше да я разбере. — Ако кажа нещо, ще изпрати майка ми някъде надалеч! Наистина ще го направи. Не го познаваш.

Дали беше виждал Уиона Кохаган няколко пъти в града и тя му напомняше за Бланш Дюбоа, героиня в една от книгите, която госпожица Сибил му беше дала да чете. Разсеяна и красива по един повехнал начин, Уиона заекваше, когато говореше, изпускаше пакети, забравяше имената на хората и се държеше като неспособна глупачка. Той знаеше, че тя е сестра на болната съпруга на Били Ти, и бе чувал, че се грижи за госпожа Дентън, докато Били Ти е на работа.

Холи Грейс продължи да сипе водопад от думи. Като вода, която най-сетне беше пропукала стената на язовира, тя повече не можеше да се сдържа.

— Били Ти твърди, че мама не е добре с главата, но това не е вярно. Просто е малко неуравновесена. Но той казва, че ако не правя, каквото иска, ще я прати в щатската психиатрична болница. Щом хората попаднат на такова място, повече не излизат. Не разбираш ли? Не мога да му позволя да стори това с майка ми. Тя се нуждае от мен.

Дали мразеше безпомощния ѝ поглед и запрати още една кутия в стената, защото самият той беше само на седемнайсет и не беше съвсем сигурен как да направи така, че безпомощността ѝ да изчезне. Но откри, че разрушението не помага, затова ѝ изкрещя:

— Никога повече не бъди такава глупачка, Холи Грейс, чуваш ли? Той няма да отпрати майка ти. Няма да направи такова проклето нещо, защото, ако го направи, ще го убия с голи ръце.

Тя спря да изглежда толкова много като бито куче, но той виждаше, че Били Ти я беше тормозил твърде дълго, за да му повярва лесно. Проправи си път през останките от кутиите и сграбчи мъжа за реверите на аптекарската престилка. Били Ти изскимтя и вдигна ръце, за да предпази главата си. Дали го разтърси.

— Няма да я докосваш повече, нали, Били Ти?

— Не! — избърбори той. — Не, няма да я докосвам! Пусни ме. Накарай го да ме пусне, Холи Грейс!

— Знаеш, че ако я докоснеш отново, ще те докопам, нали?

— Да, аз...

— Знаеш, че ще те убия, ако я докоснеш отново.

— Знам! Моля те...

Дали направи това, което искаше да направи от момента, в който бе надникнал в склада. Той замахна с юмрук и го стовари в свинското лице на Били Ти. После го удари още няколко пъти, докато не видя

достатъчно кръв, за да се почувства по-добре. Спря, преди Били Ти да припадне, и се приближи до лицето му.

— Давай, извикай полиция, Били Ти. Накарай ги да ме арестуват, защото, докато седя в килията над офиса на шерифа, ще разказвам на всеки, когото познавам, за мръсните малки игрички, които играеш тук. Ще кажа на всяко ченге, което видя, на всеки филантропски адвокат. Ще кажа на хората, които метат килията ми, ще кажа на полиция за малолетни, който ще разследва случая ми. Нима да е нужно много време мълвата да се разнесе. Хората ще се преструват, че не вярват, но ще мислят за това всеки път когато те видят и ще се чудят дали е вярно.

Били Ти не каза нищо. Просто лежеше и скимтеше, опитваше се да скрие окървавеното си лице в дланите на дебелиите си ръце.

— Хайде, Холи Грейс. Двамата с теб трябва да поговорим с един човек. — Дали взе обувките ѝ и чорапогащника, хвана я внимателно за ръката и я изведе от склада.

Ако очакваше благодарност от нея, тя бързо му показва колко греши. Когато чу какво възнамерява да направи, се разкрещя:

— Ти обеща, лъжец такъв! Обеща, че няма да кажеш на никого!

Той не отвърна нищо, не се опита да ѝ обясни, защото виждаше страха в очите ѝ и прецени, че ако беше на нейно място, също щеше да е уплашен.

Уиона Кохаган кършеше ръце в диплите на набраната си розова престилка, докато седеше в хола в къщата на Били Ти и слушаше Дали. Холи Грейс стоеше до стълбите, устата ѝ бе побеляла и изопната, сякаш искаше да умре от срам. В този момент Дали за първи път осъзна, че тя не бе изплакала нито веднъж. От момента, в който бе нахлул в склада, очите ѝ бяха сухи и покрусени.

Уиона не си губи времето да ги разпитва и Дали остана с впечатлението, че някъде дълбоко в себе си тя трябва да бе подозирала, че Били Ти е перверзник. Но тихото нещастие в очите ѝ му каза, че тя не бе имала представа, че жертвата е дъщеря ѝ. Разбра незабавно, че Уиона обича Холи Грейс и че не би позволила никому да нарани дъщеря ѝ, без значение какво ще ѝ струва. Когато най-накрая излезе от къщата, той реши, че въпреки цялата си вятърничавост, Уиона ще направи необходимото.

Холи Грейс не го погледна, когато си тръгваше, нито му каза „благодаря“.

През следващите няколко дни тя не се появи в училище. Той, Скийт и госпожица Сибил посетиха „Пюрити Дръгс“ в извънработно време. Оставиха госпожица Сибил да говори през повечето време и когато тя приключи, Били Ти беше схванал идеята, че повече не може да остане в Уайнет.

Когато Холи Грейс отново се върна в училище, гледаше право през Дали, сякаш той не съществуваше. Дали не искаше да ѝ покаже колко е наранен от надменното ѝ поведение, затова флиртуваше с най-добрата ѝ приятелка и правеше така, че около него да има красиви момичета винаги когато смяташе, че може да я срещне. Това не даде очаквания от него резултат, защото всеки път, когато наистина я срещнеше, край нея се въртеше някое богато момче от подготвителния курс. И все пак понякога си мислеше, че е доловил проблясък на тъга в очите ѝ, така че най-накрая преглътна гордостта си и отиде при нея. Попита я дали иска да го придружи на училищните танци. Държеше се така, сякаш не го беше грижа дали ще се съгласи, или не, сякаш ѝ правеше огромна услуга, че дори си бе помислил да я покани. Искаше да е сигурен, че когато му откаже, тя ще е наясно, че и пет пари не е давал за това и че я е попитал само защото е нямал какво друго да прави.

Тя отговори, че е съгласна.

Холи Грейс погледна часовника върху камината и изруга под нос. Дали отново закъсняваше. Той знаеше, че след два дни тръгва за Ню Йорк и че няма да се виждат известно време. Не можеше ли поне веднъж да дойде навреме? Зачуди се дали не е тръгнал след англичанката. Щеше да е абсолютно в негов стил да го направи, без да каже и думичка.

Беше облякла копринена блуза с поло яка, чисто нови джинси с тесни и прави крачоли, които бе подчертала с десетсантиметрови токчета. Никога не носеше бижута, защото смяташе, че да сложи обеци или колие при наличие на огромната ѝ руса грива е съвсем очевидно излишно.

— Холи Грейс, скъпа — повика я Уиона от своето кресло в другия край на хола. — Виждала ли си книжката ми с кръстословици? Оставих я някъде тук и сега не мога да я намеря.

Холи Грейс измъкна книжката изпод вечерния вестник и седна на облегалката до майка си, за да ѝ даде съвет за двацет и три водоравно. Не че майка ѝ имаше нужда от него, както и не бе загубила наистина книжката, но Холи Грейс не се ядосваше, че търси внимание. Докато решаваха заедно, тя обви с ръка раменете на Уиона и се наведе да положи бузата си на посивелите руси къдрици на майка си, да вдъхне лекия аромат на шампоан и спрей за коса. В кухнята Ед Грейлок, от три години съпруг на Уиона, оправяше счупения тостер и пееше „Толкова си красива“ заедно с радиото. Гласът му заглъхваше на високите тонове, но набираше сила веднага щом Джо Кокър се връщаше отново в диапазона си. Холи Грейс почувства как сърцето ѝ се изпълва с любов към двамата — към големия Ед Грейлок, който най-накрая бе дал на Уиона щастието, което заслужаваше, и към красивата си разсеяна майка.

Часовникът удари седем. Холи Грейс се предаде на носталгията, която я преследваше цял ден, изправи се и целуна бързо Уиона по бузата.

— Ако Дали някога се появи, кажи му, че ще съм в гимназията. И не ме чакайте, вероятно ще закъснея.

Тя грабна чантичката си и се отправи към входната врата, като извика на Ед, че ще покани Дали на закуска сутринта.

Гимназията беше заключена през нощта, но тя тропна на вратата, докато пазачът не ѝ отвори. Токчетата ѝ изтракаха по бетонната рампа, която водеше към тъмния коридор, и познатите миризми я обгърнаха, а стъпките ѝ сякаш отмерваха ритъма на „У-В-А-Ж-Е-Н-И-Е“ на „Куин оф Соул“. Започна да си тананика песента тихо под нос, но преди да се усети, вече пееше „Върви си, Рене“, а когато зави към физкултурния салон, „Янг Раскълс“ изпълняваха „Много любов“ и отново беше 1966-а...

Холи Грейс беше казала едва три думи на Дали Бодин, откакто я беше взел за футболния мач с един „Кадилак Елдорадо“ в бургундско червено от 1964 година, който тя със сигурност знаеше, че не е негов. Имаше меки велурени седалки, автоматични прозорци и стереоуредба, от която звучеше „Много любов“. Искаше да го попита откъде е взел колата, но отказа да проговори първа.

Облегна се на мястото си, кръстоса крака и се опита да изглежда така, сякаш непрекъснато се движи с подобни коли, сякаш „Елдорадо“ бяха създадени, за да може тя да се вози в тях. Но ѝ беше трудно да се преструва, защото бе много нервна, и стомахът ѝ изкъркори, понеже всичко, което имаше за вечеря, беше половин консерва пилешка супа с фиде. Не че я беше грижа. Уинона не можеше да стотви нищо по-сложно на нелегалното котлонче в малката стаичка, която бяха наели от Агнес Клейтън в деня, когато напуснаха къщата на Били Ти.

На хоризонта пред тях на нощното небе блестеше светлина. Уайнет се гордееше не само с единствената гимназия в областта, но и със светлините на стадиона си. Всички от околните населени места идваха, за да гледат състезанията в петък, след като собствените им мачове бяха свършили. Тъй като днес беше завършването и „Уайнет Бронкос“ играеха за последен път в регионалния шампионат, зрителите бяха повече от обикновено. Дали паркира елдорадото на улицата, на няколко преки от стадиона.

Не каза нищо, докато вървяха по тротоара, но когато стигнаха до гимназията, пхна ръка в джоба на синия си блейзър, който изглеждаше нов, и извади пакет „Марлборо“.

— Искаш ли цигара?

— Не пуша. — В гласа ѝ прозвуча неодобрение, като на госпожица Чандлър, когато говореше за двойното отрицание. Искаше ѝ се да може отново да отговори, да каже нещо от рода на: „Да, Дали, с удоволствие. Защо не ми запалиш една?“.

Холи Грейс забеляза някои от приятелите си, които се отправяха към паркинга, и кимна на едно от момчетата, на което беше отказала среща тази вечер. Забеляза, че другите момичета носят нови поли или красиви дрехи, купени специално за случая, заедно с ниски обувки с квадратни токчета и с широки плетени панделки на пръстите. Тя беше облякла черната рипсена пола, която носеше на училище веднъж седмично, и карирана памучна блуза. Забеляза също, че всички други момчета са хванали момичетата си за ръка, но Дали бе заровил своите в джобовете на панталона си. Не за дълго, помисли си горчиво. До края на вечерта сигурно щеше да я е опипал цялата.

Присъединиха се към тълпата, която вървеше към стадиона. Защо се беше съгласила да излезе с него? Защо беше казала „да“, когато знаеше какво иска той от нея — момче с неговата репутация, което беше станало свидетел на всичко онова.

Стигнаха до масата, където местният клуб продаваше големи жълти хризантеми с малки златни футболни топки, висящи от кафяво-бели панделки. Дали се обърна към нея и я попита:

— Искаш ли цвете?

— Не, благодаря. — Ехото върна звука на гласа ѝ, далечен и високомерен.

Той спря толкова неочаквано, че момчето зад него се блъсна в гърба му.

— Мислиш, че не мога да си го позволя ли? — тросна се той под нос. — Мислиш, че нямам достатъчно пари да ти купя едно шибано цвете за три долара? — Измъкна износен кафяв портфейл, огънат във формата на хълбока му, и плесна една петдоларова банкнота. — Искам едно от тези — каза на госпожица Гуд, съветничката на клуба. — Задръжте рестото. — Той бутна хризантемата към Холи Грейс. Две жълти листенца паднаха върху маншета на блузата ѝ.

Нещо в нея се пречупи. Тя отблъсна цветето към него и му върна нападението с ядосан шепот:

— Защо не ми го закичиш? Затова го купи, нали? За да можеш да ме опипаш още сега, а не да чакаш чак до танците!

Тя спря, ужасена от избухването си, и заби ноктите на свободната си ръка в дланта си. Осъзна, че мълчаливо се моли той да разбере как се чувства и да я погледне с онзи разтапящ поглед, който беше виждала да хвърля на другите момичета, и да ѝ каже, че съжалява и че не я е извел само заради секса. Да ѝ каже, че я харесва толкова, колкото и тя него, и че не я вини за това, което бе видял да прави Били Ти.

— Не съм длъжен да слушам тези глупости! — Той изби цветето от ръката ѝ, обърна гръб на стадиона и гневно се отдалечи по улицата.

Ходи Грейс погледна към цветето, паднало върху чакъла, панделките се въргаляха в прахта. Докато клякаше да го вдигне, край нея мина Джоуни Брадлоу в бонбонен пуловер и тъмнокафяви равни обувки. Джоуни на практика се беше предлагала на Дали през целия първи месец от започването на учебната година. Холи Грейс я бе чувала през смях да казва за него в тоалетните: „Знам, че се размотава с неподходящи типове, но о, боже, толкова е разкошен. Изпуснах си химикалката по испански, а той я вдигна и си помислих, о, боже, ще умра!“.

Нещастieto се концентрира като твърда, стегната буца в нея, докато стоеше сама, стиснала окаляната хризантема в ръка, а хората се бутаха край нея към стадиона. Някои от съучениците ѝ я поздравиха и тя им се усмихна широко и весело помахаше с ръка, сякаш кавалерът ѝ просто беше отишъл до тоалетната и тя го чакаше да се върне всеки момент. Старата ѝ пола висеше като оловна завеса около хълбоците ѝ и макар да знаеше, че е най-красивото момиче в гимназията, това не я караше да се чувства по-добре. Каква полза имаше да си красива, когато нямаш хубави дрехи и всеки в града знае, че майка ти е седяла на дървената пейка в социалните грижи през целия следобед.

Знаеше, че не може да остане да стои там с глупава усмивка на лицето, но не можеше да отиде на скамейките, не и сама, не и тази вечер. Не можеше и да се върне към пансиона на Агнес Клейтън, докато всички не се настаняха. Плъзна се предпазливо покрай сградата и после се мушна вътре през вратата до железарията.

Физкултурният салон беше пуст. Оградената лампа на тавана хвърляше ивичеста светлина през балдахина от кафяво-бели хартиени ленти, висящи безжизнено от гредите, в очакване да започнат танците. Холи Грейс пристъпи навътре. Въпреки украсите миризмата беше същата както обикновено — десетилетия упражнения и баскетболни мачове, прах, стари маратонки. Обичаше часовете по физическо. Беше една от най-добрите спортистки в училище, първата, която бе избрана в отбора. Обичаше гимнастиката. Там всички се обличаха еднакво.

Някакъв войнствен глас я стресна.

— Искаш да те закарам у дома, това ли е?

Тя се извърна и видя Дали, облегнат на рамката на вратата. Дългите му ръце висяха сковано край тялото, лицето му беше намръщено. Забеляза, че панталонът му е твърде къс и че се виждат инч-два от тъмните му чорапи. Това я накара да се почувства малко по-добре.

— Ти искаш ли? — попита на свой ред.

Той премести тежестта си.

— А ти искаш ли да го направя?

— Не знам. Може би. Май да.

— Ако искаш да те закарам у дома, просто ми кажи.

Тя се загледа надолу в ръцете си, където мръсната панделка на хризантемата се бе увила около пръстите ѝ.

— Защо ме покани да дойда с теб?

Той не отговори и тя повдигна глава, за да го изгледа.

Дали сви рамене.

— Да, добре — рече Холи Грейс бързо. — Закарай ме вкъщи.

— Защо се съгласи да дойдеш с мен?

Тя сви рамене.

Дали погледна надолу към върховете на обувките си. След миг каза толкова тихо, че Холи Грейс едва го чу.

— Съжалявам за онзи ден.

— Какво имаш предвид?

— С Ханк и Ричи.

— О!

— Знам, че онези неща за теб и момчетата не са верни.

— Не, не са.

— Знам. Ядосах ти се.

В нея пламна слаба надежда.

— Няма нищо.

— Не е така. Не трябваше да казвам това, което казах. Не трябваше да докосвам крака ти така. Но ти просто ме вбеси.

— Нямах намерение... да те вбесявам. Можеш да си доста страшен.

Вдигна глава и за първи път тази вечер изглеждаше доволен.

— Мога ли?

Тя не се сдържа и се усмихна.

— Няма нужда да се гордееш толкова със себе си. Не си чак толкова страшен.

Той също се усмихна и лицето му стана толкова красиво, че устата ѝ пресъхна.

Гледаха се известно време и после тя си спомни за Били Ти и за това, което Дали беше видял, за това, какво явно очакваше от нея. Краткото ѝ щастие изчезна. Тръгна към първия ред и седна.

— Знам какво си мислиш, но не е вярно. Аз... аз не можех да се противя на това, което Били Ти правеше с мен.

Той я погледна, сякаш ѝ бяха пораснали рога.

— Знам. Да не смяташ, че наистина си мисля, че ти е харесвало?

Думите ѝ се изляха като водопад.

— Но за теб изглеждаше толкова лесно да го накараш да спре. Каза няколко думи на мама и всичко приключи. За мен не беше лесно. Бях уплашена. Той ме нараняваше и се страхувах, че ще нарани и нея, преди да я отпрати. Каза, че никой няма да ми повярва, ако го издам, че мама ще ме мрази.

Дали се приближи и седна до нея. Тя забеляза, че кожата на върха на обувките му е ожулена и че се е опитал да прикрие драскотините. Зачуди се дали и той мрази, че е беден, колкото и тя, дали бедността го караше да се чувства също толкова безпомощен.

Дали прочисти гърлото си.

— Защо каза това за цветето? За опипването. Смяташ, че съм такъв, защото ти говорих по този начин тогава с Ханк и Ричи?

— Не точно.

— Тогава защо?

— Сметнах, че може би... че след като ме видя с Били Ти, може би очакваш от мен да... нали, да... правя секс с теб тази вечер.

Дали вдигна глава и я погледна възмутено.

— Тогава защо се согласи да излезеш с мен? Ако си мислила, че това е всичко, което искам от теб, защо, по дяволите, се согласи?

— Предполагам, че дълбоко в себе си съм се надявала да греша.

Дали се изправи и я загледа.

— Така ли? Е, със сигурност грешиш. Адски права си, че грешиш! Не знам какво не е наред с теб. Ти си най-красивото момиче в гимназията. И си умна. Не знаеш ли, че те харесах още през първия час по английски?

— Как да го разбера, щом всеки път когато ме погледнеш, се мръщиш?

Той не може да срещне погледа ѝ.

— Просто трябваше да го разбереш, това е.

Не казаха нищо повече. Напуснаха сградата и тръгнаха към паркинга на стадиона. Откъм седалките се разнесоха викове и по високоговорителите обявиха:

— Първи даун. Уайнет.

Дали хвана ръката ѝ и я пхна заедно със своята в джоба на якето си.

— Сърдиш ли се, че закъснях?

Холи Грейс се извърна към вратата на салона. За частица от секундата се почувства дезориентирана, докато гледаше към двайсет и седем годишния Дали, облегнат на касата. Изглеждаше по-голям, по-солиден, много по-красив от навъсеното седемнайсетгодишно момче, в което се беше влюбила. Бързо се окопити.

— Разбира се, че се сърдя. Всъщност току-що казах на Боби Фритчи, че тази вечер ще изляза с него, вместо да те чакам. — Тя измъкна чантичката изпод мишницата си и я залюля на пръсти. — Откри ли нещо за малката англичанка?

— Никой не я е виждал. Не мисля, че още е в Уайнет. Госпожица Сибил ѝ е дала парите, които ѝ оставих, така че би трябвало вече да лети за Лондон.

Холи Грейс виждаше, че въпреки това е разтревожен.

— Мисля, че те е грижа повече, отколкото си признаваш. Макар, честно казано, да не разбирам защо, като изключим факта колко

поразително красива е.

— Различна е, това е. Едно ще ти кажа. Никога през целия си живот не съм бил с жена, толкова по-различна от мен. Противоположностите може и да се привличат в началото, но не се погаждат много добре.

Холи Грейс го погледна, а в очите ѝ проблесна мимолетна тъга.

— Понякога хората, които са еднакви, също не успяват.

Той тръгна към нея, като се движеше по бавния, сексапилен начин, който някога я разтапяше. Придърпа я в прегръдките си за танц, като тананикаше „Загубила си тази любов“ в ухото ѝ. Дори с импровизирана музика телата им се движеха идеално заедно, сякаш бяха танцували милиони години.

— По дяволите, висока си с тези обувки — оплака се той.

— Малко те изнервя, нали? Така не можеш да ме гледаш отвисоко.

— Ако Боби влезе и те види да се разхождаш на високи токчета по новия му под, ще се оправяш сама.

— Все още не мога да мисля за Боби Фритчи като за баскетболния треньор на Уайнет. Помня как висях на вратата, докато вие двамата изтърпяхахте сутрешното си задържане.

— Ти си лъжкиня, Холи Грейс Бодин. Никога не са ми налагали сутрешно задържане. Вместо това поемах удари.

— И това ти се случи, много добре знаеш. Госпожица Сибил така се развихряше всеки път когато учителите те удряха, че те се умориха да се разправят с нея.

— Помни го по твоя си начин, а аз ще го помня по моя. — Дали положи бузата си върху нейната. — Като те видях тук, се сетих за танците от завършването. Не мисля, че някога съм се потил повече през живота си. През цялото време, докато танцувахме, трябваше да се отдръпвам заради ефекта, който имаше върху мен. Всичко, за което можех да мисля, беше как да се усамотим в онова елдорадо, което бях наел, само дето знаех, че няма да мога да те докосна заради онова, за което си говорихме. Най-нещастната нощ в живота ми.

— Доколкото си спомням, твоите нещастни нощи не продължиха твърде дълго. Трябва да съм била най-лесното момиче в областта. По дяволите, не можех да мисля за нищо друго, освен за секс с теб. Имах

нужда да отмия усещането за Били Ти от себе си толкова силно, че бях готова и в ада да ида за това...

Холи Грейс лежеше по гръб в тясното легло в бедната стая на Дали, стиснала здраво очи. Той стенеше и се притискаше към тялото ѝ. Усещаше грубия деним на джинсите му по голите си крака. Бикините ѝ бяха захвърлени на балатума до леглото заедно с обувките, но иначе беше облечена — бялата ѝ блуза беше разкопчана до кръста, сутиенът ѝ — отместен нагоре, а вълнената пола благоприлично покриваше ръката на Дали, която изследваше областта между краката ѝ.

— Моля те... — прошепна тя.

Изви се към дланта му. Дишането му звучеше тежко и накъсано в ухото ѝ, хълбоците му се движеха ритмично до бедрото ѝ. Не мислеше, че може да издържи още дълго. През последните два месеца срещите и ласките им ставаха все по-горещи, докато вече не можеха да мислят за нищо друго. И все пак се сдържаха. Холи Грейс, защото не искаше той да си помисли, че е лесна, а Дали, защото не искаше тя да си мисли, че е като Били Ти.

Неочаквано тя сви ръката си в юмрук и го удари по рамото. Дали се отдръпна, устните му бяха влажни и подпухнали от целувките им.

— Защо го направи?

— Защото повече не мога да понасям това! — възкликна тя. — Искам да го направим! Знам, че не е правилно. Знам, че не трябва да ти позволявам, но просто не мога да търпя повече. Имам чувството, че горя. — Тя се опита да го накара да разбере. — Всички тези месеци, през които Били Ти ме принуждаваше да го правим. Всички тези месеци, през които ме нараняваше. Нямам ли право поне веднъж и аз да го искам?

Дали я гледа дълго време, за да се увери, че е сериозна.

— Не искам да си мислиш, че... Обичам те, Холи Грейс. Обичам те повече, отколкото съм обичал някого през целия си живот. И пак ще те обичам, дори да кажеш „не“.

Тя се надигна, издърпа блузата си и смъкна презрамките на сутиена по раменете си.

— Уморих се да казвам „не“.

Макар че се бяха докосвали навсякъде, по правило оставаха с дрехите си, така че това беше първият път, когато я виждаше гола от кръста нагоре. Дали я погледна с изумление, после се протегна и прокара нежно пръст по гърдите ѝ.

— Толкова си хубава, скъпа — каза задавено.

През нея премина вълна от почуда заради емоциите, прозиращи в изражението му, и тя откри, че иска да даде всичко на това момче, което я даряваше с толкова много нежност. Наведе се напред, пхна палците си под ластиците на чорапите и ги събу. После разкопча полата си и повдигна бедра, за да я плъзне надолу. Той смъкна тениската си и джинсите, после събу слипа.

Холи Грейс изпиваше с очи красотата на стегнатото му младо тяло, докато лежеше до нея и нежно прокарваше пръсти през косата ѝ. Вдигна глава от смачканата възглавница, за да го целуне, и плъзна езика си в устата му. Той изстена и го прие. Целувката им стана погореща, дългите им крака се усукаха, а русите им коси се овлажниха от пот.

— Не искам да забременееш — прошепна той в устата ѝ. — Аз само... ще внимавам.

Но разбира се, не го направи и това беше най-хубавото нещо, което Холи Грейс беше изпитвала. Тя изпусна нисък гърлен стон, когато свърши, Дали я последва бързо, потрепвайки в ръцете ѝ, сякаш беше прострелян с куршум. Всичко продължи не повече от минута.

Следващите пъти използваха презервативи, но тя вече беше забременяла, а той отказа да намери пари за аборт.

— Абортът е грях, когато двама души се обичат — изкрещя ѝ. А после гласът му омекна. — Знам, че планирахме да изчакаме, докато не завърши университета, но ще се оженим още сега. С изключение на Скийт ти си единственото хубаво нещо в живота ми.

— Не мога да имам бебе сега — изплака тя. — Аз съм на седемнайсет! Искam да отида в Сан Антонио и да си намеря работа. Искam да постигна нещо. Да родя сега, значи да проваля целия си живот.

— Как можеш да говориш така? Не ме ли обичаш, Холи Грейс?

— Разбира се, че те обичам. Но любовта невинаги е достатъчна.

Когато видя агонията в очите му, тя бе завладяна от познатата безпомощност, която не я напусна дори по време на бракосъчетаването

им в кабинета на пастор Лиъри.

Дали спря да си тананика и се закова на линията за три точки.

— Наистина ли каза на Боби Фритчи, че ще излезеш с него днес?

Холи Грейс продължи да пее няколко такта без него.

— Не точно. Но си го помислих. Толкова се ядосвам, когато закъсняваш.

Дали я пусна и я изгледа продължително.

— Ако наистина искаш развод, знаеш, че ще се съглася.

— Знам. — Тя тръгна към седалките и седна, протягайки краката си напред, и направи малка дракотина по новия под на тренер Фритчи с токчетата си. — Но тъй като нямам планове да се омъжвам повторно, ще съм доволна, ако положението си остане каквото е.

Дали се усмихна и мина през центъра на игрището, за да седне на седалката до нея.

— Надявам се, че в Ню Йорк нещата ще се получат при теб, скъпа. Наистина. Знаеш, че искам да те видя щастлива повече от всичко на света.

— Знам, че искаш. Същото важи и за мен.

Холи Грейс започна да говори за Уиона и Ед, за госпожица Сибил и за всички неща, които обикновено обсъждаха, когато бяха заедно в Уайнет. Той я слушаше с половин ухо. Припомняше си двамата тийнейджъри с бурно минало, с бебе и без никакви пари. Сега осъзнаваше, че тогава не са имали шанс, но се бяха обичали и се бяха борили здраво...

Скийт си намери работа на строеж в Остин, за да им помага, доколкото може, но не членуваше в никой синдикат, затова не му плащаха добре. Дали ремонтираше покриви, когато не учеше или не се опитваше да изкара допълнително пари на голф игрището. А трябваше да пращат пари и на Уиона и никога нямаха достатъчно.

Дали беше живял в бедност толкова дълго, че това не го тревожеше особено, но за Холи Грейс беше различно. В очите ѝ имаше безпомощност и паника и това нейно изражение смразяваше кръвта му. Караше го да се чувства така, сякаш я съсипва, и затова спореше —

горчиви битки, в които я обвиняваше, че сама не полага усилия. Заявяваше, че не поддържа къщата достатъчно чиста или че е твърде мързелива да му сготви нещо вкусно. Тя му отвърщаше с обвинения, че не осигурява достатъчно пари за семейството, и настояваше да спре да играе голф, а вместо това да учи за инженер.

— Не искам да ставам инженер — отвърна той по време на една особено свирепа кавга. Тресна учебниците си върху издрасканата повърхност на кухненската маса и добави: — Искам да уча литература и да играя голф!

Тя го замери с кухненската кърпа.

— Щом толкова много искаш да играеш голф, защо прахосваш пари, за да учиш литература?

Той ѝ върна кърпата.

— Никой в семейството ми никога не е учил в колеж! Аз съм първият.

Дани се разплака при гневния звук от гласа на баща си. Дали го взе, зарови лицето си в русите му къдри и отказа да погледне Холи Грейс. Как можеше да ѝ обясни, че трябва да докаже нещо, когато и той самият не знаеше какво е то?

Колкото и еднакви да бяха в някои отношения, двамата искаха различни неща от живота. Битките им започнаха да стават по-свирепи и накрая двамата атакуваха най-уязвимите си места, и се чувстваха зле, задето се нараняват. Скийт смяташе, че се карат, защото и двамата са толкова млади, че на практика се отглеждат един друг заедно с Дани. Беше вярно.

— Ще ми се да не се разхождаш наоколо с това навъсено изражение през цялото време — каза един ден Холи Грейс, докато мацваше крем по пъпчиците, които от време на време още избиваха по брадичката на Дали. — Не разбираш ли, че първата стъпка към възмъжаването е да спреш да се преструваш на мъж?

— Какво знаеш ти за възмъжаването? — отвърна ѝ той, като я грабна през кръста и я придърпа в скута си.

Любиха се, но след няколко часа той отново я хокаше, че не ходи изправена.

— Вървиш с превити рамене само защото си мислиш, че гърдите ти са твърде големи.

— Не е така! — разгорещено възрази Холи Грейс.

— Така е и ти го знаеш. — Той повдигна брадичката ѝ, за да го погледне в очите. — Скъпа, кога ще спреш да се самообвиняваш за това, което Били Ти ти причини?

В края на краищата думите на Дали оказаха въздействие върху Холи Грейс и тя се откопчи от миналото си.

За жалост, не всичките им конфронтации свършваха толкова добре.

— Имаш проблем с отношението си — обвини я Дали в края на няколкодневен спор за пари. — Никога нищо не е достатъчно добро за теб.

— Искам да съм някой! — възрази му тя. — Аз съм заточена тук с бебето, докато ти ходиш в колеж.

— Веднага щом завърша, можеш да отидеш и ти. Говорили сме за това стотици пъти.

— Дотогава ще е твърде късно. Половината ми живот ще е минал.

Бракът им беше доста бурен, а после Дани умря.

Вината на Дали за смъртта на сина им беше като скоротечен рак. Веднага напуснаха къщата, където това се беше случило, но нощ след нощ той сънуваше капака на резервоара. В сънищата си виждаше счупената панта и се извърщаше, за да отиде в стария дървен гараж, където държеше инструментите си, за да я поправи. Но така и не стигаше до него. Вместо това се озоваваше в Уайнет или в покрайнините на Хюстън, където бе отраснал. Знаеше, че трябва да се върне до резервоара и да оправи капака, но нещо все го спираше.

Събуждаше се, потънал в пот, с усукани чаршафи. Понякога Холи Грейс вече беше будна, раменете ѝ се тресяха, а лицето ѝ бе заровено във възглавницата, за да заглуши плача ѝ. За всичкото време, през което я беше познавал, нищо не бе успяло да я разплаче. Нито когато Били Ти я удряше, нито когато бе уплашена, защото бяха само деца и нямаха пари, нито на погребението на Дани, когато стоеше сякаш издялана от камък, докато той самият плачеше като малко бебе. Но сега тя плачеше и това бе най-ужасният звук, който Дали бе чувал.

Вината му беше като болест, която го разяждаше. Всеки път когато затвореше очи, виждаше Дани да тича към него на неуверените си крачка, едната презрамка на дънковия гащеризон бе паднала през рамото му, а русите му къдрици блестяха на слънцето. Виждаше

сините му очи, широко отворени в почуда, и дългите мигли, които полягаха на бузите му, когато спеше. Чуваше писъците и смеха на Дани, спомняше си начина, по който смучеше пръста си, когато бе уморен. Виждаше Дани в ума си и после чуваше Холи Грейс да плаче, и докато раменете ѝ се тресяха безпомощно, вината му се увеличаваше и му се искаше да бе умрял заедно със сина си.

Най-накрая тя заяви, че го напуска, че все още го обича, но е получила работа в търговския екип на компания за спортни стоки и на другата сутрин заминава за Форт Уърт. И тази нощ звукът на приглушения ѝ плач отново го събуди. Полежа за момент с отворени очи и после я издърпа от възглавницата и я удари през лицето. Зашлеви я пак и пак. После си нахлузи панталона и избяга от къщата, така че идните години Холи Грейс Бодин да си спомня, че има за съпруг негодник, който я удря, а не някакво глупаво хлапе, което я е карало да плаче, защото е убило бебето ѝ.

След като тя си тръгна, месеци наред той така силно се напиваше, че не можеше да играе голф, макар да се предполагаше, че трябва да се подготвя за квалификациите за професионалисти. Накрая Скийт се обади на Холи Грейс и тя дойде да го види.

— За първи път от дълго време съм щастлива — каза му тя. — Защо и ти не можеш да си щастлив?

Отне им години, за да се научат да се обичат по нов начин. Първоначално се връщаха обратно в леглото само за да открият, че отново подхващат старите спорове. От време на време се опитваха да живеят заедно за няколко месеца, но искаха различни неща от живота и не се получаваха. Първия път, когато я видя с друг мъж, на Дали му се прииска да го убие. Но понеже самият той бе хвърлил око на една сладка дребна секретарка, сдържа юмруците си.

През годините бяха говорили за развод, но никой от тях не предприе нищо по въпроса. За Дали Скийт беше най-добрият приятел на света. А Холи Грейс обичаше Уинона с цялото си сърце. Но те двамата — Холи Грейс и Дали — бяха истинското си семейство, а хората с тежко детство като тях не се отказваха лесно от семейството.

Сградата представляваше нисък бял квадрат от бетон, с четири прашни коли, паркирани отстрани до контейнер за боклук. Зад него имаше заключена с катинар барака, а на петдесетина метра зад нея беше тънкият метален прът на радиоантената, към която Франческа вървеше от почти два часа. Докато Звярът се отправяше да изследва околността, тя уморено изкачи двете стъпала, водещи към водната врата. Стъклената ѝ повърхност беше помътняла от прах и отпечатыци от безброй пръсти. По-голямата част от лявата страна на вратата беше покрита с лепенки, рекламиращи „Търговската камара на Сълфър Сити“, „Юнайтед Уей“ и различни излъчвателни асоциации. Центърът беше зает от златните букви KDSC. Долната част на С-то липсваше, така че всъщност можеше и да е G, но Франческа знаеше, че не е, защото беше видяла С-то на пощенската кутия в началото на алеята.

Макар че можеше да се огледа във вратата, за да проучи външния си вид, тя не си направи труда. Вместо това потърка чело с опакото на дланта си, избута влажните кичури коса, които се бяха залепили за него, и изтупа джинсите си, доколкото можеше. Нямаше какво да направи за кървавите драскотини по ръката си, така че ги пренебрегна. Еуфорията ѝ бе отшумяла, останало бе единствено изтощението и едно ужасно предчувствие.

Бутна вратата и се озова в нещо като приемна, претъпкана с шест разхвърляни бюра, почти толкова часовници, многобройни информационни табла, календари и плакати, закрепени към стените с жълт скоч. От лявата ѝ страна се мъдреше модерен диван на кафяво-жълти ивици с изтърбушена централна част. В стаята имаше само един голям прозорец, който гледаше към студио. В него мъж със слушалки седеше пред микрофон. Гласът му се разнасяше в офиса през високоговорители, но звукът беше намален.

Закръглена червенокоса жена, приличаща на катерица, погледна към Франческа от единственото заето бюро в помещението.

— Мога ли да ви помогна?

Франческа прочисти гърло, погледът ѝ се отмести от полюшващите се златни кръстове, висящи от ушите на жената към полиестерната блуза, и после към черния телефон до ръката ѝ. Едно позвъняване до Уайнет и проблемът ѝ щеше да бъде решен. Щеше да има храна, дрехи и покрив над главата. Но идеята да изтича при Дали за помощ бе изгубила привлекателността си. Въпреки изтощението и страха, нещо в нея завинаги се бе променило на онзи пуст пращен път. Беше ѝ писнало да е просто красиво украшение, което всеки порив на вятъра може да отнесе. За добро или лошо, щеше да поеме контрол над живота си.

— Мога ли да разговарям с шефа ви? — попита тя катерицата.

Говореше предпазливо, опитваше се да звучи компетентно и професионално, а не като човек с мръсно лице и прашни сандали, който няма пукната пара.

Комбинацията от размъкнатия ѝ външен вид и класния ѝ британски акцент очевидно заинтригува жената.

— Аз съм Кейти Каткарт, секретарката. Бихте ли ми казали за какво става въпрос?

Можеше ли секретарката да ѝ помогне? Франческа нямаше представа, но реши, че е по-добре да си има работа с мъжа на върха. Тя запази приятелски, но твърд тон.

— Всъщност е лично.

Жената се поколеба, после се изправи и тръгна към кабинета зад нея. Появи се миг по-късно.

— Стига да не отнеме твърде дълго време, мис Паджет ще ви приеме. Тя е мениджърът на станцията.

Нервността на Франческа се изстреля до космоса. Защо мениджърът на станцията трябваше да е жена? С мъж поне би имала половин шанс. После обаче си напомни, че това е възможност за ново начало — една нова Франческа, която не се опитва да се плъзга през живота, като използва старите трикове на бившето си Аз. Изпъна рамене и влезе в кабинета на мениджъра.

Златна на цвят табелка върху бюрото обявяваше присъствието на КЛЕЪР ПАДЖЕТ, елегантно име за една неелегантна жена. Беше в началото на четиридесетте си години и имаше мъжко лице с квадратна челюст, смекчено донякъде от останките на малко червило. Посивяващата ѝ кестенява коса беше със средна дължина и лоша

подстрижка, и макар че не изглеждаше особено поддържана, все пак беше чиста. Държеше цигарата си като мъж, пъхната между показалеца и средния пръст на дясната си ръка, и когато я повдигна до устата си, не толкова вдиша дима, колкото го погълна.

— Какво има? — попита грубо Клеър.

Говореше като професионален говорител, с богат и звучен глас, но без най-малка следа от приветливост. Откъм бюрото долетя слабият глас на мъжа в студиото, който четеше местните новини.

Макар че не беше поканена, Франческа се настани в единствения стол с облегалка в стаята, като реши на секундата, че Клеър Паджет не изглеждаше като човек, който би уважавал някой лесен противник. После се представи.

— Съжалявам, че идвам без уговорка, но искам да попитам за възможност за работа. — Гласът ѝ звучеше нерешителен, вместо твърд. Какво се беше случило с цялата арогантност, която носеше със себе си като облак от парфюм?

След кратък оглед на външния ѝ вид Клеър Паджет насочи обратно вниманието си към книгата пред себе си.

— Няма работа.

Франческа не беше и очаквала друго, но все пак се чувстваше така, сякаш ѝ бяха изкарали въздуха. Помисли си за прашния път, който се извиваше към тънкия тексаски хоризонт. Езикът ѝ беше сух и отеكل.

— Абсолютно сигурна ли сте? Готова съм да работя всичко.

Паджет засмука още дим и потупа с химикалката по най-горния лист хартия.

— Какъв опит имате?

Франческа започна да мисли трескаво.

— Била съм актриса. Имам много опит в външната мода.

— Това не ви квалифицира за работа в радиостанция. Дори и долнопробна като тази. — Клеър Паджет почука с химикалката си малко по-силно.

Франческа си пое дълбоко въздух и се приготви да скочи в твърде дълбока вода за човек, неумеещ да плува.

— Така е, госпожице Паджет, нямам никакъв опит в радиото. Но мога да работя здраво и имам желание да се уча. — Да работи здраво? Не беше работила никога през живота си.

Във всеки случай Клеър не беше впечатлена. Тя вдигна поглед и огледа Франческа с открита враждебност.

— Бях изритана от телевизията в Чикаго заради такава като теб — сладка малка мажоретка, която не знаеше да брой до три. — Шефката се облегна в стола си, присвила разочаровано очи. — Наричаме жените като теб Туинки — малки пухкави топки, които не знаят абсолютно нищо за радиопредаванията, но си мислят, че е много вълнуващо да правят кариера в радиото.

Шест месеца по-рано Франческа би изхвърчала оскърбена от кабинета, но сега стисна здраво ръце в скута си и повдигна брадичка малко по-високо.

— Готова съм да върша всичко, госпожице Паджет — да вдигам телефона, да изпълнявам поръчки... — Тя не можеше да обясни на тази жена, че не я привличаше кариерата в радиото. Ако в тази сграда се помещаваше фабрика за естествен тор, пак щеше да иска работа.

— Единствената работа, която мога да предложа, е като чистачка и момче за всичко.

— Приемам! — Мили боже, чистачка.

— Не смятам, че си подходяща за нея.

Франческа пренебрегна сарказма в гласа ѝ.

— О, напротив, подходяща съм. Аз съм чудесна чистачка.

Отново привлече вниманието на Клеър Паджет, но този път жената изглеждаше развеселена.

— Всъщност исках някоя мексиканка. Имаш ли американско гражданство?

Франческа поклати глава.

— А зелена карта?

Тя отново поклати глава. Нямаше и смътна представа какво е „зелена карта“, но беше абсолютно сигурна, че няма, и отказваше да започне новия си живот с лъжа. Може би откровеността щеше да впечатли Клеър.

— Нямам дори паспорт. Откраднаха ми го на пътя преди няколко часа.

— Колко жалко. — Клеър Паджет не направи и минимално усилие да скрие колко се наслаждава на ситуацията. Напомняше на Франческа за котка с безпомощно птиче в устата. Очевидно, въпреки окаяния си вид, тя щеше да плаща за всички унижения, които Паджет е

претърпяла през годините благодарение на красивите жени. — В такъв случай ще те назнача за шейсет и пет долара седмично. Ще почиваш всяка втора събота. През останалото време ще работиш тук от изгрев до залез-слънце, докато излъчваме. Ще ти плащаме в брой. Всеки ден тук пристигат стотици мексиканци, така че още първия път, в който се издъниш, изхвърчаш.

Надниците на тази жена бяха робски. Това беше работа за нелегални чужденци, които нямаха избор.

— Добре — каза Франческа, защото нямаше избор.

Клеър Паджет се усмихна мрачно и я поведе към секретарката.

— Прясно месо, Кейти. Дай й парцал и й покажи тоалетната.

Клеър изчезна, а Кейти погледна Франческа със съжаление.

— Никой не я е чистил от седмици. Доста е зле.

Франческа преглътна.

— Няма проблем.

Разбира се, проблем имаше. Тя застана пред килера към малката кухня в станцията и се загледа в рафта, отрупан с почистващи препарати, за никой от които нямаше и най-малка представа за какво служи. Знаеше да играе бакара и познаваше шеф готвачите на най-известните световни ресторанти, но нямаше и най-бегла идея как да изчисти една тоалетна. Прочете етикетите възможно най-бързо и половин час по-късно Клеър Паджет я откри на колене да изсипва син почистващ препарат на прах върху чинията на зловещо изцапаната тоалетна.

— Като търкаш пода, не забравяй и ъглите, Франческа. Мразя небрежната работа.

Франческа стисна зъби и кимна. Стомахът ѝ се бунтуваше, докато се подготвяше да атакува мръсотията по чинията. Мислите ѝ неволно се върнаха към Хеда, старата ѝ икономка. Хеда с навитите чорапи и болния гръб, която прекарваше живота си на колене, за да чисти след Клоуи и Франческа.

Клеър си дръпна от цигарата и после я хвърли нарочно до крака ѝ.

— По-добре се разбързай, маце. Приготвяме се да затваряме за днес.

Франческа чу злобното подхилкване, когато жената се отдалечи.

Малко по-късно говорителят, който беше в ефир, когато Франческа пристигна, мушна глава в тоалетната и каза, че ще заключа. Сърцето ѝ подскочи. Нямаше къде да отиде, нямаше къде да спи.

— Всички ли си тръгнаха?

Той кимна и я огледа, и очевидно хареса видяното.

— Трябва ли ти превоз до града?

Франческа се изправи и отметна косата от очите си, опитвайки се да изглежда естествено.

— Не. Ще ме вземат. — Наклони глава към мръсотията, а решението ѝ да не започва новия си живот с лъжи се изпари. — Господица Паджет ми нареди да свърша с това, преди да си тръгна. Каза, че аз мога да заключа. — Твърде безцеремонно ли звучеше? Какво щеше да прави, ако той не се съгласеше?

— Както решиш. — Той ѝ се усмихна приятелски.

Франческа въздъхна с облекчение, когато чу предната врата да се затваря няколко минути по-късно.

Франческа прекара нощта на дивана заедно със Звяра, свит до корема ѝ. И двете бяха хапнали сандвичи, които тя направи от стария хляб и фъстъченото масло, които откри в кухнята. Беше изтощена до мозъка на костите си, но не можеше да заспи. Вместо това лежеше с отворени очи, козината на Звяра се разделяше между пръстите ѝ, и мислеше за това, колко много препятствия имаше пред себе си.

На следващата сутрин се събуди преди пет и веднага повърна в тоалетната, която бе изчистила с толкова болезнени усилия предната вечер. През останалата част от деня се опитваше да си внуши, че това е само реакция на фъстъченото масло.

— Франческа! По дяволите, къде е тя? — Клеър излетя от кабинета си, докато Франческа забързано излезе от нюзрума, където тъкмо бе предала пакет следобедни вестници.

— Тук съм, Клеър — каза уморено. — Какъв е проблемът?

Бяха изминали шест седмици от началото на работата ѝ за KDSC и отношенията ѝ с шефката на станцията не се бяха подобрили. Според слуховете, които бе дочула от членовете на малкия състав, радиокариерата на Клеър бе започнала по време, когато в тази сфера се

допускали малко жени. Мениджърите я наемали заради интелигентността и агресивността ѝ, а после я уволнявали по същата причина. Най-накрая се бе прехвърлила в телевизията, където бе водила горчиви битки за правото си да прави сериозни репортажи вместо леките истории, които се смятаха подходящи за жените.

По ирония на съдбата стана жертва на равнопоставеността между половете. В началото на 70-те години, когато работодателите бяха принуждавани да наемат жени, те избягваха калените в битки ветерани като Клеър, с нейния остър език и циничен поглед, и предпочитаха по-нови, свежи лица, идващи направо от колежанските кампуси. Красиви, отстъпчиви момичета с дипломи в масовите комуникации. Жените като Клеър трябваше да се задоволят с останките — длъжности, за които бяха свръхквалифицирани, като да управляват затънтени радиостанции. В резултат на това те пушеха твърде много, насъбираха в себе си горчивина и стъжняваха живота на всяка жена, за която подозираха, че разчита единствено на красивото си лице.

— Току-що ми звънна оня глупак от банката в Сълфър Сити — извика тя на Франческа. — Иска коледната реклама още днес вместо утре. — Клеър посочи към кутия с камбановидни украси за дърво с името на радиостанцията, отпечатано от едната страна, и името на банката от другата. — Отивай там веднага и гледай да не ти отнеме целия ден, както предния път.

Франческа се въздържа да изтъкне, че и предния път нямаше да ѝ отнеме толкова време, ако другите служители на станцията не ѝ бяха възложили допълнителни задачи — като се започнеше от доставянето на закъснели сметки за ефирно време до слагането на нова водна помпа в очукания додж на радиото. Смъкна от закачалката черното непромокаемо яке, което беше купила за пет долара, и после грабна ключовете за доджа от купата до прозореца на студиото, където Тони Марч, следобедният диджей, представяше плоча. Макар да не беше в KDSC от отдавна, всички знаеха, че скоро ще напусне. Имаше хубав глас и приятно излъчване. За говорители като Тони мизерна радиостанция като KDSC беше просто стъпало към по-добри възможности. Франческа вече бе установила, че единствените, които се задържаха за дълго, бяха хората като нея, които нямаха друг избор.

Колата запали само след три опита, което беше почти рекорд. Даде на заден и излезе от паркинга. Погледна в огледалото и видя

бледа кожа, тъмна коса, хваната на врата с гумено ластиче, и зачервен нос от последната серия настинки. Якето ѝ беше твърде голямо и нямаше нито пари, нито енергия да подобри външния си вид. Поне не се налагаше да отблъсква интереса на колегите си.

През изминалите шест седмици имаше някои успехи, но и много катастрофи. Една от най-лошите се случи точно преди Деня на благодарността, когато Клеър откри, че спи на дивана, и ѝ крещя пред всички, докато бузите на Франческа не пламнаха от унижение. Сега тя и Звярът живееха в стая с кухня над един гараж в Сълфър Сити. Беше проветриво и лошо обзаведено място, с двойно легло на буци, но наемът бе нисък и тя можеше да го плаща седмично, така че се опитваше да изпитва благодарност за всеки грозен сантиметър от него. Беше спечелила и правото да използва служебната кола, макар че Клеър я караше да плаща за бензина, дори когато я вземаше друг. Водеше изтощително, първично съществуване, без възможност за осигуряване на финансови запаси, без възможност за задоволяване на лични потребности и без абсолютно никаква възможност за нежелана бременност.

Стисна здраво волана. Като оцеляваше почти без никакви разходи, тя бе успяла да спести сто и петдесетте долара, които клиниката за аборти в Сан Антонио изискваше, за да се отърве от бебето на Дали Бодин. Отказа да си позволи да мисли за последствията от решението си, просто беше твърде бедна и твърде отчаяна, за да обмисля моралната страна на въпроса. След часа при лекаря в събота щеше да избегне още една катастрофа. Това беше цялото обмисляне, което си позволи.

Изпълни задачите си за малко повече от час и се върна в станцията, където Клеър ѝ се разкрещя, че е тръгнала, преди да почисти прозореца ѝ.

Следващата събота Франческа стана призори и шофира два часа до Сан Антонио. Чакалнята на клиниката за аборти беше оскъдно мебелирана, но чиста. Седна на един пластмасов стол, хванала здраво с две ръце черната платнена торба и стиснала крака, сякаш несъзнателно се опитваше да предпази малкото късче протоплазма, което скоро щеше да бъде откъснато от тялото ѝ. В помещението имаше три други

жени, две от които мексиканки и една износена блондинка с акне и безнадеждни очи. Всички бяха бедни.

Жена на средна възраст, която приличаше на испанка, облечена с тясна бяла блуза и тъмна пола, се появи на вратата и извика името ѝ.

— Франческа, аз съм госпожа Гарсия — каза тя с лек акцент. — Бихте ли дошли с мен, моля?

Франческа я последва безчувствено в малък кабинет, облицован с фалшив махагон. Госпожа Гарсия седна зад бюрото си и покани Франческа да се настани в друг пластмасов стол с различен цвят от този в чакалнята.

Жената беше приветлива и прегледа експедитивно документа, който Франческа трябваше да подпише. После обясни процедурата, която се извършваше в една от хирургическите зали по коридора.

Франческа хапеше вътрешността на устната си и се опитваше да не слуша много внимателно. Госпожа Гарсия говореше бавно и спокойно, винаги използваше думи като „тъкан“ и никога „зародиш“. Франческа почувства смътна благодарност. Откакто беше осъзнала, че е бременна, отказваше да персонифицира нежелания посетител, заселен в утробата ѝ. Отказваше да го свърже в ума си с онази нощ в блатото в Луизиана. Животът ѝ беше напълно окастрен и в него нямаше място за чувства, нямаше място за изграждане на фалшиви романтични образи на дундести розови бузки и мека къдрава коса, нямаше желание да използва думата „бебе“ дори в мислите си. Госпожа Гарсия започна да говори за „вакуум аспирация“ и в мислите на Франческа изникна старата прахосмукачка, с която чистеше станцията всяка вечер.

— Имате ли въпроси?

Тя поклати глава. Лицата на трите тъжни жени в чакалнята сякаш се бяха запечатали в ума ѝ — жени без бъдеще, без надежда.

Госпожа Гарсия плъзна една брошура през металното бюро.

— Тук има информация за противозачатъчните средства, която трябва да прочетете, преди отново да имате полов контакт.

Отново? Споменът за жарките целувки на Дали я заля, но интимните ласки, които някога бяха разпалвали сетивата ѝ, сякаш се бяха случили с някой друг. Не можеше да си представи някога отново да се чувства толкова хубаво.

— Не мога да задържа тази... тази тъкан — каза тя рязко, прекъсвайки жената по средата на изречението и докато ѝ подаваше изображение на женската репродуктивна система.

Госпожа Гарсия спря да говори и наклони главата си, за да слуша, очевидно свикнала да чува лични истории.

Франческа знаеше, че няма нужда да оправдава действията си, но не можеше да спре потока от думи.

— Не виждате ли, че е невъзможно? — Юмруците ѝ се свиха в скута ѝ. — Аз не съм ужасна личност. Не съм безчувствена. Но едва мога да се грижа за себе си и за една котка.

Жената я погледна съчувствено.

— Разбира се, че не си безчувствена, Франческа. Това е твоето тяло и само ти можеш да решиш кое е най-добро за теб.

— Взех решение — отвърна тя с гневен глас, сякаш жената спореше с нея. — Нямам съпруг и пари. Работата ми виси на косъм, шефката ми ме мрази. Дори не мога да си плащам здравни осигуровки.

— Разбирам, трудно е...

— Не разбирате! — Франческа се наведе напред със сухи и ядни очи, всяка дума излизаше като изстреляна с пистолет. — През целия си живот съм живяла на гърба на други хора, но стига толкова. Ще направя нещо със себе си!

— Мисля, че амбициите ти са достойни за възхищение. Очевидно си компетентна млада...

Франческа отново отблъсна съчувствието на госпожа Гарсия, опитвайки се да ѝ обясни, опитвайки се да обясни на себе си какво я беше довело в тази клиника от червени тухли в най-бедната част на Сан Антонио. Кабинетът беше топъл, но тя обви ръце около себе си, сякаш ѝ беше студено.

— Виждали ли сте някога онези картинки, които се изработват върху черно кадифе, с малки гвоздейчета и ширити в различни цветове — на мостове и пеперуди, такива неща? — Госпожа Гарсия кимна. Франческа се взря във фалшивите махагонови панели, без да ги вижда. — Една от тези ужасни картинки виси закачена на стената точно над леглото ми, една ужасна розово-оранжева картинка на китара.

— Не разбирам...

— Как може някой да роди бебе, когато живее на място с подобна украса? Каква майка би изложила умишлено едно малко беззащитно

бебе на нещо толкова грозно?

Бебе. Беше казала думата. Беше я казала два пъти. Болезнена стена от сълзи напираше под клепачите ѝ, но тя отказа да ги пролее. През изминалите години беше изплакала достатъчно разглезени сълзи за цял един живот и повече нямаше да плаче.

— Знаете ли, Франческа, един аборт не е краят на света. В бъдеще обстоятелствата за вас може да са различни, моментът да е по-удобен...

Последните ѝ думи сякаш увиснаха във въздуха. Франческа се отпусна на стола си, целият ѝ гняв се беше изпарил. До това ли се свеждаше човешкият живот, чудеше се тя, до въпрос на удобство? За нея беше неудобно да има бебе сега, така че просто се отървяваше от него. Погледна към госпожа Гарсия.

— Приятелите ми в Лондон планираха абортите си така, че да не попречат на баловете и партитата им.

За първи път госпожа Гарсия настръхна.

— Жените, които идват тук, не се тревожат за това, че ще пропуснат някое парти, Франческа. Те са петнайсетгодишни или вече имат твърде много деца и нямат съпрузи. Те са жени без работа и без никаква надежда да си намерят такава.

Но тя не беше като тях, каза си Франческа. Тя вече не беше безпомощна и разбита. Последните няколко месеца бяха доказали това. Беше търкала тоалетни, търпеше грубости, хранеше се и живееше с почти нищо. Повечето хора щяха да се пречупят, но не и тя. Тя бе оцеляла.

Това беше нова, мъчителна картина на самата нея. Седна по-изправена в стола, а юмруците ѝ постепенно се отпуснаха.

Госпожа Гарсия каза колебливо:

— В момента животът ви изглежда доста несигурен.

Франческа помисли за Клеър, за грозната си стая над гаража, за китарата, за нежеланието си да се обади на Дали за помощ, макар отчаяно да се нуждаеше от нея.

— Несигурен е — съгласи се тя.

Наведе се, взе торбата си, после се изправи. Импулсивната оптимистична част от нея, за която смяташе, че е умряла преди месеци, изглежда, беше станала господар на краката ѝ, изглежда, я

тласкаше да направи нещо, което можеше да предизвика само катастрофа, нещо нелогично, глупаво...

Нещо чудесно.

— Мога ли да получа парите си обратно, госпожо Гарсия? Удръжте каквото е необходимо за отделеното ви време днес.

Госпожа Гарсия изглеждаше обезпокоена.

— Сигурна ли си в решението си, Франческа? Вече си в десетата седмица. Не ти остава много време за безопасен аборт. Абсолютно сигурна ли си?

Франческа никога не се беше чувствала по-несигурна в живота си, но кимна.

Когато излезе от клиниката, се затича и после заподскача през последните няколко метра до доджа. Устата ѝ бе извита в усмивка. От всички глупави неща, които бе правила през живота си, това беше най-глупавото. Усмивката ѝ стана по-широка. Дали беше абсолютно прав за нея — нямаше и грам здрав разум. Беше по-бедна от църковна мишка, без професия и всяка минута живееше на ръба на катастрофата. Но точно сега, точно в този момент нищо нямаше значение, защото някои работи в живота бяха по-важни от здравия разум.

Франческа Серитела Дей беше загубила по-голямата част от достойнството си и цялата си гордост. Но нямаше да загуби бебето си.

През следващите няколко месеца Франческа откри нещо доста чудесно за себе си. С притиснат до стената гръб, с насочен към челото пистолет, с тиктакаща в утробата ѝ бомба, тя научи, че е доста интелигентна. Усвояваше лесно новите неща, запаметяваше новопридобитото знание и имаше толкова малко академични предразсъдъци, наложени ѝ от учителите, че мисленето ѝ изобщо не беше ограничено. След като оцеля през първите месеци, откри привидно безкраен капацитет за усилена работа, от който започваше да се възползва, като оставаше до късно вечерта, четеше вестници и специализирани медийни списания, слушаше записи на предавания и се подготвяше да направи още една малка крачка.

— Имаш ли минутка, Клеър? — попита тя, като промуши глава в хранилището, стиснала касета във влажната си длан.

Клеър прелистваше един справочник и не си направи труда да вдигне глава.

Хранилището всъщност представляваше просто голям килер с албуми, подредени по рафтовете, с прикрепени към гръбчетата им ивици цветно тиксо, с което се обозначаваха различните категории — мъже вокалисти, жени вокалисти или групи. Франческа беше избрала умишлено това място, защото беше ничия територия и не искаше да даде на Клеър допълнителното предимство да седи като бог зад бюрото си, докато решава съдбата на молеция се в евтиния стол срещу нея.

— Имам цял ден — отвърна ѝ тя саркастично, докато продължаваше да прелиства. — Всъщност седя тук от часове и си клатя краката, докато чакам някой да ме прекъсне.

Не беше най-благоприятното начало, но Франческа пренебрегна сарказма на Клеър и се разположи в центъра на вратата. Носеше най-новата дреха в гардероба си — мъжки суитшърт, който висеше като торба край хълбоците ѝ. Скрити под него, джинсите ѝ бяха разкопчани и се придържаха да не паднат от грубо заплата връв.

Франческа погледна Клеър право в очите.

— Искам да пробвам работата на Тони като говорител, когато напусне.

Веждите на Клеър отскочиха до средата на челото ѝ.

— Майтапиш се.

— Всъщност не. — Франческа вирна брадичка и продължи с цялата увереност на света. — Отделих известно време да се упражнявам и Джери ми помогна да си направя касета за прослушване. — Тя протегна ръка. — Мисля, че мога да се справя с работата.

Жестока развеселена усмивка изви ъгълчетата на устните на Клеър.

— Интересна амбиция, имайки предвид отчетливия ти британски акцент и това, че никога не си сядала зад микрофон през живота си. Разбира се, малката мажоретка, която зае мястото ми в Чикаго, също не беше виждала микрофон, затова може би трябва да внимавам.

Франческа държеше нервите си под контрол.

— Все пак бих искала да опитам. Заради британския акцент ще звуча по-различно от всеки друг.

— Ти чистиш тоалетни — тросна се Клеър и си запали цигара. — Наела съм те за това.

Франческа дори не трепна.

— И се справям добре, нали? Чистия тоалетни и върша всяка друга проклета работа, която ми възложиш. Сега ми дай право да опитам тази.

— Забрави.

Франческа реши да заложи всичко на карта. Трябваше да мисли за бебето и за бъдещето си.

— Знаеш ли, всъщност започвам да ти съчувствам, Клеър.

— Какво имаш предвид?

— Чувала си старата поговорка за това, как не можеш да разбереш друг човек, докато не се поставиш на неговото място. Разбирам те, Клеър. Знам точно какво е да те дискриминират заради това, което си, без значение колко усилено работиш. Знам какво е да ти отказват възможност за работа не заради липсата ти на способности, а заради личните предразсъдъци на работодателя ти.

— Предразсъдъци! — Клеър избълва облак дим подобно на дракон. — Никога не съм била предубедена. Аз самата съм жертва на предубеждения.

Нямаше място за отстъпление и Франческа я притисна още повече.

— Не желаяш да отделиш дори петнайсет минути, за да изслушаш една касета. На това му казвам предразсъдък.

Клеър стисна челюсти.

— Добре, Франческа. Ще ти дам петнайсет минути. — Тя грабна касетата от ръката ѝ. — Но не се надявай особено.

През останалата част от деня вътрешностите на Франческа бяха като желирани. Тази работа ѝ трябваше. Не само защото отчаяно се нуждаеше от пари, но и защото трябваше да успее в нещо. Радиото беше медия, която функционираше без изображения, медия, в която зелените очи и идеалният профил нямаха значение. Радиото беше нейният тест, нейният шанс да докаже, че никога повече няма да ѝ се налага да разчита на външността си.

В един и трийсет Клеър промуши глава през вратата на кабинета си и извика при себе си Франческа, която остави листовките, които подреждаше в един кашон, и се опита да изглежда уверено. Не успя да се справи напълно.

— Касетата не е ужасна — каза Клеър, като се настани в стола си, — но не е и много по-добре. — Тя я бутна през бюрото си.

Франческа се взря в нея в опит да скрие унищожителното разочарование, което изпита.

— Гласът ти е твърде задъхан — продължи Клеър енергично и безпристрастно. — Говориш много бързо и слагаш ударения на най-странните места. Британският ти акцент е единственото нещо, което е в твоя полза. Иначе звучиш като лоша имитация на който и да е мъж от тази станция.

Франческа се мъчеше да долови следа от лична неприязън в гласа ѝ, някакъв намек, че Клеър е отмъстителна. Но всичко, което долови, беше безстрастната оценка на опитен професионалист.

— Нека да направя друга касета — помоли тя. — Нека опитам отново.

Столът изскърца, когато Клеър се облегна в него.

— Не искам да слушам друга касета, няма да е по-различна. В радиостанциите на средни вълни се говори за хората. Ако слушателите искат музика, те се прехвърлят на късите вълни. Ако искаш да успееш

като водещ, трябва да помниш, че говориш на хората, не на микрофона. Иначе ще си поредната Туинки.

Франческа сграбчи касетата и се отправи към вратата, самоконтролът ѝ почти се разпадаше. Как изобщо си беше представяла, че може да пробие в радиото без никакъв опит? Поредната заблуда. Поредният пясъчен замък, който беше построила твърде близо до водата.

— Най-доброто, което мога да направя, е да те използвам като заместник водещ през празниците, когато всички други почиват.

Франческа се завъртя.

— Заместник водещ! Ще ме използваш като заместник водещ?

— За бога, Франческа. Не се дръж така, сякаш ти правя голяма услуга. Това просто означава, че ще работиш следобеда на Великден, когато и без това никой не ни слуша.

Но Франческа не позволи раздразнителността на Клеър да помрачи настроението ѝ и нададе радостен вик.

Същата вечер тя извади консерва котешка храна от единствения кухненски шкаф и започна да говори на Звяра.

— Ще постигна нещо сама — каза му. — Не ме интересува колко усилено трябва да работя или какво трябва да правя. Ще съм най-добрият говорител, който KDSC някога е виждал.

Звярът повдигна задния си крак и започна да се ближе.

Франческа се намръщи.

— Това е възможно най-отвратителният ти навик и ако си мислиш, че ще го правиш около дъщеря ми, помисли си пак.

Звярът не ѝ обръщаше внимание. Тя се пресегна за ръждивата отварачка и я затегна около ръба на консервата, но не започна да я отваря веднага. Вместо това се загледа замечтано пред себе си. Знаеше интуитивно, че ще има дъщеря — малко, обсипано със звезди американско бебенце, което от самото начало ще се научи да не разчита на физическата си красота, която бе предопределено да наследи от родителите си. Дъщеря ѝ щеше да е четвъртото и най-добро поколение жени Серитела. Франческа се закле да я научи на всичко, което бе принудена да научи сама, всички неща, които едно малко момиче трябва да знае, така че никога да не се озове на незнаен пращен път и да се чуди как е стигнала дотам.

Звярът прекъсна фантазията ѝ, като потупа маратонката ѝ с лапа и ѝ напомни за вечерята. Франческа започна да отваря консервата.

— Твърдо съм решила да я кръстя Натали. Името е много хубаво — женствено, но силно. Какво мислиш?

Звярът се взираше в храната, която се приближаваше към него толкова бавно, цялото му внимание беше фокусирано върху вечерята. В гърлото на Франческа заседна малка буца, когато я свали на земята. Жените не трябваше да раждат бебета, когато имаха само една котка, с която да споделят мечтите си за бъдещето. После се отърси от самосъжалението. Никой не я беше принуждавал да запази бебето. Тя сама бе взела решението и нямаше да започне да хленчи. Седна с кръстосани крака върху постлания с балатум под до купичката на котката и се протегна да я погали.

— Познай какво стана днес, Звяр! Най-прекрасното нещо. — Пръстите ѝ се плъзнаха през меката козина на животното. — Почувствах как бебето ми мърда...

Три седмици след разговора ѝ с Клеър, водещите на KDSC бяха покосени от грипна епидемия и желязната шефка бе принудена да позволи на Франческа да се настани в студиото. Сърцето на Франческа биеше толкова бързо, че имаше чувството, че в гърдите ѝ се въртят перки на хеликоптер.

Студиото беше малко и задушно. Франческа се настани пред контролното табло и несръчно си сложи слушалките. Ръцете ѝ трепереха. В малка радиостанция като KDSC нямаше тонрежисьори, които да обслужват контролното табло, говорителите правеха всичко сами. Франческа бе прекарала часове наред да се научи как да пуска плочите, да работи с копчетата за микрофона, да променя нивото на звука и да използва трикасетния дек, макар че можеше да достига само две от отделенията от стола си пред микрофона.

Когато новините свършиха, тя погледна редицата циферблати на контролното табло. Струваше ѝ се, че променят формата си пред очите ѝ, че се разтапят, докато накрая не можеше да си спомни за какво служи нито един от тях. Насили се да се концентрира. Ръката ѝ се насочи към таблото. Бутна лоста, който задействаше микрофона и увеличи звука. Между гърдите ѝ се стичаше пот. Трябваше да се

представи добре. Ако объркаше нещо днес, Клеър никога нямаше да ѝ даде втори шанс.

Когато отвори уста, езикът ѝ сякаш беше залепнал за небцето.

— Здравейте — изграчи тя. — Аз съм Франческа Дей от KDSC, с музика в сряда сутринта.

Говореше твърде бързо, сливаше думите и не можеше да измисли какво да каже, макар че беше репетирала този момент в ума си стотици пъти. Паникьосана, тя пусна плочата, но я беше нагласила твърде близо до началото на песента и тя тръгна с провлачване. Франческа изстена на глас, а после осъзна, че не е изключила микрофона, така че и това бе прозвучало в ефир. Засуети се с лоста.

Клеър я гледаше от приемната през прозрачната стена и клатеше глава с отвращение. Франческа имаше чувството, че чува думата „Туинки“ да достига до слуха ѝ през изолираните стени.

Нервите ѝ постепенно се успокоиха и тя започна да се справя по-добре, но през последните месеци беше слушала касети с твърде много добри говорители, за да знае колко е посредствена. Когато времето ѝ най-накрая свърши и тя излезе от студиото, куцаща от изтощение, Кейти ѝ се усмихна съчувствено и промърмори нещо за нервите при първия път. Клеър изскочи от кабинета си и обяви, че грипната епидемия е повалила и Пол Мейнърд и че отново ще пусне Франческа в ефир следващия следобед. Говореше толкова язвително, че Франческа не изпита и най-малко съмнение колко ѝ е неприятна създалата се ситуация.

Същата вечер, докато използваше една от четирите си вилици, за да сипе препържените бъркани яйца в чинията си, тя се опита за хиляден път да прецени какво е объркала. Защо не можеше да говори пред микрофона така, както говореше на хората?

Хората. Остави вилцата си, връхлетяна от неочаквана идея. Клеър все говореше за хората, но къде бяха те? Скочи импулсивно от масата и започна да прелиства списанията, които беше взела от студиото. Най-накрая изрязва четири снимки на хора, за които реши, че може би ще слушат предаването следващия следобед — млада майка, побеляла възрастна жена, козметичка и шофьор на камион с наднормено тегло, като онези, които пътуваха из страната по щатските магистрали и хващаха сигнала на KDSC в радиус от петдесетина километра. Те щяха да са публиката ѝ утре. Само тези четиримата.

Следващия следобед тя залепи снимките върху контролното табло, като изпусна старата дама два пъти с несръчните си пръсти. Сутрешният водещ пусна новините и тя се настани на стола, нагласяйки слушалките си. Без повече имитации. Щеше да го направи по своя си начин. Погледна снимките пред себе си — младата майка, старата жена, козметичката и шофьора. *Говори на тях, мамка му. Бъди себе си и забрави всичко останало.*

Новините свършиха. Франческа се взря в приветливите кафяви очи на младата майка, натисна копчето на микрофона и пое дълбоко въздух.

— Здравейте всички, аз съм Франческа с музика и леки разговори в четвъртък следобед. Прекарвате ли си наистина добре днес? Надявам се да е така. Ако не, може би ние ще променим нещата. — Боже, звучеше като Мери Попинз. — За добро или зло, ще съм с вас през целия следобед, ако успея да натисна правилните копчета. — Така беше по-добре. Усещаше, че се отпуска малко. — Да започнем с музика. — Погледна към своя шофьор. Изглеждаше като някой, който Дали би харесал, пияч на бира, който обича футбола и мръсните шегички. Тя му се усмихна. — Чуйте тази абсолютно отегчителна песен на Деби Буун. Обещавам ви, че песните ще стават по-хубави с напредването на предаването.

Пусна първата плоча, свали микрофона си и докато сладкият глас на Деби Буун се носеше от контролния апарат, погледна към прозрачната стена. Там бяха изникнали три стреснати лица — на Кейти, на Клеър и на директора на новините. Франческа прехапа устни, пригответи за пускане първата реклама и започна да брои. Не беше стигнала и до десет, когато Клеър влетя през вратата.

— Да не си полудяла? Какво беше това с отегчителната песен?

— Радио с характер — отвърна Франческа, погледна невинно Клеър и безгрижно махна с ръка, сякаш всичко беше някакъв майтап.

Кейти подаде главата си в студиото.

— Клеър, телефонните линии започват да прегряват. Какво да правя?

Клеър помисли за момент и после се обърна към Франческа.

— Добре, госпожице Характер. Приеми разговорите в ефир. И си дръж пръста на копчето, защото слушателите ни невинаги говорят прилично.

— В ефир? Не говориш сериозно!

— Ти си тази, която реши да се прави на умница. Недей да спиш с моряци, ако се страхуваш от венерически болести. — Клеър излезе от студиото и остана на пост пред прозореца, където пушеше и слушаше.

Деби Буун изпя последните ноти на „Ти осветяваш живота ми“ и Франческа извъртя трийсетсекундната реклама на местна дъскорезница. Когато и тя свърши, включи микрофона. „Хора — каза си. — Говориш на хора.“

— Телефонните ни линии са отворени. Аз съм Франческа. Какво искате да споделите с нас?

— Мисля, че сте поклонничка на дявола — каза капризен женски глас от другата страна на линията. — Не знаете ли, че Деби Буун е написала тази песен за Господ?

Франческа се взря в снимката на белокосата дама, залепена на контролното табло. Как можеше тази сладка възрастна жена да се държи така с нея? Тя настръхна.

— Деби лично ли ви го каза?

— Не ми отговаряйте така нахално! — върна ѝ го гласът. — Все трябва да слушаме песни за секс, секс и пак секс, а когато най-после се появи нещо хубаво, вие го осмивате. Всеки, който не харесва тази песен, не обича Господа.

Франческа се взря във възрастната дама.

— Това е ужасно ограничено схващане, не смятате ли?

Жената ѝ затвори, а звукът от затръшването на телефона прозвуча като звук от куршум в слушалките. Франческа със закъснение се сети, че това са нейните слушатели и би трябвало да се държи мило с тях. Направи гримаса към снимката на младата майка.

— Съжалявам. Може би не трябваше да казвам това, но тя звучеше като истинска злобарка, нали?

С периферното си зрение можеше да види как Клеър отпуска глава и се удря по челото. Набързо се поправи.

— Разбира се, аз самата бях ужасно ограничена в миналото, така че вероятно не трябва да съдя другите. — Натисна бутона на телефонната линия. — Говорите с Франческа. Какво искате да споделите?

— Да... тъъ. Аз съм Сам. Обаждам се от паркинга за камиони на шосе 90. Вижте, тъъ... радвам се, че казахте това за оная песен.

— И ти ли не я харесваш, Сам?

— Неее. По мое мнение това е най-страхотно педалската лайняна музика...

Франческа натисна бутона и каза задъхано:

— Имаш много мръсен език, Сам, затова те отрязвам.

Инцидентът я изнерви и тя бутна на пода купчина листове точно когато следващият ѝ слушател се представи като Силвия.

— Ако смятате, че „Ти осветяваш живота ми“ е толкова лоша, защо я пускате? — попита я тя.

Франческа реши, че единственият начин да постигне успех, е да бъде себе си — за добро или зло. Тя погледна козметичката.

— Всъщност, Силвия, първоначално и аз харесвах песента, но се уморих от нея, защото всеки ден я пускаме много често. Това е част от програмната ни политика. Ако не я пусна поне веднъж в моето предаване, може да си загубя работата и за да съм напълно честна с теб, шефката ми и без това не ме харесва особено.

Устата на Клеър от другата страна на прозореца се отвори в мълчалив писък.

— Много добре знам за какво говорите — отвърна Силвия.

И после, за изненада на Франческа, призна, че бившият ѝ шеф също ѝ вгорчавал живота. Франческа ѝ зададе няколко съчувствени въпроса и Силвия, която очевидно беше бърлива, ѝ отговори откровено. В главата ѝ започна да се оформя идея. Франческа осъзна, че без да иска, е уцелила чувствително място, и бързо започна да моли и другите слушатели да споделят опита си с техните работодатели.

Линиите останаха отворени през по-голямата част от следващите два часа.

Когато времето ѝ изтече, Франческа излезе от студиото с прилепнал към тялото ѝ пуловер, а адреналинът все още препускаше из вените ѝ. С леко смаяно изражение, Кейти наклони глава към кабинета на шефката.

Франческа решително изправи рамене, влезе вътре и откри Клеър да говори по телефона.

— Естествено, разбирам позицията ви. Абсолютно. Благодаря ви за обаждането... О, да, със сигурност ще говоря с нея. — Тя остави

слушалката и се взря във Франческа, чието въодушевление започваше да се изпарява. — Това беше последният господин, който говори в ефир — обясни Клеър. — Онзи, за когото обяви, че звучи като „някой гаден тип, който бие жена си и после я праща да му купи бира“. — Клеър се облегна в стола си и кръстоса ръце пред плоските си гърди. — Този гаден тип е един от най-големите ни спонсори. Или поне беше.

Франческа почувства замайване. Беше стигнала твърде далеч. Толкова се беше увлякла да бъде себе си и да говори на снимките, че бе забравила да се сдържа. Не се ли научи на нещо през последните няколко месеца? Обречена ли бе да продължава така вечно, безразсъдна и безотговорна, втурваща се напред, без да обмисля последствията? Помисли си за малкото същество, което растеше в нея. Инстинктивно докосна корема си с ръка.

— Съжалявам, Клеър. Не исках да те разочаровам. Опасявам се, че се увлякох. — Франческа се обърна към вратата в опит да се измъкне, за да ближе на спокойствие раните си, но не беше достатъчно бърза.

— Къде си мислиш, че отиваш?

— В тоалетната.

— Божичко. Туинки се разтапя при първия признак за неприятности.

Франческа се извърна.

— По дяволите, Клеър!

— Наистина, по дяволите! Още когато прослушах касетата, ти казах, че говориш твърде бързо. Сега дяволски много искам за утре да забавиш темпото.

— Говоря твърде бързо? — Франческа не можеше да повярва на ушите си. Беше прогонила един от спонсорите на KDSC, а Клеър ѝ крещеше, че говори бързо? А после осъзна и останалата част от думите ѝ. — Утре?

— Можеш да заложиш сладкия си задник.

Франческа я зяпна.

— Ами спонсорът, мъжът, който ти се обади току-що?

— Майната му. Сядай, маце. Сега ще си направим първокласно радиошоу.

За два месеца деветдесетминутното предаване на Франческа се наложи като най-близкото нещо до хит на KDSC и враждебността на Клеър към нея постепенно намаля до същия цинизъм, който проявяваше и към останалата част от водещите. Продължи да мъмри Франческа практически за всичко — за това, че говори твърде бързо, че не произнася правилно думите, че пуска два спота заедно — но без значение колко скандални бяха коментарите ѝ в ефир, никога не я цензурираше. Макар че спонтанността на Франческа понякога им носеше неприятности, Клеър знаеше какво е добро за радиото. Тя нямаше намерение да убива гъската, която толкова неочаквано бе започнала да снася златни яйца в нейната затънтена радиостанция. Рекламодателите започваха да искат ефирно време в предаването на Франческа и заплатата ѝ бързо нарасна на сто трийсет и пет долара седмично.

За първи път в живота си Франческа откри удовлетворението от добре свършената работа и изпита огромното удоволствие от осъзнаването, че колегите ѝ искрено я харесват. Момичетата скаути я поканиха на годишния им банкет за майки и дъщери и тя говори за значението на усилената работа. Осинови още една улична котка и прекарваше по-голямата част от почивните дни да пише серия публични обяви за приюта за животни на Сълфър Сити. Колкото повече откриваше живота си за другите хора, толкова по-добре се чувстваше.

Единственият облак на хоризонта беше тревогата ѝ, че Дали може да чуе предаването ѝ, докато пътува по шосе 90, и да реши да я проследи. Само като си помислеше колко идиотски се беше държала и настръхваше. Той ѝ се присмиваше, отнасяше се снизходително с нея, третираше я като малоумна, а нейната реакция беше да скочи в леглото му и да си внуши, че е влюбена в него. Каква безгръбначна малка глупачка беше! Само дето вече не бе такава и ако Дали Бодин имаше наглостта да си напъха носа в работите ѝ, щеше да съжалява. Това си беше нейният живот и всеки, който застанеше на пътя ѝ, си търсеше боя.

Следвайки инстинктите си, Клеър започна да организира излъчвания на предаването на Франческа от различни местоположения, като например местната железария или полицията. В железарията Франческа се научи да използва правилно бормашина. В

полицията издържа фалшив арест. И двете предавания имаха фантастичен успех главно защото Франческа не държеше в тайна колко мрази всяко от тези преживявания. Беше ужасена, че бормашината ще ѝ се изплъзне и ще пробие ръката ѝ. А пък килията, в която я бяха затворили, беше пълна с най-отвратителните буболечки, които беше виждала.

— О, боже, тази има щипки! — изстена тя пред слушателите си, докато вдигаше краката си от напукания балатум на пода. — Мразя това място, наистина. Не е чудно, че престъпниците са такива варвари.

Местният шериф, който седеше от другата страна на микрофона и я гледаше като влюбено теле, смачка натрапника с ботуша си.

— Но моля ви, госпожице Франческа, тези буболечки са безобидни. Трябва да се пазите от отровните стоножки.

Слушателите на KDSC чуха нещо, което звучеше като смесица от стон и писък, и се засмяха. Франческа отразяваше собствените им човешки слабости по забавен начин. Казваше това, което ѝ се въртеше в главата, а доста често и в техните глави, макар че повечето от тях нямаха куража да излязат и да признаят слабостите си пред всички, както правеше тя. Подобен човек заслужаваше възхищение.

Рейтингите продължаваха да растат и Клеър Паджет потриваше наум ръце със задоволство.

Част от увеличената си заплата Франческа използва, за да купи електрически вентилатор в опит да прогони душната следобедна жегата в стаята си, поръча си плакат на картина на Сезан, с който замести китарата, и направи първата вноска за един ръждясал шестгодишен „Форд Фалкън“. Остатъка скъта в първата си спестовна сметка.

Макар да знаеше, че външният ѝ вид се е подобрил, тъй като вече се хранеше по-добре и се тревожеше по-малко, почти не обръщаше внимание на факта, че кожата ѝ е възвърнала здравословния си блясък, а косата ѝ отново е лъскава. Нямаше нито време, нито желание да се задържа пред огледалото, развлечение, което беше абсолютно безполезно за оцеляването ѝ.

Летището на Сълфър Сити рекламираше клуб за парашутисти и обикновено раздразнителният нрав на Клеър стана още по-неприятлив. Тя винаги надуваше добрата програмна идея, но дори и тя не можеше да заповяда на жена, бременна в осмия месец, да скочи с

парашут. Бременността на Франческа силно изнервяше Клеър и тя рядко се съобразяваше с този факт.

— Ще насрочим скока два месеца след раждането на детето. Така ще имаш повече от достатъчно време да се възстановиш. Ще използваме безжичен микрофон, за да могат слушателите ти да чуват как пициш по целия път надолу.

— Няма да скачам с парашут! — възкликна Франческа.

Клеър посочи купчината формуляри от Американското бюро по натурализация и имиграция върху бюрото си, чрез които трябваше да се узакони престоят на Франческа в Щатите.

— Ако искаш да попълня тези формуляри, ще скочиш.

— Това е изнудване.

Клеър сви рамене.

— Аз съм реалист. Вероятно няма да се задържиш дълго тук, маце, но докато си ми подръка, ще изцедя и последната ти капка кръв.

Това не беше първият път, в който Клеър намекваше за бъдещето ѝ, и всеки път, когато го направеше, Франческа я заливаше вълна на очакване. Тя знаеше правилото: хората, които бяха добри, не се задържаха много дълго в KDSC, разкриваха им се нови, по-големи хоризонти.

През този ден тя излезе тронаво от кабинета на Клеър, доволна от себе си. Предаването ѝ се развиваше добре, имаше спестени почти петстотин долара в банката и светлото бъдеще, изглежда, се очертаваше на не много далечния хоризонт. Усмихна се. Всичко, което бе нужно, за да успееш в живота, беше малко талант и много усилена работа. После видя от входната врата към нея да се приближава позната фигура и настроението ѝ помръкна.

— Виж ти — провлече Холи Грейс Бодин, като спря в средата на приемната. — Този глупав кучи син ти е надул корема.

Балонът на самодоволството на Франческа бързо се спуска. Холи Грейс постави недружелюбно петте си лакирани пръста на хълбока на елегантно ушития си летен панталон и поклати глава, отвратена.

— Този мъж няма повече акъл в главата от деня, в който се оженихме.

Франческа трепна, когато всички в офиса обърнаха глави към тях. Почувства как бузите ѝ пламват и внезапно изпита желанието да покрие с ръце надутия си корем.

— Искате ли да използвате кабинета ми, за да си побъбрите, момичета? — Клеър стоеше на прага на кабинета си и очевидно се наслаждаваше на малката драма, която се разиграваше пред нея.

Холи Грейс бързо прецени Клеър като шефката и обяви:

— Момичетата ще си намерят местенце край някой барплот и ще си поръчат нещо силно. Ако, разбира се, нямате нищо против.

— В никакъв случай. — Клеър помахаше с ръка към вратата. — Надявам се, че си готова да споделиш малко от това вълнение със слушателите си утре, Франческа. Сигурна съм, че и те ще са очаровани.

Франческа вървеше на няколко крачки след Холи Грейс, докато прекосяваха паркинга към гладкия сребрист мерцедес. Нямаше желание да ходи където и да било с Холи Грейс, но не искаше да сподели точно тази сцена със своите яростно любопитни колеги. Мускулите на врата ѝ се бяха стегнали на твърди възли и тя се опита да се отпусне. Ако позволеше на Холи Грейс да я сплаши толкова бързо, никога нямаше да се възстанови.

Мерцедесът имаше перленосив кожен салон, който миришеше на ново. Холи Грейс влезе в колата и потупа леко волана, а после извади слънчеви очила от чантата си, която Франческа незабавно разпозна като „Ермес“. Тя изпиваше с очи всеки детайл от гардероба ѝ, от великолепно тюркоазно горнище, през зашеметяващата хромирана гривна на „Перети“ и сладките сребристи сандали на „Ферагамо“. Рекламите на „Дързък“ бяха навсякъде и Франческа не се изненада да

открие колко добре се справя Холи Грейс. Колкото можеше по-небрежно, тя покри с ръце петното от кафе върху предната страна на безформената си жълта памучна рокля за бременни.

Докато пътуваха мълчаливо към Сълфър Сити, стомахът ѝ се сви от ужас. След като вече знаеше за бебето, Холи Грейс със сигурност щеше да отиде при Дали. Ами ако той се опитахе да предяви права върху него? Какво щеше да прави? Загледа се право напред и се насили да мисли.

В предградията на Сълфър Сити Холи Грейс намали на едно кръстовище, огледа два ресторанта и продължи. Едва когато стигнаха до третия, който изглеждаше най-окаяно, тя спря доволна.

— Това заведение изглежда така, сякаш тук сервират добра мексиканска храна. Видях три пикапа и шест мотора. Какво ще кажеш?

Дори представата за храна накара Франческа да почувства гадене. Просто искаше срещата да приключи.

— Всяко заведение става. Не съм много гладна.

Холи Грейс почука с нокти по волана.

— Пикапите са добър знак, но не можеш да си сигурна с моторите. Някои мотористи са толкова надрусани, че не могат да направят разлика между мексиканска храна и подметка.

Още един пикап сви пред тях към заведението и Холи Грейс взе решение. Подкара към паркинга и изгаси двигателя.

Няколко минути по-късно двете жени се настаниха в сепаре в дъното на ресторанта — Франческа тромаво блъсна корема си в ръба на една маса, докато Холи Грейс се настани с манекенска елегантност. На стената над тях бяха закачени комплект рога, кожа от гърмяща змия, както и няколко стари регистрационни табели от Тексас. Холи Грейс вдигна слънчевите очила на главата си и кимна към бутилката с табаско в средата на масата.

— Това място май е наистина добро.

Появи се сервитьорка. Холи Грейс поръча тамале, енчилада и тако, а Франческа — студен чай. Холи Грейс не коментира липсата ѝ на апетит. Тя се облегна назад, прокара пръсти през косата си и затананика с джубокса. Франческа изпита смътно усещане за познатост, сякаш двете с Холи Грейс бяха правили това и преди. Имаше нещо в наклонената ѝ глава, в мързеливо протегнатата ѝ на

седалката ръка, в играта на светлината в косата ѝ. После осъзна, че Холи Грейс ѝ напомня за Дали.

Мълчанието между двете се проточи и накрая Франческа не издържа. Реши, че силното нападение е единствената ѝ защита.

— Това не е бебето на Дали.

Холи Грейс я изглежда скептично.

— Бива ме в броенето.

— Не е негово. — Франческа я изглежда студено през масата. — Не се опитвай да ми създаваш неприятности. Животът ми не те засяга.

Холи Грейс си играеше с гривната.

— Попаднах на твоето предаване, докато карах по шосе 90 към Хондо, за да се видя със старо гадже, и бях толкова изненадана да те чуя, че почти излязох от пътя. Наистина се справяш добре. — Тя вдигна ясният си син поглед от гривната. — Дали беше доста разстроен, когато изчезна. Макар че не мога да те виня, задето му се ядоса, когато откри истината за мен, наистина не трябваше да си тръгваш, без да си поговорила с него. Той е чувствителен.

На Франческа ѝ хрумнаха поне няколко начина да ѝ отговори, но се отказа от всички. Бебето я ритна силно в ребрата.

— Знаеш ли, Франси, някога двамата с Дали имахме момче, но то умря. — По лицето на Холи Грейс нямаше и следа от емоция. Тя просто споделяше факт.

— Знам. Съжалявам. — Собствените ѝ думи прозвучаха рязко и неадекватно.

— Ако носиш детето на Дали и не му кажеш, според мен си просто отрепка.

— Не нося неговото дете — каза Франческа. — Имах връзка в Англия точно преди да дойда тук. Детето е от него, но той се ожени за някаква математичка, преди да разбере, че съм бременна. — Беше измислила тази история в колата, най-доброто, на което бе способна за толкова кратко време, и единственото, което Дали би могъл да приеме, когато новината стигнеше до него. Тя успя да погледне високомерно Холи Грейс. — Боже мили, да не мислиш, че ще съм бременна с детето на Дали, без да изискам издръжка от него? Не съм глупава.

Видя, че е засегнала чувствителна струна и че Холи Грейс вече не е толкова сигурна. Студеният чай пристигна и тя си пийна, а после го разбърка със сламката в опит да си осигури повече време. Трябваше

ли да разкаже повече неща за Ники, за да подкрепи лъжата си, или беше по-добре да си мълчи? По някакъв начин трябваше да я накара да повярва на историята ѝ.

— Дали е странен по отношение на бебетата — продължи Холи Грейс. — Той не приема аборта, без значение от обстоятелствата, което е точно онзи вид лицемерие, който мразя толкова много у мъжете. И все пак, ако знае, че носиш детето му, вероятно щеше да се разведе и да се ожени за теб.

Франческа почувства пристъп на гняв.

— Аз не съм обект на милосърдие. Не ми е нужно Дали да се жени за мен. — Насили се да говори по-спокойно. — Освен това, каквото и да си мислиш за мен, не съм от жените, които пробутват отговорността за чуждо дете на някой друг.

Холи Грейс си играеше с една салфетка.

— Защо не направи аборт? Аз щях, ако бях на твоето място.

Франческа бе изненадана колко лесно може отново да се скрие зад фасадата на богатото разглежено момиче. Тя сви рамене отегчено.

— Кой ти гледа календара? Докато осъзная какво се случва, беше твърде късно.

Не казаха нищо повече, докато яденето на Холи Грейс не пристигна на плато с размера на Западен Тексас.

— Сигурна ли си, че не искаш да хапнеш нещо от това? Предполага се, че трябва да отслабна с два килограма, преди да се върна в Ню Йорк.

Ако Франческа не беше толкова напрегната, щеше да се разсмее, докато гледаше как храната извира през ръба на платото и пада на масата. Опита се да смени темата на разговора, като попита Холи Грейс как върви кариерата ѝ.

Холи Грейс забодя вилицата си в средата на първата енчилада.

— Гледала ли си някое от онези токшоута, където интервюират известни фотомодели и всички те казват, че работата им е блестяща, но също така и много усилена? Бих казала, че всяка лъже безогледно, защото никога през живота си не съм печелила толкова лесни пари. През септември дори ще се явя на прослушване за един телевизионен сериал. — Тя остави вилицата, отметна косата от лицето си и взе такото, но не го вдигна към устата си. Вместо това погледна Франческа. — Твърде жалко, че си толкова ниска. Познавам дузина

фотографи, които биха решили, че са умрели и са се озовали в рая на гейовете, ако беше с десет сантиметра по-висока... и не беше бременна, разбира се.

Франческа не каза нищо и Холи Грейс също замълча. Остави такото недокоснато и забодде вилицата си в средата на купчина препържен боб.

— Двамата с Дали не се бъркаме в любовния живот на другия, но ми се струва, че в този случай мога да се намеся. Не съм абсолютно сигурна, че ми казваш истината, но и не мога да измисля някаква причина, поради която да ме лъжеш.

Франческа усети пристъп на надежда, но остана безизразна.

— Не ми пука дали ми вярваш, или не.

Холи Грейс продължи да върти вилицата си в боба.

— Той е чувствителен на тема деца. Ако ме лъжеш...

Със свит на топка стомах, Франческа пое премислен риск.

— Предполагам, че щеше да е по-добре, ако ти бях казала, че бебето е негово. Със сигурност малко пари в брой ще ми дойдат добре.

Холи Грейс настръхна като лъвица, защитаваща малкото си.

— Хич да не ти минава през ума да го прецакаш, защото, кълна се в Бога, ще свидетелствам в съда за всичко, което ми каза днес. Не си помисляй и за секунда, че ще стоя отстрани и ще гледам как Дали подписва чекове, за да ти помогне да отгледаш чуждо дете. Ясно ли е?

Франческа скри облекчението си зад аристократично извиване на веждите и отегчена въздишка, сякаш всичко беше твърде, твърде скучно, за да го изкаже с думи.

— Боже, вие, американците, сте пълни с мелодрама.

Очите на Холи Грейс станаха твърди като сапфири.

— Не се опитвай да го прецакаш, Франси. Двамата с Дали може и да имаме необичаен брак, но това не означава, че всеки от нас няма да влезе в огъня заради другия.

— Ти настояваше за този разговор, Холи Грейс. Прави каквото искаш.

Мога да се грижа за себе си — помисли си свирепо. — Както и за това, което е мое.

Холи Грейс не я погледна с уважение, но и не каза нищо повече. Когато приключиха, Франческа плати сметката, макар че не можеше да си го позволи. През следващите няколко дни тревожно наблюдаваше

вратата, но когато Дали не се появи, заключи, че Холи Грейс си е премълчала.

Сълфър Сити беше малък недосялан град, чиято единствена претенция за слава беше празненството за Четвърти юли, което се смяташе за най-доброто в областта главно защото Търговската камара наемаше виенско колело от „Пътуващото шоу на Дивия запад“ и го поставяше в средата на арената за родео. В допълнение към него целият периметър беше осеян от палатки, които се простираха чак до паркинга извън арената. Под една шатра на зелени и бели ивици дамите от „Тъпъруеър“ демонстрираха центрофуга за салати, докато в съседната Областната пулмологична асоциация показваше ламинирани фотографии на болни бели дробове. Стопаните, отглеждащи орехи pekan, си съперничеха с хората от Петдесятната църква, които раздаваха брошури със снимки на маймуни, а децата се стрелкаха между шатрите, грабваха балони и значки само за да ги захвърлят до кошарите на животните, където пускаха бомбички и пиратки.

Франческа се промъкваше трмаво през тълпата към шатрата на KDSC, като притискаше с ръка кръста си, който я болеше от предишния ден. Макар че беше едва десет сутринта, живакът вече бе достигнал трийсет и четири градуса и между гърдите ѝ се стичаха вадички пот. Тя се загледа с копнеж в машината за сладолед, но трябваше да е в ефир след десет минути, за да интервюира победителката в конкурса „Мис Сълфър Сити“ и нямаше да има време. Един фермер на средна възраст със загоряло лице и сплескан нос забави крачка и я огледа дълго и преценяващо. Тя не му обърна внимание. В напреднала бременност и с корем, издут като цепелин, едва ли можеше да е обект на сексуално желание. Мъжът очевидно беше някакъв смахнат, който се възбуждаше от бременни жени.

Почти беше стигнала до шатрата, когато от кошарата на телетата, до която загаряваше училищният оркестър, долетя звук на тромпет. Обърна се и видя високо младо момче със светлокафяв перчем над челото и притиснат до устата тромпет. Докато продължаваше да свири мелодията на „Янки Дудъл Денди“, той обърна глава, така че инструментът отрази слънчевите лъчи. Очите на Франческа започнаха да сълзят от блясъка, но тя не можа да се насили да отмести поглед.

Мигът се проточи във времето, докато тексаското слънце светеше над нея, нажежало и безмилостно. Миризмата на пресни пуканки и прах се смесваше с аромата на тор и белгийски вафли. Две мексиканки, които говореха на испански, минаха покрай нея с децата си, висящи в слинг шалове от закръглените им тела. Виенското колело тракаше и скърцаше, мексиканките се разсмяха, до нея гръмнаха няколко бомбички и Франческа осъзна, че принадлежи на това място.

Остана абсолютно неподвижна, докато миризмите и звуците я поглъщаха. По някакъв начин, без да го осъзнава, тя бе станала част от огромната груба топилница на тази страна — това място на отхвърлени и изоставени хора. Горещият бриз поде косата ѝ и я вдигна, развя я като кестеняв флаг. В този момент се чувстваше повече у дома си, по-завършена, по-жива, отколкото се беше чувствала през целия си живот в Англия. Без да осъзнава напълно какво се случва, тя бе погълната от тази мешавица, трансформирана и превърната в решителна, целенасочена, редова американка.

— По-добре се махни от това слънце, преди да си получила удар, Франси.

Франческа се завъртя и видя към нея бавно да се приближава Холи Грейс, облечена в дизайнерски джинси и ухапала гроздова близалка. Сърцето ѝ се качи в гърлото. Не беше виждала Холи Грейс от обяда им преди две седмици, но мислеше за нея почти непрекъснато.

— Мислех, че вече си се върнала в Ню Йорк — каза тя предпазливо.

— В интерес на истината, натам съм се запътила, но реших да се отбия за няколко часа и да видя какво правиш.

— Дали с теб ли е? — Франческа огледа скришно тълпата зад Холи Грейс.

За нейно облекчение, Холи Грейс поклати глава.

— Реших да не му казвам нищо. Следващата седмица има турнир и не му трябва излишно разсейване. Изглеждаш, сякаш ще родиш всеки миг.

— Така се и чувствам. — Тя отново се опита да разтрие кръста си, за да премахне болката, и после, тъй като Холи Грейс изглеждаше съпричастна, а и се чувстваше доста самотна, добави: — Лекарят смята, че има още седмица.

— Страхуваш ли се?

Франческа притисна ръка отстрани, където я риташе едно малко краче.

— За една година минах през толкова много неща, че не мога да си представя раждането да е по-лошо от тях. — Погледна към шатрата на KDSC, видя Клеър да ѝ маха енергично и добави иронично: — Освен това нямам търпение да полежа няколко часа.

Холи Грейс се изкикоти и се изравни с нея.

— Не смяташ ли, че вече е време да спреш да работиш и да я караш по-полека?

— Нямам нищо против, но шефката ми няма да ми даде повече от месец платен отпуск, а не искам да я използвам, преди бебето да се роди.

— Тази жена изглежда така, сякаш яде машини за закуска.

— А, не, само болтовете.

Холи Грейс се разсмя и Франческа ненадейно я почувства близка. Вървяха заедно към шатрата и неловко си говореха за времето. Един горещ порив на вятъра залепи широката ѝ памучна рокля към корема. Включи се някаква аларма и бебето я ритна силно три пъти.

Неочаквано през гърба ѝ премина вълна от болка, толкова свирепа, че коленете ѝ се подкосиха. Тя инстинктивно се протегна към Холи Грейс.

— О, боже...

Холи Грейс хвърли близалката и сграбчи ръката ѝ.

— Дръж се.

Франческа изстена и се присви напред в опит да се съвземе. Между краката ѝ се стече вадичка от амниотична течност. Тя се обърна към Холи Грейс и направи половин стъпка, а течността достигна сандалите ѝ. Франческа ахна и се улови за корема.

— О, Натали... никак не се държиш... като... дама.

Откъм кошарата на телетата се блъснаха чинели, момчето с тромпета отново отрази тексаското слънце и засвири с всичка сила:

*Аз съм янки дудъл денди,
янки дудъл, успявам или умирам,
истински жив племенник на чичо ми Сам,
роден на четвърти юли.*

РАЗПАЛВАНЕТО НА ПЛАМЪКА

Той се прилепи към стената и стисна в юмрук джобното ножче. Задържа палеца си близо до механизма за отваряне. Не искаше да убива. Не намираше удоволствие в проливането на човешка кръв, особено на кръвта на жени, но винаги идваше време, когато това ставаше необходимо. Наклони глава настрани и чу звука, който очакваше, тихия звън на отварящия се асансьор. След като жената излезеше от него, стъпките ѝ щяха да потънат в дебелия килим в цвят пъпеш, затова той започна да брои тихичко — всеки мускул на тялото му се напрегна, готов за действие.

Прокара палеца си по механизма на ножчето, не достатъчно силно, че да го отвори, а само за успокоение. Градът беше джунгла за него, а той беше ягуар — силен, тих хищник, който знаеше какво да прави.

Никой не помнеше името, с което се беше родил — времето и жестокостите го бяха изтрили. Сега светът го познаваше само като Лашър.

Лашър Велики.

Продължи да брои, вече беше пресметнал времето, необходимо на жената да стигне завоя по коридора, където той се беше прилепил до мекия тапет. Долови лекия аромат на парфюма ѝ. Пригответи се за скок. Тя беше красива, известна... и скоро щеше да е мъртва!

Кръвожаден рев се откъсна от гърлото му, когато се хвърли напред.

Тя изпищя и препъвайки се, отстъпи назад, изпусна чантата си. Той натисна механизма на джобното си ножче с едната ръка, а с другата намести очилата на носа си и погледна към нея.

— Ти си мъртва, Чайна Колт! — усмихна се заплашително Лашър Велики.

— А ти си задник, Тиодор Дей! — Холи Грейс Бодин се наведе да го удари по дъното на камуфлажния му панталон, после се хвана за гърдите през якето. — Честна дума, Теди, следващия път, когато направиш това, ще използвам това ножче срещу теб!

Теди, чието айкю бе сто и седемдесет, измерено от специален детски екип в бившето му училище в модно предградие на Лос Анджелис, не й повярва и за секунда. Но за да се застрахова, я прегърна охотно, тъй като обичаше Холи Грейс почти колкото майка си.

— Епизодът снощи беше страхотен, Холи Грейс. Харесва ми как използваш нунчакото. Ще ме научиш ли? — Всеки вторник вечер му беше разрешено да гледа „Чайна Колт“, макар че майка му смяташе, че в сериала има твърде много насилие за впечатлително деветгодишно дете като него. — Виж новото ми джобно ножче, Холи Грейс. Мама ми го купи от „Чайнатаун“ миналата седмица.

Холи Грейс взе ножчето от ръката му, огледа го и после прокара края му по кестенявата коса, която висеше права и на клечки над бледото чело на момчето.

— Повече ми прилича на джобен гребен, приятелче.

Теди я погледна отвратно и си взе оръжието. Бутна нагоре по носа си черната пластмасова рамка на очилата си и разроши кичурите, които тя току-що беше сресала.

— Ела да видиш стаята ми. Имам нов тапет с космически кораб. — Без да поглежда назад, той се втурна по коридора, маратонките му сякаш летяха, от едната му страна се поклащаше манерка, тениската му с Рамбо бе запасана в камуфлажния панталон, който беше здраво затегнат с колан, точно както му харесваше.

Холи Грейс погледна след него и се усмихна. Боже, обичаше това хлапе. Той й беше помогнал да се справи с ужасната болка заради Дани, която смяташе, че никога няма да преодолее. Но сега, докато го гледаше да изчезва, в нея се промъкна друга болка. Беше декември 1986 година. Бе навършила трийсет и седем преди два месеца. Как беше допуснала да стане на трийсет и седем, без да има друго дете?

Докато се навеждаше, за да вземе изпуснатата си чанта, си припомни адския четвърти юли, когато Теди се роди. Климатикът в областната болница не работеше и в стаята, в която сложиха Франческа, вече имаше други пет пицци, потни жени. Франческа лежеше на тясното легло с мъртвешки бледо лице, кожата й беше лепкава от пот и мълчаливо понасяше контракциите, които разтърсваха дребното й тяло. В този момент Холи Грейс взе решение да остане до

нея. Никоя жена не трябваше да роди бебето си сама, особено жена, която беше толкова решена да не моли за помощ.

През останалата част от следобеда и вечерта Холи Грейс бършеше кожата на Франческа с влажни, хладни кърпи. Държеше ръката ѝ и отказа да си тръгне, когато я откараха с количка в родилната зала. Най-сетне, в края на този безконечен четвърти юли, точно преди полунощ, се роди Тиодор Дей. Двете жени се взираха в малкото набръчкано бебе и се усмихваха една на друга. В този момент между тях се зароди връзка на обич и приятелство, която бе продължила почти десет години.

Уважението на Холи Грейс към Франческа растеше бавно през годините, докато накрая не можеше да се сети за друг човек, когото да уважава повече. За жена, която бе започнала живота си с повече от достоен дял от дефекти в характера, Франческа беше постигнала всичко, което си бе поставила за цел. Беше си проправила път от малкото радио до местната телевизия, като постепенно се преместваше от по-малките към по-големите медии, докато накрая стигна до Лос Анджелис, където сутрешният ѝ блок най-накрая бе привлякъл вниманието на голяма телевизионна компания. Сега тя беше звездата на нийоркското токшоу „Франческа днес“, което се излъчваше в сряда вечер и за последните две години бележеше непрестанно покачване на зрителския рейтинг (беше изяло Нилсен с парцалите).

Зрителите бързо се влюбиха в необичайния стил на интервюиране на Франческа, който, доколкото Холи Грейс можеше да прецени, се базираше почти изцяло на пълната липса на журналистическа безпристрастност. Въпреки поразителната си красота и останките от британския акцент, тя някак съумяваше да напомня на зрителите за тях самите. Другите — Барбара Уолтърс, Фил Донахю, дори Опра Уинфри — винаги се контролираха. Франческа, като милиони от съгражданите си, никога не го правеше. Тя просто се хвърляше в мелето и правеше всичко по силите си да се задържи на повърхността, в резултат на което беше най-спонтанният телевизионен интервюиращ, който американците бяха виждали от години.

Гласът на Теди се разнесе из апартамента:

— Побързай, Холи Грейс!

— Идвам, идвам.

В мислите си се пренесе по времето, когато Теди беше на шест месеца. Тя беше отишла в Далас, където Франческа тъкмо бе приела работа в една от местните радиостанции. Макар че се чуваха по телефона, това беше първият път, в който се виждаха след раждането. Франческа поздрави Холи Грейс в новия си апартамент с радостен писък, придружен от шумна целувка по бузата. После гордо ѝ връчи гърчещото се пакетче. Когато Холи Грейс погледна надолу към малкото личице на бебето, всякакви съмнения, които още може би се таяха в ума ѝ за бащата на детето, се изпариха. Дори в най-разюзданите си фантазии не можеше да си представи, че великолепият ѝ съпруг можеше да има нещо общо с детето в ръцете ѝ. Теди беше прелестен и Холи Грейс го обикна незабавно и от все сърце, но просто беше най-грозното бебе, което някога бе виждала. Със сигурност изобщо не приличаше на Дани. Който и да беше бащата на това грозничко малко създание, не можеше да е Дали Бодин.

Изминалите години бяха подобрили до известна степен външността на Теди. Главата му бе добре оформена, но мъничко голяма за тялото му. Имаше кестенява коса, тънка, мека и права, веждите и миглите му бяха много бледи, почти невидими, а скулите му бяха огромни. Понякога, когато обърнеше главата си по определен начин, Холи Грейс сякаш виждаше какво ще е лицето му като зрял мъж — силно, отличително, привлекателно. Но докато израснеше до това лице, дори собствената му майка не правеше грешката да се хвали с външността му.

— Хайде, Холи Грейс! — Главата на Теди се подаде от бялата входна врата. — Размърдай се!

— Ще те размърдам аз! — изръмжа тя, но се забърза.

Докато влизаше в коридора, съблече пухеното си яке и оправи ръкавите на снежнобелия си анцуг, чиито крачоли бяха натъпкани в чифт италиански ботуши, украсени с бронзови кожени цветя. Отличителната ѝ руса коса падаше по раменете, цветът ѝ сега бе подчертан от модни бледосребристи кичури. Беше гримирана само с лек тъмнокафяв туш за мигли и малко руж. Реши, че фините бръчици, които бяха започнали да се оформят в ъгълчетата на очите ѝ, са признак за характер. Освен това днес беше почивният ѝ ден и нямаше търпение да се разкрасява.

Дневната в апартамента на Франческа имаше бледожълти стени, прасковени панели и изящен килим на „Хериц“ със син акцент. Памучно копирена дамаска с десен на английска градина придаваше на помещението точно онзи вид елегантност и скандален лукс, който „Дом и градина“ обичаха да представят на гланцираните си страници. Само дето Франческа отказваше да отглежда детето си като на витрина и доста небрежно саботираше подредбата на дизайнера си. Пейзажът на Хюбърт Робърт над камината от италиански мрамор бе отстъпил място на яркочервен динозавър, изпълнен с пастели и нагласен в пищна рамка (Тиодор Дей, ранният му период). Един италиански скрин от седемнайсети век бе избутан встрани, за да освободи място за любимия оранжев винилов пуф на Теди, а на самия скрин бе поставен Мики-Маусовият телефон, който Теди и Холи Грейс бяха подарили на Франческа за трийсет и първия ѝ рожден ден.

Холи Грейс пристъпи в дневната, пусна чантата си върху един брой на „Ню Йорк Таймс“ и помахна на Консуело, испанката, която се грижеше великолепно за Теди, но оставяше всички съдове за миене на Франческа. Когато се извърна, забеляза момиче, което се бе свило на дивана, четейки списание. Момичето беше на шестнайсет или седемнайсет, с лошо изрусена коса и избеляваща синина на бузата. Холи Грейс спря на място, а после се обърна към Теди с разпален шепот:

— Майка ти пак го направи, нали?

— Мама каза да ти предам да не я плашиш.

— Така става, като отида до Калифорния за три седмици. — Холи Грейс грабна Теди за ръката и го дръпна към стаята му, далеч от ушите на момичето. Веднага щом затвори вратата, тя възкликна разстроено: — По дяволите, мислех, че ще говориш с нея! Не мога да повярвам, че отново го е направила.

Теди тръгна към кутията за обувки, в която държеше колекцията си от марки, и се заигра с капака.

— Казва се Деби и е доста приятна. Но социалните вече ѝ намериха приемно семейство, така че си тръгва след няколко дни.

— Теди, това момиче е проститутка. Вероятно има следи от игли по ръцете си. — Той започна да издува и да прибира бузите си, навик, който показваше нежеланието му да говори за нещо. Холи Грейс изръмжа ядосано. — Виж, скъпи, защо веднага не ми позвъни в Ел Ей?

Знам, че си само на девет, но гениалното ти айкю върви с някои отговорности и една от тях е да се опитваш майка ти да не загуби връзка с реалността. Знаеш, че тя няма и капка здрав разум по отношение на неща като приютяване на бегълци, забъркали се със сводници. Води се от сърцето си, вместо от разума.

— Харесвам Деби — каза упорито Теди.

— Ти харесваше и онази Дженифър, а тя открадна петдесет долара от касичката ти, преди да избяга.

— Остави ми бележка, че ще ги върне, освен това само тя е открадвала нещо.

Холи Грейс видя, че губи битката.

— Поне трябваше да ми звъннеш.

Теди вдигна капака на кутията с колекцията си и го постави на главата си, решително слагайки край на разговора.

Холи Грейс въздъхна. Понякога Теди беше чувствителен, а понякога действаше точно като Франческа.

Половин час по-късно тя и Теди си проправяха път през задръстените улици към Гринич Вилидж. Докато чакаха на един светофар, Холи Грейс си помисли за мускулестия нападател от „Ню Йорк Рейнджърс“, с когото имаше среща за вечеря. Беше сигурна, че ще е страхотен в леглото, но фактът, че не можеше да се възползва от това, я потисна. Този СПИН я вбесяваше. Точно когато жените най-накрая бяха получили сексуално освобождение, тази ужасна болест бе сложила край на забавлението. Навремето се наслаждаваше на безразборните си връзки. След като любовниците ѝ покажеха най-добрите си номера, ги изритваше, преди да са започнали да очакват от нея да им прави закуска. Който и да беше казал, че сексът с непознати е унизителен, трябва да е бил човек, който обича да приготвя закуски. Тя решително отхвърли упорития образ на един тъмнокос мъж, на когото с удоволствие би приготвяла закуска. Тази връзка беше временна лудост от нейна страна — катастрофален случай на беснеещи хормони, които бяха замъглили разсъдъка ѝ.

Холи Грейс натисна клаксона, когато светофарът превключи и глупакът в додж дейтъна я засече, като почти удари калника на чисто новия ѝ мерцедес. Струваше ѝ се, че СПИН-ът е засегнал всеки по

някакъв начин. Дори бившият ѝ съпруг остана моногамен през последната година. Тя се намръщи, все още разстроена заради него. Със сигурност напоследък нямаше нищо против моногамията, но за жалост, Дали я практикуваше с жена, на име Бамби.

— Холи Грейс? — обади се Теди и погледна към нея откъм пасажерското място. — Мислиш ли, че е правилно един учител да пише двойка на дете, защото то не е изпълнило един тъп научен проект в класа за надарени, както се предполага, че е трябвало да направи?

— Това не ми звучи като теоретичен въпрос — отвърна сухо Холи Грейс.

— Какво означава това?

— Означава, че е трябвало да си направиш проекта.

— Този беше тъп — намръщи се Теди. — Защо някой би искал да се разхожда наоколо, да убива буболечки и да ги окачва на дъска с карфици? Не мислиш ли, че е тъпо?

Холи Грейс започваше да схваща. Въпреки увлечението на Теди по военните игри и запълването на всеки лист хартия, който му попаднеше в ръцете, с рисунки на пистолети и ножове, от които капеше кръв, в сърцето си детето беше пацифист. Веднъж го беше видяла да носи паяк през седемнайсетте етажа до долу, за да го пусне на улицата.

— Говори ли с майка си за това?

— Да. Тя позвъни на учителката и я помоли да нарисувам буболечките, а не да ги убивам, но госпожица Пиърсън каза „не“, накрая се скараха и тя затвори. Мама не харесва госпожица Пиърсън. Смята, че ни товари твърде много. Накрая мама каза, че тя ще ми убие буболечките.

Холи Грейс завъртя очи при представата Франческа да убива нещо. Ако някаква гадинка трябваше да бъде убита, тя много добре знаеше на кого накрая щеше да му се наложи да свърши работата.

— Тогава това решава проблема ти, нали?

Теди я погледна с наранено достойнство.

— Да не ме смяташ за кръгъл идиот? Каква разлика има за буболечките дали аз, или тя ще ги убие? Накрая те пак ще са мъртви заради мен.

Холи Грейс го погледна и се усмихна. Наистина обичаше това дете, о, да!

Старомодната модернизирана къща на Наоми Яфе Танака Пърлман се намираше на малка павирана уличка в Гринич Вилидж със запазени нюйоркски стари улични фенери. Зелените капаци и белите тухли на къщата бяха обвити от голите клонки на глициния. Наоми бе купила имота с част от печалбата от рекламната си агенция, която бе основала преди четири години. Живееше тук с втория си съпруг, Бенджамин Р. Пърлман, професор по политология в Колумбийския университет. Според Холи Грейс бракът им бе сключен в рая на радикалните левичари. Даваха пари за всяка измислена кауза, която им се изпречеше на пътя, организираха коктейли за хора, които искаха да взривят във въздуха ЦРУ, и за развлечение работеха в кухня за бедни веднъж седмично. И все пак Холи Грейс трябваше да признае, че Наоми никога не бе изглеждала по-щастлива. Тя самата ѝ беше казала, че за първи път в живота си се чувства като пълнокръвен човек.

Наоми ги въведе в уютната си всекидневна, като се поклащаше повече, отколкото Холи Грейс смяташе, че е нормално за петия месец от бременността. Мразеше изгарящата завист, която я пробождаше всеки път щом видеше клатушкането на Наоми, но не можеше да се сдържи, въпреки че тя ѝ беше добра приятелка още от времето на „Дързък“. Всеки път когато погледнеше към нея, не можеше да не си помисли, че ако и тя не забременее скоро, е вероятно да пропусне завинаги шанса да има дете.

— ... така че тя ще ме скъса по природознание — заключи Теди откъм кухнята, където двамата с Наоми бяха отишли за разхладителни напитки.

— Но това е варварско — отвърна Наоми. Блендерът зажука за няколко секунди и после се изключи. — ... Мисля, че трябва да подадеш жалба. Това със сигурност е в нарушение на гражданските ти права. Ще говоря с Бен.

— Няма нужда — каза Теди. — Мама вече ми докара достатъчно неприятности с учителката.

Миг по-късно те се появиха откъм кухнята. Теди носеше бутилка фреш с газирана вода, а Наоми държеше ягодово дайкири за Холи Грейс.

— Чу ли за странния проект с убийство на насекоми в училището на Теди? — попита тя. — Ако бях на мястото на Франческа, щях да ги съдя. Наистина.

Холи Грейс отпи от дайкирито.

— Мисля, че в момента Франческа има някои по-важни неща на главата.

Наоми се усмихна, после погледна към Теди, който беше изчезнал в спалнята, за да вземе шаха на Бен.

— Мислиш ли, че ще го направи? — прошепна.

— Трудно е да се каже. Когато видиш Франческа да лази по пода, облечена с джинси, и да се хили с Теди като глупачка, изглежда направо невъзможно. Но когато някой я притесни и на лицето ѝ се изпише онова високомерно изражение, просто знаеш, че някой от предците ѝ е имал синя кръв, и тогава решаваш, че е абсолютно възможно.

Наоми седна до масичката за кафе, като кръстоса крака и заприлича на бременен Буда.

— По принцип съм против монархията, но трябва да призная, че принцеса Франческа Серитела Дей Бранкузи звучи наистина страхотно.

Теди се върна с шаха и започна да го подрежда на масичката.

— Този път се концентрирай, Наоми. Побеждавам те почти толкова лесно, колкото и мама.

Всички подскочиха, когато откъм входната врата се разнесоха три силни удара.

— О, боже! — възкликна Наоми и се вторачи загрижено в Холи Грейс. — Познавам само един човек, който чука така.

— Да не си посмяла да го пуснеш, докато съм тук! — Холи Грейс се надигна рязко и разля от дайкирито върху белия си анцуг.

— Джери! — изпищя Теди и се втурна към вратата.

— Не отваряй! — извика Холи Грейс след него. — Теди, недей!

Но беше твърде късно. В живота на Теди Дей нямаше много мъже и той не изпускаше шанса да се срещне с някого от тях. Преди Холи Грейс да успее да го спре, той отвори вратата.

— Здравсти, Теди! — извика Джери Яфе, като му подаде ръка. — К'во става, мой човек?

Теди плесна дланта му.

— Хей, Джери! Не съм те виждал от две седмици. Къде беше?

— В съда, дечко. Защиатавах едни хора, които бяха повредили ядрената централа в Шоръм.

— Спечели ли?

— Може да се каже, че резултатът е равен.

Джери никога не съжали за решението, което бе взел преди десет години в Мексико — да се върне в Щатите, да се изправи срещу ченгетата и изфабрикуваното им обвинение за търговия с наркотици и след като името му бе изчистено, да завърши право. Беше видял как лидерите на Движението един по един сменят посоката — душата на Елдридж Кливър вече принадлежеше на Исус, Джери Рубин се бе отдал на капитализма, а Боби Сийл продаваше сосове за барбекю. Аби Хофман все още се държеше, но се бе отдал на екологични каузи и така оставаше само Джери Яфе, последният от радикалите от 60-те, който да насочва вниманието на света от стоманените машини за спагети и дизайнерските пици към опасността от ядрена зима. Джери вярваше от все сърце, че отговорността за бъдещето лежи на неговите плещи и колкото по-тежка бе отговорността, толкова по-шутовски се държеше.

След като целуна Наоми за поздрав, той се наведе и заговори на корема ѝ:

— Слушай, бебе, аз съм чичо Джери. Светът е гаден. Затова стой там вътре възможно най-дълго.

Теди сметна това за неописуемо смешно и се затъркаля по пода, пицейки високо. Това привлече вниманието на всички възрастни към него и те се разсмяха високо, докато той не спря да е сладък и стана просто досаден. Наоми изповядваше схващането, че децата трябва да се оставят да се изразяват, така че не го смъмри, а Холи Грейс, която не споделяше тези теории, беше твърде разсеяна от вида на внушителните рамене на Джери, изпъващи шевовите на якето му, за да го нахока.

Малко след като се дипломира, Джери се бе отказал от афроприческата, но все още носеше косата си дълга на гърба, така че тъмните му къдрици, сега леко прошарени със сиво, падаха над яката. Под коженото яке бе с обичайното си работно облекло — торбест панталон в цвят каки и износен памучен пуловер. На яката на якето бе закачена антиядрена значка. Устните му бяха все така пълни и чувствени, а черните му фанатични очи горяха. Точно тези очи бяха покорили Холи Грейс Бодин преди година, когато на един от купоните на Наоми двамата с Джери се бяха озовали в усамотена ниша.

Холи Грейс все още не можеше да си обясни какво я беше накарало да се влюби в Джери Яфе. Със сигурност не бяха

политическите му възгледи. Тя искрено вярваше в необходимостта от силната военна мощ на САЩ, позиция, която го влудяваше. Двамата яростно спореха на политически въпроси, а след това се любеха невероятно страстно. Джери, който имаше малко задръжки в обществото, в спалнята имаше още по-малко.

Но привличането ѝ към него не беше само сексуално. Той беше спортен тип, колкото и тя самата. По време на трите месеца на връзката им, заедно бяха вземали уроци по гмуркане, бяха правили планински преходи, дори опитаха безмоторно летене. Животът с него беше като непрестанно приключение. Тя обичаше оживлението, което той предизвикваше около себе си. Обичаше страстта и ревността му, насладата, с която ядеше храната си, невъздържания му смях, безсрамната му сантименталност. Веднъж, когато влезе в стаята, го завари да плаче на телевизионна реклама на „Кодак“ и когато му се подигра за това, той дори не направи опит да се оправдае. Беше започнала да обича дори мъжкия му шовинизъм. За разлика от Дали, който въпреки момчешките си маниери беше най-освободеният мъж, когото познаваше, идеята за отношенията между мъжете и жените, която изповядваше Джери, бе здраво вкоренена в петдесетте. И винаги изглеждаше объркан, когато тя го конфронтираше с това, и много унил, че той — любимецът на радикалите — изглежда, не можеше да разбере един от базисните принципи на цялата социална революция.

— Здравей, Холи Грейс — каза той и се приближи до нея.

Тя се наведе, за да остави лепкавата си чаша на масичката, и се опита да го изгледа така, сякаш не успява съвсем да си спомни името му.

— О, здрасти, Джери.

Стратегията ѝ не проработи. Той се приближи, стегнатото му тяло напредваше с решителност, която предизвика в нея тръпка на страх.

— Да не си посмял да ме докоснеш, комунистически терорист — предупреди го тя, като изпъна ръка, сякаш държеше разпятие, с което може да го прогони.

Той заобиколи масичката.

— Сериозна съм, Джери.

— От какво се страхуваш, мила?

— Страхувам?! — сопна се тя. — Аз? Да се страхувам от теб? Само в мечтите ти, ляв комунията такъв.

— Боже, Холи Грейс, какъв език. — Той спря пред нея и без да се обръща, каза на сестра си: — Наоми, можете ли двамата с Теди да си намерите някаква работа в кухнята за няколко минути?

— Да не си посмяла да излезеш, Наоми! — нареди Холи Грейс.

— Съжалявам, Холи Грейс, но напрежението не е добро за бременните. Хайде, Теди. Да идем да си направим пуканки.

Холи Грейс си пое дълбоко въздух. Този път нямаше да позволи на Джери да я баламосва. Аферата им беше продължила три месеца и той се бе възползвал от нея през цялото време. Докато тя се влюбваше, той просто използваше известността ѝ като средство да вкара името си във вестниците, така че да популяризира антиядрената си дейност. Холи Грейс не можеше да повярва каква загубенячка е била. Старите радикали не се променяха. Те просто завършваха право и научаваха нови номера.

Джери се протегна да я погали, но физическият контакт с него обикновено замъгляваше мисълта ѝ, така че тя отскочи настрана, преди да я е докоснал.

— Дръж си ръцете далеч, момко. — Последните няколко месеца беше оцеляла без него доста успешно и нямаше да позволи отново да бъде впримчена. Беше твърде стара, за да умира два пъти в една година от разбито сърце.

— Не мислиш ли, че раздялата ни продължи достатъчно дълго? — попита той. — Липсваш ми.

Тя му хвърли най-студения си поглед.

— Какво става? Не те дават по телевизията, след като вече не сме двойка? — Някога обичаше начина, по който тъмните къдрици падаха по гърба му. Помнеше усещането им — меки и копринени. Увиваше ги около пръстите си, докосваше ги с устни.

— Не започвай пак с това, Холи Грейс.

— Никой ли не иска да излъчва речите ти по вечерните новини, откакто скъсахме? — продължи злобно тя. — Ти наистина използва връзката ни докрай, нали? Докато аз се захласвах по теб като пълен идиот, ти изпращаше съобщения до медиите.

— Наистина започваш да ме вбесяваш. Обичам те, Холи Грейс. Обичам те повече, отколкото съм обичал някого през целия си живот.

Нещата между нас вървяха добре.

Отново го правеше. Отново разбиваше сърцето ѝ.

— Единственото добро нещо беше сексът — каза тя разпалено.

— Между нас имаше дяволски повече от секс!

— Като например? Не харесвам приятелите ти и със сигурност не харесвам политическите ти възгледи. Освен това знаеш, че мразя евреи.

Джери изръмжа и се тръшна на дивана.

— О, боже, отново се започва.

— Аз съм заклет антисемит. Наистина, Джери. Аз съм от Тексас. Мразя евреи, мразя черни и мисля, че всички гейове трябва да отидат в затвора. Какво бъдеще бих могла да имам с комуния като теб?

— Ти не мразиш евреите — каза с разумен тон Джери, сякаш говореше на дете. — Преди три години подписа петицията за правата на хомосексуалистите, която беше публикувана във всеки вестник в Ню Йорк, а през следващата година пресата подробно отрази аферата ти с един уайдрисийвър от „Питсбърг Стийлърс“.

— Но кожата му беше доста светла — възрази Холи Грейс. — И винаги гласуваше за републиканците.

Джери бавно се изправи от дивана, изражението му беше едновременно разтревожено и нежно.

— Виж, скъпа, не мога да се откажа от политическите си възгледи дори заради теб. Знам, че не одобряваш подхода ми...

— Всички леви сте толкова лицемерни — изсъска тя. — Третирате всеки, който не е съгласен с идеите ви, като подпалвач на войни. Е, имам новина за теб, друже. Никой с всичкия си не обича да живее с ядрени оръжия, но не всеки мисли, че е страхотна идея да изхвърлим ракетите си, докато Съветският съюз все още седи на цяла планина от своите собствени.

— Не мислиш ли, че Съюзът...

— Не те слушам.

Тя грабна чантата си и извика Теди. Дали беше прав всеки път когато ѝ казваше, че парите не могат да купят щастие. Тя беше на трийсет и седем и искаше да се задоми. Искаше бебе, докато все още можеше да има, искаше съпруг, който да я обича такава, каквата е, а не заради публичността, която можеше да му осигури.

— Холи Грейс, моля те...

— Върви на майната си.

— По дяволите! — Сграбчи я, придърпа я в прегръдките си и притисна устните си към нейните в жест, който беше колкото целувка, толкова и начин да потисне желанието си да я разтърси, докато зъбите ѝ затракат. Бяха еднакво високи, а Холи Грейс ежедневно тренираше, така че Джери трябваше да приложи доста сила, за да притисне ръцете ѝ от страни. Тя най-накрая спря да се бори, така че я завладя с устата си, както искаше, както тя харесваше. Устните ѝ се разтвориха достатъчно и той успя да пхне език между тях.

— Хайде, скъпа — прошепна, — обичай ме.

И тя го направи, само за момент, преди да осъзнае какво става. Когато Джери почувства как тя се вцепенява, незабавно плъзна устни по врата ѝ, където я засмука и захапа.

— Отново го направи — изстена тя, извърна се от него и се хвана за вратата.

Нарочно ѝ беше оставил смучка и дори не се извини.

— Всеки път когато я погледнеш, искам да си спомняш, че отхвърляш най-хубавото нещо, което се е случвало и на двама ни.

Холи Грейс го изглежда бясно, после се извърна към Теди, който тъкмо се беше появил с Наоми.

— Вземи си палтото и кажи „довиждане“ на Наоми.

— Но, Холи Грейс... — запротестира той.

— Веднага! — Тя напъха Теди в палтото му, грабна своето и го избута през вратата, без да поглежда назад.

Докато излизаха, Джери избягваше недоволството в очите на сестра си, като се престори, че изучава една метална скулптура над камината. Макар че беше на четиридесет и две, не обичаше да е по-зрелият в една връзка. Беше свикнал с жени, които го глезеха, които се съгласяваха с мнението му, които му чистеха апартамента. Не си бе имал работа с докачливи тексаски красавици, които можеха да пият повече от него и които му се надсмиваха, ако ги помолеше да пуснат пералнята. Обичаше Холи Грейс толкова много, че сякаш част от него си бе отишла заедно с нея. Какво щеше да прави сега? Не можеше да отрече, че се бе възползвал от публичността на връзката им. Беше инстинктивно — както правеше всичко. През последните няколко години медиите игнорираха и най-сполучливите му усилия да привлече внимание към каузата, а не му беше в стила да обръща гръб

на безплатното внимание. Защо Холи Грейс не можеше да разбере, че това няма нищо общо с любовта му към нея — той просто сграбчваше възможността, която му се предлагаше, както винаги бе правил.

Сестра му мина покрай него и той още веднъж се наведе към корема ѝ.

— Говори чичо Джери. Ако си момче, пази си топките, защото има около един милион жени, които чакат да ти ги кръцнат.

— Не се шегувай с това, Джери — каза Наоми и седна в едно от креслата.

Устата му се изви.

— Защо не? Трябва да признаеш, че цялата история с Холи Грейс е дяволски забавна.

— Наистина се дъниш — отвърна му тя.

— Невъзможно е да се спори с някого, който не мисли логично — възрази той войнствено. — Тя дяволски добре знае, че я обичам и че не е само заради известността ѝ.

— Тя иска бебе, Джери — каза тихо Наоми.

Той се вцепени.

— Холи Грейс само си мисли, че иска бебе.

— Такова говедо си. Всеки път когато сте заедно, и двамата непрекъснато спорите за политическите си различия и кой кого използва. Бих искала да чуя поне веднъж някой от вас да признае, че основната причина, поради която не се разбирате, е, че тя отчаяно иска да има дете, а ти все още не си пораснал достатъчно, че да бъдеш баща.

Той се обърна към сестра си.

— Това няма нищо общо с порастването. Отказвам да създам дете в свят, над който е надвиснала атомна гъба.

Тя го погледна тъжно с ръка, притисната към кръглия ѝ корем.

— Кой си мислиш, че заблуждаваш, Джери? Страх те е да бъдеш баща. Страх те е, че ще се провалиш също толкова катастрофално със собственото ти дете, както татко с теб, мир на душата му.

Джери не каза нищо, но нямаше да позволи на Наоми да види сълзите в очите му, затова се обърна и излезе от къщата.

Франческа се усмихваше в камерите, докато началната музика на „Франческа днес“ отшумяваше и шоуто започваше.

— Здравейте! Надявам се, че сте приготвили пуканките и сте свършили със спешната работа в тоалетната, защото ви гарантирам, че няма да искате да мръднете от местата си, след като видите четиримата ни млади гости тази вечер. — Обърна глава към червената светлина, която се бе появила до втора камера. — Тази вечер излъчваме последното ни предаване от серията за британските благородници. Както знаете, откакто дойдохме във Великобритания, печелим одобрението ви, но и търпим критика, дори аз няма да се преструвам, че предаването от миналата седмица не беше ужасно отегчително, но тази вечер сме отново на висота.

С периферното си зрение видя, че продуцентът ѝ Нейтън Хърд бе сложил ръце на кръста си, сигурен знак, че е недоволен. Мразеше, когато тя признаваше в ефир, че някое от предаванията им не е чудесно, но известният ѝ кралски гост последния път беше непоносимо скучен и дори най-наглите ѝ въпроси не го бяха оживили. За жалост, тогава, за разлика от сега, излъчваха на живо, така че нямаха възможност да преправят каквото и да било.

— Тази вечер на гости са ми четирима привлекателни младежи, които са деца на известни благородници от Великобритания. Чудили ли сте се някога какво е да израснеш, осъзнавайки, че животът ти вече е предначертан? Бунтуват ли се младите благородници? Нека ги попитаме.

Франческа представи четиримата си гости, които се бяха настанили удобно в елегантното студио, което наподобяваше нюйоркското студио на предаването. После се обърна към единственото дете на един от най-известните британски херцози.

— Лейди Джейн, обмисляли ли сте някога да пренебрегнете семейната традиция и да избягате с шофьора?

Лейди Джейн се разсмя, после се изчерви и Франческа разбра, че днешното шоу ще пожъне небивал успех.

Два часа по-късно, когато записът беше свършил, а младите й гости бяха отговаряли достатъчно оживено, за да й осигурят висок рейтинг, Франческа слезе от таксито и влезе в „Конът“. Повечето американци мислеха, че най-добрият лондонски хотел е „Кларидж“, но като човек, който не обичаше много да пътува, Франческа смяташе, че по-добрият избор е мъничкият „Конът“, който имаше само деветдесет стаи, най-доброто обслужване на света и тук съществуваше минимален шанс да налети на някоя рок звезда в коридора.

Слабото й тяло беше обгърнато от брадичката до средата на прасеца с елегантно палто от черен руски самур, подчертан от чифт крушовидни четирикаратови диамантени обеци, които проблясваха през развятата й от вятъра кестенява коса. Лобито на хотела с ориенталски килими и облицовани в тъмно дърво стени беше топло и приветливо след влажните декемврийски улици на Мейфеър. Шестте стажа бяха опасани с великолепно вити стълби, покрити с килим, прикрепен на място с месингови елементи. Полираните махагонови перила блестяха. Макар че беше изтощена от забързаната седмица, тя се усмихна на портиера. Главата на всеки мъж във фоайето се обърна след нея, докато се качваше в малкия асансьор до рецепцията, но Франческа не забеляза.

Под елегантността на самура и скъпия блясък на обещите дрехите й бяха откровено простовати. Беше сменила по-консервативното си телевизионно облекло с дрехите, които носеше в студиото сутринта — тесен черен кожен панталон с твърде голям малинов пуловер с апликация на мече. Беше комбинация, която Теди харесваше особено много, тъй като пухкавите мечета и кожените мотоциклетни аксесоари му бяха сред любимите неща. Тя често ги носеше, когато излизаха заедно да пазаруват.

Въпреки изтощението си, мисълта за Теди накара Франческа да се усмихне. Липсваше й толкова много. Беше ужасно да е разделена от детето си, толкова ужасно, че сериозно обмисляше да разреши работния си график, когато през пролетта настъпеше време да преподпише договора си. Какъв беше смисълът да има дете, когато не можеше да прекарва повече време с него? Воалът на депресията, който висеше над нея от месеци, се спусна по-ниско. Напоследък беше доста раздразнителна, сигурен признак, че работи твърде много. Но мразеше да забавя темпото, когато нещата вървяха толкова добре.

Излезе от асансьора, погледна часовника си и направи бърза сметка. Вчера Холи Грейс беше завела Теди в къщата на Наоми, а днес трябваше да отидат в Морския музей на Южната улица. Може би щеше да го хване, преди да тръгнат. Намръщи се, когато си спомни, че Холи Грейс ѝ беше казала, че Далас Бодин пристига в Ню Йорк. Дори след всички изминали години мисълта за Дали и Теди в един и същи град я изнервяше. Не че се страхуваше, че той може да го разпознае. В Теди нямаше нищо, което да напомни на Дали за него самия. Просто не ѝ харесваше мисълта, че Дали има нещо общо с нейния син.

Закачи самура на облицована с коприна закачалка и го прибра в гардероба. После поръча разговор до Ню Йорк. За нейно удоволствие, телефона вдигна Теди.

— Домът на Дей. Тиодор на телефона.

Очите на Франческа се овлажниха само при звука на гласа му.

— Здравей, скъпи.

— Мамо! Познай какво, мамо! Вчера отидохме при Наоми и Джери се появи, и двамата с Холи Грейс пак се скараха. Днес ще ме води в Морския музей, а после ще отидем в апартамента ѝ и ще си поръчаме китайско. А нали знаеш моя приятел Джейсън...

Франческа се усмихна и се заслуша в бърборенето на Теди. Когато той най-накрая спря, за да си поеме дъх, тя каза:

— Липсваш ми, скъпи. След няколко дни ще съм си вкъщи и тогава с теб ще имаме цели две седмици за ваканция в Мексико. Ще си прекараме страхотно. — Щеше да е първата ѝ истинска почивка, откакто беше подписала договора си с телевизията, и двамата я чакаха с нетърпение от месеци.

— Този път ще плуваме ли в океана?

— Аз ще се потопя — отстъпи тя.

Той нададе презрително мъжко изсумтяване.

— Поне до кръста.

— Ще отстъпя до коленете, но не повече.

— Истинско пиле си, мамо — каза той мрачно. — Много по-голямо от мен.

— Абсолютно си прав за това.

— Учиш ли за изпита си за гражданство? — попита той. — Последния път, когато ти зададох въпрос от теста, обърка цялата част с приемането на поправките.

— Ще уча в самолета — обеща тя.

Кандидатстването за американско гражданство беше нещо, което отлагаше вече твърде дълго. Все беше много заета, графикът ѝ бе претоварен, докато един ден осъзна, че живее в САЩ от десет години, а никога не е гласувала. Почувства се засрамена и с помощта на Теди започна дългата процедура още същата седмица.

— Обичам те много, скъпи — каза тя.

— Аз също.

— Ще бъдеш ли особено мил с Холи Грейс тази вечер? Не очаквам да разбереш, но тя се разстройва от срещите с Джери.

— Не разбирам защо. Джери е готин.

Франческа беше твърде мъдра, за да се опита да обясни отношенията между мъжете и жените на едно деветгодишно момче, особено на такова, което смята, че всички момичета са смотанячки.

— Просто бъди много мил с нея, сладурче — каза му тя.

Когато затвори телефона, се съблече и започна да се приготвя за вечерта си с принц Стефан Марко Бранкузи. Уви се в копринена роба и тръгна към облицованата с плочки баня, където край просторната вана имаше опаковка от любимия ѝ сапун заедно с обичайната марка американски шампоан. „Конът“ си поставяше за цел да научи хигиенните навици на клиентите си заедно с вестниците, които четат, как предпочитат кафето си сутрин и в случая с Франческа, факта, че Теди събира капачки от бутилки. Когато освобождаваше стаята си, за нея винаги имаше колекция от необичайни капачки от европейска бира, опаковани спретнато на рецепцията. Сърце не ѝ даваше да им каже, че представата на Теди за колекциониране се базираше повече на количеството, а не на качеството, и че в момента „Пепси“ води пред „Кока-Кола“ с 394.

Отпусна се в топлата вода и когато кожата ѝ свикна с температурата, се облегна и затвори очи. Боже, колко беше уморена. Имаше толкова голяма нужда от почивка. Един малък глас започна да ѝ натяква колко още мисли да продължава така — да оставя детето си, за да лети през целия свят час по час, да присъства на безкрайни оперативки, да преглежда купчини книги всяка нощ, преди да заспи. Напоследък Холи Грейс и Наоми прекарваха повече време с Теди от нея.

Мислите за Холи Грейс се завъртяха в главата ѝ и накрая стигнаха до Далас Бодин.

Срещата ѝ с него се бе случила толкова отдавна, че вече ѝ се струваше просто като биологичен инцидент, че именно той бе станал баща на Теди. Не той го бе родил или се бе лишавал от дамски чорапи, за да плати ортопедичните бебешки обувки, нито не беше спал от тревоги как ще отгледа дете, чието айкю е с цели четиридесет точки над неговото. Франческа, а не Дали Бодин бе отговорна за човека, в който се превръщаше Теди. Без значение колко настояваше Холи Грейс, тя отказваше да допусне Дали дори в най-малкото ъгълче от живота си.

— О, хайде, Франси, минаха десет години — беше се оплакала тя последния път. Обядваха в наскоро открития ресторант „Аврора“ на Четиридесет и осма източна улица. — След две седмици Дали ще пристигне в Ню Йорк, за да коментира по телевизията голф турнира. Какво ще кажеш да посмекчиш правилата си и за разнообразие да ми позволиш да заведе Теди при него? През годините синът ти е слушал толкова много за Дали, а и Дали е любопитен, след като съм му проглушила ушите за него.

— Категорично не! — Франческа набучи хапка от патешкото на вилищата си и пробута извинението, което пазеше за този случай, единственото, което Холи Грейс, изглежда, приемаше. — Времето с Дали беше най-унизителният период в живота ми и отказвам да си припомням дори най-незначителното нещо. Никога повече няма да си позволя да контактувам с него, а това означава да държа и Теди настрана. Знаеш как се чувствам, Холи Грейс, и си ми обещава да не ме притискаш.

Холи Грейс очевидно беше разгневена.

— Франси, това момче ще стане гей, ако не му позволиш да се среща с повече представители на мъжкия пол.

— Ти си най-добрият баща, което едно момче може да има — отвърна Франческа сухо, едновременно раздразнена и привързана към жената, която бе преминала заедно с нея през толкова много.

Холи Грейс реши да приеме забележката ѝ сериозно.

— Със сигурност не успях да постигна успех със спортната му кариера. — Тя се загледа мрачно към глобусите, висящи над бара. — Кълна се в Бога, Франси, по-схванат е в краката дори и от теб.

Франческа знаеше, че се държи твърде отбранително, като станеше дума за липсата на баща на Теди, но не можа да се сдържи.

— Опитах се, нали? Ти ме караше да му хвърлям топки, когато беше на четири години.

— Не беше ли това велик момент в историята на бейзбола? — отвърна Холи Грейс с унищожителен сарказъм. — Хелън Келър хвърля, а малкият Стиви Уондър хваща. Вие двамата сте най-некоординираните...

— Ти самата не се справи по-добре. Той падна от онзи ужасен кон, когато го заведе на езда, и си счупи пръста още първия път когато му хвърли топка.

— Това е една от причините, поради която искам да се срещне с Дали. Сега, когато Теди е вече малко по-голям, той може би ще има някои идеи какво да правим с него. — Холи Грейс отдели стръкче кресон от ронливото парче печен костур и го засмука замислено. — Не знам... може би е заради гените. По дяволите, ако Дали наистина му беше баща, нямаше да имаме такъв проблем. Спортната координация е програмирана в гените на Бодин.

Да бе, помисли си Франческа с крива усмивка, докато насапунисваше ръцете си и после разнасяше пияната върху краката си. Понякога се чудеше как тези чудесни, капризни хромозоми бяха създали нейния син. Знаеше, че Холи Грейс е разочарована, че Теди не изглежда по-добре, но Франческа винаги бе смятала сладкото му обикновено лице за дар. Никога нямаше да му се налага да разчита на красотата си, за да се справя с живота. Щеше да използва мозъка си, куража си и сладкото си сантиментално сърце.

Водата във ваната започваше да изстива и тя осъзна, че има едва дваайсет минути преди шофьорът да дойде да я заведе на яхтата на Стефан за вечеря. Макар че беше уморена, очакваше с нетърпение да прекара вечерта с него. След месеци разговори по телефона и само няколко бързи срещи, тя усещаше, че вече е време да задълбочат връзката си. За жалост, четиринайсетчасовият ѝ работен ден, откакто бе дошла в Лондон, не ѝ беше оставил никакво време за сексуални развлечения. Но след като и последното шоу беше записано, всичко, което ѝ предстоеше за утре, бе да се изправи пред няколко забележителности за туристическите кадри, които планираха да

излъчат в края на предаванията. Беше решила, че преди да излети за Ню Йорк, двамата със Стефан ще прекарат поне две нощи заедно.

Въпреки че времето я притискаше, взе сапуна и разсеяно го прокара по гърдите си. Те изтръпнаха и ѝ напомниха колко доволна ще е да сложи край на цяла година самоналожен живот без секс. Не че го беше планирала, просто, изглежда, беше психологически непригодна за несериозни връзки. Холи Грейс може и да оплакваше залеза на безразборния секс, но независимо от това колко много ѝ го натякваше здравето ѝ тяло, Франческа смяташе секса без чувства за скучен и неловък.

Преди две години тя почти се беше омъжила за харизматичен млад конгресмен от Калифорния. Той беше красив, успешен и чудесен в леглото. Но полудяваше всеки път когато тя доведеше вкъщи някоя от бегълките и почти никога не се смееше на шегите ѝ, така че най-накрая Франческа спря да се вижда с него. Принц Стефан Марко Бранкузи беше първият мъж, с когото се срещаше оттогава и който я вълнуваше достатъчно, че да го допусне в леглото си.

Бяха се запознали преди няколко месеца, когато тя го интервюира за шоуто си. Сметна го за очарователен и интелигентен, а скоро той се доказа и като добър приятел. Но дали това бе любов, чудеше се тя. Или просто се опитваше да намери изход от неудовлетворението, което изпитваше от живота си.

Отърси се от меланхоличното си настроение, избърса се и облече халата си. Завърза колана и отиде до огледалото, където се гримира сръчно, без да губи излишно време. Грижеше се за външния си вид, защото част от работата ѝ беше да изглежда добре, но когато хората бълнуваха за сериозните ѝ зелени очи, деликатните ѝ скули и блестящата кестенява коса, Франческа откриваше, че се отдръпва. Болезненият опит я беше научил, че да си роден с лице като нейното носи повече спънки, отколкото предимства. Силата на характера идваше от усилената работа, не от гъстите мигли.

Дрехите обаче бяха друго нещо.

Разгледа четирите вечерни облекла, които беше взела със себе си, отхвърли сребристите „Камали“ и съблазнителната „Дона Карън“ и вместо това избра рокля без презрамки от черна коприна на „Джани Версаче“. Дрехата оголваше раменете ѝ, пристягаше кръста и после падаше на ефирни воали до средата на прасеца. Облече се бързо, взе

чантичката си и се протегна за самура. Когато пръстите ѝ докоснаха меката яка, се поколеба, дощя ѝ се Стефан да не ѝ беше подарявал палтото. Но той толкова се разстрои, когато първоначално отказа да го приеме, че най-накрая се предаде. И все пак не ѝ харесваше представата за всички тези малки животни, убити, за да може да е облечена модерно. Също така разточителността на подаръка обиждаше самоувереността ѝ.

Със стиснати от упорство челюсти замени палтото с огненочервен шал. После за първи път през тази вечер наистина се огледа. Рокля „Версаче“, крушовидни диамантени обеци, черни чорапи, напръскани с мънички лъскави перлички, елегантни италиански обувки на висок ток — все луксозни неща, които сама си беше купила. В ъгълчетата на устата ѝ се промъкна усмивка, когато уви шала около голите си рамене и се отправи към асансьора.

Бог да благослови Америка.

— Продаваш се, това е — каза Скийт на Дали, който се мръщеше към врата на таксиметровия шофьор, докато таксито бавно пълзеше по Пето авеню. — Опитваш се да го представиш като нещо хубаво, говориш за нови възможности и разширяване на хоризонтите, но това, което правиш, е, че се продаваш.

— Това, което правя, е да съм реалист — отвърна Дали с раздразнение. — Ако не беше такъв невежа, щеше да разбереш, че това е шансът на живота ми. — Да се вози в кола, шофирана от друг, винаги предизвикваше лошо настроение у Дали, но да е в задръстване в Манхатън, а мъжът зад волана да говори само фарси, го правеше напълно непригоден за човешка компания.

Двамата със Скийт бяха прекарвали последните два часа в елегантен ресторант, където бяха обядвали с важна клечка от телевизията. Искаха Дали да подпише ексклузивен петгодишен договор като коментатор на голф турнири. Той беше коментирал няколко такива предавания за тях преди година, докато се възстановяваше от фрактура на китката, и зрителите бяха толкова очаровани, че шефовете незабавно го погнаха. Дали имаше същото шегаджийско, непочтително отношение в ефир като Лий Тревино и Дейв Мар, които бяха най-забавните коментатори в момента. Но както един от вицепрезидентите на телевизионната компания беше отбелязал пред третата си жена, той беше дяволски по-красив и от двамата.

За случая Дали беше направил компромис в облеклото си и бе облякъл официален син костюм, допълнен с порядъчна копринена червено-кафява вратовръзка, вързана над бледосинята му риза. Скийт обаче се придържаше към самото от рипсено кадифе и тясна вратовръзка, която бе спечелил преди години от състезание по хвърляне на монети в аквариум със златни рибки.

— Продаваш таланта, който Бог ти е дарил — настоя упорито той.

Дали го погледна сърдито.

— Ти си проклет лицемер. Откакто се помня, все ми пробутваш разни холивудски търсачи на таланти и се опитваш да ме накараш да позирам за долнопробни снимки, облечен само в бандаж, а сега, когато получавам предложение с малко достойнство, се възмущаваш.

— Онези предложения нямаше да ти попречат да играеш голф. По дяволите, Дали, нямаше да пропуснеш и един-единствен турнир, ако извън сезона беше участвал като гост в сериала „Корабът на мечтите“, а сега говорим за нещо напълно различно. Става дума за това да седиш в коментаторската кабинка и да пускаш шегички за розовите ризи на Грег Норман, докато Норман прави история. Става дума за края на професионалната ти кариера! Не чух някой от телевизионните шефове да казва, че ще си коментатор само в свободните си дни, както прави Никлаус или някой от другите големи играчи. Те искат да си там през цялото време. Като коментатор, Дали, не на игрището.

Това беше една от най-дългите речи, които Дали беше чувал Скийт да произнася, и за момент количеството думи не пропусна целта си. Но после Скийт промърмори нещо под нос, което го подразни почти непоносимо. Той успя да сдържи гнева си само защото знаеше, че последните няколко голф сезона почти бяха разбили сърцето на Скийт Купър.

Всичко беше започнало преди няколко години, когато се прибираха към дома от някакъв бар в Уичита Фолс и почти беше прегазил един тийнейджър с колело. Беше се отказал от незаконните фармацевтични средства в края на 70-те, но продължи приятелството си с бутилката до онази нощ.

Момчето имаше само счупено ребро, а ченгето се отнесе много по-меко с Дали, отколкото заслужаваше, но той беше толкова разтърсен, че отказа алкохола веднага след това. Не беше лесно, което му даде да разбере колко много се е заблуждавал относно пиенето. Може и никога да не успее да спечели „Мастърс“ или да завърши в класацията на „Ю Ес Класик“, но проклет да бъде, ако убие дете заради това, че е пил твърде много.

За негова изненада, отказването на алкохола незабавно подобри играта му и следващия месец завърши трети на „Боб Хоуп“, и то пред телевизионните камери. Скийт беше толкова щастлив, че почти се

разплака. Тази нощ Дали подслуша разговора му с Холи Грейс по телефона.

— Знаех си, че може да го направи — перчеше се Скийт. — Само гледай, Холи Грейс. Той ще е един от големите. Сега всичко ще се подреди за нашето момче.

Но не се подреди, поне все още не. И точно това разкъсваше сърцето на Скийт. Веднъж или два пъти на сезон Дали завършваше втори или трети на някой от големите турнири, но за всички вече беше повече от очевидно, че на трийсет и седем най-добрите му години бяха зад гърба му и големите шампионати никога нямаше да са негови.

— Ти си сръчен — каза Скийт, като се взираше през тъмния прозорец на таксито. — Сръчен си и имаш талант, но нещо в теб ти пречи да станеш истински шампион. Просто искам да разбера какво е то.

Дали знаеше, но нямаше да му каже.

— Слушай сега, Скийт Купър. Всички разбират, че да гледаш голф по телевизията е толкова интересно, колкото и да гледаш как някой спи. Тези телевизионни босове са готови да ми платят доста забележителна сума, за да освежавам техните излъчвания, и не виждам защо трябва да отхвърлям щедростта им.

— Тези телевизионни босове носят модерни парфюми — изръмжа Скийт, сякаш това обясняваше всичко. — И откога те е грижа толкова за парите?

— Откакто погледнах календара и видях, че съм на трийсет и седем, ето откога. — Дали се наведе напред и рязко почука по стъклото, което ги разделяше от шофьора. — Хей, ти! Пусни ме да сляза на следващата пресечка.

— Къде си мислиш, че отиваш?

— Отивам да видя Холи Грейс, ето къде. И отивам сам.

— Това няма да ти помогне. Тя ще ти каже същото като мен.

Дали отвори вратата, изскочи от колата пред магазина на „Картие“ и... стъпи право в купчина кучешки лайна. „Така ми се пада — помисли си той, — задето ядох обяд, който струва повече от годишния бюджет на страна от Третия свят.“

Без да го е грижа за вниманието на няколко минаващи покрай него жени, той започна да стърже подметката на обувката си в

тротоара. Точно тогава Мечката се приближи иззад него, наред „Мидтаун“.

По-добре подпиши, докато още те искат — каза му той. — Още колко ще продължаваш да се самозалъгваш?

Не се самозалъгвам. Дали тръгна по Пето авеню към апартамента на Холи Грейс.

Мечката остана с него, като клатеше голямата си руса глава с отвращение.

Мислеше си, че като откажеш пиячката, ще си гарантираш пътовете, нали, момче? Мислеше, че е толкова просто. Защо не кажеш на стария Скийт какво наистина ти пречи? Защо веднага не му кажеш, че нямаш кураж да си шампион?

Дали ускори крачка в опит да се откъсне от Мечката в тълпата. Но той беше упорит. Беше се задържал дълго и нямаше намерение да се разкара.

Холи Грейс живееше в „Мюзийм Тауър“, луксозна сграда с апартаменти, построена над Музея за модерно изкуство, заради което обичаше да казва, че спи върху някои от най-великите художници на света. Портиерът разпозна Дали и го пусна в апартамента на Холи Грейс да я изчака. Дали не я беше виждал от няколко месеца, но се чуваха често по телефона и обсъждаха повечето неща, които се случваха в живота им.

Апартаментът не беше обзаведен по вкуса на Дали — имаше твърде много бели мебели, столове с необичайни форми, които не пасваха на дългурестото му тяло, и абстрактно изкуство, което му напомняше за пяна в басейн. Свали палтото и вратовръзката си, после си пусна касетата „Роден в САЩ“. Превъртя до песента „Област Дарлингтън“, която по негово мнение беше една от десетте най-велики американски песни на всички времена. Докато Брус пееше за приключенията си с Уейн, Дали бродеше из просторния хол и накрая спря пред пианото на Холи Грейс. От последния път, когато беше идвал тук, тя бе добавила няколко снимки в сребърни рамки към колекцията си, която винаги стоеше отгоре. Забеляза няколко нейни снимки с майка ѝ, две снимки на себе си, няколко кадъра на тях двамата заедно и фотография на Дани, която бяха направили в Сиърс през 1969 година.

Пръстите на Дали се сключиха около рамката. Кръглото лице на Дани с широко отворените очи му се усмихваше насреща с мъничко мехурче слюнка, замръзнало завинаги на долната му устна. Ако Дани беше жив, щеше да е на осемнайсет години. Дали не можеше да си го представи. Не можеше да си представи Дани на осемнайсет, висок колкото него, рус и добре сложен, красив като майка си. В ума му Дани завинаги щеше да остане бебе, което тича към двайсетгодишния си баща с пълен памперс, пада на колене и протяга дундести ръце, в израз на пълно доверие.

Дали остави снимката и отклони поглед. След всичките тези години болката беше все още там, не толкова остра може би, но все пак съществуваше. Разсея се, като разгледа снимката на Франческа, облечена с яркочервени шорти, усмихваща се палаво срещу фотоапарата. Беше се покачила на голяма скала, отмахваше косата от лицето си с една ръка и придържаше дундесто детенце между краката си с другата. Усмихна се. Изглеждаше щастлива на тази снимка. Времето, прекарано с Франческа, беше хубаво.

Кой би си помислил, че Мис Каприз ще постигне такъв успех? Беше се справила чисто сама, знаеше го от Холи Грейс. Беше отгледала дете без ничия помощ и беше направила кариера. Разбира се още преди десет години в нея имаше нещо специално — решителност, начина, по който се втурваше в живота с главата напред и преследваше онова, което иска, без никаква мисъл за последствията. За част от секундата през ума му проблесна мисълта, че Франческа живееше на пълни обороти, докато той креташе едва-едва.

Представата не му хареса и превъртя касетата, за да се разсее. После отиде в кухнята и отвори хладилника — пренебрегна „Милър Лайт“, който обичаше Холи Грейс, и си избра „Доктор Пепър“. Винаги беше оценявал факта, че Франческа бе честна с Холи Грейс по въпроса за бащата на бебето си. Напълно естествено бе да се зачуди дали не е негово, а Франческа би могла с лекота да му пробута бебето на Ники. Но тя не го беше направила и той я уважаваше за това.

Отвори „Доктор Пепър“, върна се при пианото и потърси друга снимка на сина на Франческа, но намери само тази. Беше забелязал, че всеки път когато в някоя статия за Франческа се споменеше детето ѝ, то винаги се представяше като продукт на нещастен ранен брак — толкова нещастен, че Франческа бе отказала да даде на сина си

бащиното му име. Доколкото на Дали му бе известно, той, Холи Грейс и Скийт бяха единствените хора, които знаеха, че този брак не е съществувал, но те достатъчно уважаваха постигнатото от Франческа, за да не го споменават никога.

Неочакваното приятелство, което се бе зародило между Холи Грейс и Франческа, изглеждаше на Дали като едно от най-интересните неща, които животът понякога поднася, и той неведнъж бе споменавал на Холи Грейс, че би искал да се отбие някой път, когато двете са заедно, за да види как вървят нещата между тях.

— Просто не мога да си ви представя. Всичко, което ми хрумва, е как ти говориш ли, говориш за последната игра на „Каубойс“, а Франси дрънка за „Гучи“ и се любовува на себе си в огледалото.

— Тя не е такава, Дали — му бе отвърнала Холи Грейс. — Искам да кажа, говори и за обувки, но не само.

— Изглежда ми като ирония на съдбата, че някой като нея отглежда момче. Обзалагам се, че расте странно.

Холи Грейс не хареса коментара му, така че той спря да я дразни, но се досети, че и тя се тревожи за същото. Явно детето бе мамино синче.

Дали превърташе „Роден в САЩ“ за трети път, когато чу ключа да се завърта в ключалката на входната врата. Холи Грейс се провикна:

— Здравсти, Дали. Портиерът каза, че си тук. Очаквах те чак утре.

— Плановете ми се промениха. По дяволите, Холи Грейс, домът ти ми прилича на лекарски кабинет.

Холи Грейс имаше странно изражение на лицето, докато вървеше към него, а русата ѝ коса бе затъкната в яката на палтото.

— Точно това винаги ми казва и Франческа. Честно, Дали, това е зловещо. Понякога от вас двамата тръпки ме побиват.

— Това пък защо?

Тя хвърли чантата си на белия кожен диван.

— Няма да повярваш, но имате странни сходства. Искам да кажа, ние с теб сме си лика-прилика, нали? Приличаме си на външен вид, говорим по сходен начин. Имаме еднакви интереси — спорт, секс, коли.

— Имаш ли нещо конкретно предвид с тези приказки, защото започвам да огладнявам.

— Разбира се, че имам. Ти и Франческа не харесвате еднакви неща. Тя има слабост към дрехите, градския живот, знаменитостите. Стомахът ѝ се бунтува, ако види някой да се поти, а политическите ѝ разбирания стават все по-либерални с времето, предполагам, защото е емигрантка. — Холи Грейс подпря хълбока си на гърба на дивана и го погледна замислено. — Ти, от друга страна, не се интересуваши от модерни неща и залиташи толкова надясно в политическия спектър, че си направо краен. Двама души не може да са по-различни от вас двамата.

— Предполагам, че това е доста меко казано. — Касетата на Спрингстийн отново бе стигнала до „Област Дарлингтън“ и Дали тактуваше в ритъм с върха на обувките си, докато чакаше Холи Грейс да се изкаже.

— Само дето вие си приличате по много странен начин. Първото нещо, което тя каза, когато видя жилището ми, беше, че ѝ прилича на лекарски кабинет. И, Дали, това момиче определено те бие в приютяването на бездомници. Първо бяха котките. После започна и с кучета, което беше интересно, защото се страхува от тях до смърт. Накрая започна да приютява хора — тийнейджърки на четиринайсет-петнайсет години, които са избягали от къщи и се продават по улиците.

— Без майтап? — Дали най-сетне бе започнал да изглежда заинтересуван. — Какво прави с тях, след като ги... — Спря наред изречението, когато Холи Грейс съблече палтото си и видя смучката на врата ѝ. — Хей, какво е това? Прилича ми на смучка.

— Не искам да говоря за това. — Тя сви рамене, за да прикрие белега, и избяга в кухнята.

Той я последва.

— По дяволите, не съм виждал такова нещо от години. Помня, когато аз самият ти ги правех. — Той се подпря на вратата. — Искаш ли да ми разкажеш?

— Само ще започнеш да крещиш.

Дали изсумтя недоволно.

— Джери Яфе. Отново си се виждала със стария комуняга.

— Той не е комуняга. — Холи Грейс си взе „Милър Лайт“ от хладилника. — Само защото не си съгласен с политическите възгледи на някой, не означава, че трябва да го наричаш комуняга. Освен това ти

не си и наполовина толкова консервативен, колкото се опитваш да се представиш пред хората.

— Политическите ми възгледи нямат нищо общо. Просто не искам да те виждам отново наранена, скъпа.

Холи Грейс отклони разговора, като изви устата си в сладникава усмивка.

— Като говорим за стари любовници, как е Бамби? Научи ли се да четеш клюкарските списания, без да си мърда устните?

— О, хайде, Холи Грейс...

Тя го изглежда с отвращение.

— Кълна се в бога, че никога нямаше да ти дам развод, ако знаех, че ще се хванеш с жена, чието име завършва на „и“.

— Свърши ли вече? — Дразнеше се, когато тя му натякваше за Бамби, макар че сам признаваше, че момичето не блести особено в редиците на любовните му завоевания. И все пак нямаше нужда Холи Грейс да му го натяква. — За твоё сведение, Бамби ще се омъжва след две седмици и се мести в Оклахома, така че в момента ѝ търся заместничка.

— Интервюираш ли вече кандидатки?

— Само си държа очите отворени.

Двамата чува в ключалката да се завърта ключ и после откъм антрето прозвуча детски глас, висок и задъхан:

— Хей, Холи Грейс, успех! Изкачих всяко стъпало!

— Браво! — извика тя разсеяно. И после ахна. — По дяволите, Франси ще ме убие. Това е Теди, малкото ѝ синче. Откакто се преместиха в Ню Йорк, все ме кара да обещавам, че няма да позволя на двама ви да се срещнете.

Дали се обиди.

— Аз не съм похитител на деца. Какво си мисли, че ще му направя? Ще го отвлеча?

— Тя просто е засрамена.

Отговорът на Холи Грейс не означаваше нищо за Дали, но преди да успее да я разпита, момчето нахлу в кухнята, кестенявата му коса беше зализана, а на рамото на тениската му с Рамбо имаше малка дупка.

— Познай какво намерих на стълбите? Наистина много хубав болт. Може ли някой път отново да отидем до Морския музей? Много е

подреден и... — Теди замлъкна, когато забеляза Дали да стои отстрани с една ръка върху плота, а другата леко подпряна на хълбока му. — Леле... — Устата му се отвори и затвори като на златна рибка.

— Теди, това е единственият и неповторим Далас Бодин — каза Холи Грейс. — Изглежда, най-накрая успяхте да се видите.

Дали се усмихна на момчето и протегна ръка.

— Здравсти, Теди. Чувал съм много за теб.

— Леле — повтори Теди с разширени от страхопочитание очи. — О, леле... — А после се втурна напред, за да стисне дланта на Дали, но преди да го достигне, се спря, защото забрави коя ръка трябва да протегне за поздрав.

Дали го спаси, като се наведе, грабна дясната му ръка и я разтърси.

— Холи Грейс ми каза, че сте приятели.

— Гледали сме те да играеш по телевизията милион пъти — заобяснява ентусиазирано Теди. — Холи Грейс ми е разказала всичко за голфа.

— Е, това е много хубаво. — Момчето наистина не изглежда добре, помисли си Дали, развеселен от изражението му — сякаш токущо се е озовало в компанията на Бог. Тъй като майка му беше ослепително красива, старият Ники трябваше да е бил доста грозен.

Твърде развълнуван, за да стои мирно, Теди местеше тежестта си от единия крак на другия, а очите му не се отлепаха от лицето на Дали. Очилата му се плъзнаха надолу по носа и той посегна, за да ги избута нагоре, но беше твърде разсеян от присъствието на идола си, за да обърне внимание на това, което прави, и бутна рамките накриво с палеца си. Очилата се наклониха към едното око и после паднаха.

— Опа... — каза Дали и се наведе да ги вдигне.

Теди също се протегна, така че и двамата се оказаха клекнали. Главите им се доближиха една до друга, малката кестенява до по-голямата руса. Дали първи достигна очилата и ги протегна към Теди. Лицата им бяха съвсем близо, на не повече от трийсетина сантиметра едно от друго. Дали дори почувства дъха на момчето върху бузата си.

От стереоуредбата в хола се носеше гласът на Брус, който пееше, че е подпален, а някакъв нож прорязва душата му. И за един малък отрязък от време, докато той пееше за ножове и долини, всичко все

още беше наред в света на Дали Бодин. А после, в следващия миг, докато дъхът на Теди галеше бузата му, огънят се разпали и го погълна.

— Божичко!

Теди погледна Дали озадачено и после сложи очилата си.

Ръката на Дали се стрелна и грабна китката на Теди, от което детето трепна.

Холи Грейс осъзна, че нещо не е наред, и се вцепени при гледката на Дали, който се взираше смразяващо в лицето на момчето.

— Дали?

Но той не я чу. За него времето беше спряло своя ход. Беше се върнал назад през годините, отново беше дете, дете, което се взираше в гневното лице на Джейси Бодин.

Само дето лицето не беше голямо и застрашително, с небръснати бузи и стиснати зъби.

Лицето беше малко. Лицето беше детско.

Принц Стефан Марко Бранкузи беше купил яхтата си „Егейска звезда“ от един саудитски шейх. Докато Франческа се качваше на борда и поздравяваше капитана ѝ, тя изпита неловкото усещане, че времето ѝ се изплъзва, че отново е на девет години и се качва на „Кристина“, яхтата на Онасис, а на борда я чакат купи хайвер и глупави хора с твърде много свободно време и нищо значимо, което да правят с него.

Потрепери, но това може и да беше заради влажната декемврийска нощ. Самурът определено щеше да е по-подходящ за това време. Един стюард я поведе през палубата към приветствените светлини на фойето. Когато пристъпи в разкошното помещение, Негово Кралско Височество принц Стефан Марко Бранкузи се приближи и я целуна леко по бузата.

Стефан имаше изискана външност, характерна за толкова много европейски аристократи — слаби, издължени черти, остър нос, изваяни устни. Лицето му би изглеждало страховито, ако не беше вечната му усмивка. Въпреки имиджа си на плейбой, той имаше старомодни маниери, които Франческа намираше за привлекателни. Също така работеше усилено и за последните двацет години беше успял да превърне мъничката си затънтена държава в модерен курорт,

който съперничеше на Монако с разкошните си развлечения. Сега имаше нужда от своя собствена Грейс Кели, за да завърши постиженията си, и не пазеше в тайна факта, че е избрал Франческа за тази роля.

Дрехите му бяха стилни и скъпи — сивкав блейзър, леко обточен с прасковено, тъмен панталон, копринена риза, разкопчана на врата. Пое ръката ѝ и я поведе към махагоновия бар, където ги чакаха две кристални чаши, оформени като лалета.

— Прости ми, че не дойдох да те взема лично, но програмата ми днес беше зверска.

— Моята също — отвърна тя и потръпна в шала си. — Не мога да ти опиша с какво нетърпение чакам да заведа Теди в Мексико. Две седмици, през които няма да правя нищо друго, освен да изтупвам пясъка от краката си.

Тя взе чашата с шампанско и се настани на единия бар стол. Плътна ръка по меката кожа и още веднъж мислите ѝ се отнесоха към „Кристина“.

— Защо вместо това не доведеш Теди тук, на борда? Няма ли да предпочетеш да плаваш две седмици из гръцките острови?

Предложението беше изкусително, но Стефан много прибързваше. Освен това нещо в нея се противеше на представата да гледа как Теди обикаля палубите на „Егейска звезда“.

— Съжалявам, но се опасявам, че няма как толкова краткосрочно да променя плановете ми. Може би друг път.

Стефан се намръщи, но не я притисна. Направи жест към гравираната стъклена купа, пълна с малки златистокафяви топченца.

— Хайвер? Ако не обичаш от есетра, ще помоля да донесат от белуга.

— Не! — Възклицанието ѝ беше толкова остро, че Стефан я погледна изненадано. Тя му се усмихна неуверено. — Съжалявам. Аз... аз не обичам хайвер.

— Божичко, скъпа, тази вечер изглеждаш изнервена. Нещо не е наред ли?

— Малко съм уморена. — Тя се усмихна и се пошегува.

Не след дълго двамата потънаха в безгрижен разговор, който им се удаваше с лекота. Вечеряха със сърцевини от артишок, поръсени с пикантен сос от черни маслини и каперси, последвани от резени

пилешко, мариновани в лайм, кориандър и хвойна. Когато пристигнаха малиновите шарлоти в джинджифилов крем англез, тя беше толкова преяла, че успя да преглътне само няколко хапки.

Докато седеше, окъпана в светлината на свещите и обичта на Стефан, помисли колко много се наслаждава. Защо просто не му кажеше, че би се омъжила за него? Каква жена с всичкия си можеше да устои на представата да бъде принцеса? Въпреки цялата ѝ високо ценена независимост, тя работеше твърде много и прекарваше доста време далеч от сина си. Обичаше кариерата си, но започваше да осъзнава, че иска повече от живота. И все пак бракът ли беше онова, от което се нуждаеше?

— Слушаш ли ме, скъпа? Това не е най-окуражителният отговор, който можеш да получиш на предложение за женитба.

— О, боже, съжалявам. Опасявам се, че се бях отнесла. — Тя се усмихна извинително. — Трябва ми още малко време, Стефан. Ако трябва да съм честна, не съм съвсем сигурна колко добре ще се отразиш на характера ми.

Той я погледна, озадачен.

— Какво любопитно изказване. Какво имаш предвид?

Нямаше как да му обясни, че се страхува, че след няколко години в неговата компания можеше да се върне точно там, откъдето беше тръгнала — да се оглежда с часове и да прави трагедия от обеления си лак. Наведе се напред и го целуна, като ухапа устната му с малките си остри зъби и го разсея от въпроса. Виното беше сгръло кръвта ѝ, а неговото внимание разби бариерите, които беше издигнала около себе си. Тялото ѝ беше младо и здраво. Защо му позволяваше да вехне като старо листо? Тя отново докосна устните му със своите.

— Какво ще кажеш за един друг вид предложение?

В очите му проблесна смесица между забавление и желание.

— Предполагам, че зависи от неговото естество.

Тя му се усмихна съблазнително.

— Заведи ме в спалнята си и ще ти покажа.

Той взе ръката ѝ, целуна крайчетата на пръстите ѝ с толкова изтънчен и елегантен жест, сякаш я водеше на бал. Докато вървяха по коридора, тя осъзна, че е леко замаяна от алкохола и смеха, което беше толкова приятно, че ако не се познаваше по-добре, докато стигнат до пищната кабина, можеше да повярва, че наистина е влюбена. И все пак

беше минало толкова много време, откакто не я беше прегръщал мъж, че си позволи да се преструва.

Стефан я целуна, първо нежно, а после по-страстно, мърмореше думи на чужд език в ухото ѝ, което я възбуждаше. Ръцете му се придвижиха към закопчалките на роклята ѝ.

— Само ако знаеш откога чакам да те видя гола — промърмори той. Смъкна горната част на роклята ѝ и зарови лице в гърдите ѝ, които се надигаха над дантеления край на сутиена. — Като топли праскови — промълви. — Пълни, вкусни и ароматни. Ще изсмуча всяка сладка капка от сока им.

Франческа сметна думите му за малко банални, но тялото ѝ не беше толкова придиричиво като ума и тя усети как кожата ѝ се затопля. Обхвана главата му с ръце и изви гръбнак. Устните му се спуснаха по-надолу, заровиха се под дантелата и затърсиха зърното ѝ.

— Ето — каза той, когато го откри. — О, да...

Да. Франческа ахна, почувствала допира му, а после и сладостното захапване.

— Моя скъпа Франческа... — Той засмука по-силно и коленете ѝ започнаха да се подкосяват.

И тогава телефонът иззвъня.

— Малоумници! — Стефан изруга на непознат език. — Знаят, че не бива да ме притесняват тук.

Но създалата се атмосфера отлетя и Франческа изстина. Неочаквано се почувства засрамена, че е готова да прави секс с мъж, когото обича съвсем малко. Какво не беше наред с нея, защо не можеше да се влюби в него? Защо продължаваше да придава толкова голямо значение на секса?

Телефонът продължи да звъни. Той го грабна и излая нещо в слушалката, послуша за момент, после ѝ я подаде, очевидно раздразнен.

— За теб. Спешно е.

Тя избълва проклетие, което си беше чисто английско, решена да скалпира Нейтън Хърд за това. Без значение каква беше кризата, продуцентът ѝ нямаше право да я прекъсва тази вечер.

— Нейтън, ще те... — Стефан изтропа с тежката кристална гарафа за бренди по плота и тя запуши с пръст другото си ухо, за да заглуши шума. — Какво? Не те чувам.

— Холи Грейс е, Франси.

Франческа незабавно застана нащрек.

— Холи Грейс, добре ли си?

— Не съвсем. Ако не си седнала, по-добре го направи.

Франческа се отпусна в края на леглото, а при странно смирения тон на Холи Грейс в нея започна да се натрупва тревога.

— Какво става? — попита тя. — Болна ли си? Да не е станало нещо с Джери?

Мърморенето на Стефан затихна, когато чу тревожните нотки в гласа ѝ, и той застана до нея.

— Не, Франси, нищо подобно. — Холи Грейс направи пауза. — Става дума за Теди.

— Теди? — Франческа почувства пристъп на първичен страх, сърцето ѝ се разтуптя лудешки.

Думите на Холи Грейс полетяха.

— Изчезна. Тази вечер, не много след като го заведох вкъщи.

Първичен ужас обгърна тялото на Франческа с такава сила, че всичките ѝ сетива блокираха. В ума ѝ незабавно проблесна поредица от грозни картини от предаванията, които беше правила, и тя почувства как се олюлява на границата на безсъзнанието.

— Франси — продължи Холи Грейс, — мисля, че Дали го е отвлякъл.

Първото ѝ чувство беше изтръпващ прилив на облекчение. Мрачните визии за плитък гроб и малко обезобразено тяло отстъпиха, но после се появиха други картини, които почти я задушиха.

— О, боже, Франси, съжалявам. — Думите на Холи Грейс излизаха накъсано. — Не знам какво точно се случи. Те се срещнаха случайно в апартамента ми днес и после Дали се появил у вас около час след като оставих Теди и казал на Консуело, че аз съм го изпратила да го вземе, за да прекара нощта при мен. Разбира се, тя знае кой е той, така че не се притеснила. Дали накарал Теди да си приготви багажа и оттогава никой не ги е виждал. Звънях навсякъде. Напуснал е хотела, Скийт не знае нищичко. Тази седмица двамата трябвало да отидат във Флорида за някакъв турнир.

Франческа почувства как стомахът ѝ се разбунтува. Защо му беше на Дали да отвлича Теди? Можеше да измисли само една причина, но това беше невъзможно. Никой не знаеше истината, не

беше казвала на абсолютно никого. И все пак не можеше да се сети за друго. В нея се натрупа горчива ярост. Как можеше Дали да направи нещо толкова варварско?

— Франси, там ли си?

— Да — прошепна Франческа.

— Трябва да те питам нещо. — Последва дълга пауза и Франческа се приготви за това, което знаеше, че предстои. — Франси, трябва да те попитам защо Дали би постъпил така. Случи се нещо странно, когато видя Теди. Какво става?

— Аз... не знам.

— Франси...

— Не знам, Холи Грейс! — възкликна Франческа. — Не знам. — Гласът ѝ омекна. — Ти го разбираш по-добре от всеки друг. Има ли някаква вероятност Дали да нарани Теди?

— Разбира се, че не. — После се поколеба. — Поне не физически. Не мога да кажа какво ще причини на психиката му, тъй като ти не ми казваш за какво става дума.

— Сега ще затворя и още тази вечер ще се опитам да хвана самолет за Ню Йорк. — Франческа искаше да звучи енергично и твърдо, но гласът ѝ трепереше. — Ще звънеш ли на всички, които мислиш, че може да знаят къде е Дали? Но бъди внимателна какво казваш. И каквото и да правиш, не позволявай вестниците да научат. Моля те, Холи Грейс, не искам Теди да се появи в клюкарските рубрики. Ще се прибера възможно най-бързо.

— Франси, трябва да ми кажеш какво става.

— Холи Грейс, обичам те... наистина. — После тя затвори.

Докато прекосяваше Атлантика същата нощ, Франческа се вираше невиждащо в непроницаемата тъмнина през прозореца. Разяждаха я страх и вина. За всичко беше виновна тя. Ако си беше вкъщи, можеше да предотврати случилото се. Каква майка беше да позволява на други хора да отглеждат детето ѝ? Всички дяволи на майчината вина забиха дълбоко зъби в плътта ѝ.

Ами ако се беше случило нещо ужасно? Опитва се да си внуши, че без значение какво е открил, Дали никога не би наранил Теди — поне онзи Дали, когото познаваше отпреди десет години. Но после си спомни предаванията, които бе правила за бивши съпрузи, отвличащи собствените си деца и изчезващи с тях за години. Но със сигурност

някой толкова известен като Дали не би могъл да направи това, нали? И отново се опитваше да разплете загадката за това, как Дали бе открил, че Теди е негов син — защото това беше единственото обяснение, което имаше за отвличането — само че отговорът ѝ се изплъзваше.

Къде ли беше Теди в момента? Беше ли уплашен? Какво му беше казал Дали? Беше чувала достатъчно истории от Холи Грейс, за да знае, че когато се разгневи, той е непредсказуем — дори опасен. Но без значение колко се е променил през годините, не можеше да повярва, че би наранил едно малко момче.

Какво можеше да причини на нея обаче, беше отделен въпрос.

Теди се взираше в гърба на Дали, докато двамата стояха на опашка в „Макдоналдс“ на шосе 81. Искаше му се да има риза на червено-черни карета като неговата, както и широк кожен колан и джинси със скъсан джоб. Майка му изхвърляше неговите веднага щом на тях се появеше и най-малката дупчица на коляното, точно когато започваха да стават меки и удобни. Теди се взря надолу към кожените си маратонки и после към протритите кафяви каубойски ботуши на Дали. Реши да включи каубойските ботуши в коледния си списък.

Докато Дали вземаше таблата и вървеше към една маса в дъното на заведението, Теди ситнеше зад него, а малките му крака правеха бързи крачки в опит да поддържа темпото. Първоначално, когато се отправиха от Манхатън към Ню Джърси, Теди се опита да зададе на Дали няколко въпроса за това, дали има каубойска шапка и язди ли кон, но Дали не беше от приказливите. Накрая момчето млъкна, макар че имаше милион неща, които искаше да знае.

Откакто Теди се помнеше, Холи Грейс му разказваше истории за Дали Бодин и Скийт Купър — как са се срещнали на пътя, когато Дали бил само на петнайсет, след като избягал от злия Джейси Бодин, и как двамата пътували из Щатите и се обзалагали с богатите момчета по голф клубовете. Разказваше му за кръчмарските сбивания, за голф игрите с лява ръка и за чудодейните победи на осемнайсета дупка, измъкнати от лапите на сигурния разгром. В съзнанието му историите на Холи Грейс се бяха смесили с комиксите за Спайдърмен и Междузвездни войни и легендите, които четеше в училище за Дивия запад. Откакто се преместиха в Ню Йорк, Теди бе умолявал майка си да му позволи да се срещне с Дали, когато идва да види Холи Грейс, но тя винаги имаше някакво извинение. И сега, когато срещата им най-сетне се бе състояла, Теди знаеше, че това трябва да е най-вълнуващият ден в живота му.

Само дето искаше да се върне вкъщи, защото нещата не бяха такива, каквито си ги представяше.

Теди разопакова хамбургера и повдигна горното хлебче. По него имаше кетчуп. Захлупи го обратно. Неочаквано Дали се размърда на стола си и погледна през масата право в лицето му. Взираше се в него, без да казва и дума. Теди започна да се изнервя, сякаш беше направил нещо нередно. В представите му Дали плясваше дланта му, както правеше Джери Яфе. Казваше: „Здрасти, партньоре, изглеждаш ми като човек, който ще ни хареса да е до нас със Скийт, когато нещата загубеят“. В мечтите му Дали го харесваше много повече.

Теди се протегна за колата си и после се престори, че изучава една рекламна табела. Струваше му се странно, че Дали го отвеждаше толкова далеч, за да се срещне с майка му — дори не знаеше, че те двамата се познават. Но щом Холи Грейс беше дала разрешението си, той предполагаше, че всичко е наред. И все пак му се щеше майка му да е с него в този момент.

Дали проговори толкова рязко, че Теди подскочи.

— Винаги ли носиш тези очила?

— Невинаги. — Теди ги свали, сгъна ги внимателно и ги сложи на масата. Рекламната табела се размаза пред погледа му. — Мама казва, че е важно това, което е вътре в човека, а не отвън. Дали носиш очила, или не, е без значение.

Дали издаде някакъв звук, който не звучеше много мило, и после кимна с глава към хамбургера.

— Защо не ядеш?

Теди побутна пакета с върха на пръста си.

— Казах, че искам хамбургер без кетчуп — промърмори той.

Върху лицето на Дали се изписа странно, напрегнато изражение.

— Е, и? Малко кетчуп не е навредил на никого.

— Алергичен съм — обясни Теди.

Дали изсумтя и Теди осъзна, че той не харесваше хората, които не обичат кетчуп или тези с алергия. Реши все пак да изяде хамбургера само за да му покаже, че може да го направи, но стомахът му вече се чувстваше странно и кетчупът щеше да го накара да мисли за кръв и черва. Освен това щеше да предизвика сърбящ обрив по цялото му тяло.

Опита се да измисли какво да каже, за да се хареса на Дали. Не беше свикнал да му се налага да мисли за това, как да накара възрастните да го харесват. Понякога връстниците му го смятаха за

смотаняк или той ги мислеше за такива, но не и възрастните. Подъвка малко долната си устна, после каза:

— Айкюто ми е сто шейсет и осем. Ходя в клас за надарени деца.

Дали изсумтя отново и Теди разбра, че е направил поредната грешка. Звучеше така, сякаш се хвали, а всъщност искаше да привлече интереса на Дали.

— Защо се казваш така, Теди? — попита го Дали.

Каза името странно, сякаш се опитваше бързо да се отърве от него.

— Когато съм се родил, майка ми четяла разказ за дете на име Теди, от известния писател Дж. Д. Селинджър. Съкратено е от Тиодор. Изражението на Дали стана още по-кисело.

— Дж. Д. Селинджър значи. Никой ли не ти вика Тед?

— О, да — излъга Теди. — Всички. Всички деца и изобщо. Искam да кажа, освен Холи Грейс и мама. И ти можеш да ми викаш така, ако искаш.

Дали бръкна в джоба си и измъкна портфейла. Теди видя нещо твърдо и сурово в изражението му.

— Иди и си купи друг хамбургер, какъвто ти харесва.

Детето погледна към банкнотата в ръката на Дали и после обратно към хамбургера си.

— И този е добър. — Бавно побутна опаковката.

Ръката на Дали се стовари върху хамбургера.

— Казах иди и си купи друг, по дяволите!

Теди се почувства зле. Понякога майка му се караше, ако направеше нахална забележка или не си изпълнеше задълженията, но от това стомахът му никога не се обръщаше както сега, защото той знаеше, че майка му го обича и че не иска да стане смотаняк, като порасне. Но усещаше, че Дали не го обича. Дори не го харесваше. Устните му се изпънаха в упорита линия.

— Не съм гладен и искам да се прибера вкъщи.

— Това е много лошо. Известно време ще пътуваме заедно, точно както ти казах.

Теди се взря в него.

— Искam да се прибера. В понеделник съм на училище.

Дали стана от масата и посочи с глава към вратата.

— Хайде. Ако ще се държиш като разглезен пикльо, можеш да го правиш, докато пътуваме.

Теди се затътри след него към вратата. Вече не му пукаше за старите тъпи истории на Холи Грейс. Според него Дали беше голям дърт загубеняк. Отново си сложи очилата и пъхна ръка в джоба си. Джобният гребен беше топъл и успокояващ в ръката му. Искеше му се да е истински. Ако Лашър Велики беше тук, щеше да се разправи с Дали Бодин Загубеняка.

Веднага щом колата излезе на шосето, Дали натисна газта и се престрой вляво. Знаеше, че се държи като истинско копеле. Знаеше, но не можеше да се спре. Яростта му не утихваше и по-силно от всичко друго искаше да удари някого. Гневът му продължаваше да го разяжда, растеше и се усилваше, докато вече не можеше да го сдържа. Имаше чувството, че част от мъжествеността му е била отнета. Беше на трийсет и седем и нямаше и едно проклето нещо, с което да се похвали. Беше второкласен професионален голф играч. Беше се провалил като съпруг, а като баща беше престъпник. А сега и това.

Тази кучка. Тази проклета, егоистична, разглезена, малка богаташка кучка. Беше родила неговото дете, без да му каже и дума. Всички онези истории, които беше пробутала на Холи Грейс, бяха лъжи. Той им беше повярвал. Боже, добре го беше подредила, точно както му беше казала, че ще направи, онази нощ на паркинга на „Роустабаут“. С едно щракване на пръсти му беше показала най-презрителния среден пръст, който една жена можеше да покаже на мъж. Беше му отнела правото да познава собствения си син.

Дали се загледа в момчето, седнало на пасажерската седалка до него, синът, който беше плът от плътта му, също както и Дани някога. Сигурно Франческа вече беше разбрала, че е изчезнал. Мисълта го дари с момент на горчиво задоволство. Надяваше се, че страда наистина силно.

Уайнет изглеждаше точно както Франческа го помнеше, макар че някои от магазините се бяха променили. Докато оглеждаше града през прозореца на взетата под наем кола, тя осъзна, че животът я беше завъртял в голям кръг обратно до точката, откъдето бе започнало всичко.

Отпусна рамене в безплоден опит да облекчи малко от напрежението във врата си. Все още не знаеше дали е постъпила правилно, като напусна Манхатън и долетя в Тексас, но след три непоносими дни на чакане телефонът да звънне и на избягване на репортерите, които искаха да я интервюират за връзката ѝ със Стефан, бе стигнала до момент, в който трябваше да направи нещо.

Холи Грейс ѝ предложи да отиде в Уайнет.

— Дали винаги отива там, когато страда — обясни ѝ, — а точно сега предполагам, че страда много.

Франческа се опита да игнорира обвинението в гласа ѝ, но това не беше лесно. След десет години приятелство отношенията им бяха сериозно обтегнати. Денят, в който Франческа се беше върнала от Лондон, Холи Грейс обяви:

— Ще остана до теб, Франческа, защото така съм устроена, но ще мине известно време, преди отново да мога да ти вярвам.

Франческа се опита да я накара да разбере.

— Не можех да ти кажа истината. Ти беше толкова близка с Дали.

— И затова ме излъга? Разказа ми онази глупава история за бащата на Теди от Англия, а аз ти вярвах през всичките тези години. — Лицето на Холи Грейс потъмня от гняв. — Не разбираш ли, че семейството означава много за Дали? На другите мъже може и да не им пука, но Дали не е като тях. Той прекара целия си живот в опит да си създаде семейство. Скийт, госпожица Сибил, всички онези бездомници, които е прибирал през годините. Това ще го убие. Първият му син умря, а ти му открадна втория.

През Франческа премина вълна от гняв, още по-силна заради вината.

— Не ме съди, Холи Грейс Бодин! Двамата с Дали имате доста разкрепостена представа за морала и никой от вас няма право да ми размахва пръст. Не знаеш какво е да мразиш онова, което представляваш, да се налага да пресъздадеш себе си. Тогава направих онова, което е нужно. И ако трябва да се върна в онзи момент, ще сторя пак същото.

Холи Грейс не се трогна.

— Тогава ще си двойна кучка.

Франческа премигна, за да прогони сълзите, когато сви към улицата, където се намираше къщата на Дали. Болеше я сърцето заради неспособността на Холи Грейс да разбере, че за Дали аферата им беше просто незначително сексуално развлечение, със сигурност не и нещо, което да оправдае отвлечането на деветгодишно дете. Защо Холи Грейс заставаеше срещу нея? Франческа се зачуди дали е постъпила правилно, като не предупреди полицията, но не можеше да понесе мисълта името на Теди да се появи във всички таблоиди. „Обичното дете на телевизионна звезда отвлечено от голфъра баща.“ Дори можеше да си представи фотографиите. Отношенията ѝ със Стефан щяха да станат още по-публични и журналистите щяха да изровят всички стари истории за Дали и Холи Грейс.

Франческа много добре си спомняше какво се бе случило, след като сериалът „Чайна Колт“ направи Холи Грейс известна. Неочаквано всяка подробност от необичайния ѝ брак с един от най-кolorитните професионални голф играчи се появи в медиите и докато в пресата излизаха коя от коя по-пикантни истории, двамата не можеха да мръднат никъде, без да бъдат обсадени от папараци. Холи Грейс понасяше ситуацията по-добре от Дали, който беше свикнал със спортните репортери, но не и с папараците. Не отне много време да започне да раздава юмруци, което най-сетне привлече вниманието на комисаря. След една особено грозна разправа в Албакърки Дали беше отстранен от турнирите за седем месеца. Скоро след това Холи Грейс подаде молба за развод в опит да осигури и на двама им по-спокоен живот.

Къщата все още пазеше лавандуловите си капаци на прозорците и редиците скачащи зайчета, макар че боята беше освежена от някой по-несръчен от госпожица Сибил. Старата учителка посрещна Франческа на вратата. Не се бяха виждали от десет години. Госпожица Сибил бе леко прегърбена, раменете ѝ бяха по-отпуснати, но гласът ѝ не беше загубил авторитета си.

— Влизай, скъпа, влизай на топло. Боже, боже, с тези температури човек би си помислил, че сме в Бостън, а не в Тексас. Скъпа моя, не съм на себе си, откакто се обади.

Франческа я прегърна нежно.

— Благодаря ти, че ми позволи да дойда. След всичко, което ти казах по телефона, не бях сигурна, че ще искаш да ме видиш.

— Да не искам да те видя? Боже мили, че аз броях часовете. — Госпожица Сибил я поведе към кухнята и я помоли да им налее кафе. — Не обичам да се оплаквам, но напоследък животът не е много интересен. Не мога да се оправям сама, както съм свикнала, а Далас се движи с една ужасна млада жена. Не мога да я заинтригувам дори с Даниел Стийл, да не говорим за класика. — Тя посочи на Франческа един стол срещу нея. — Боже, боже, не мога да ти опиша колко се гордея с теб. Само като си помисля колко далеч стигна... — Тя неочаквано прониза Франческа с учителския си поглед. — Сега ми разкажи за тази ужасна ситуация.

Франческа ѝ разказа всичко, без да спестява нищо. За нейно облекчение, госпожица Сибил не беше толкова осъдителна като Холи Грейс. Изглежда, разбираше нуждата ѝ от независимост. Естествено, беше явно разтревожена от реакцията на Дали при виждането на детето си.

— Смятам, че Холи Грейс е права — каза тя накрая. — Далас сигурно пътува към Уайнет и съм убедена, че не приема ситуацията никак добре. Франческа, можеш да останеш в стаята за гости, докато той се появи.

Франческа планираше да отседне в хотел, но прие поканата с благодарност. Докато беше в къщата, щеше да се чувства по-близо до Теди. Половин час по-късно тя се оказа увита в домашно одеяло, а лъчите на зимното слънце се прокрадваха през дантелените завеси, докато старият радиатор излъчваше успокоителна топлина. Заспа почти веднага.

До обяд на следващия ден Дали все още не се беше появил и вече не я свърташе от тревога. Може би трябваше да остане в Ню Йорк? Ами ако той не пътуваше към Уайнет?

После Холи Грейс се обади и ѝ каза, че и Скийт е изчезнал.

— Какво искаш да кажеш с това изчезнал? — възкликна Франческа. — Нали той обеща да ти се обади, ако чуе нещо.

— Вероятно Дали му е звъннал и му е казал да си държи устата затворена. Предполагам, че Скийт е отишъл да се срещне с него.

Франческа се почувства разгневена и безпомощна. Ако Дали кажеше на Скийт да долепи пистолет до челото си, той вероятно щеше да го направи. Към средата на следобеда, когато госпожица Сибил излезе за курса си по грънчарство, Франческа щеше да откачи. Защо се

бавеше толкова Дали? Не искаше да напусне къщата от страх, че той ще се появи, затова започна да чете уроците по американска история за изпита си за гражданство, но не можеше да се концентрира. Закрачи из къщата и накрая се озова в спалнята на Дали, където слабата зимна светлина се отразяваше в колекцията му от голф трофеи, наредена пред прозореца. Взе едно списание за голф със снимката му на корицата. „Далас Бодин — винаги шаферка, но никога булка.“ Забеляза, че бръчиците край очите му са по-дълбоки, а чертите му се бяха поизострили, но зрелостта не беше отнела красотата му. Беше дори по-зашеметяващ, отколкото си го спомняше.

Потърси по лицето му някаква малка прилика с Теди, но не откри нищо. За пореден път се зачуди как беше разбрал, че е негов син. Остави списанието, огледа се из стаята и я заля вълна от спомени. Тук ли беше заченат Теди, или в блатото на Луизиана, където Дали я беше проснал върху ривиерата?

Телефонът до леглото иззвъня. Тя удари крака си в рамката, докато се втурваше да го вдигне.

— Ало! Ало?

Отвърна ѝ тишина.

— Дали? — Името му прозвуча като хлипане. — Дали, ти ли си?

Не последва отговор. Почувства как косъмчетата на врата ѝ настръхват, сърцето ѝ се разтуптя. Беше сигурна, че отсреща има някой, ушите ѝ се напрегнаха да доловят звук.

— Теди? — прошепна тя. — Теди, мама е.

— Аз съм, Мис Каприз. — Гласът на Дали беше тих и горчив, старият ѝ прякор прозвуча като обида. — Трябва да си поговорим. Чакай ме при каменната кариера северно от града след половин час.

Тя чу решимостта в гласа му и изплака:

— Чакай! Теди там ли е? Искам да говоря с него!

Но връзката прекъсна.

Франческа се втурна по стълбите, грабна велуреното си яке от гардероба в коридора и го намъкна върху пуловера и джинсите. Тази сутрин беше вързала косата си на тила с шал и сега в бързината оплете тънката коприна в яката на якето. Ръцете ѝ трепереха, докато освобождаваше шала. Защо Дали постъпваше така? Защо не доведеше Теди в къщата? Ами ако Теди беше болен? Ами ако се беше случило нещо?

Дишането ѝ се учести, тя запали двигателя и излезе на заден ход на улицата. Пренебрегна ограничението на скоростта, стигна до най-близката бензиностанция и помоли да я упътят. Указанията бяха сложни и тя пропусна един пътен знак за северната част на града, отклони се на мили, преди да намери равния черен път, който водеше до кариерата. Ръцете я боляха от стискането на волана. Беше минал повече от час от обаждането му. Щеше ли да я чака? Повтаряше си, че Теди е в безопасност — Дали можеше да нарани нея, но не би наранил едно дете. Мисълта почти я успокои.

Кариерата беше разположена край пътя като гигантска рана, огромна, сурова и заплашителна в излиняващата сива зимна светлина. Последната смяна работници очевидно си бяха тръгнали, защото широкият равен двор пред нея бе пуст. Край неподвижните камиони се извисяваха пирамиди от червеникав камък. Притихнали поточни линии водеха до боядисани в зелено вагонетки, издигаци се като гигантски фунии над земята. Франческа прекоси двора към гофрираната метална сграда, но не видя никакъв признак на живот, никакво превозно средство освен камионите. Помисли, че е закъсняла. Дали вече си бе тръгнал. С пресъхнала от тревога уста, подкара колата извън двора и по пътя, към пастта на кариерата.

На възбуденото ѝ въображение му изглеждаше сякаш гигантски нож е разрязал земята, проправяйки си път право към ада. Безлюден, зловещ и суров, каньонът на кариерата караше всичко да изглежда дребно. Редките голи зимни дървета по ръба на отсрещната страна изглеждаха като клечки за зъби, хълмовете в далечината бяха като детски купчини от пясък. Дори потъмняващото небе вече не изглеждаше огромно, сякаш някакъв похлупак беше паднал над огромен празен котел. Тя потрепери, когато се принуди да продължи до ръба.

На последните лъчи светлина тя смътно различи на дъното една от играчките на Теди.

За част от секундата се почувства дезориентирана, докато накрая осъзна, че колата е истинска. Беше истинска, както и миниатюрният мъж, който се беше облегал на капака. Тя стисна очи за момент, после брадичката ѝ потрепери. Нарочно беше избрал това ужасно място, защото искаше Франческа да се почувства дребна и безпомощна. Направи усилие да възстанови контрола си, отдалечи се от ръба и

подкара край него, почти изпусайки стръмната чакълена отбивка, която водеше към дълбините на кариерата. Започна бавно да се спуска.

Докато тъмните стени на кариерата се издигаха около нея, психически се подготви за срещата. От години се сблъскваше с привидно непробиваеми бариери и се удряше в тях, докато не поддадяха. Дали беше просто поредното препятствие, което трябваше да премине. Освен това тя имаше предимство: той очакваше да се сблъска с момичето, което познаваше, с двайсет и една годишната Мис Каприз.

Още докато се взираше надолу към него, установи, че е сам. Докато се приближаваше, не видя нищо, което да промени заключението ѝ. Теди не беше там. Дали искаше да упражни цялата си сила, преди да ѝ върне детето. Франческа паркира колата под ъгъл пред неговата, но на стотина метра. Ако това беше конфронтация, щеше да изиграе своята част от войната на нерви. Дневната светлина беше почти угаснала и тя остави фаровете включени. Отвори вратата и излезе премерено — без да бърза, без излишни движения, без коси погледи към надвисналите гранитни стени. Приблужи се към него бавно, като вървеше в светлината на фаровете с изпънат гръб. Студен порив на вятъра поде шала ѝ и я зашлеви през бузата. Тя затвори очи.

Дали стоеше с лице към нея и с гръб към колата, беше се облегал на капака с кръстосани глезени и ръце — целият заключен и затворен. Беше без шапка, а над ризата си носеше елек без ръкави. Ботушите му бяха покрити с червена прах от кариерата, сякаш беше стоял тук известно време.

Тя се приближи до него с вирната брадичка и нетрепващ поглед. Едва когато стигна съвсем близо, видя колко ужасно изглежда Дали, съвсем различно от кориците на списанията. На светлината от фаровете забеляза, че лицето му е измъчено и сиво, а челюстта му беше покрита с набола брада. Само сините му очи бяха същите, с изключение на това, че бяха студени и твърди като скалата под краката ѝ.

Тя спря пред него.

— Къде е Теди?

Острието на нощния вятър се вряза в кариерата и повдигна косата от челото му. Той се отдръпна от колата и се изправи в цял ръст.

За момент не каза нищо. Просто стоеше там и я наблюдаваше, сякаш беше особено гнусна човешка отрепка.

— През живота си съм удрял жена само два пъти — каза накрая той. — И ти не се бройш, защото беше повече самоотбрана, тъй като ме удари първа. Но трябва да ти кажа, че откакто открих какво си ми причинила, мисля само как да те хвана и да свърша работата както трябва.

Франческа призова цялата сила на волята си, за да му отговори.

— Нека да отидем някъде, където ще можем да седнем, да си вземем кафе и да обсъдим всичко.

Устата му се изви в грозна усмивка.

— Не смяташ ли, че времето за сядане и пиене на кафе е било преди десет години, след като си открила, че си бременна с детето ми?

— Дали...

Той повиши глас.

— Не мислиш ли, че може би тогава е бил моментът да ми звънеш по телефона и да ми кажеш: „Здрасти, Дали, имаме малък проблем и мисля, че трябва да седнем и да поговорим“?

Тя зарови юмруци в джобовете на якето си и присви рамене срещу студа, опитвайки се да не му позволи да види колко много я плаши. Къде беше мъжът, който някога ѝ беше любовник — който се смееше щедро, който се забавляваше със слабостите на хората, който беше бавен и спокоен като топла меласа?

— Искам да видя Теди. Какво си направил с него?

— Той изглежда досущ като моя старец — заяви гневно Дали. — Миниатюрно копие на старото копеле Джейси Бодин. Джейси биеше жените. Беше много добър в това.

Ето как беше разбрал. Тя помахна към колата си, не желаше да стои повече в мрачната кариера и да го слуша как говори за биене на жени.

— Дали, нека да отидем...

— Не си знаела, че Теди прилича на Джейси, нали? Не си смятала, че ще го разпозная, когато си планирала малката си мръсна война.

— Нищо не съм планирала. И това не е война. Хората правят каквото се налага да направят. Помниш каква бях тогава. Ако бях дотичала при теб, никога нямаше да имам шанса да порасна.

— Решението не е било само твое — каза той, а в очите му проблесна гняв. — И не ми се слушат тия феминистки глупости за това, как аз нямам никакви права, защото съм мъж, а ти си жена и става въпрос за твоето тяло. Става въпрос и за моето тяло. Много ми се иска да видя как щеше да родиш това момче без мен.

Тя премина в атака.

— Какво щеше да направиш, ако преди десет години бях дошла при теб и ти бях казала, че съм бременна? Тогава беше женен, помниш ли?

— Женен или не, щях да се погрижа за вас, това е абсолютно сигурно.

— Именно за това ти говоря! Аз не исках да се грижиш за мен. Тогава нямах нищо, Дали. Бях глупаво малко момиче, което мислеше, че светът е негова играчка. Трябваше да се науча как да работя. Трябваше да бърша тоалетни и да живея с останките от храната на другите, и да загубя цялата си гордост, преди да мога да спечеля някакво самоуважение. Не можех да се откажа от това и да дотичам при теб за подаяния. Да отгледам това бебе сама, беше нещо, което трябваше да направя. Беше единственият начин да се спася.

Затвореното решително изражение на лицето му не се отпусна и тя се ядоса на себе си, че се опитва да го накара да разбере.

— Още тази вечер си искам Теди обратно или ще отида в полицията.

— Ако искаше да отидеш в полицията, вече да си го направила.

— Единствената причина, поради която изчаквах, е, че не искам нещата да станат публично достояние заради самия него. Но повярвай ми, няма да отлагам повече. — Тя се приближи към него, решена да го накара да осъзнае, че не е безпомощна. — Не ме подценявай, Дали. Не ме бъркай с представата си за онова момиче, което познаваше преди години.

За момент Дали не каза нищо. Обърна глава и се загледа в мрака.

— Другата жена, която съм удрял, е Холи Грейс.

— Дали, не искам да слушам...

Ръката му се стрелна и хвана нейната.

— Ще слушаш, защото искам да разбереш точно с какъв кучи син си имаш работа. Изкарах ангелите на Холи Грейс с плесник, след като Дани умря, ето какъв човек съм. И знаеш ли защо?

— Недей... — Тя се опита да се отскубне, но той я хвана още по-здраво.

— Защото плачеше! Затова я ударих. Ударих жена си, защото плачеше за умрялото си дете. — Острите сенки, хвърляни от фаровете, разсичаха лицето му. Той пусна ръката ѝ, но изражението му остана свирепо. — Това дава ли ти някаква представа какво мога да ти причиня?

Той блъфираше, Франческа го знаеше. Чувстваше го. По някакъв начин се беше разкрил пред нея, за да може да надникне вътре в него. Беше го наранила силно и той бе решил да я накаже. Вероятно наистина искаше да я удари — само дето не беше в състояние да го направи. Можеше да види и това.

По-ясно отколкото ѝ се щеше, тя най-сетне видя дълбините на болката му. Почувства я с всяко свое сетиво, защото отразяваше и нейната. Цялата ѝ същност отхвърляше представата за страданието на кое да е живо същество. Дали бе взел сина ѝ, но знаеше, че не е в състояние да го задържи за дълго. Той искаше да я удари, но това беше против природата му, затова търсеше друг начин да я накаже, друг начин да я накара да страда. Побиха я тръпки. Дали беше умен и ако помислеше достатъчно, може би щеше да открие подходящото отмъщение. Трябваше да го спре, преди това да се случи. Заради тях двамата и заради Теди не можеше да позволи това да продължава.

— Отдавна научих, че хората, които имат много притежания, губят толкова енергия да ги пазят, че губят представа за важните неща в живота. — Тя пристъпи напред, без да го докосва, а само за да се увери, че я гледа право в очите. — Аз имам успешна кариера, Дали, както и седемцифрена сметка в банката и солидна професия. Имам къща и красиви дрехи. Имам четирикратови диамантени обеци на ушите. Но никога не забравям кое е важното. — Ръцете ѝ се вдигнаха към ушите и свалиха обеците. Диамантите лежаха в дланта ѝ, студени като парченца лед. Тя ги протегна към него.

За първи път Дали изглеждаше несигурен.

— Какво правиш? Не ги искам. Не го държа за откуп, за бога!

— Знам това. — Тя търкулна диамантите в дланта си, за да уловят светлината от фаровете. — Вече не съм твоята Мис Каприз, Дали. Просто искам да съм сигурна, че разбираш точно какви са приоритетите ми и колко далеч мога да стигна, за да си върна Теди.

Искам да знаеш срещу какво се изправяш. — Пръстите ѝ се свиха около диамантите. — Най-важното нещо в живота ми е моят син. А всичко друго е просто боклук.

И после, докато Дали я гледаше, дъщерята на Блек Джак Дей го направи отново. С едно силно движение на ръката тя хвърли перфектните четирикаратови диаманти далеч, в най-тъмната част на кариерата.

За миг Дали не каза нищо. Повдигна крака си и постави ботуша си на бронята на колата, загледан в посоката, накъдето бяха излетели камъните. Накрая я погледна.

— Променила си се, Франси, знаеш ли?

Тя кимна.

— Теди не е обикновено момче.

По начина, по който го каза, тя разбра, че това не е комплимент.

— Теди е най-доброто дете на света — отвърна му остро.

— Той има нужда от баща. Едно мъжко присъствие ще го закали. Момчето е много хилаво. Първото нещо, което трябва да направиш, е да му кажеш за мен.

Тя искаше да му изкрещи и да му отвърне, че няма да направи нищо подобно, но с болезнена яснота осъзна, че вече твърде много хора знаят, за да може да запази тайната от сина си. Кимна неохотно.

— Имаш да се реваншираш за много години — каза Дали.

— Нямам да се реванширам за нищо.

— Не възнамерявам да изчезна от живота му. — Лицето на Дали отново се изопна. — Можем да се споразумеем сами или да наема някой адвокат кръвопиец, когото да насъскам срещу теб.

— Няма да позволя Теди да бъде наранен.

— Тогава по-добре да се споразумеем. — Той свали крака си от колата, отвори вратата и се настани зад волана. — Връщай се в къщата. Ще го доведе утре.

— Утре? Искам го сега! Още тази вечер!

— Е, това е твърде лошо — подсмихна се той. После затръшна вратата.

— Дали! — Тя се втурна към него, но той вече излизаше от кариерата, а изпод гумите на колата му хвърчеше чакъл.

Франческа крещя след него, докато не осъзна, че е безсмислено, и после се втурна към своята кола.

Първоначално двигателят не искаше да запали и тя се уплаши, че акумулаторът е паднал заради фаровете. Когато най-сетне успя, Дали вече беше изчезнал. Даде газ по стръмния път след него, без да обръща внимание на занасянето. На върха на кариерата зърна избледняващите му светлини в далечината. Гумите ѝ избуксуваха, докато ускоряваше. Само ако не беше толкова тъмно! Той излезе на магистралата и тя продължи след него.

Следва го в продължение на няколко мили, пренебрегвайки пищенето на гумите и увеличавайки безразсъдно скоростта, когато пътят стана равен. Дали познаваше черните пътища, а тя не, но отказваше да се предаде. Той нямаше право да ѝ причинява това! Знаеше, че го е наранила, но нямаше право да я тероризира. Достигна почти сто километра в час, после сто и двайсет...

Ако той не беше угасил фаровете си, може би накрая щеше да го настигне.

Когато се върна в къщата на Дали, Франческа беше като вцепенена. Докато уморено излизаше от колата, прехвърляше в ума си откъслечни епизоди от срещата в кариерата. Повечето мъже щяха да са щастливи, че им е била спестена тежестта по отглеждането на дете. Защо не си беше избрала някой от тях?

— Тъъ... госпожице Дей?

Сърцето на Франческа подскочи, когато чу момичешкия глас, долетял до нея откъм ореховото дърво край пътя. „Не и тази вечер“, помисли си тя. Не сега, когато имаше чувството, че носи хиляди тонове тежест на плещите си. Как успяваха винаги да я намерят?

Още преди да се обърне по посока на гласа, знаеше какво ще види — отчаяно младо лице, упорито и тъжно, евтини дрехи, неизменно допълнени с крещящи обеци. Дори знаеше историята, която ще чуе. Но тази вечер нямаше да слуша. Тази вечер имаше твърде много нещастие в собствения ѝ живот, за да понесе и чуждото.

Едно момиче в джинси и мръсно розово яке пристъпи към светлината, която идваше откъм кухненския прозорец. Носеше твърде много грим и разделената ѝ на път коса падаше като перде около лицето.

— Аз... тъъ... видях ви по-рано на бензиностанцията. Първоначално не повярвах, че сте вие. Аз... тъъ... чух от едно момиче, което срещнах отдавна, че... нали знаете... че можете...

Агенцията на бегълците. Следваше я от Далас до Сейнт Луис, после до Лос Анджелис и Ню Йорк. Сега репутацията ѝ на най-големия лапнишаран на света бе стигнала дори до малки градчета като Уайнет.

— Как ме намери? — попита тя.

— Аз... аз поразпитах. Някой ми каза, че сте отседнали тук.

— Как се казваш?

— Дора, Доралий. — Момичето повдигна цигарата, която държеше към устата, и си дръпна.

— Пристъпи напред, за да те видя.

Доралий го направи, приближи се неохотно, сякаш повдигането на червените високи гуменки изискваше нечовешко усилие. Не беше на повече от петнайсет, реши Франческа, макар че сигурно щеше да настоява, че е на осемнайсет. Тя се приближи до нея и разгледа лицето ѝ. Зениците ѝ не бяха разширени, говорът ѝ беше колеблив, но не заваляше. В Ню Йорк, ако заподозреше, че момичето взема наркотици, го водеше в една стара сграда в Бруклин, ръководена от монахини, които имаха опит със страдащи от зависимост тийнейджъри.

— Откога не си яла нещо свястно? — попита Франческа.

— Храня се — отвърна предизвикателно момичето.

Със сладки неща, досети се Франческа. И вафли, натъпкани с химия. Понякога децата на улицата събираха парите си и се глезеха с пържени картофки.

— Искаш ли да влезем вътре и да поговорим?

— Май да. — Момичето сви рамене и хвърли цигарата си на пътя.

Докато я водеше към кухнята, Франческа си помисли, че чува в ухото си ядосания глас на Холи Грейс да ѝ се подиграва: „Ти и твоите проститутки! Остави на държавата да се погрижи за тях, както се предполага, че трябва да прави. Кълна се в бога, че си изгубила всякакъв здрав разум“. Но Франческа знаеше, че държавата няма достатъчно убежища, за да се погрижи за всички тези деца. Просто ги връщаше обратно на родителите им, където твърде често проблемите започваха отново.

Първият път, когато Франческа приюти избягало дете, беше в Далас, след едно от телевизионните си предавания. Темата ѝ беше за тийнейджърките проститутки и тя бе ужасена от властта, която сводниците упражняваха над момичетата, които все пак бяха още деца. Без съвсем да разбере как точно се случи, заведе две от тях вкъщи и после не остави на мира социалните, докато не им намериха приемни домове.

Слухът за това бавно се разнесе и оттогава на всеки няколко месеца тя се озоваваше с някоя увесила се на врата ѝ тийнейджърка. Първо в Далас, после в Лос Анджелис, накрая и в Ню Йорк излизаше вечерно време от работа и намираще някой, застанал пред сградата, чул слухове по улиците, че Франческа Дей помага на момичета в беда. Често те искаха просто храна, друг път скривалище от

сводниците си. Рядко говореха, бяха преживели твърде много отхвърляне. Просто се мъкнеха след нея като това момиче, пушещи цигара или гризящи ноктите си, надяващи се, че Франческа Дей някак ще разбере, че е последната им надежда.

— Трябва да се обадя на семейството ти — заяви Франческа, докато топлеше чиния с храна в микровълновата и я поднасяше на момичето заедно с ябълка и чаша мляко.

— Майка ми и пет пари не дава какво се случва с мен — каза Доралий, а раменете ѝ увиснаха толкова много, че косата ѝ почти докосна масата.

— Все пак трябва да ѝ се обадя — отвърна твърдо Франческа.

Докато Доралий ровеше храната в чинията си, тя позвъни на номера в Ню Мексико, който момичето ѝ беше дало неохотно. Беше точно както каза. Майка ѝ не даваше и пет пари за нея.

След като се нахрани, Дора започна да отговаря на въпросите на Франческа. Стояла на стоп, когато я видяла да отбива на бензиностанцията и да пита за кариерата. За кратко живяла по улиците на Хюстън, после прекарала известно време в Остин. Сводникът ѝ я биел, започнала да се притеснява да не хване СПИН.

Франческа беше чувала същата история толкова много пъти и преди — тези бедни, тъжни деца, изхвърлени толкова млади на улицата. Час по-късно тя зави момичето в едно малко легло в шивашката стая, а после внимателно събуди госпожица Сибил, за да ѝ разкаже какво се бе случило в кариерата.

Госпожица Сибил остана с нея няколко часа, докато Франческа не настоя да се върне в леглото. Знаеше, че няма да може да заспи и отиде обратно в кухнята, където изплакна мръсните чинии от вечерята на Доралий и ги зареди в съдомиялната. После застла кухненските чекмеджета с нови хартиени постелки, които откри в шкафа. Към два сутринта започна да пече. Нищо не помагаше дългите часове на нощта да минат по-бързо.

— Какво е това там, Скийт? — Теди подскачаше на задната седалка и сочеше през страничното стъкло на колата. — Ей там! Онези малки животни по хълмовете!

— Мислех, че ти казах да си сложиш колана — тросна се Дали, който караше. — По дяволите, Теди. Не искам да скачаш в колата, докато шофирам. Сложи си колана или ще изляза с колата от пътя.

Скийт хвърли мрачен поглед на Дали, а после погледна през рамо към Теди, който се мръщеше на врата на баща си по същия начин, който Скийт беше виждал да прави Дали с хората, които не харесва.

— Това са ангорски кози, Теди. Хората тук ги отглеждат за мохер, от който се правят модни пуловери.

Но Теди беше загубил интерес към козите. Той чешеше врата си и си играеше с единия край на колана.

— Закопча ли го? — сопна се Дали.

— Аха. — Теди закопча колана колкото бавно смееше.

— Да, господине — смърми го Дали. — Когато говориш с възрастни, казваш „господине“ или „госпожо“. Само защото живееш на Север не означава, че не ти трябва възпитание. Разбираш ли?

— Аха.

Дали се извърна към задната седалка.

— Да, господине — промърмори мрачно Теди. После погледна към Скийт. — Колко още остава, докато видя мама?

— Не много — отвърна Скийт. — Защо не отвориш хладилната чанта и не си вземеш един „Доктор Пепър“? — Докато Теди се занимаваше с това, той се протегна към радиото и увеличи звука на задните колони, така че да не може да го чуе какво казва. Наведе се поблизо до Дали и отбеляза: — Държиш се като истински негодник, знаеш ли?

— Не се бъркай — сопна се Дали. — Дори не знам защо ти се обадох да се срещнем. — За момент замълча, а кокалчетата на ръцете му върху волана побеляха. — Виждаш ли какво е направила с него? Върти се наоколо и говори за айкюто и алергията си. Виж какво се случи в мотела, когато се опитах да му подхвърлям топка. Той е най-тромавото дете, което съм виждал през живота си. Ако не може да се справи с една футболна топка, смятай какво ще прави с голф топка.

Скийт обмисли думите му за момент.

— Спортът не е всичко.

Дали снижи глас.

— Знам това. Но детето е странно. Не можеш да разбереш какво си мисли зад тия очила и опъва панталона си нагоре чак до под мишниците. Кое дете носи така панталона си?

— Вероятно се страхува, че ще му паднат. Хълбоците му не са много по-широки от бедрото ти.

— Нали? На всичкото отгоре и това. Хилав е. Помниш ли колко едър беше Дани още от самото начало.

— Майката на Дани е доста по-висока от майката на Теди.

Дали стисна зъби и Скийт не каза нищо повече.

На задната седалка Теди затвори едното си око и се взря в дълбините на кутийката с другото. Почеса обрива на корема си. Макар че не можеше да чуе какво си говорят отпред, беше сигурен, че е за него. Но не му пукаше. Скийт ставаше, но Дали беше ужасен загубеняк. Истински задник.

Буца заседна в гърлото на Теди, сякаш бе глътнал някаква голяма лигава зелена жаба. Вчера най-накрая беше престанал да се заблуждава, че всичко е наред, защото знаеше, че не е. Не вярваше, че майка му е казала на Дали да го отведе от Ню Йорк, без значение какво му казваше той. Помисли си, че може би Дали го е отвлякъл, и се опита да не се страхува. Но знаеше, че нещо не е наред и искаше майка си.

Жабата, настанила се в гърлото му, се поду. Вбесяваше се от представата да плаче като някакво бебе, така че се взря в предната седалка. Когато се увери, че вниманието на Дали е насочено към шофирането, пръстите му се промъкнаха към колана. Разкопча го беззвучно. Никакъв задник нямаше да казва на Лашър Велики какво да прави.

Франческа сънува научния проект на Теди. Беше затворена в стъклена клетка с насекоми, които пълзяха навсякъде по нея, а някой използваше гигантска карфица, опитвайки се да ги набучи на нея. А тя беше следващата. После видя лицето на Теди от другата страна на стъклото, който я викаше. Опита се да стигне до него, да го докосне...

— Мамо! Мамо!

Изведнъж се събуди. С все още замъглен от съня ум почувства някой да се хвърля през леглото към нея, да се замотава в завивките и в

колана на халата ѝ.

— Мамо!

За няколко секунди остана хваната между съня и реалността, и после изпитва единствено пронизващото чувство за радост.

— Теди? О, Теди! — Хвана дребното му тяло и го придърпа към себе си, смеейки се през сълзи. — О, скъпи... — Косата му беше хладна до бузата ѝ, сякаш идваше отвън. Тя го издърпа в леглото и стисна лицето му между ръцете си, като го обсипа с целувки. Наслаждаваше се на познатото усещане от малките му ръце около врата ѝ, на тялото му, притиснато до нейното, на меката му коса, на миризмата му. Искаше да оближе бузите му като котка котенцето си.

Смътно осъзнаваше, че Дали се беше облегнал на вратата на спалнята и ги наблюдаваше, но беше толкова обсебена от радост, че синът ѝ се е върнал при нея.

Теди беше заровил лице в шията ѝ и тя усещаше, че трепери.

— Всичко е наред, скъпи — прошепна, докато сълзите се стичаха по бузите ѝ. — Всичко е наред.

Когато вдигна глава, очите ѝ неволно срещнаха тези на Дали. Изглеждаше толкова тъжен и самотен, че за секунда ѝ мина лудешката мисъл да му помахва с ръка да дойде при тях в леглото. Той се извърна и се отдалечи, а тя се почувства отвратена от себе си. После забрави за Дали, цялото ѝ внимание беше обсебено от Теди. Измина известно време, преди някой от тях да се успокои достатъчно, че да говори. Забеляза, че Теди е покрит със завяхващи червени петна и се чешеше непрекъснато с нокти.

— Ял си кетчуп — скара му се нежно, като се протегна през тениската да погали гърба му. — Защо си ял кетчуп, скъпи?

— Мамо — промърмори той, — искам да си идем вкъщи.

Франческа спусна краката си отстрани на леглото, като продължи да го прегръща. Как щеше да му каже за Дали? Миналата нощ, докато оправяше чекмеджетата и печеше мъфини, беше решила, че е най-добре да изчака, докато се върнат в Ню Йорк и събитията се нормализират. Но сега, като гледаше малкото му тревожно лице, знаеше, че отлагането не е възможно.

Докато отглеждаше Теди, никога не си беше позволявала удобните малки лъжи, които повечето майки казваха на децата си, за да си осигурят спокойствие. Дори не беше способна да измисли някоя

история за Дядо Коледа, която да е поне малко убедителна. Но сега беше хваната в единствената лъжа, която му беше казвала, и то опашата лъжа.

— Теди — започна тя, като стисна двете му ръце между своите, — говорили сме много за това, колко е важно да се казва истината. Понякога обаче за една майка е трудно да го прави, особено когато детето ѝ е твърде малко, за да разбере.

Без предупреждение Теди измъкна ръцете си и скочи от леглото.

— Трябва да отида да видя Скийт. Казах му, че ще слеза веднага. Трябва да тръгвам.

— Теди! — Франческа скочи и хвана ръката му, преди да успее да стигне до вратата. — Теди, трябва да си поговорим.

— Не искам.

Той знае — помисли си Франческа. — На подсъзнателно ниво той знае, че ще му кажа нещо, което не иска да чуе.

Обви ръце около раменете му.

— Теди, става въпрос за Дали.

— Не искам да слушам.

Тя го хвана по-здраво и прошепна в ухото му.

— Много отдавна Дали и аз се познавахме, съкровище. Ние... ние се обичахме. — Тя направи гримаса при тази допълнителна лъжа, но реши, че е по-добре така, отколкото да обърква сина си с подробности, които не би разбрал. — Нещата между нас не се получиха и се разделихме. — Тя коленичи пред него, така че да вижда лицето му, ръцете ѝ се плъзнаха по неговите, за да хванат малките му китки, докато той все още се опитваше да се измъкне. — Теди, това, което ти казах за баща ти... че съм го познавала още от Англия и че е умрял...

Теди разтърси глава, малкото му обринато лице се изкриви от нещастие.

— Трябва да тръгвам! Наистина, мамо! Трябва! Дали е загубеняк! Мразя го!

— Теди...

— Не!

Като използва цялата си сила, той се отскубна от ръцете ѝ и преди да успее да го хване отново, се втурна към вратата. Франческа чу краката му да тупкат гневно надолу по стълбите.

Отпусна се на пети. Синът ѝ, който обичаше всеки възрастен мъж, който се появи в живота му, не беше харесал Дали Бодин. За момент почувства слаб пристъп на задоволство, но после осъзна с отрезвяваща яснота, че без значение колко ѝ е омразна самата представа за това, Дали бе фактор в живота на Теди. А какъв ефект щеше да има върху сина ѝ фактът, че не харесваше мъжа, който, рано или късно, ще се наложи да осъзнае, че му е баща?

Тя зарови ръце в косата си, изправи се и затвори вратата, за да се облече. Докато се намъкваше в панталон и пуловер, си припомни лицето на Дали, докато ги гледаше. В изражението му имаше нещо познато, нещо, което беше зървала върху лицата на нещастните тийнейджърки, които я чакаха пред студиото нощем.

Намръщи се в огледалото. Беше твърде нереално. Дали Бодин не беше тийнейджърка, избягала от къщи, и тя отказваше да симпатизира и за миг на мъж, който не беше много по-добър от обикновен престъпник.

Надникна в стаята за шиене, за да се увери, че Доралий все още спи, после отдели няколко минути, за да се съвземе, и се обади по телефона да си уговори среща с един от областните социални работници. След това отиде да потърси Теди. Откри го отпуснат на стол близо до скамейката на приземния етаж, където Скийт полираше дървената глава на един голф стик. И двамата мълчаха, но мълчанието, изглежда, бе приятелско, а не враждебно. Франческа видя подозрителни ивици по бузите на сина си и обгърна с ръка раменете му, сърцето я болеше за него. Не беше виждала Скийт от десет години, но той ѝ кимна толкова небрежно, сякаш бяха минали само няколко минути. Франческа също му кимна.

— Теди ще ми е асистент, докато захващам тези айръни тук — обяви Скийт. — Обикновено дори не си и помислям да оставям малки деца да ми помагат в това, но Теди е най-отговорното момче, което някога съм срещал. Знае кога да говори и кога да си държи устата затворена. Обичам това качество у мъжете.

На Франческа ѝ се искаше да целуне Скийт, но тъй като не можеше да го направи, притисна устните си до главата на Теди.

— Искам да се приберем у дома — каза рязко Теди. — Кога ще тръгваме?

После Франческа усети как синът ѝ замръзна. Знаеше, че Дали е влязъл в работилницата зад тях, още преди да е чула гласа му.

— Скийт, какво ще кажеш двамата с Теди да се качите горе и в кухнята да хапнете малко шоколадов кейк?

Теди скочи от стола с бързина, която Франческа подозираше, че е заради желанието му да се отдалечи от Дали, а не за да яде шоколадов кейк. Какво се беше случило между двамата, че да го направи толкова нещастен? Той обичаше историите на Холи Грейс. Какво беше направил Дали, че да го отчужди толкова много?

— Хайде, мамо — каза Теди, като я сграбчи за ръката. — Да идем да хапнем кейк. Хайде, Скийт. Да тръгваме.

Дали докосна ръката му.

— Вие със Скийт идете. Аз искам да поговоря с майка ти за минутка.

Теди стисна ръката на Франческа по-здраво и се обърна към Скийт.

— Нали каза, че трябва да оправим тези стикове? Нека да започнем веднага. Мама ще ни помогне.

— Можете да го направите и по-късно — каза по-рязко Дали. — Искам да говоря с майка ти.

Скийт остави стика, който държеше.

— Хайде, момче, и бездруго исках да ти покажа някои голф трофеи.

Колкото и да ѝ се искаше да я отложи, Франческа знаеше, че не би могла да избягва конфронтацията завинаги. Нежно се освободи от ръката на Теди и кимна към вратата.

— Тръгвай, съкровище. Аз ще се кача след минутка.

Теди нацупи упорито устни и погледна първо нея, после Дали. Тръгна към вратата с провлачени стъпки, но преди да стигне до нея, се извърна гневно към Дали.

— Внимавай да не я нараниш! — изкрещя той. — Ако я нараниш, ще те убия!

Франческа беше шокирана, но Дали не каза и дума. Той просто гледаше към Теди.

— Дали няма да ме нарани — намеси се тя бързо, притеснена от избухването му. — Двамата сме стари приятели. — Думите почти заседнаха в гърлото ѝ, но тя успя да докара половинчата усмивка.

Скийт хвана ръката на Теди и го побутна към стълбите, но не и преди синът ѝ да хвърли един заплашителен поглед през рамо.

— Какво си му направил? — попита Франческа в мига, в който Теди се отдалечи достатъчно. — Никога не съм го виждала да се държи така с някого.

— Не се опитвам да спечеля някакъв си конкурс за популярност — отвърна студено Дали. — Искam да съм му баща, не най-добър приятел.

Отговорът му я разгневи почти колкото я и изплаши.

— Не можеш просто да се появиш в живота му след девет години и да очакваш да поемеш ролята на бащата. На първо място, той не те иска. На второ, аз няма да го позволя.

По челюстта му потрепна мускулче.

— Както ти казах в кариерата, Франческа, можем да се споразумеем или да оставим работата на кръвопийците. В днешно време и бащите имат права или напоследък не си чела вестници? И вероятно ще е по-умно, ако забравиш за още няколко дни планове си да се върнеш на изток. Трябва ни време, за да уредим нещата.

В някакъв момент подсъзнателно и тя бе стигнала до същото заключение, но сега го погледна скептично.

— Нямам намерение да оставам тук. Теди трябва да ходи на училище. Напускаме Уайнет още днес следобед.

— Не мисля, че това е добра идея, Франси. Ти имаше девет години. Сега ми дължиш поне няколко дни.

— Ти го отвлече! — възкликна тя. — Не ти дължа нищо...

Дали размаха пръст във въздуха, като на някой плакат за набиране на доброволци.

— Ако не можеш да отделиш дори няколко дни, за да измислим какво да правим, тогава май всичко, което ми каза при кариерата за това, че знаеш какво е важното в живота, са пълни глупости, а?

Войнственото му настроение я вбеси.

— Защо постъпваш така? Изобщо не те е грижа за Теди. Просто използваш едно малко момче, за да ми отмъстиш, че съм наранила мъжкото ти его.

— Изобщо не ми пробутвай глупавата ти псевдопсихология, Мис Каприз — каза той студено. — Нямах и най-малка представа за какво ме е грижа.

Тя вирна брадичка и го изгледа строго.

— Това, което знам, е, че успя да отчуждиш дете, което обича абсолютно всеки на света, особено ако е мъж.

— Така ли? — изсумтя Дали. — Е, не е изненадващо, защото никога не съм виждал дете, което толкова много да се нуждае от мъжко присъствие в живота си. Толкова заета ли беше с проклетата си кариера, че не можа да отделиш няколко часа да го запишеш за някой спорт?

Ледена ярост изпълни Франческа.

— Кучи син такъв — изсъска тя. Избута го и бързо се заизкачва по стълбите.

— Франси!

Тя игнорира вика му. Сърцето ѝ блъскаше в гърдите, каза си, че е била абсолютна глупачка да изгуби дори секунда в съчувствие към него. Втурна се по стълбите и отвори вратата, която водеше към задния коридор. Закле се, че дори и да насъскаше всички свирепи адвокати на света срещу нея, пак никога нямаше да пипне отново сина ѝ.

— Франси!

Чу стъпките му по стълбите и се забърза още повече. Но после той я хвана, сграбчи ръката ѝ и я спря.

— Слушай, Франси, нямах предвид...

— Не ме докосвай! — Опита се да се отскубне от него, но той я задържа, решен да се изясни. Едва осъзнаваше, че Дали се опитва да се извини, беше твърде разстроена, за да го изслуша.

— Франси! — Той я хвана по-здраво за раменете и погледна надолу към нея. — Съжалявам.

Тя се опита да го отблъсне.

— Пусни ме! Няма за какво да говорим.

Но той не я пускаше.

— Ще говоря с теб, дори ако трябва да те вържа като прасе...

И спря рязко, когато сякаш от нищото едно малко торнадо се хвърли върху краката му.

— Казах ти да не докосваш майка ми! — изпищя Теди, като го риташе и удряше с всичка сила. — Задник такъв! Ти си задник!

— Теди! — извика Франческа и се завъртя към него, когато Дали инстинктивно я пусна.

— Мразя те! — крещеше Теди на Дали, лицето му бе почервенияло от гняв, а по бузите му се стичаха сълзи, докато усилваше атаката си. — Ще те убия, ако я нараниш!

— Няма да я нараня — каза Дали, опитвайки се да отстъпи от летящите юмруци на Теди. — Теди! Няма да я нараня.

— Спри, Теди! — извика Франческа.

Но гласът ѝ беше толкова истеричен, че само влоши нещата. За секунда очите ѝ уловиха погледа на Дали. Той изглеждаше също толкова безпомощен, колкото тя се чувстваше.

— Мразя те! Мразя те!

— И това ако не е върхът — рече провлачен женски глас от другия край на коридора.

— Холи Грейс! — Теди се откъсна от Дали и се затича към едно от малкото сигурни убежища, на които можеше да разчита в свят, който ставаше все по-озадачаващ.

— Здравсти, Теди. — Холи Грейс го придърпа към себе си и притисна нежно малката му глава към тялото си. После го разтри успокоително по тесните рамене. — Справи се много добре, скъпи. Дали може да е голям, но ти успешно отстояваше позицията си.

Франческа и Дали избухнаха едновременно.

— Какво, по дяволите, ти става да му говориш такива неща?

— Как можа, Холи Грейс!

Холи Грейс ги погледна над главата на Теди, обходи с поглед раздърпаните им дрехи и зачервените потресени лица. После поклати глава.

— По дяволите. Изглежда съм изпуснала най-интересното обединяване в историята от Американската гражданска война насам.

Франческа издърпа Теди от прегръдката на Холи Грейс. Притисна сина си до себе си и го поведе по коридора към предната част на къщата с намерението да го качи горе, да си стегне багажа и да напусне Уайнет завинаги. Но докато минаваше през свода към хола, рязко спря.

Сякаш целият свят се беше събрал да гледа как животът ѝ се разпада. Скийт Купър стоеше до прозореца и ядеше шоколадов кейк. Госпожица Сибил седеше с Доралий на дивана. Чистачката, която помагаше на госпожица Сибил, тъкмо влизаше през входната врата. Джери Яфе крачеше напред-назад по килима.

Франческа се обърна, за да поиска обяснение от Холи Грейс за присъствието му, но видя, че най-добрата ѝ приятелка е твърде заета да прегръща Дали. Ако някога се беше съмнявала на кого е лоялна Холи Грейс, защитното ѝ поведение спрямо Дали току-що ѝ беше изяснило това.

— Трябваше ли да водиш целия свят с теб? — тросна ѝ се Франческа.

Холи Грейс погледна към нея и когато забеляза Джери, изрече ругатня, която Франческа би искала Теди да не бе чул.

Джери изглежда не беше спал цяла нощ и незабавно тръгна към Холи Грейс.

— Не можа ли да ми звъннеш и да ми кажеш какво става?

— Да ти звънна ли? — изкрещя Холи Грейс. — Защо трябва да ти звъня и какво, по дяволите, правиш тук?

Чистачката не бързаше да си закачи палтото, докато ги оглеждаше със зле прикрито любопитство. Дали изучаваше Джери със смесица от враждебност и интерес. Това беше единственият мъж освен него, който бе в състояние да накара Холи Грейс Бодин да си изпусне нервите.

Франческа почувства тъпа болка в слепоочието.

— Какво искаш да кажеш с това, какво, по дяволите, правя тук? — отвърна Джери. — Позвъних на Наоми от Вашингтон и разбрах, че

Теди е отвлечен и всички сте разтревожени. Какво очакваше да направя? Да си стоя във Вашингтон и да се преструвам, че всичко е наред?

Спорът между Холи Грейс и Джери се развихри и тогава телефонът звънна. Всички, включително чистачката, го игнорираха. Франческа почувства, че се задушава. Можеше да мисли само за това, че трябва да измъкне Теди от тук. Телефонът продължаваше да звъни и чистачката най-накрая се отправи към кухнята да го вдигне. Холи Грейс и Джери рязко се умълчаха.

В този момент Дали погледна към Доралий.

— Кое е това момиче? — попита с не особено голямо любопитство.

Скийт поклати глава и вдигна рамене. Госпожица Сибил зарови в торбата с ръкоделието си. Холи Грейс погледна отвратено Франческа.

Проследявайки погледа на бившата си жена, Дали се обърна към Франческа за обяснение.

— Казва се Доралий — информира го сковано Франческа. — Нуждае се от подслон, където да остане временно.

Дали помисли за момент, после кимна.

— Здравсти, Доралий.

В очите на Холи Грейс проблеснаха искри, а устните ѝ се свиха ядосано.

— Вие двамата не сте с всичкия си! Нямате ли си достатъчно неприятности, че си търсите още?

Чистачката подаде глава в хола.

— Търсят госпожица Дей.

Франческа не ѝ обърна внимание. Макар че главата ѝ започна наистина да пулсира от болка, реши, че е търпяла достатъчно обидите на Холи Грейс.

— Просто млъкни, Холи Грейс Бодин. Искам да знам какво правиш тук. Всичко това е достатъчно ужасно и без да се появяваш и да пърхаш с крилца около Дали като някоя квачка. Той е голям мъж! Няма нужда да водиш неговите битки. И със сигурност няма нужда да го защитаваш от мен.

— А да ти хрумва, че може би не съм дошла само заради него? — тросна ѝ се Холи Грейс. — Може би смятам, че и двамата нямате достатъчно здрав разум, за да се справите със ситуацията.

— Чух достатъчно от твоя здрав разум — отвърна ѝ също толкова ядосано Франческа. — Писнало ми е да слушам за...

— Какво да правя с телефонното обаждане? — попита чистачката. — Мъжът казва, че е принц.

— Мамо! — изплака Теди, чешейки обрива по корема си и хвърляйки зли погледи към Дали.

Холи Грейс посочи с острия си нокът към Доралий.

— Ето го идеалния пример за какво говоря! Ти никога не мислиш. Просто...

Доралий скочи.

— Не е нужно да слушам тия шибани глупости!

— Това наистина не е твоя работа, Холи Грейс — прекъсна ги Джери.

— Мамо! — изплака отново Теди. — Мамо, обривът ме сърби! Искам вкъщи!

— Ще говорите ли с тоя принц, или не? — настоя чистачката.

В главата на Франческа сякаш заудря пневматичен чук.

Искаше да изкрещи на всички да я оставят на мира. Приятелството ѝ с Холи Грейс се разпадаше пред очите ѝ; Доралий изглеждаше така, сякаш ще ги нападне; Теди беше готов да се разплаче.

— Моля ви... — каза тя, но никой не я чу.

Никой освен Дали.

Той се наведе към Скийт и му прошепна:

— Ще ми направиш ли услуга да задържиш Теди?

Скийт кимна и се приближи към момчето. Гневните гласове се извисиха. Дали пристъпи напред и преди някой да успее да го спре, вдигна Франческа на рамото си. Тя ахна, когато се озова с главата надолу.

— Съжалявам, хора — рече Дали. — Но всички вие ще трябва да изчакате реда си. — И после, преди някой да успее да го спре, я отнесе през вратата.

— Мамо! — изпищя Теди.

Скийт го хвана, преди да се е втурнал след Франческа.

— Не се притеснявай, момче. Майка ти и Дали винаги се държат така, когато са заедно. По-добре е да свикваш.

Франческа затвори очи и облегна главата си на прозореца в колата на Дали. Стъклото хладнееше на слепоочието ѝ. Знаеше, че трябва да е изпълнена с праведен гняв, да наругае Дали за своеволното му мачовско изпълнение, но беше доволна, че я отнесе от тези настоятелни, критични гласове. Разстрои се, че изостави Теди, но знаеше, че Холи Грейс ще го успокои.

По радиото тихо зазвуча мелодия на Бари Манилоу. Дали се протегна, за да го изключи, но погледна към нея и го остави. Изнизаха се няколко километра и Франческа започна да се успокоява. Дали не казваше нищо, но като се имаше предвид през какво бяха минали, мълчанието беше относително успокоително.

Затвори очи и се отнесе, докато колата не сви по тясна алея, която завършваше пред двуетажна каменна къща. Рустикалната малка постройка беше разположена в горичка от стари кедри, които осигуряваха защита срещу вятъра, а силуетите на ниските синеещи хълмове се виждаха в далечината. Тя погледна въпросително към Дали, докато спираха на алеята.

— Къде сме?

Той изключи двигателя и слезе, без да ѝ отговори. Франческа го наблюдаваше разтревожено, докато обикаля колата и ѝ отваря вратата. Опря едната си ръка на покрива, а другата на рамката на вратата и се наведе към нея. Докато се взираше в студените му сини очи, в тялото ѝ започнаха да се зараждат странни усещания. Неочаквано се почувства като изгладняла жена, на която току-що са ѝ поднесли изкусителен десерт. Моментът на слабост я засрами и тя се изчерви.

— По дяволите, красива си — каза тихо Дали.

— Не и наполовина колкото теб — отвърна Франческа, решена да унищожи странната атмосфера, която се зараждаше между тях. — Къде сме? Чия е тази къща?

— Моя.

— Твоя? Не може да сме на повече от трийсет километра от Уайнет. Защо имаш две къщи толкова близо една до друга?

— След това, което се случи там, съм изненадан, че питаш. — Той отстъпи, за да ѝ направи път.

Тя слезе от колата и се загледа замислено във верандата.

— Това е убежище, нали?

— Може и така да го наречеш. Ще съм ти благодарен, ако не казваш на никого, че си идвала. Всички знаят за къщата, но до този момент се държат настрана. Ако разберат, че съм те довел тук, сезонът ще бъде открит и не след дълго ще се наредят на опашка със спалните си чували, игли за плетене и хладилни чанти с „Доктор Пепър“.

Тя тръгна към предните стъпала, любопитна да влезе вътре, но преди да успее, Дали докосна ръката ѝ.

— Франси? Работата е там, че това е моята къща и не можем да се караме в нея.

Никога не го беше виждала с толкова сериозно изражение върху лицето.

— Какво те кара да смяташ, че искам да се караме?

— Предполагам, че просто ти е в природата.

— В моята природа! Първо отвлечах сина ми, после отвлечах и мен, а сега имаш наглостта да ми кажеш, че искам да се караме!

— Наречи ме песимист. — Той седна на стъпалата.

Франческа стисна длани, осъзнавайки с неудобство, че я е хванал неподготвена. После потрепери. Беше я изнесъл от къщата без яке, а навън едва ли беше повече от четири градуса.

— Какво правиш? Защо сядаш тук?

— Ако се налага да си кажем всичко, да го направим тук, защото след като влезем в къщата, трябва да сме наистина любезни един с друг. Наистина, Франси, тази къща е моето убежище и няма да го съсипвам с караници.

— Това е нелепо. — Зъбите ѝ започнаха да тракат. — Имаме да обсъждаме деликатни теми и не мисля, че ще успеем, без да се разгорещим.

Той потупа мястото до себе си.

— Замръзвам — рече тя и се тръшна до него, но докато се оплакваше, откри, че тайно се наслаждава на идеята за къща, където споровете не бяха разрешени. Какво ли щеше да се случи с човешките взаимоотношения, ако имаше повече подобни къщи? Само Дали можеше да измисли нещо толкова интересно.

Тя тайничко се примъкна по-близо до топлината му. Беше забравила колко хубаво мирише, на сапун и чисти дрехи.

— Защо не седнем в колата? — предложи му. — Ти си само по риза. Сигурно не ти е много топло.

— Ако останем тук, ще приключим по-бързо. — Дали прочисти гърлото си. — Първо, искам да ти се извиня за гадната забележка, че кариерата ти е по-важна от Теди. Никога не съм твърдял, че съм идеален, но все пак това беше удар под кръста, за който се срамувам.

Тя обгърна коленете си с ръце.

— Имаш ли представа какво е за една работеща майка да чуе подобно нещо?

— Не се замислих — измънка той. После добави отбранително: — Но по дяволите, Франси, ще ми се да не излизаш извън кожата си и при най-малката грешка от моя страна. Твърде емоционална си.

Тя зарови пръсти под мишниците си. Защо мъжете винаги правеха така? Какво ги караше да мислят, че могат да кажат най-възмутителните, най-болезнените неща на една жена и после да очакват тя да си мълчи? Хрумнаха ѝ няколко остри коментара, които ѝ се искаше да направи, но ги преглътна в интерес на влизането вътре.

— Теди се подчинява на собствените си правила — каза тя твърдо. — Той не е нито като теб, нито като мен. Той е изцяло себе си.

— Виждам това. — Дали опъна крака, подпря ръце на коленете си и се взря в стъпалата за момент. — Той просто не е като другите деца.

Всичките ѝ съмнения в качествата ѝ като майка изникнаха в ума ѝ. Теди не беше спортна натура, Дали не го харесваше.

— Какво искаш от него? — възкликна тя гневно. — Да иде и да понабие малко жени? — Той замръзна до нея и ѝ се дощя да си беше премълчала.

— Как ще се справим с това? — попита я тихо. — Ставаме като куче и котка още щом се приближим достатъчно, за да се подушим. Може би ще е по-добре да оставим всичко на адвокатите.

— Това ли искаш наистина?

— Всичко, което знам, е, че съм уморен да се карам с теб, а не сме прекарвали заедно и един ден.

Зъбите ѝ започнаха да тракат.

— Теди не те харесва, Дали. Няма да го насилвам да прекарва време с теб.

— Просто двамата с Теди не започнахме познанството си добре. Някак си ще трябва да се справим.

— Няма да е толкова лесно.

— Много неща не са лесни.

Тя погледна с надежда към вратата.

— Нека спрем да говорим за Теди и да влезем вътре за няколко минути. След като се стоплим, може да излезем и да довършим разговора.

Дали кимна, после се изправи и ѝ предложи ръката си. Тя прие, но допирът беше твърде приятен, така че го пусна възможно най-бързо, решена да сведе физическите им контакти до минимум. Той сякаш прочете мислите ѝ, после се обърна да отключи.

— Тази Доралий е истинско предизвикателство — отбеляза. Влезе вътре и посочи към теракотения коридор, осветен от овален прозорец. — Колко бездомници си прибрала през последните десет години?

— Хора или животни?

Той се засмя и докато влизаха в дневната, Франческа си припомни чудесното му чувство за хумор. В хола имаше избелял ориенталски килим, колекция от месингови лампи и няколко стола. Всичко беше удобно и непретенциозно — всичко, с изключение на красивите картини по стените.

— Дали, откъде ги имаш? — попита тя и тръгна към едно оригинално маслено платно, изобразяващо мрачни планини и избелели кости.

— Оттук-оттам — отвърна той, сякаш не беше сигурен.

— Разкошни са! — Франческа се премести, за да разгледа голямо платно, осеяно с екзотични абстрактни цветя. — Не знаех, че колекционираш изкуство.

— Не колекционирам, просто съм окачил на стената няколко творби, които харесвам.

Тя повдигна вежда, за да му даде да разбере, че преструвката му не е минала. Невежите хора не купуваха подобни картини.

— Далас, съществува ли някаква, макар и малка вероятност, да подходиш сериозно към разговора?

— По-скоро не. — Той се ухили и посочи към трапезарията. — Там има една акрилна живопис, която сигурно ще ти хареса. Купих я от малка галерия в Кармел, след като направих двойно боги на седемнайсетата дупка в Пебъл Бийч два поредни дни. Толкова се

депресирах, че трябваше или да се напия, или да си купя картина. Имам още една от същия художник в къщата ми в Северна Каролина.

— Не знаех, че имаш къща в Северна Каролина.

— Тя е от онези, модерните, които приличат повече на банков трезор. Всъщност не си падам много по нея, но има хубава гледка. Повечето от къщите, които купувам в последно време, са по-традиционни.

— Има и още?

Той сви рамене.

— Стана така, че вече не понасям мотелите и тъй като започнах да изкарвам пари по турнирите и да прибирам добри чекове, трябваше да правя нещо с парите. Купих къщи в различни части на страната. Искаш ли нещо за пиене?

Франческа осъзна, че не е яла нищо от предната вечер.

— Всъщност искам нещо за ядене. И после може би ще е добре да се върна при Теди.

И да се обадя на Стефан — помисли си. — И да се срещна със социалната работничка за Доралий. И да говоря с Холи Грейс, която беше най-добрата ми приятелка.

— Глезиш Теди твърде много — отбеляза Дали, докато я водеше към кухнята.

Тя спря на място. Крехкото примирие помежду им беше нарушено. Отне му миг, за да разбере, че тя не го следва, и се обърна, за да види какво я задържа. Когато забеляза изражението на лицето ѝ, въздъхна, хвана я за ръката и я поведе към верандата. Франческа се опита да се измъкне, но той я държеше здраво.

Когато излезе навън, я блъсна студения порив на вятъра. Обърна се, за да го погледне.

— Не раздавай оценки за това, каква майка съм, Дали. Прекарал си по-малко от седмица с Теди, така че не започвай да си въобразяваш, че си авторитет във възпитанието му. Дори не го познаваш!

— Но знам какво виждам. По дяволите, Франси, не се опитвам да нараня чувствата ти, той просто ме разочарова.

Тя почувства да я пронизва болка. Теди — нейната гордост и радост, кръв от кръвта ѝ, част от сърцето ѝ — как можеше той да разочарова някого?

— Не ми пука — каза студено. — Единственото, което ме тревожи, е какво разочарование очевидно си ти за него.

Дали пхна едната си ръка в джоба на джинсите си и погледна към кедровите дървета, без да каже и дума. Вятърът поде кичур от косата му и го издуха назад от челото му. Най-накрая проговори тихо.

— Може би е по-добре да се върнем в Уайнет. Предполагам, че това не беше много добра идея.

Тя също се загледа в кедрите за няколко секунди, преди да кимне бавно и да тръгне към колата.

В къщата нямаше никого, с изключение на Теди и Скийт. Дали отиде отзад, без да каже къде точно, и Франческа изведе Теди на разходка. Опита се да подхване темата за Дали на два пъти, но той отклоняваше опитите ѝ и тя не го насили. За сметка на това не можеше да нахвали добродетелите на Скийт Купър.

Когато се върнаха в къщата, Теди се втурна в кухнята да хапне, а тя слезе на приземния етаж, където откри Скийт да лакира главата на стика, която полираше по-рано. Той не вдигна поглед, когато Франческа влезе в работилницата, и тя го наблюдава няколко минути, преди да проговори.

— Скийт, искам да ти благодаря за това, че си толкова мил с Теди. В момента той има нужда от приятел.

— Не е нужно да ми благодариш — отвърна дрезгаво Скийт. — Теди е добро момче.

Франческа се облегна с лакът на менгемето, докато наблюдаваше с удоволствие как работи Скийт. Бавните внимателни движения я успокоиха и постепенно започна да мисли по-ясно. Двайсет и четири часа по-рано всичко, което искаше, беше да отведе Теди далеч от Дали, но сега се заигра с идеята да се опита да ги сближи. Рано или късно, Теди щеше да узнае за връзката си с него. Не можеше да понесе идеята синът ѝ да израсте с емоционални белези, защото мрази баща си, и ако освобождаването му от тези белези означаваше, че ще трябва да прекара още няколко дни в Уайнет, просто щеше да го направи.

Взела решение, Франческа погледна към Скийт.

— Ти наистина харесваш, Теди, нали?

— Разбира се, че го харесвам. Той е от децата, с които нямам против да си прекарвам времето.

— Твърде лошо, че не всички се чувстват така — отбеляза тя горчиво.

Скийт прочисти гърлото си.

— Просто дай на Дали време, Франси. Знам, че си нетърпелив човек и винаги искаш да пришпорваш нещата, но понякога нещата не може да бъдат пришпорени.

— Те се мразят, Скийт.

Той обърна главата на стика, за да я огледа, после потопи четката си в лака.

— Когато двама души си приличат толкова много, понякога им е трудно да се сближат.

— Приличат? — Тя го зяпна. — Дали и Теди не си приличат.

Скийт я погледна, сякаш беше най-глупавият човек, когото е срещал, после поклати глава и продължи да работи.

— Дали е грациозен — възрази тя. — Той е атлетичен, великолепен...

Скийт се изкикоти.

— Е, да, Теди е грозновато хлапе. Трудно е да се разбере как двама красавци като теб и Дали са успели да го създадат.

— Той има вътрешна красота — отвърна Франческа отбранително.

Скийт се изсмя отново, потопи четката и после я погледна.

— Не обичам да давам съвети, Франси, но ако бях на твое място, щях да се концентрирам повече върху това да натяквам на Дали за играта му, вместо за Теди.

Тя го погледна с изумление.

— Защо ми трябва да му натяквам за голфа?

— Няма да се отървеш от него. Разбираш това, нали? Сега, когато знае, че Теди му е син, той ще продължи да се появява, независимо дали ти харесва.

Тя вече беше стигнала до същото заключение и кимна неохотно.

Скийт прокара четката по гладката извивка на дървото.

— Моят най-добър съвет е да използваш мозъка си и да измислиш как да го накараш да играе по-добре.

Тя беше напълно озадачена.

— Какво се опитваш да ми кажеш?
— Точно каквото вече ти казах.
— Но аз не знам нищо за голфа и не виждам какво общо има играта на Дали с Теди.
— Така стоят нещата със съветите. Или ги приемаш, или не. Франческа го изглежда преценяващо.
— Ти знаеш защо е толкова критичен към Теди, нали?
— Имам няколко предположения.
— Защото прилича на Джейси ли? Това ли е?
Скийт изсумтя.
— Не подценявай чак толкова Дали.
— Тогава какво е?
Скийт закачи главата на пръчка, за да изсъхне, после потопи четката в буркан с разтворител.
— Просто се концентрирай върху играта му, това е. Може би ще имаш повече късмет от мен.
И не каза нищо повече.
Когато Франческа се качи горе, забеляза, че Теди си играе на двора с едно от кучетата на Дали. Върху кухненската маса имаше плик с името ѝ, надраскано отгоре с почерка на Джери. Отвори го и прочете съобщението.

Бейби, сладурче, агънце, любов моя,
Какво ще кажеш двамата с теб да се насвяткаме тази вечер? Ще те взема за вечеря и разврат в 19:00. Най-добрата ти приятелка е царицата на слабоумните, а аз съм най-големият будала на света. Обещавам да не плача на рамото ти през цялото време. Кога ще престанеш да си толкова малодушна и ще ме поканиш в шоуто си?

Искрено твой,

Зоро Велики

П. П. Не забравяй да вземеш контрацептиви.

Франческа се разсмя. Въпреки трънливото начало на запознанството им на онзи тексаски път преди десет години, между нея и Джери се бе зародило приятелство, откакто преди две години се

беше преместила в Манхатън. Той прекара първите няколко месеца от познанството им в извинения за това, че я е изоставил, макар Франческа да му каза, че така ѝ е направил услуга. За нейно изумление, той ѝ връчи един стар пожълтял плик с паспорта ѝ и четиристотинте долара от куфара. Тя отдавна беше дала на Холи Грейс парите, за да се изплати на Дали, така че същата вечер тримата се поглезиха в града.

Когато Джери дойде да я вземе, носеше коженото си спортно яке с тъмнокафяв панталон и светъл пуловер. Грабна я в прегръдките си и я целуна приятелски по устните, а тъмните му очи проблеснаха закачливо.

— Здравсти, красавице. Защо не можах да се влюбя в теб вместо в Холи Грейс?

— Защото си твърде умен, за да се занимаваш с мен — отвърна тя през смях.

— Къде е Теди?

— Подмами Доралий и госпожица Сибил да го заведат на някакъв ужасен филм за скакалци убийци.

Джери се усмихна, но после стана сериозен и я погледна загрижено.

— Как се чувстваш всъщност? Цялата ситуация сигурно е трудна за теб, нали?

— Имала съм и по-хубави дни — призна тя.

Дотук само проблемът ѝ с Доралий беше близо до разрешаване. Същият следобед госпожица Сибил беше настояла да заведе момичето в областния офис на социалните, като даде на Франческа да разбере, че възнамерява да задържи Доралий, докато не ѝ намерят приемно семейство.

— Днес следобед прекарах известно време с Дали — каза Джери.

— Сериозно? — Франческа беше изненадана. Беше ѝ трудно да си представи двамата заедно.

Джери ѝ задържа входната врата.

— Дадох му един не много приятелски правен съвет и му казах, че ако се опита да направи нещо подобно с Теди отново, лично ще насъскам цялата американска правна система срещу него.

— Мога само да си представя как е реагирал на това — отвърна тя сухо.

— Ще ти направя услуга и ще ти спестя подробностите. — Тръгнаха към наетата тойота. — Знаеш ли, странно е. След като спряхме да си разменяме обиди, открих, че почти харесвам този кучи син. Имам предвид, мразя факта, че той и Холи Грейс са били женени, и особено мразя факта, че все още са толкова загрижени един за друг, но когато започнахме да говорим, имах чувството, че двамата с Дали се познаваме от години.

— Не се заблуждавай — рече Франческа, докато той ѝ отваряше вратата. — Единствената причина, поради която се чувстваш приятно с Дали, е, че да си с него до голяма степен е като да си с Холи Грейс. Ако харесваш единия, е трудно да не харесаш и другия.

Вечеряха в уютен ресторант, в който се сервираше чудесно дивечово месо. Преди да свършат с основното ястие, вече бяха потънали в обичайния си спор защо Франческа не канеше Джери в шоуто си.

— Само веднъж, красавице, само за това моля.

— Забравй, познавам те. Ще се появиш с фалшиви радиационни изгаряния по цялото тяло или ще обявиш в ефир, че руските ракети са на път да взривят Небраска.

— Е, и? Разполагаш с аудитория от милиони безучастни андроиди, които гледат шоуто ти и не разбират, че живеем на ръба на разрушението. Моята работа е да разтърсвам хората.

— Не и в моето предаване — заяви твърдо тя. — Аз не манипулирам зрителите си.

— Франческа, напоследък вече не става въпрос за малки тринайсеткилометрови фойерверки като тази, която падна в Нагасаки. Говорим за мегатонове. Ако двайсет хиляди мегатона ударят Ню Йорк, това ще има по-голям катастрофален ефект от провалянето на някое парти на Доналд Тръмп. Ще изпрати радиоактивен прах на хиляди мили и ще остави осем милиона изпържени тела да гният в канавките.

— Опитвам се да ям, Джери — протестира тя, като остави вилицата си.

Джери толкова беше привикнал да говори за ужасите на ядрената война, че можеше да погълне без проблем вечеря от пет блюда, докато описва смъртоносните случаи на радиационно отравяне.

— Знаеш ли кои са единствените същества, които имат шанс да оцелеят? Хлебарките. Ще са слепи, но ще могат да се размножават.

— Джери, обичам те като брат, но няма да ти позволя да превърнеш предаването ми в цирк. — Преди той да успее да подхване поредната серия аргументи, тя смени темата. — Говори ли с Холи Грейс следобед?

Той остави вилицата си и поклати глава.

— Отидох до къщата на майка ѝ, но тя залости вратата, когато ме видя да идвам. — Отмести чинията си и отпи от водата.

Изглеждаше толкова нещастен, че Франческа се разкъса между желанието да го утеши и необходимостта да му набие малко здрав разум в главата. Джери и Холи Грейс очевидно се обичаха и на нея ѝ се искаше да спрат да прикриват проблемите си. Макар че Холи Грейс почти не говореше за това, Франческа знаеше колко силно копнееше за дете, а Джери дори не желаше да обсъди въпроса с нея.

— Защо вие двамата не се опитате да постигнете някакъв компромис? — предложи му колебливо.

— Тя не разбира от дума — отвърна Джери. — Набила си е в главата, че се възползвам от известността ѝ...

Франческа изстена.

— Не отново това. Холи Грейс иска бебе, Джери. Защо никой от вас не признае какъв е истинският проблем? Знам, че не ми влиза в работата, но мисля, че от теб ще излезе чудесен баща и...

— Боже, да не би двете с Наоми заедно да вземате уроци по натякване, или какво? — Той грубо изблъска чинията си настрани. — Да идем в „Роустабаут“, става ли?

„Роустабаут“ беше последното място, където искаше да ходи.

— Всъщност не...

— Нашите гълъбчета със сигурност ще са там. Ще влезем, ще се престорим, че не ги виждаме, и после ще правим секс на бара. Какво ще кажеш?

— Не.

— Хайде, красавице. Двамата изсипаха тонове лайна върху нас. Нека и ние да им подхвърлим малко.

Верен на себе си, Джери пренебрегна всичките ѝ протести и я избути от ресторанта. Петнайсет минути по-късно вървяха към входа на кръчмата. Мястото изглеждаше почти както Франческа го помнеше, само дето неоновите реклами на бира бяха нови и сега гълът се заемаше от видеоигри. Хората си бяха същите.

— Виж ти кой влиза през вратата — каза гърлен женски глас от една маса вдясно. — И това ако не е самата кралица на Англия с краля на болшевиките до нея. — Холи Грейс седеше с бирена бутилка пред себе си, а до нея Дали пиеше сода.

Франческа почувства поредното странно присвиване в стомаха при вида на студените му сини очи, които я изучаваха над ръба на чашата.

— Не, греша — продължи Холи Грейс, докато оглеждаше абаносовочерната рокля на „Галанос“, която Франческа носеше с яркочервено сако с широки рамене. — Тя не е кралицата на Англия, а онази кечистка, дето вече сме я виждали да се бие.

Франческа стисна ръката на Джери.

— Да си тръгваме.

Пълните устни на Джери се опънаха в тънка линия, но той отказа да помръдне. Холи Грейс бутна назад стетсъна си, като старателно го игнорираше, докато изучаваше дрехите на Франческа.

— „Галанос“ в „Роустабаут“. Мамка му. Заради теб ще ни изритат. Не се ли умори винаги да си в центъра на вниманието?

Франческа забрави за Джери и Дали и погледна Холи Грейс с искрена загриженост. Тя наистина се държеше гадно. Пусна ръката на Джери, отиде до нея и седна.

— Добре ли си? — попита я.

Холи Грейс се намръщи в бирената си чаша, но не каза нищо.

— Да идем в тоалетната да поговорим — прошепна Франческа и когато Холи Грейс не отговори, добави по-строго: — Веднага.

Холи Грейс ѝ отправи бунтарски поглед, което ѝ напомни за сина ѝ.

— Няма да ходя никъде с теб. Все още съм ти бясна, задето не ми каза истината за Теди. — Тя се обърна към Дали. — Да танцуваме, скъпи.

Дали ги наблюдаваше с интерес. Изправи се и уви ръка около раменете на Холи Грейс.

— Разбира се, мила.

Двамата понечиха да се отдалечат, но Джери пристъпи напред и блокира пътя им.

— Не е ли интересен начинът, по който са се вкопчили един в друг? — рече той на Франческа. — Това е най-впечатляващият случай

на забавено развитие, който съм виждал.

— Отиди да танцуваш, Холи Грейс — каза тихо Франческа, — но докато го правиш, имай предвид, че и аз може да се нуждая от теб също толкова много, колкото и Дали.

Холи Грейс се поколеба за момент, но после се извърна към ръцете на Дали и заедно отидоха към дансинга.

В този момент един от редовните клиенти на „Роустабаут“ отиде да помоли Франческа за автограф и не след дълго тя беше обградена от почитатели. Поговори си с тях, макар вътрешно да бе изпълнена с объркване. С периферното си зрение виждаше Джери да говори с някаква пищна млада жена на бара. Холи Грейс танцуваше с Дали и двамата се движеха грациозно в абсолютно съвършенство, изглеждаха, сякаш бяха изключили останалата част от света. Бузите започнаха да я болят от толкова усмивки. Даде още автографи и прие още комплименти, но редовните клиенти на „Роустабаут“ отказваха да я оставят на мира. Бяха свикнали със звездата от „Чайна Колт“, но да видят блестящата Франческа Дей, беше нещо съвсем различно. Не след дълго тя забеляза как Холи Грейс се измъкна през задната врата. Една ръка докосна рамото ѝ.

— Съжалявам, хора, но Франси ми обеща този танц. Помниш ли още как се танцува тустеп, скъпа?

Франческа се обърна към Дали и след моментно колебание прие поканата. Той я притисна към себе си и тя изпита неловкото чувство, че се е върнала десет години назад във времето, когато този мъж беше центърът на света ѝ.

— По дяволите, странно е да танцувам с някого, който носи рокля — каза Дали. — Това сако подплънки ли има?

Гласът му беше тих, нежен и развеселен. Беше толкова хубаво да е близо до него. Твърде хубаво.

— Не позволявай на Холи Грейс да нарани чувствата ти — каза той тихо. — Просто ѝ трябва време.

Симпатията на Дали при дадените обстоятелства я изненада.

— Приятелството ѝ означава много за мен.

— Мен ако питаш, начинът, по който онзи комунияга се е възползвал от нея, я тревожи повече от всичко останало.

Франческа осъзна, че Дали не разбира истинската същност на проблемите между Холи Грейс и Джери, но реши, че не е нейна работа

да го осветлява по въпроса.

— Рано или късно, тя ще се осъзнае — продължи той. — И знам, че ще е благодарна, ако тогава си насреща. А сега какво ще кажеш да спреш да се тревожиш за Холи Грейс и да се концентрираш върху музиката, за да потанцуваме наистина добре?

Франческа се опита, но усещаше присъствието му толкова осезаемо, че не ѝ беше до танци.

Музиката утихна до романтична кънтри балада. Брадичката му докосна върха на главата ѝ.

— Изглеждаш ужасно красива тази вечер, Франси.

В гласа му имаше дрезгавина, която я изнерви. Той я притегни малко по-близо до себе си.

— Толкова си дребничка, съвсем го бях забравил.

„Не ме очаровай — искаше да го помоли Франческа, докато усещаше топлината на тялото му да се процежда в нейното. — Не бъди сладък и сексапилен, не ме карай да забравя всичко, което стои между нас.“ Изпитваше смущаващото усещане, че звуците около тях затихват, че музиката замлъква, че другите гласове изчезват и на дансинга остават само те двамата.

Дали я придърпа още по-близо и ритъмът им се промени, вече не беше танц, а нещо подобно на прегръдка. Тялото му беше твърдо и стабилно до нейното. Тя се опита да събере достатъчно сили, за да се пребори с привличането помежду им.

— Нека... нека да седнем.

— Добре.

Но вместо да я пусне, той стисна ръката ѝ. Другата му ръка се плъзна под сакото ѝ, така че от тялото ѝ я делеше само тънката копринена рокля. Бузата ѝ намери рамото му. Тя се сгуши до него и имаше чувството, сякаш се е прибрала у дома. Успокои дъха си, затвори очи и се понесе с него.

— Франси — прошепна в косата ѝ, — ще трябва да направим нещо за това.

Първо реши да се престори, че не го разбира, но в този момент не ѝ беше до кокетничене.

— Това е... просто химия. Ако не ѝ обръщаме внимание, ще го преодолеем.

Дали я придърпа по-близо.

— Сигурна ли си?

— Абсолютно. — Надяваше се, че не може да чуе лекото потрепване в гласа ѝ. Неочаквано се уплаши и се усети да казва: — Боже, Дали, това ми се е случвало стотици пъти. Хиляди. Сигурна съм, че и на теб.

— Аха — отвърна той безизразно. — Хиляди пъти. — Изведнъж спря да се движи и отпусна ръце. — Виж, Франси, не знам дали и с теб е така, но вече не ми се танцува.

— Добре. — Тя му отправи най-добрата си коктейлна усмивка и се зае да оправя реверите на сакото си. — Нямам нищо против.

— До после. — Той се обърна и се отдалечи.

— Да, до после — каза тя на гърба му.

Раздялата им беше топла. Не си размениха гневни думи. Не си изрекоха предупреждения. Но докато го гледаше да се изгубва в множеството, имаше смътното усещане, че между тях двамата се очертаваше нова зона на сблъсък.

Макар че Дали направи няколко половинчати опита да изглади отношенията си с Теди, двамата бяха като куче и котка. Когато баща му беше наблизил, Теди скачаше по мебелите, чупеше съдове и се мусеше. Дали не щадеше критики към детето и двамата се чувстваха все по-нещастни в компанията си. Франческа се опита да се държи като помирител, но от вечерта, когато танцуваха в „Роустабаут“, между нея самата и Дали се беше насъбрало толкова много напрежение, че непрестанно си изпускаше нервите.

Следобеда на третия им и последен ден в Уайнет тя се скара с Дали, след като Теди беше изтичал нагоре по стълбите и бе ритнал един стол в кухнята.

— Не можеш ли да седнеш с него и да редите пъзел или да четете книга заедно? — настоя тя. — Какво, за бога, те кара да мислиш, че ще успее да удари билиардната топка, като му крещиш през цялото време?

Дали се загледа в дупката в зеления филц на масата.

— Първо, не крещях, второ, не се меси. Тръгвате си утре и това ми осигурява твърде малко време да компенсирам девет години женско влияние.

— Само частично женско влияние — тросна се тя. — Не забравяй, че Холи Грейс прекарва много време с него.

Очите му се присвиха.

— Какво имаш предвид?

— Имам предвид, че тя е дяволски по-добра като баща, отколкото ти някога ще бъдеш.

Дали направи крачка назад, всеки мускул от тялото му беше напрегнат от войнственост, но само миг по-късно отново застана до нея.

— И още нещо, мислех, че ще говориш с него, ще му обясниш, че съм му баща.

— Теди не е в настроение за каквито и да е обяснения. Той е умно дете. Ще даде знак, когато е готов.

Очите му обходиха тялото ѝ с преднамерена наглост.

— Знаеш ли какво не е наред с теб? Мисля, че все още си незрялото дете, което не може да понесе, че няма да стане на неговото!

Нейните очи му отвърнаха със същото.

— А аз мисля, че ти си безмозъчен спортист, който не струва и пукната пара без стик в ръката!

Обстрелваха се с гневни думи като с балистични ракети, но дори докато враждебността между тях се натрупваше, Франческа изпитваше смътното усещане, че нищо от казаното не улучва целта. Думите им бяха просто димна завеса, която не успяваше да скрие факта, че въздухът помежду им е натежал от страст.

— Нищо чудно, че не си се омъжила. Ти си най-студената жена, която съм срещал през живота си.

— Има доста мъже, които няма да се съгласят с теб. Истински мъже, не бляскави момченца, които носят толкова тесни джинси, че всичко изваждат на показ.

— Това само показва къде все гледаш.

— Това само показва колко съм отегчена.

Думите летяха над главите им като куршуми, докато двамата кипяха от безсилие и изнервяха всички в къщата.

Най-накрая Скийт Купър не издържа.

— Имам изненада за вас двамата — каза той, като промуши главата си през вратата. — Качете се горе.

Без да поглеждат един към друг, Дали и Франческа се качиха по стълбите в кухнята. Скийт ги чакаше до задната врата и държеше якетата им.

— Госпожица Сибил и Доралий ще заведат Теди в библиотеката. Вие двамата идвате с мен.

— Какво става? — попита Франческа.

— Не съм в настроение — тросна се Дали.

Скийт подхвърли един червен анорак на Дали.

— Не ми пука дали си в настроение, или не, защото, мамка му, гарантирам ти, че ще останеш с един кади по-малко, ако не си замъкнеш задника в колата ми в следващите трийсет секунди.

Като мърмореше под нос, Дали последва Франческа към форда на Скийт.

— Дали, ти се качи отзад. Франси ще седне до мен.

Дали продължи да мърмори, но направи каквото му казаха.

Франческа направи всичко по силите си да вбеси още повече Дали по време на пътуването, като се отдаде на приятелски разговор със Скийт и умишлено го изключи от него. Скийт не обръщаше внимание на въпросите му за това, къде отиват, като каза само, че има решение поне на част от проблемите им. Бяха на почти трийсет километра извън Уайнет, на път, който изглеждаше смътно познат на Франческа, когато той отби на банкета.

— Имам нещо наистина интересно в багажника на колата, което искам да видите. — Надигна се в седалката, извади резервен ключ от джоба си и го подхвърли на Дали. — Ти също го виж, Франси. Мисля, че ще накара и двама ви да се почувствате много по-добре.

Дали го изгледа подозрително, но отвори вратата и излезе. Франческа закопча якето си и го последва. Тръгнаха от противоположните страни на колата към багажника и Дали се протегна към ключалката. Но преди да успее да я докосне, Скийт натисна газта и отпраши, като остави и двамата на пътя.

Франческа се взираше след бързо отдалечаващата се кола с изумление.

— Какво...

— Кучи син! — изкрещя Дали и размаха юмрука си към задницата на форда. — Ще го убия! Когато го докопам, ще съжалява за деня, в който се е родил. Трябваше да се сетя... Този изкуфял нехранимайко...

— Не разбирам — прекъсна го Франческа. — Къде отива? Защо ни изостави?

— Защото повече не може да понася да те слуша да се караш, ето защо!

— Мен?

Последва кратка пауза, преди Дали да я грабне за ръката.

— Хайде.

— Къде отиваме?

— В къщата ми. На около километър и нещо по пътя.

— Колко удобно — каза тя сухо. — Сигурен ли си, че вие двамата не сте измислили това заедно?

— Повярвай ми — изръмжа Дали, — да съм затворен в онази къща с теб, е последното нещо на света, което искам. Там няма дори

телефон.

— Погледни го от добрата страна — отвърна тя саркастично. — С тия праведни правила, които си установил, няма да можем да се караме, след като се озовем вътре.

— Да, и ще е добре да се придържаш към тях, освен ако не искаш да прекараш нощта на верандата.

— Нощта ли?

— Не мислиш, че той ще се върне да ни вземе до сутринта, нали?

— Майтапиш се.

— Така ли ти се струва?

Повървяха малко и после само за да го подразни, Франческа започна да си тананика „Отново на пътя“ на Уили Нелсън. Той спря и я изгледа.

— О, не бъди такъв мърморко — укори го тя. — Трябва да признаеш, че това е поне малко забавно.

— Забавно! — Дали опря ръце на хълбоците си. — Бих искал да знам какво му е толкова забавното! Знаеш толкова добре, колкото и аз какво ще се случи между нас двамата в къщата.

Край тях премина камион и запрати косата на Франческа в лицето ѝ. Тя почувства пулса ѝ да се качва в гърлото.

— Нищо подобно не знам — отвърна високомерно.

Дали я изгледа възмутено, казвайки ѝ без думи, че я смята за най-големия лицемер на света. Тя също го изгледа на свой ред и реши, че най-добрата тактика е нападението.

— Дори да си прав, което не е така, няма нужда да се правиш, че ти предстои вадене на мъдрец.

— Това сигурно ще е дяволски по-приятно.

Едно от подмятанията му най-накрая бе успяло да я ужили и Франческа се закова на място.

— Наистина ли го мислиш? — попита, истински наранена.

Дали зарови ръка в джоба на анорака си и изрита един камък.

— Разбира се, че го мисля.

— Не е вярно.

— Абсолютно вярно е.

Тя сигурно изглеждаше толкова разстроена, колкото се и чувстваше, защото изражението му омекна и той направи крачка към нея.

— О, Франси...

Преди някой от двамата да разбере напълно какво се случва, тя се беше озовала в прегръдките му и той бавно навеждаше устните си към нейните. В началото целувката им бе нежна и сладка, но бяха толкова гладни един за друг, че се задълбочи почти незабавно. Пръстите му се заровиха в косата ѝ. Тя обви ръце около врата му, застана на пръсти и разтвори устни, за да посрещне езика му.

Целувката ги разтърси. Беше като огромен тайфун, който със силата си помете всичките им различия. Едната му ръка обхвана дупето ѝ и я повдигна леко от земята. Целувката му се премести от устата ѝ към врата и после отново към устата. Другата му ръка намери голата кожа, където якето и пуловерът ѝ се бяха вдигнали над панталона и я погали нагоре по гръбнака. Само за секунди и двамата бяха възбудени, мокри, готови да се погълнат един друг.

Една кола мина край тях, надула клаксона, през прозорците се чува подсвирквания. Франческа свали ръцете си от врата му.

— Спри — изстена тя. — Не може... О, боже...

Той бавно я свали на земята. Кожата ѝ беше гореща.

Дали бавно измъкна ръката си от пуловера ѝ и се отдръпна от нея.

— Работата е там — започна той, останал без дъх, — че когато се случи нещо такова, този тип сексуална химия, хората не действат разумно.

— Този тип неща често ли ти се случват? — сопна се Франческа, неочаквано изнервена като котка, която е била погалена срещу косъма.

— Последния път, когато се случи, бях на седемнайсет и си обещах, че ще си науча урока. По дяволите, Франси, сега съм на трийсет и седем, а ти си на колко, трийсет?

— Трийсет и една.

— И двамата сме достатъчно възрастни, за да знаем какво правим, но ето ни тук като разгонени тийнейджъри. — Той поклати русата си глава отвратено. — Цяло чудо ще е, ако не получиш смучка на врата.

— Не ме обвинявай, ако се случи — не му остана дължна тя. — От толкова дълго съм в редиците на целомъдрените, че в момента всичко ми изглежда примамливо, дори и ти.

— Мислех, че ти и принц Стефан...

— Щяхме. Просто не стигнахме дотам.

— Не бива да отлагаш нещо такова твърде дълго.

Отново тръгнаха. Не след дълго Дали хвана ръката ѝ и стисна нежно пръстите ѝ. Жестът му трябваше да е приятелски и успокояващ, но изпрати нишки топлина нагоре по тялото ѝ. Франческа реши, че най-добрият начин да разсее електричеството между тях е да използва студения глас на логиката.

— Между нас и без това всичко е толкова заплетено. Това... това... сексуално привличане ще усложни още повече нещата.

— И преди десет години се целуваше добре, мила, но сега си вече в професионалната лига.

— Не правя това с всеки — отвърна тя раздразнено.

— Без да се обиждаш, Франси, но си спомням, че навремето, когато се стигнеше до същественото, имаше още какво да научиш. Разбира се, беше наистина добър ученик. Кажи ми защо имам чувството, че през това време си натрупала доста опит.

— Не съм! Ужасна съм в секса. Той... той ми разрошва косата.

Дали се засмя.

— Не мисля, че те е грижа за косата ти твърде много, не че не изглежда наистина добре, както и гримът ти, между другото.

— О, боже — изстена тя. А после добави: — Може би трябва да се преструваме, че нищо не се е случило.

Той пхна ръката си заедно с нейната в джоба на анорака си.

— Скъпа, двамата с теб кръжим един около друг от мига, в който се видяхме. Ако скоро не оставим нещата да поемат по естествения си път, и двамата ще полудеем. — И добави след миг: — Или ослепеем.

Вместо да му възрази, както би трябвало, Франческа се чу да казва:

— Да приемем, че ще го направим. Колко време мислиш, че ще мине, преди да... изгасне огънят?

— Не знам. Ние сме напълно различни хора. Предполагам, че ако го направим два или три пъти, магията ще изчезне и всичко ще приключи.

Беше ли прав? Тя се укори. Разбира се, че е прав. Този вид сексуална химия е като прериен пожар — разпалва се бързо и всеобхватно, но не е продължителен. За пореден път придаваше твърде голямо значение на секса. Дали се държеше абсолютно не принудено в

това отношение, така че и тя щеше да последва примера му. Предоставяше ѝ се идеална възможност да се освободи от него, без да губи достойнството си.

Извървяха останалата част от пътя до къщата в мълчание. Когато влязоха вътре, той изпълни задълженията си на домакин — закачи якетата им, нагласи термостата, така че температурата да е приятна, наля ѝ чаша вино от бутилката, която донесе от кухнята. Мълчанието между тях започваше да натежава и тя намери убежище в сарказма.

— Ако тази бутилка е с капачка, не искам да пия.

— Измъкнах корковата тапа със собствените си зъби.

Франческа потисна усмивката си и седна на дивана, но установи, че е твърде нервна, за да стои на едно място. Отново стана.

— Отивам до тоалетната. И, Дали... не нося нищо със себе си. Знам, че тялото си е мое, и смятам, че съм отговорна за него, но не съм планирала да скачам в леглото ти, не че съм го решила вече. Но ако го направя... ако го направим, ако не си по-добре подготвен от мен, по-добре ми кажи още сега.

Той се усмихна.

— Аз ще се погрижа.

— Да, направи го.

Намръщи му се свирепо, защото всичко ставаше твърде бързо за вкуса ѝ. Знаеше, че се кани да направи нещо, за което ще съжалява, но изглежда, нямаше достатъчно воля да спре. Заклучи, че причината е в едногодишното ѝ въздържание. Това беше единственото обяснение.

Когато се върна от тоалетната, той седеше на дивана, подпрял единия си ботуш на коляното и пиеше доматиен сок. Тя седна в другия край на дивана, не се притисна към подлакътника, но и не се сгуши до Дали. Той я погледна.

— Божичко, Франси, ще ми се да се отпуснеш малко. Започваш да ме изнервяш.

— Не ми ги пробутвай тия. Ти си също толкова притеснен, просто го прикриваш по-добре.

Той не го отрече.

— Искаш ли да вземем душ заедно, за да загреем?

Тя поклати глава.

— Не искам да си свалям дрехите.

— Доста ще е трудно...

— Нямах това предвид. Вероятно ще си сваля дрехите... по някое време... може би, ако реша... просто искам, когато го направя, вече да съм загряла.

Дали се ухили.

— Знаеш ли, Франси, доста е забавно да си седим и само да си говорим за това. Направо не ми се иска да започна да те целувам.

Затова тя го целуна — изобщо не можеше да продължи да говори.

Тази целувка беше още по-добра от предишната. Размяната на реплики ги беше разгорещила и в ласките им имаше щипка грубост, която изглеждаше точно на място при тази абсурдно глупава и за двамата им среща. Докато устите им се притискаха и езиците им се докосваха, Франческа още веднъж изпита усещането, че светът около тях изчезва.

Тя мушна ръце под ризата му. За секунди той свали пуловера ѝ и разкопча копчетата на копринената ѝ блуза. Бельото ѝ беше красиво — дантелени раковини и красива коприна, обгръщащи гърдите ѝ. Той разголи едната, освободи коприненото ѝ зърно и го засмука.

Когато повече не можеше да издържа, тя вдигна главата му и започна безмилостна атака на долната му устна — обхождаше извивките ѝ с език и нежно я дразнеше със зъби. Накрая прокара пръсти по гърба му и ги пхна под колана на дънките му. Той изстена и я вдигна на крака, после смъкна надолу панталона ѝ и събу обувките и чорапите ѝ.

— Искам да те видя — каза дрезгаво и разтвори широко копринената блуза. Тъканта се плъзна по раменете ѝ като милувка.

Дали задържа дъха си.

— Всичкото ти бельо ли е като на първокласна стриптийзърка?

— Абсолютно. — Тя се повдигна на пръсти, за да ухапе ухото му.

Пръстите му се заиграха с двете малки връвчици на ханша ѝ, които придържаха миниатюрния копринен триъгълник на бикините на място, като оставяха извивката на бедрото оголена. По кожата ѝ полазиха тръпки на възбуда.

— Заведи ме горе — прошепна тя.

Дали плъзна ръка под коленете ѝ, повдигна я и я притисна към гърдите си.

— Не тежиш повече от торба със стикове, скъпа.

Спалнята му беше голяма и удобна, с камина в единия край и легло, поставено под скосения таван. Той я положи нежно върху него и после посегна към деликатните връзки на ханша ѝ.

— Не, не. — Франческа избута ръката му и посочи към центъра на стаята. — Първо ги свали, войнико.

Той я погледна подозрително.

— Какво да сваля?

— Дрехите си. Позабавлявай ротата.

— Моите дрехи? — Той се намръщи. — Мислех, че ти ще направиш това за мен.

Тя поклати глава и се облегна на лакът, като му се усмихна прелъстително.

— Съблечи се.

— Слушай сега, Франси...

Франческа повдигна лениво ръката си и отново посочи към центъра на стаята.

— Направи го много бавно и изящно — измърка. — Искам да се насладя на всяка минута.

— О, Франси... — Той погледна с копнеж към двойката раковини върху гърдите ѝ и после сведе поглед към малкия копринен триъгълник.

Тя разтвори леко краката си, за да го вдъхнови.

— Чувствам се глупаво да правя голяма работа от събличането на дрехите си — изръмжа Дали, докато отиваше към центъра на стаята.

Тя плъзна леко пръсти по копринения триъгълник.

— Това е твърде жалко. По мое мнение мъжете като теб са създадени, за да забавляват жени като мен.

Очите му проследиха пръстите ѝ.

— Така ли?

Тя си поигра с малките връзки.

— Само мускули и никакъв мозък, за какво друго ставаш?

Той вдигна поглед и се ухили лениво, докато започваше бавно да разкопчава ръкавите си.

— Ами предполагам, че ти предстои да научиш.

Франческа почувства прилив на горещина. Обикновено разкопчаване на ръкавите ѝ се стори най-еротичното нещо, което беше

виждала. Дали сигурно бе забелязал, че дъхът ѝ се учести, защото в ъгълчето на устните му потрепна усмивка, но после изчезна, когато се отдаде на играта. Отдели достатъчно време на разкопчаването и на останалите копчета на ризата си, после я разтвори съблазнително и я свали. Устните ѝ се разтвориха леко. Наблюдаваше потрепването на гръдните му мускули, когато се протегна надолу да свали ботушите и чорапите си.

Накрая Дали остана само по джинси и широк кожен колан, изправи се и промуши един пръст през гайката на кръста.

— Свали си сутиена — каза той. — Няма да съблека нищо повече, докато не видя нещо изкушаващо.

Тя се престори, че обмисля искането му, после бавно се протегна зад гърба си и разкопча сутиена. Презрамките се спуснаха по раменете ѝ, но тя остави раковините да покриват гърдите ѝ.

— Първо си свали колана — каза с гърлен нисък глас. — После разкопчай джинсите.

Той измъкна колана от гайките. За момент го остави да виси до тялото му, стиснал катарамата в юмрук. После я изненада, като го хвърли към леглото до глезените ѝ.

— В случай че се наложи да го използвам върху теб — каза с глас, пълен със сексуална заплаха.

Тя преглътна. Дали разкопча копчето на джинсите си и смъкна ципа няколко сантиметра, разкривайки плоския си корем. После постави ръката си леко върху него и зачака. Франческа смъкна копринените чашки на сутиена от гърдите си и леко изпъна гръб, за да може да я огледа добре. Сега беше негов ред да преглътне.

— Джинсите, войниче — прошепна тя.

Дали смъкна ципа до долу, после пъкна и двата си палеца в колана на джинсите и ги смъкна заедно с боксерките. Най-накрая застана пред нея чисто гол.

Тя го изучаваше с поглед без капка срам. Дали беше твърд и горд, красив, гладък и блестящ. Франческа отпусна глава на възглавниците, а косата ѝ се разпиля като корона около нея, докато го гледаше как се приближава до леглото. Той протегна показалец и го прокара от гърлото ѝ чак до копринения триъгълник на бикините.

— Развържи ги — нареди ѝ.

— Ти го направи.

Дали седна на ръба на леглото и се протегна към една от сатенените връзки. Франческа задържа ръката му.

— С уста.

Той се засмя, после се наведе и изпълни нареждането ѝ. Докато издърпваше копринения триъгълник между краката ѝ, я целуна и започна да гали вътрешността на бедрата ѝ. Франческа също започна своя изследователска мисия, нетърпелива да го докосне. След няколко минути той изстена и се обърна към шкафчето до леглото. Когато отново се извърна към нея, Франческа се разсмя и се надигна на колене.

— Никога не оставяй мъж да върши женската работа — прошепна. Протегна се към него и взе нещата в свои ръце, докато кожата му не започна да лъщи от пот.

— По дяволите, Франси, продължавай така и от тази среща ще ти остане единствено отегчителен спомен.

Тя се усмихна и се плъзна обратно върху възглавниците, като разтвори крака.

— Съмнявам се.

Той се възползва от онова, което му предлагаше, като започна да я изтезава с обиграни ласки, докато Франческа не го замоли да спре, и после я целува, докато остана без дъх. Когато най-накрая проникна в нея, тя обхвана хълбоците му с ръце и извика. Той се надигна и влезе още по-дълбоко. Думите им излизаха накъсано, задъхано.

— Моля те...

— Толкова хубаво...

— Да... силно...

— Сладко...

Обикновено всеки от тях бе щедър любовник — загрижен, даряващ, но винаги контролиращ се. Сега бяха разгорещени и влажни, напрегнати от страст, потънали в забрава за всичко друго, освен за тялото на другия. И двамата свършиха почти едновременно, шумно и невъздържано, изпълвайки въздуха с викове, стонове и задъхано произнесени безсрамни думи.

След това бе трудно да се прецени кой от двамата е по-смутен.

Докато се хранеха, атмосферата беше напрегната. И двамата пускаха шеги, които не бяха особено смешни. После се върнаха в леглото и отново се любиха. Докато устните им бяха притиснати едни към други, а телата им — слети, бяха прекалено заети, за да говорят, пък и говоренето не беше това, на което искаха да се отдават. Спаха неспокойно и се събудиха в малките часове, за да открият, че не са се наситили един на друг.

— Колко пъти станаха? — изръмжа Дали, след като свършиха.

Тя се сгуши в него.

— Тъъ... четири, мисля.

Той я целуна по главата и промърмори:

— Франси, не мисля, че огънят, който гори между нас, ще бъде потушен толкова лесно, колкото смятахме.

Минаваше осем сутринта, когато Франческа се протегна мързеливо под завивките, а Дали я придърпа в прегръдките си. Тъкмо бяха започнали да се боричкат, когато чуха стъпки по стълбите. Дали изруга под нос. Франческа обърна глава към вратата и загледа разтревожено как топката на бравата се завърта. През ума ѝ премина грозно видение на армия от стари гаджета на Дали, които се промъкват в къщата, всяка със собствен ключ, полюшващ се на пръста ѝ.

— О, боже... — Не можа да се сдържи. Пъхна се под завивките и покри главата си с чаршафа. Точно в този момент чу вратата да се отваря.

Дали звучеше леко ядосан.

— За бога, не можа ли поне да почукаш?

— Страхувах се, че ще разлея кафето. Надявам се, че под завивките е Франси, иначе наистина ще се притесня.

— Всъщност не е Франси — отвърна Дали. — Така че се чувствай притеснена.

Матракът изскърца, когато Холи Грейс седна в края на леглото, а бедрата ѝ се допряха до прасците на Франческа.

— Можеше поне да донесеш чаша кафе и за мен — оплака се Дали.

Холи Грейс се извини.

— Не се сетих. Мисля за твърде много неща. Шегуваше се, когато каза, че не е Франси, нали?

Дали потупа през завивките хълбока на Франческа.

— Стой си там, Розалита, скъпа. Тази луда жена скоро ще си тръгне.

Холи Грейс подръпна завивките.

— Франси, трябва да говоря и с двама ви.

Франческа стисна чаршафа по-здраво и промърмори нещо на испански за завой наляво към пощата. Дали се изкикоти.

— Хайде, Франси, знам, че си ти — настоя Холи Грейс. — Бельото ти е пръснато навсякъде.

Франческа не виждаше елегантен изход от ситуацията. С цялото възможно достойнство смъкна чаршафа от главата си и погледна ядосано Холи Грейс, която седеше на ръба на леглото, облечена в стари джинси и каубойски пуловер.

— Какво искаш? — попита я. — От три дни отказваш да говориш с мен. Защо избра точно тази сутрин да се разбърбориш?

— Трябваше ми време да помисля.

— Не можа ли да избереш по-подходящо място за среща? — До нея Дали се облегна на таблата на леглото и си пийна от кафето на Холи Грейс, спокоен, както винаги. Франческа осъзна, че е единственият легнал, и това я поставя в неизгодна позиция. Притисна чаршафа под мишниците си, преглътна смущението си и се изправи до седнало положение.

— Искаш ли една глътка? — попита Дали и ѝ подаде чашата.

Тя отметна косата от лицето си и му благодари с преувеличена любезност, решена да надмине и двама им в небрежността. Докато поемаше чашата, Холи Грейс се изправи и тръгна към прозореца, мушкайки ръце ту в предните, ту в задните си джобове. Докато я гледаше, Франческа осъзна, че приятелката ѝ е много по-нервна, отколкото показваше. А когато я погледна по-внимателно, забеляза издайническите признаци на напрежение в раменете ѝ.

Холи Грейс си поигра с края на пердето.

— Вижте, работата е там, че тази ситуация между вас двамата малко обърква плановете ми.

— Каква ситуация? — попита отбранително Франческа.

— Какви планове? — попита Дали.

Холи Грейс се обърна.

— Франси, трябва да знаеш, че нямам нищо против. От години ти натяквам, че си пропуснала една от златните възможности в живота ти, като не си прекарала повече време в леглото с Далас Бодин.

— Холи Грейс! — възкликна Франческа.

— Благодаря ти, скъпа — каза Дали.

Франческа осъзна, че двамата отново я превъзхождат, затова си пийна бавна, успокоителна глътка кафе. Холи Грейс закрочи покрай леглото и се взря в бившия си съпруг.

— Дали, биологичният ми часовник е на път да удари полунощ. Все си мислех, че рано или късно ще срещна някого, за когото ще искам да се омъжа. За известно време дори се надявах, че Джери и аз... Както и да е, планирах да се задомя и да карам сценаристите на „Чайна Колт“ да ме прострелват в гърдите на всеки няколко сезона, докато си народя бебета. Но вече разбирам, че това е фантазия, а реалността е... В мен се е натрупала огромна болка. — Тя заобиколи до страната на Франческа и обви тялото си с ръце, сякаш ѝ беше студено.

Франческа видя тъгата в красивите горди черти на приятелката си и само можеше да предполага какво ѝ коства да заяви толкова открито копнежа си за дете. Тя подаде чашата на Дали и потупа леглото до себе си.

— Седни, Холи Грейс, и ми разкажи какво не е наред.

Холи Грейс седна, а сините ѝ очи се впиха в зелените на Франческа.

— Знаеш колко много искам да имам бебе, Франси, и предполагам, че всичко, което се случи с Теди, ме накара да мисля още повече за това. Уморена съм да обичам само чуждите деца, искам свое. Дали ми повтаря от години да не залагам цялото си щастие само на парите и предполагам, че най-накрая осъзнах, че е прав.

Франческа се протегна и докосна ръката ѝ със съчувствие. Искаше ѝ се Джери да не си бе тръгнал вчера, макар че след три дни

неуспешни опити да накара Холи Грейс да говори с него не го обвиняваше.

— Когато се върнем в Ню Йорк, двамата с Джери трябва да се съберете. Знам, че го обичаш и той те обича, и...

— Забрави за Джери! — сопна се Холи Грейс. — Той е като Питър Пан. Никога няма да порасне. Джери ми даде ясно да разбере, че иска да се ожени за мен. Но също така ясно ми обясни, че няма да ме дари с деца.

— Никога не си ми споменавала за това — каза Дали, очевидно изненадан от разкритията.

— Двамата с Джери трябва да сте по-открити един с друг — настоя Франческа.

— Няма да му се моля. — Холи Грейс се изправи в опит да запази достойнство. — Аз съм финансово независима, до голяма степен зряла и не виждам никаква причина да се обвързвам в брак само за да имам дете. Но се нуждая от помощта ви.

— Ще направя всичко, което мога, знаеш това. След като ти ми помогна, когато...

— Ще ми заемеш ли Дали? — ненадейно попита Холи Грейс.

Дали скочи от леглото.

— Я чакай малко!

— Дали не е мой, за да го заемам — отвърна бавно Франческа.

Холи Грейс пренебрегна избухването на Дали и без да сваля очи от Франческа, каза:

— Знам, че има дузина мъже, които мога да помоля, но не ми е в природата да родя бебето на когото и да е. Обичам Дали и Дани все още е между нас. Точно сега той е единственият мъж, на когото вярвам. — Тя погледна Франческа с нежен укор. — Той знае, че няма да се опитам да го изолирам, както направи ти. Аз разбирам колко е важно семейството за него и бебето ще е толкова негово, колкото и мое.

— Това е нещо между вас двамата — каза твърдо Франческа.

Холи Грейс местеше поглед ту към нея, ту към Дали.

— Не мисля. — Тя насочи вниманието си към Дали. — Осъзнавам, че ще е доста зловещо да се върна в леглото с теб след толкова много време. Ще е малко като да спя с брат си. Но

предполагам, че ако изпием няколко питиета и измислим някаква фантазия за мен и Том Круз...

Несполучливата ѝ шега увисна във въздуха. Дали я погледна, все едно го беше ударила в корема.

— Това преля чашата! — Той се протегна и грабна една хавлия, която лежеше на килима близо до леглото.

Холи Грейс го погледна умоляващо.

— Знам, че имаш мнение по въпроса, но може ли само за няколко минути да ни оставиш да поговорим с Франси?

— Не, не може — отвърна студено той. — Не вярвам и на двете ви. Това е идеален пример за това, колко изпуснати са жените в тази страна. Държете се така, сякаш мъжете не са нищо повече от второстепенни забавления, малки играчки, с които да се развличате. — Той уви хавлията около хълбоците си под завивките. — И без значение кой какво казва, не вярвам, че всичко това води началото си от правото ви да гласувате. По мое мнение е започнало, когато сте се научили да четете. — Той стана от леглото и придърпа хавлията по-плътно около кръста си. — И още нещо, малко се уморих вие двете да ме третирате като ходеща банка за сперма! — С тези думи той отиде в банята и затръшна вратата.

Без да се впечатли от избухването му, Холи Грейс погледна отново към Франческа.

— Да предположим, че успея да убедя Дали, ти какво ще кажеш?

Думите ѝ предизвикаха у Франческа повече неудобство, отколкото ѝ беше приятно да признае.

— Холи Грейс, само защото двамата с Дали се поддадохме една нощ на временна лудост, не означава, че имам право да вземам каквито и да било решения по въпроса. Това, което ще се случи, си е ваша работа.

Холи Грейс огледа бельото на Франческа, разпръснато по пода.

— Хипотетично казано, ако ти беше наистина влюбена в Дали, как щеше да се почувстваш?

Върху лицето на Холи Грейс беше изписан толкова неприкрит копнеж, че Франческа реши да отговори искрено. Тя помисли няколко секунди.

— Колкото и да те обичам, Холи Грейс, колкото и да симпатизирам на желанието ти да имаш дете, ако наистина обичах

Дали, нямаше да ти позволя да го докоснеш.

За момент Холи Грейс не отговори, а после направи опит да се усмихне.

— Точно това бих казала и аз. При цялата ти вятърничавост, Франси, точно подобни моменти ме карат да си спомням защо сме най-добри приятели.

Холи Грейс стисна ръката ѝ и Франческа със задоволство установи, че най-накрая ѝ е простила за лъжата за Теди. Но когато погледна лицето ѝ, се намръщи.

— Холи Грейс, тук има нещо, което не ми е ясно. Знаеш много добре, че Дали няма да се съгласи. Дори не съм убедена, че ти искаш да го направи.

— Може и да го направи — отвърна отбранително Холи Грейс. — Дали е пълен с изненади.

Но не и с този вид изненади. Франческа не повярва и за минута, че той би се съгласил с идеята на Холи Грейс, и се съмняваше, че и самата Холи Грейс го вярва.

— Знаеш ли за какво ми напомняш? — каза тя замислено. — Напомняш ми за някого с лош зъбобол, който се удря по главата с чук, за да се разсее от болката в устата.

— Това е нелепо — тросна се Холи Грейс, но отговорът ѝ дойде твърде бързо и Франческа знаеше, че е уцелила. Хрумна ѝ, че Холи Грейс е уплашена. Хващаше се за сламки, надявайки се да намери някакво разсейване, което да успокои болката в сърцето ѝ от това, че губи Джери. Франческа не можеше да направи нищо, за да ѝ помогне, освен да се наведе и да я прегърне.

— Ето ти гледка, която стопля мъжкото сърце — провлече Дали, докато излизаше от банята и закопчаваше ризата си. Изглежда, през последните няколко минути гневът му се беше разгорял и беше видно, че от основателно възмущение е нараснал до сериозен огромен горски пожар. — Решихте ли вече какво ще правите с мен?

— Франси каза, че не може да те получа — отвърна Холи Грейс.

Франческа извика разтревожено:

— Холи Грейс, не съм казала...

— О, така ли? — Дали натъпка краищата на ризата в джинсите си. — Мамка му, мразя жените. — Той посочи гневно Франческа с

пръст. — Само защото нощес запалихме милиони фойерверки не означава, че имаш право да вземаш решения от мое име.

Франческа беше бясна.

— Нищо не съм взе...

Той се обърна към Холи Грейс.

— А ти, ако искаш бебе, върви търси в гащите на някой друг, защото аз няма да ти служа за разплод, по дяволите.

Франческа почувства гняв към него, макар да осъзнаваше, че не е напълно разумно. Не виждаше ли той, че Холи Грейс наистина страда и че не мисли трезво?

— Не си ли малко безчувствен? — попита го тихо.

— Безчувствен? — Лицето му пребледня от гняв. Ръцете му се свиха в юмруци, изглеждаше като човек, който се кани да наруши един от основните си принципи.

Когато се приближи към тях, Франческа инстинктивно се присви в завивките, дори Холи Грейс отстъпи. Ръката му се спусна към леглото. Франческа изсъска разтревожено, но видя, че той сграбчва чантата на Холи Грейс. Отвори я, зарови вътре и измъкна ключовете от колата ѝ.

Когато проговори, гласът му беше безизразен.

— Мисля, че и двете може да вървите по дяволите. — И с тези думи излезе от стаята.

Когато след няколко минути Франческа чу далечния звук от запалване на кола, почувства пристъп на съжаление за къщата, където никога не бяха изричани гневни думи.

Шест седмици по-късно Теди излезе от асансьора и тръгна по коридора към апартамента им, като влачеше раницата след себе си. Мразеше училището. През целия си живот го беше обичал, но сега го мразеше. Днес госпожица Пиърсън бе казала на класа, че за края на годината ще трябва да правят социален проект, и Теди вече знаеше, че вероятно ще го скъсат. Госпожица Пиърсън не го харесваше. Тя бе казала, че ще го изрита от класа за надарени деца, ако поведението му не се подобри.

Но просто... откакто бе отишъл в Уайнет, вече нищо не изглеждаше забавно. Чувстваше се объркан през цялото време, като че ли в гардероба му имаше чудовища, готови да го нападнат. А сега можеха и да го изгонят от класа за надарени деца.

Теди знаеше, че някак си трябва да измисли наистина страхотен социален проект, особено след като се беше изложил толкова много с научния за буболечките. Проектът трябваше да е по-добър от всеки друг, дори от този на тъпия Милтън Гросман, който щеше да пише за кмета Ед Кох и щеше да го помоли да прекара част от деня с него. Госпожица Пиърсън обожаваше идеята му. Тя каза, че инициативата на Милтън трябва да е вдъхновяваща за целия клас. Но Теди не виждаше как някой, който си бърка в носа и мирише на нафталин, може да бъде вдъхновяващ.

Когато влезе през вратата, Консуело се подаде от кухнята и му каза:

— Пристигна колет за теб. В спалнята ти е.

— Колет? — Теди съблече якето си, докато вървеше по коридора. Коледа беше дошла и отминала, рожденият му ден беше през юли, а до Свети Валентин оставаха две седмици. Защо получаваше колет?

Когато влезе в стаята, забеляза огромна картонена кутия, разположена в средата на пода, с адрес на подателя Уайнет, Тексас. Пусна якето си, бутна очилата нагоре по носа си и си задъвка палеца. Част от него искаше кутията да е от Дали, но друга част не желаше

дори да мисли за него. Когато го направеше, имаше чувството, че чудовището от гардероба стои точно зад него.

Разряза опаковъчното тиксо с най-острата си ножица, издърпа капачите на кутията и погледна вътре за бележка. Всичко, което видя, беше цял куп по-малки кутии и започна да ги отваря една по една. Когато приключи, седна озадачен, за да огледа съкровищата, които го ограждаха — поредица от подаръци, които бяха толкова възхитително подходящи за деветгодишно момче, че сякаш някой беше прочел мислите му.

От едната му страна лежеше малък пакет великолепно отвратителни неща, като пърдяща възглавница, лютива дъвка и фалшиво ледено кубче с мъртва муха в средата. Някои от подаръците гъделичкаха интелекта му — програмируем калкулатор и пълният комплект „Хрониките на Нарния“. Друга кутия съдържаше истински мъжки неща: оригинално швейцарско ножче, фенерче с черна гумена дръжка, комплект тирбушони за възрастни „Блек & Декър“. Но любимият му подарък се оказа на дъното на кутията. Като разви хартиената опаковка, той нададе вик от удоволствие, щом взе най-хубавия, най-якия, най-великолепния суитшърт, който бе виждал някога. Синята му предница бе украсена с нарисуван образ на ухилен брадат моторист с изсочили очни ябълки и проточена от устата лига. Под него името на Теди беше изписано с оранжеви флуоресцентни букви, както и надписът „Роден хулиган“. Теди притисна суитшърта към гърдите си и за частица от секундата си позволи да вярва, че Дали му е изпратил всичко това. Но после осъзна, че това не са неща, които човек изпраща на дете, което смята за пъзъл, а тъй като знаеше какво мисли Дали за него, реши, че подаръците трябва да са от Скийт. Стисна дрехата по-силно и си каза, че е късметлия да има приятел като Скийт Купър, който може да види отвъд очилата му истинското момче.

Тиодор Дей — роден хулиган! Хареса му звукът на думите, усещането им, скърцането и съскането в тях. Самата идея, че дребно дете като него, което беше истински провал като спортист и може би дори щеше да бъде изритано от класа за надарени, може да е роден хулиган!

Докато Теди се наслаждаваше на суитшърта, Франческа приключваше записите на шоуто. Когато светлината на камерата угасна, Нейтън Хърд дойде да я поздрави. Продуцентът ѝ беше плешив

и набит, с невпечатляваща външност и неуморен ум. По някакъв начин ѝ напомняше за Клеър Паджет, която в момента докарваше новинарския отдел в една телевизия в Хюстън до самоубийство. И двамата бяха влудяващи професионалисти, и двамата знаеха точно какво ѝ трябва.

— Харесва ми, като закриеш шоуто така — каза Нейтън, а двойната му гуша потрепна от удоволствие. — С тези темпове рейтингът ще скочи до небето.

Тя тъкмо беше приключила предаване за телевизионните евангелисти, в което почетният гост, преподобният Джон Т. Плат, беше напуснал преждевременно, след като го омая да им разкрие повече, отколкото желаше, за своите няколко провалени брака и неандерталското си отношение към жените.

— Слава богу, че ми оставаха само няколко минути за запълване, иначе щеше да се наложи да записваме повторно — каза Франческа, докато откачваше микрофона от мекия си шал, увит около деколтето на роклята.

Нейтън вървеше редом с нея, докато напускаха студиото. След като записът на предаването бе приключил, я налегнаха познатите тревожни мисли. Бяха изминали шест седмици, откакто се бяха върнали от Уайнет. Не беше виждала Дали от тогава. Толкова се тревожеше как ще се приспособи към нахлуването му в живота на Теди. Почувства се объркана като тийнейджърките, които спасяваше. Защо усещаше нещо, което беше толкова нередно, като толкова правилно? И после осъзна, че Нейтън ѝ говори нещо.

— ... така че днес изпратихме прессъобщение за церемонията при Статуята на Свободата. Ще направим предаване за емиграцията, за бедните и богатите, такива работи. Какво мислиш?

Тя кимна в съгласие. Беше взела изпита си за гражданство през януари и не след дълго бе получила писмо от Белия дом, в което я канеха да участва в специална церемония, която щеше да се проведе през май край Статуята на Свободата. Няколко известни обществени личности, които се бяха кандидатирали за американско гражданство, щяха да се закълнат заедно. Освен Франческа групата включваше испански спортисти, корейски моден дизайнер, руски балетист и двама уважавани учени. Белият дом планираше президентът да произнесе

приветствена реч, за да подсили патриотичното чувство, както и да закрепим позициите си сред етническите гласоподаватели.

Нейтън спря, когато стигнаха до офиса му.

— Имам страхотни планове за следващия сезон, Франческа. Повече политика. Ти притежаваш най-опасния талант да проникваш...

— Нейтън. — Тя се поколеба за момент и после, осъзнавайки, че вече го е отлагала твърде дълго, взе решение. — Трябва да поговорим.

Той я погледна разтревожено, преди да ѝ посочи с жест вратата. Тя поздрави секретарката и после влезе в кабинета му. Нейтън затвори вратата след нея и подпря закръгления си хълбок на ръба на бюрото, опъвайки вече и без това доста обтегнатите шевове на дрехите си.

Франческа си пое дълбоко дъх и му каза какво решение бе взела след месеци обмисляне.

— Знам, че изобщо няма да си доволен, Нейтън, но когато тази пролет договорът ми с телевизията изтече, ще кажа на агента ми да го предоговори.

— Разбира се, че ще го предоговори — рече предпазливо Нейтън. — Сигурен съм, че от телевизията ще отпуснат допълнително, за да подсладят сделката. Но не много, имай предвид.

Парите не бяха проблем и тя поклати глава.

— Няма да правя седмично шоу, Нейтън. Искам да се огранича до дванайсет специални предавания годишно, по едно на месец.

Обзе я облекчение, когато най-сетне изговори думите.

Нейтън се изправи от ръба на бюрото си.

— Не говориш сериозно. Телевизията никога няма да се съгласи. Извършваш професионално самоубийство.

— Няма да изпусна този шанс. Не мога да живея повече така, Нейтън. Уморих се да съм уморена през цялото време. Уморих се някой друг да отглежда детето ми.

Нейтън, който виждаше дъщерите си само през уикендите и бе оставил цялата работа на съпругата си, изглежда, нямаше и най-смътна представа за какво говори Франческа.

— Жените те възприемат като модел за подражание — каза той, очевидно решил да атакува политическата ѝ съвест. — Някои от тях ще кажат, че се предаваш.

— Може би... не съм сигурна. — Тя отмести една купчина списания и седна на дивана. — Мисля, че жените осъзнават, че искат

да са нещо повече от съсипани копия на мъжете. Цели девет години правех всичко по мъжкия начин. Прехвърлих отглеждането на детето ми на други хора, движех се по толкова стриктен график, че когато се събуждах в хотелската стая, трябваше да измъкна някоя бланка от чекмеджето, за да си спомня в кой град съм, лягах си със свит стомах, мислейки за всичко, което трябва да направя на следващия ден. Уморена съм от това, Нейтън. Обичам работата си, но съм уморена да я обичам по двайсет и четири часа на ден, седем дни седмично. Обичам Теди и имам само още девет години, преди той да отиде в колеж. Искam да прекарвам повече време с него. Това е единственият живот, който имам, и да ти кажа откровено, не съм чак толкова щастлива от начина, по който го живея.

Той се намръщи.

— Ако приемем, че телевизията преглътне това, което сериозно ме съмнява, ще загубиш много пари.

— Точно така — тросна се Франческа. — Ще трябва да орежа годишния си бюджет за дрехи от двайсет на десет хиляди долара. А има милиони съсипани работещи майки, които не могат да заспят, докато се опитват да измислят как да купят на децата си обувки за училище.

„От колко пари се нуждае една жена? — запита се тя. — От колко власт? Тя ли беше единствената жена на света, която се бе уморила да купува всички тези мъжки символи на успеха?“

— Какво наистина искаш, Франческа? — попита я Нейтън, сменяйки тактиката си от конфронтация към помирение. — Може и да измислим някакъв компромис.

— Искam време — отвърна уморено тя. — Искam да мога да прочета книга просто защото искам да я чета, а не защото авторът ще гостува в шоуто ми на следващия ден. Искam да мога да прекарам цяла седмица, без някой да мушка маша в косата ми. Искam да придружа Теди на някоя от училищните екскурзии, за бога. — А после сподели идеята, която постепенно се зараждаше в нея. — Искam да посветя част от енергията, която влагам в работата си, на нещо наистина значимо, като всички онези четиринайсетгодишни момичета, които се продават по улиците само защото нямат друга алтернатива.

— Ще направим повече предавания за бегълците — каза той бързо. — Ще измисля нещо, така че да получиш по-дълга отпуска.

Знам, че те претоварваме, но...

— Не става, Нейтън — рече тя, като се изправи от дивана. — Въртележката ще трябва да забави темповете си за в бъдеще.

— Но, Франческа...

Тя го целуна бързо по бузата и излезе от кабинета му, преди да е успял да каже нещо повече. Знаеше, че популярността ѝ не е гаранция, че няма да бъде уволнена, ако от телевизията сметнеха, че е неразумна, но трябваше да поеме този риск. Събитията от последните шест седмици ѝ бяха показали какви са приоритетите ѝ и я бяха научили на нещо важно за нея самата — повече нямаше какво да доказва.

Когато стигна до своя офис, я чакаха купчина съобщения. Взе първото, после го остави настрана, без да го прочете. Погледът ѝ се плъзна по папката върху бюрото, която съдържаше подробен опис на професионалната голф кариера на Далас Бодин. Докато се опитваше да изключи Дали от ума си, тя събираше материали за него. Макар че си играеше замислено със страниците, не си направи труда да препрочете това, което вече беше проучила внимателно. Всяка статия, всяко телефонно обаждане, което бе направила, всяко късче информация, което успя да събере, сочеше едно и също нещо. Далас Бодин имаше таланта да стане шампион. Той просто не го искаше достатъчно силно. Помисли си за това, което Скийт ѝ беше казал, и се зачуди какво общо има с Теди, но отговорът продължаваше да ѝ се изплъзва.

Стефан беше в града и тя бе обещала вечерта да отиде с него на частно парти в „Ла Кафе Баск“. През останалата част от следобеда обмисляше да го отложи, но знаеше, че ще е проява на страхливост. Стефан искаше нещо от нея, което тя вече знаеше, че не може да му даде, и не беше честно да отлага разговора с него.

След като тя се върна от Уайнет, принцът беше идвал в Ню Йорк два пъти и тя го беше видяла и двата. Разбира се, той знаеше за отвлечането на Теди, така че Франческа бе принудена да му разкаже поне отчасти за случилото се, но пропусна всякакви подробности за Дали.

Разгледа снимката на Теди на бюрото си. На нея той плуваше с голям гумен пояс с Флинтстоун, а малките му кльощави крачета проблясваха във водата. Ако Дали не искаше да контактува отново с нея, поне можеше да направи някакъв опит да се свърже с него. Чувстваше се тъжна и разочарована. Смяташе Дали за по-добър човек,

отколкото се беше оказало, че е. Докато привечер се прибираще у дома, си каза, че трябва да приеме факта, че е направила огромна грешка и да забрави за нея.

Преди да се облече за срещата си със Стефан, седна при Теди, докато той вечеряше, и се замисли колко безгрижна беше само преди два месеца. Сега се чувстваше така, сякаш носеше тревогите на света на плещите си. Нелепата ѝ забелка с Дали изобщо не биваше да се случва, сега се готвеше да нарани Стефан, а телевизията можеше и да я уволни. Беше твърде нещастна, за да може да разведри Холи Грейс, и се тревожеше ужасно за Теди, който беше затворен и очевидно нещастен. Не искаше да говори за станалото в Уайнет и блокираше всичките ѝ опити да го накара да обсъжда неуспехите си в училище.

— Днес как беше положението с госпожица Пиърсън? — попита тя небрежно, докато го гледаше как рови из яденето си.

— Нормално... май.

— Само нормално?

Той отмести стола си назад и вдигна чинията си.

— Имам да пиша домашни. Не съм много гладен.

Франческа се намръщи, когато Теди излезе от кухнята. Щеше ѝ се преподавателката му да не е толкова строга и раздаваща наказания. За разлика от предишната учителка на Теди, госпожица Пиърсън, изглежда, беше по-загрижена за оценките, отколкото за ученето, качество, което Франческа смяташе за катастрофално, когато се работи с надарени деца. До тази година Теди никога не се беше тревожил за оценките си, но сега, изглежда, това беше всичко, за което мислеше. Докато обличаше обсипана с мъниста рокля на „Армани“ за вечерта със Стефан, тя реши да си насрочи среща с ръководството на училището.

Партито в „Ла Кафе Баск“ беше оживено, с чудесна храна и задоволителен брой известни личности, но Франческа беше твърде разсеяна, за да му се наслаждава. Група папараци чакаха отвън, когато двамата със Стефан излязоха от ресторанта малко след полунощ. Тя придърпа яката на коженото палто плътно под брадичката си и извърна поглед от проблясващите светкавици.

— Самурът е отвратителен — промърмори.

— Едва ли някой ще сподели мнението ти, скъпа — отвърна Стефан и я поведе към лимузината си.

— Този медиен цирк е заради палтото — оплака се тя, след като лимузината се измъкна от трафика на Петдесет и пета източна. — Теб пресата почти не те безпокои. Заради мен е. Ако бях облякла стария си шлифер...

Тя забърбори за самура, за да печели време, докато се опитваше да намери кураж да го нарани. Най-накрая замълча и остави старите спомени, които я преследваха цяла вечер, да я обземат — мислеше за детството си, за Клоуи, за Дали. Стефан се взираше в нея, очевидно изгубен в собствените си мисли. Докато лимузината завиваше покрай „Картие“, тя реши, че повече не може да отлага, и докосна ръката му.

— Имаш ли нещо против малко да повървим?

Полунощ минаваше, февруарската нощ беше мразовита и Стефан я погледна неспокойно, сякаш предусещаше какво се задава, но нареди на шофьора да спре. Докато слизаха на тротоара, край тях мина карета, а копитата на конете чаткаха ритмично по паветата. Тръгнаха заедно по Пето авеню, а дъхът им образуваше малки облачета във въздуха.

— Стефан — започна тя, като за момент опря бузата си в мекия мохерен ръкав на палтото му, — знам, че търсиш жена, с която да споделиш живота си, но се страхувам, че аз не съм подходящата.

Чу го как си поема дълбоко въздух, а после го издиша.

— Тази вечер си уморена, скъпа. Може би разговорът може да почака.

— Мисля, че чака достатъчно дълго — каза тя нежно.

Продължи да говори и накрая видя, че го е наранила, но вероятно не толкова много, колкото се страхуваше. Подозираше, че някъде дълбоко в себе си Стефан през цялото време е знаел, че тя не е подходяща за принцеса.

Дали ѝ позвъни в офиса на следващия ден. Започна без въведение, сякаш беше говорил с нея едва вчера, а не преди шест седмици, и сякаш между двамата всичко е наред.

— Здравсти, Франси, половин Уайнет е готов да те линчува.

Тя неочаквано си представи всички онези великолепни избухвания, които разиграваше, когато беше млада, но задържа гласа си спокоен и безразличен, макар че гърбът ѝ се беше сковал от напрежение.

— Има ли някаква конкретна причина за това?

— Начинът, по който нападна онзи телевизионен проповедник миналата седмица. Хората тук приемат евангелистите сериозно, а Джони Плат им е истински любимец.

— Той е шарлатанин — отвърна Франческа възможно най-спокойно. Ноктите ѝ се забиха в дланта. Защо поне веднъж Дали не кажеше какво наистина му се върти в главата? Защо трябваше да разиграва тези сложни маневри за отклоняване на вниманието?

— Може би, но на негово място се задава повторението на „Гилигън Айлънд“ и затова никой не очаква с нетърпение да спрат предаването му. — Последва къса, замислена пауза. — Кажи ми нещо, Франси, това трябва да е точно по твоята част, когато Гилигън и хората му претърпяват коработрушение и живеят толкова дълго на този остров, как се получава така, че на всички онези жени никога не им свършват гримове? И тоалетната хартия? Смяташ ли, че капитанът и Гилигън използват бананови листа през цялото време?

Тя искаше да му се разкреци, но отказа да му достави това удоволствие.

— Имам среща, Дали. Поради някаква конкретна причина ли ми се обади?

— Всъщност следващата седмица летя за Ню Йорк, за да се видя отново с момчетата от телевизията, и си помислих, че може да намина във вторник към седем вечерта да кажа „здрасти“ на Теди и да те изведе на вечеря.

— Не мога — отвърна студено тя, а обидата ѝ се процеждаше от всяка сричка.

— Само на вечеря, Франси. Нищо особено.

Ако той не искаше да говори откровено, тя щеше.

— Няма да се видя с теб, Дали. Имаше шанс, но го пропиля.

Последва дълго мълчание. Тя искаше да затвори, но по някаква незнайна причина не можа да го стори. Когато Дали най-накрая проговори, лековатият му тон беше изчезнал. Звучеше уморен и обезпокоен.

— Съжалявам, че не се обадох по-рано, Франси. Трябваше ми време.

— А сега на мен ми трябва.

— Добре — каза той бавно. — Тогава нека само мина да видя Теди.

— Не става.

— Трябва да оправя отношенията си с него, Франси. Но няма да пришпорвам нещата. Ще се отбия само за няколко минути.

Тя беше станала по-безкомпромисна с годините, налагаше се. Но сега, когато най-много имаше нужда от тази твърдост, всичко, което успя да направи, бе да си представи малко момче, което рови в чинията си.

— Само за няколко минути — съгласи се. — Това е всичко.

— Страхотно! — Дали звучеше като радостен тийнейджър. — Това е страхотно, Франси! — И после добави бързо: — А след като видя Теди, ще те изведе да хапнем нещо. — И затвори, преди тя да е успяла да отговори.

Франческа удари с чело бюрото и изстена. Беше безгръбначно, беше сноп сварени спагети.

Когато вечерта портиерът позвъни, за да обяви пристигането на Дали, Франческа беше кълбо от нерви. Беше изпробвала три от най-консервативните си костюми, преди да се спре на най-предизвикателните си бунтарски дрехи — ментовозелено сатенено бюстие, допълнено с изумрудена кадифена минипола. Цветовете подчертаваха зелените ѝ очи и — поне във въображението ѝ — я караха да изглежда опасна. Фактът, че се контеше за вечеря с Дали, не я тревожеше. Макар да подозираше, че вероятно ще отидат на някое място с ламинирани менюта, все пак това си беше нейният град и Дали щеше да е този, който трябва да се впише.

След като оформи косата си в небрежен безпорядък, тя си сложи няколко кристални колиета на „Тина Чоу“ около врата. Макар че имаше повече вяра в собствените си сили, отколкото в мистичните такива на модните бижута на Тина, реши, че не може да пренебрегне нищо, което би могло да ѝ е от помощ в тази трудна вечер. Знаеше, че не е длъжна да ходи на вечеря с Дали — дори не се налагаше да си е вкъщи, когато той дойдеше — но искаше отново да го види. Просто така.

Чу Консуело да отваря входната врата и почти припадна от напрежение. Насили се да изчака в стаята си няколко минути, докато се почувства по-спокойна, но само се изнерви още повече, така че отиде в хола да поздрави Дали.

Той носеше увит пакет, стоеше край камината и се любоваше на червения динозавър, окачен над нея. Обърна се при звука на стъпките ѝ и я огледа. Тя забеляза добре скроения му сив костюм, подходящата риза с френски ръкавели и тъмносинята вратовръзка. Никога не го беше виждала в костюм и тайно очакваше, че ще започне да разкопчава яката си и да сваля вратовръзката. Той не направи нищо такова.

Погледът му обходи минижупа, зеленото сатенено бюстие, след което поклати глава с възхищение.

— По дяволите, Франси, облечена като проститутка, изглеждаш по-добре от всяка друга жена, която познавам.

Искаше ѝ се да се разсмее, но изглеждаше по-благоразумно да отвърне със сарказъм.

— Ако някой от старите ми проблеми със суетата някога отново се появи, напомни ми да прекарам с теб пет минути.

Дали се ухили, после се приближи до нея и я целуна леко по устните. Тя усети лек дъх на дъвка. Кожата на врата ѝ настръхна.

Той я погледна право в очите и каза:

— Ти си най-красивата жена на света и го знаеш.

Франческа бързо се отдръпна от него. Дали започна да се оглежда из хола, а погледът му скачаше от оранжевия винилов пуф на Теди към огледалото в стил „Луи XVI“.

— Тук ми харесва. Наистина изглежда уютно.

— Благодаря — отвърна Франческа малко сковано, докато все още се опитваше да преглътне факта, че отново се срещаха и че той изглеждаше доста по-спокоен от нея. Какво щяха да си говорят цяла вечер? Нямаха абсолютно нищо за споделяне, което да не беше противоречиво, притеснително или емоционално експлозивно.

— Теди тук ли е? — Той прехвърли опакования предмет от лявата в дясната си ръка.

— В стаята си е. — Не виждаше смисъл да му обяснява, че Теди беше получил пристъп, когато му каза, че Дали ще идва.

— Можеш ли да го помолиш да дойде тук за минутка?

— Аз... съмнявам се, че ще е толкова лесно.

Върху лицето му падна сянка.

— Тогава ми покажи коя е неговата стая.

Тя се поколеба за момент, после кимна и го поведе по коридора. Теди седеше зад бюрото си и си играеше с една количка.

— Какво искаш? — попита той, когато вдигна поглед и видя Дали да стои зад Франческа.

— Донесох ти нещо. Нещо като закъснял коледен подарък.

— Не го искам — тросна се мрачно Теди. — Мама ми купува всичко, от което се нуждая.

Той бутна количката зад ръба на бюрото и я остави да се разбие на килима. Франческа го погледна предупредително, но Теди се престори, че не забелязва.

— В такъв случай защо не го дадеш на някой твой приятел? — Дали се приближи и остави пакета на бюрото на Теди.

Той го погледна с подозрение.

— Какво има вътре?

— Може би чифт каубойски ботуши.

Нещо в очите на Теди проблесна.

— Каубойски ботуши? Скийт ли ги праща?

Дали поклати глава.

— Скийт ми изпрати някои неща — обяви Теди.

— Какви неща? — попита Франческа.

Теди сви рамене.

— Пърдяща възглавница и разни други.

— Много мило от негова страна — отвърна тя и се зачуди защо Теди не ѝ беше споменал за това.

— Суитшъртът стана ли ти? — попита Дали.

Теди се изправи в стола си и се взря разтревожено в него.

Франческа изгледа и двамата с любопитство, чудейки се за какво говорят.

— Стана ми — отвърна Теди с толкова тих глас, че едва се чуваше.

Дали кимна, докосна леко косата му, после се обърна и излезе.

В таксито и двамата мълчаха. Франческа се беше сгушила във велурената яка на сакото си, а Дали се взираше в шофьора. Беше отклонил въпросите, които тя му зададе за историята с Теди, и макар че не ѝ се нравеше, Франческа не го притисна повече.

Таксито спря пред „Лютес“. Тя беше изненадана, а после и нелогично разочарована. Макар че това бе вероятно най-добрият ресторант в Ню Йорк, Франческа не можеше да не си помисли, че Дали очевидно се опитва да я впечатли. Защо не беше избрал някое заведение, където щеше да се чувства на място, а не този ресторант, който бе толкова очевидно чужд на природата му? Той задържа вратата пред нея, а после взе сакото ѝ и го остави на гардероба. Франческа си представи неловката вечер, която ги очакваше, докато се опитва да му обясни менюто и винения лист, без да нарани мъжкото му его.

Управителката на „Лютес“ видя Франческа и ѝ се усмихна приветливо.

— Мадмоазел Дей, вашето присъствие винаги е удоволствие за нас. — После се обърна към Дали. — Мосю Бодин, минаха почти два месеца. Липсвахте ни. Запазила съм любимата ви маса.

Любима маса! Франческа се взря в Дали, докато той и жената си разменяха любезности. Отново го беше направила. Отново си беше позволила да се подлъже по образа, който Дали си бе създал, и бе забравила, че това е мъж, който бе прекарал по-голямата част от последните петнайсет години в най-изисканите голф клубове в Америка.

— Мидите са особено добри тази вечер — обяви управителката, докато ги водеше по тесния тухлен коридор на ресторанта към градината.

— Тук винаги всичко е хубаво — довери Дали на Франческа, когато се настаниха в ракитените столове. — Само дето обикновено искам да ми преведат на английски всичко, което изглежда подозрително, преди да го изям. Последния път почти ме задушиха с дроб.

Франческа се разсмя.

— Ти си истинско чудо, Дали.

— Защо мислиш така?

— Защото не са много хората, които се чувстват еднакво удобно в „Лютес“ и в някое долнопробно тексаско заведение.

Дали я изглежда продължително.

— Струва ми се, че и ти се справяш добре и на двете места.

Отговорът му я извади от равновесие. Франческа толкова бе свикнала да размишлява върху различията им, че беше трудно да свикне с идеята, че имат и сходства. Известно време си говореха за менюто, а Дали правеше непочтителни коментари за всяко ястие, което му се стореше твърде сложно. През цялото време, докато си бърбеха, очите му я изпиваха. Тя започна да се чувства красива по начин, който никога не бе изпитвала — дълбока красота, която идваше от дълбините на същността ѝ. Размекването ѝ я разтревожи, затова се зарадва, когато сервитьорката най-сетне дойде и ги разсея.

След като останаха отново сами, Дали буквално я погълна с поглед и се усмихна бавно и интимно.

— Нощта, която прекарахме заедно, беше много хубава.

О, не, помисли си Франческа. Нямахше да му се даде толкова лесно. Тя беше играла игрички с най-добрите и точно тази риба щеше да се погърчи на кукичката известно време. Разшири невинно очи, отвори уста, за да го попита за каква нощ говори... и се усмихна.

— Аз също си прекарах добре.

Той се пресегна през масата и стисна ръката ѝ, но после я пусна също толкова бързо.

— Съжалявам, че ти се развихах. Холи Грейс доста ме разстрои. Не трябваше да нахлува така. Случилото се не беше по твоя вина и не трябваше да си го изкарвам на теб.

Франческа кимна, без да приема напълно извинението му, но и без да го отхвърля. Разговорът се пренесе към по-безопасна тема, докато сервитьорът не се появи с първото блюдо. След като им сервира, Франческа попита Дали за срещата му с телевизията. Той отвърна сдържано, факт, който я заинтригува достатъчно, че да продължи да го разпитва.

— Разбрах, че ако подпишеш с тях, ще спреш да играеш на повечето големи турнири.

Тя измъкна един охлюв от малката керамична купичка, пълна с маслен сос с билки.

Дали сви рамене.

— Не след дълго вече ще съм твърде стар за състезания. По-добре да подпиша, докато плащат повече.

В главата ѝ проблеснаха факти и цифри от кариерата на Дали. С пръст очерта кръг върху покривката и после като неопитен пътник, който предпазливо пристъпва в непозната територия, изкоментира:

— Холи Грейс ми каза, че вероятно няма да играеш на „Ю Ес Класик“ тази година.

— Вероятно не.

— Не мислех, че ще си позволиш да се пенсионираш, без да си спечелил поне един голям турнир.

— Според мен се справям добре. — Кокалчетата му леко побеляха, когато пръстите му се стегнаха около чашата със сода, която държеше. Започна да ѝ разказва как се погаждат госпожица Сибил и Доралий. Тъй като Франческа тъкмо беше говорила и с двете по телефона, беше доста по-заинтересувана от начина, по който смени темата, отколкото от нещата, които казваше.

Сервитьорът пристигна с предястията. Дали беше избрал миди в тежък тъмен доматен сос и чесън, а тя се беше спряла на ронлива паста, задушена с ароматна смес от рачешко месо и диви гъби. Вдигна вилицата си и опита отново.

— „Ю Ес Класик“ стана толкова престижен, колкото и „Мастърс“, нали?

— Да, предполагам. — Дали набоде една от мидите с вилицата си и я прокара през соса. — Знаеш ли какво ми каза онзи ден Скийт? Каза, че според него ти си най-интересният индивид, който съм прибирал от улицата. Това е комплимент, особено като имаш предвид, че не те понасяше.

— Поласкана съм.

— Дълго време фаворит му беше един еднорък скитник, който можеше да оригне песента „Том Дули“, но мисля, че ти промени мнението му по време на последната си паметна поява. Разбира се, винаги има шанс да преосмисли нещата.

Дали продължаваше да говори. Франческа се усмихваше и кимаше, и го чакаше да се изтощи, като го обезоръжаваше с лекотата на маниерите си и учтивото накланяне на главата. Успокои го до такава степен, че той забрави, че седи на масата срещу жена, която бе прекарала последните десет години от живота си, измъквайки тайните на хората. Жена, която нанасяше смъртоносния удар толкова умело и

ненадейно, че жертвата често умираше с усмивка на лицето. Франческа обезглави нежно един стрък аспержа.

— Защо не изчакаш „Ю Ес Класик“ да мине, преди да станеш коментатор? От какво те е страх?

Той настръхна като притиснато в ъгъла бодливо свинче.

— Страх? Откога стана такъв експерт в голфа, че да знаеш от какво може да се страхува един професионалист?

— Когато водиш телевизионно шоу като мен, трябва да знаеш по малко от всичко — отвърна тя уклончиво.

— Ако знаех, че срещата ни ще се превърне в интервю, щях да си остана вкъщи.

— И тогава щяхме да пропуснем една приятна вечер заедно, нали?

Без каквото и да е друго доказателство освен мрачното му навъсено лице, Франческа узна с абсолютна сигурност, че Скийт Купър ѝ е казал истината и че не само щастието на сина ѝ зависеше от голфа, но вероятно и нейното собствено. Това, което не знаеше, беше как да се възползва от тази информация. Вдигна замислено чашата си с вино, отпи и смени темата.

Не беше планирала да завърши вечерта в леглото с Дали, но с напредването на вечерята помежду им започнаха да прехвърчат все повече искри. Разговорът им стана по-накъсан, а погледите им — по-интензивни. Сякаш беше погълнала мощен наркотик и не можеше да се отърси от въздействието му. Когато им сервираха кафето, вече не можеха да свалят очи един от друг и преди да се усети, бяха в леглото на Дали в Есекс Хаус.

— Толкова си вкусна — промърмори той.

Тя изви гръб, а от гърлото ѝ се изтръгна стон на чисто удоволствие, докато той я обладаваше с уста и език, без да бърза, докато я отнасяше до висините на страстта ѝ, но без да я оставя да стигне върха.

— О, моля те... — простена Франческа.

— Не още — отвърна той.

— Аз... не мога да издържам повече.

— Опасявам се, че се налага, скъпа.

— Не... моля те... — Тя протегна ръка надолу, но той хвана китката ѝ и я издърпа настрани.

— Не трябваше да правиш това, скъпа. Сега ще трябва да започна отначало.

Кожата ѝ лепнеше, пръстите ѝ бяха изтръпнали, заровени в косата му, когато най-накрая той ѝ даде освобождението, от което така отчаяно се нуждаеше.

— Беше ужасно от твоя страна — въздъхна Франческа, когато отново се върна на земята. — Ще си платиш за това мъчение.

— Хрумвало ли ти е някога, че клиторът е единственият сексуален орган, за който няма мръсна дума? — Той зарови лице в гърдите ѝ, все още не бързаше, макар че сам не беше задоволен. — Помисли си само.

— Вероятно защото мъжете са открили клитора едва напоследък — отвърна тя язвително. — Нямали са време да измислят.

— Не ми се вярва — отвърна Дали и потърси обекта на дискусията им. — Мисля, че това е така, защото е доста незначителен орган.

— Незначителен орган! — Тя ахна, когато той поднови вълшебните си ласки.

— Ами да — рече Дали дрезгаво. — Прилича повече на онези немощни електронни кийборди, а не на могъщ стар орган.

— От всички мъжки, егоистични... — С дълбок, гърлен смях тя се претърколи върху него. — Сега внимавай, господинчо! Немощният кийборд ще накара могъщия ти стар орган да изсвири симфонията на живота си.

През следващите няколко месеца Дали си намери редица поводи да идва в Ню Йорк. Първо трябваше да се види с някои рекламисти за кампанията, която щеше да прави за няколко голф клуба. После му беше „на път“ от Хюстън за Феникс. След това изпита неконтролируема нужда да седи в бруталния трафик и да диша изгорели газове. Франческа не можеше да си спомни някога да се е смяла повече или да се е чувствала толкова дръзка и жизнена. Когато Дали решише, можеше да е неустоим и тъй като отдавна се беше отказала от навика да се самозалъгва, тя спря да омаловажава чувствата си към него, представяйки ги като похот. Без значение колко

катастрофално можеше да бъде, тя осъзна, че се влюбва в него. Обичаше външния му вид, смеха му, откритата му мъжкарска природа.

И все пак препятствията помежду им се извисяваха като небостъргачи и в любовта ѝ имаше горчивина. Франческа вече не беше на двайсет и една, пълна с идеали, и не можеше да си представи да ги очаква приказно бъдеще. Макар да знаеше, че Дали държи на нея, чувствата му изглеждаха повърхностни, сравнени с нейните.

Освен това Теди продължаваше да е проблем. Тя усещаше колко много Дали иска да го спечели и все пак оставаше скован и официален със сина ѝ, сякаш се страхуваше да е себе си. Разходките им често завършваха катастрофално — Теди се държеше лошо, а Дали го хокаше. Макар че не искаше да го признае, понякога Франческа изпитваше облекчение, когато Теди имаше други планове и двамата с Дали можеха да прекарат времето си заедно сами.

Една неделя в края на април Франческа покани Холи Грейс на гости, за да гледат заедно последния кръг от един от по-важните голф турнири за годината. За нейно удоволствие Дали беше само на два удара зад водача. Холи Грейс беше убедена, че ако Дали направеше силен финал, щеше да довърши сезона, вместо след две седмици да стане коментатор и да ръси остроумия за „Ю Ес Класик“.

— Ще се провали — каза Теди, като дойде в стаята и се настани на пода пред телевизора. — Винаги го прави.

— Не и този път — заяви Франческа, раздразнена от всезнаещото му поведение. — Този път ще се справи.

По-добре е да се справи, помисли си. Предишната нощ по телефона му беше обещала какви ли не еротични награди, ако успее днес.

— Откога стана такъв фен на голфа? — беше я попитал Дали.

Тя нямаше намерение да му казва за часовете, които е прекарала, изучавайки всеки детайл от професионалната му кариера, или за седмиците, които бе отделила да гледа видеокасети на стари турнири, докато се опитва да намери ключа към тайните му.

— Станах фен, откакто си паднах по невероятния Севе Балестерос — отвърна му нехайно, докато се настаняваше на сатенените възглавници на леглото и притискаше слушалката с рамо. — Той е толкова неотразим. Смяташ ли, че можеш да ме уредиш с него?

Дали беше изсумтял на коментара ѝ за мургавия красив испанец, който беше един от най-добрите голф играчи в света.

— Продължавай с тези приказки и хубавичко ще те уредя. Забрави за стария Севе и си дръж очите отворени за Любимеца на Америка.

Сега, докато гледаше Любимеца на Америка, тя определено харесваше видяното. Дали направи пар на четиринайсетата и петнайсетата дупка и после бърди на шестнайсетата. Цифрите на таблото се смениха и той беше на един удар от първото място. Камерата улови Дали и Скийт, които вървяха към седемнайсетата дупка, и после превключи за реклама на „Мерил Линч“.

Теди стана и изчезна в стаята си. Франческа донесе чиния с бисквити, но и тя, и Холи Грейс бяха твърде нервни, за да ядат.

— Ще успее — каза Холи Грейс за пети път. — Когато говорих с него снощи, каза, че се чувства наистина във форма.

— Радвам се, че вие двамата отново си говорите — отбеляза Франческа.

— О, нали ни знаеш какви сме с Дали. Не можем да се сърдим един на друг за дълго.

Теди се върна, обут в каубойските ботуши и облякъл син суитшърт, който му висеше до бедрата.

— Откъде, по дяволите, си взел това противно нещо? — Франческа огледа разлигавения моторист и надписа с отвращение.

— Подарък ми е — промърмори Теди и се настани отново на килима.

Значи за този суитшърт ставаше въпрос. Погледна замислено телевизионния екран, който показваше как Дали запраща топката към седемнайсетата дупка, и после отново към Теди.

— Харесва ми — каза му.

Теди бутна очилата на носа си, насочил цялото си внимание към турнира.

— Ще се насади.

— Не говори така — сопна му се Франческа.

Холи Грейс се взираше напрегнато в екрана.

— Ще я удари точно зад бункера, над лявата страна на феървея. Това ще му осигури добър поглед към флага.

Пат Съмърол, коментаторът на Си Би Ес, обсъждаше ситуацията с колегата си Кен Вентури.

— Какво мислиш, Кени? Ще може ли Бодин да се закрепим за още две дупки?

— Не знам, Пат. Днес Дали изглежда наистина във форма, но в момента сигурно усеща напрежение, а и никога не е играл на ниво на големите турнири.

Франческа сдържа дъха си, докато Дали осъществяваше удара, и после Пат Съмърол каза злокобно:

— Не ми изглежда, че успя да я изравни.

— Приближава се ужасно много до левия бункер на феървея — отбеляза Вентури.

— О, не — извика Франческа, стиснала здраво длани, докато гледаше как топката лети на малкия екран.

— По дяволите, Дали! — изпищя Холи Грейс.

Топката падна и се зарови в левия бункер.

— Казах ти, че ще прецака работата — обади се Теди.

От хотела Дали имаше отличен изглед към Сентръл Парк, но нетърпеливо се извърна от прозореца и закрачи из стаята. Беше се опитал да чете в самолета, но така и не успя да се концентрира и сега, когато бе пристигнал, се чувстваше клаустрофобично. Отново беше позволил победата да му се изплъзне. Мисълта за Франческа и Теди, които седят пред телевизора и го гледат как губи, беше повече, отколкото можеше да понесе.

Но не само загубата на турнира го тревожеше. Без значение колко силно се опитваше да се разсее, не можеше да спре да мисли за Холи Грейс. Бяха се сдобрили след случая в къщата му и тя не беше споменавала повече желанието си да го използва за разплод, но част от жизнеността ѝ беше изчезнала и това изобщо не му харесваше. Колкото повече мислеше за случващото се, толкова повече искаше да забие юмрука си в лицето на Джери Яфе.

Опита се да забрави за проблемите на Холи Грейс, но откакто се беше качил на самолета, в ума му се бе загнездила една смътна идея и сега установи, че държи листа, на който беше написан адресът на Яфе. Беше го взел от Наоми Пърлман преди по-малко от час и оттогава се опитваше да реши дали да го използва, или не. Погледна часовника си и видя, че вече е седем и половина. Щеше да се срещне с Франси в девет за вечеря. Беше уморен и раздразнен, не беше в настроение да се държи разумно и определено не беше в състояние да оправя бъркотиите на Холи Грейс. И все пак осъзна, че пъха адреса на Яфе в джоба на синьото си спортно палто и се отправя към фоайето, за да хване такси.

Яфе живееше недалеч от сградата на ООН. Дали плати на шофьора и се отправи към входа, но видя, че Джери вече излиза от там. Той веднага го забеляза и Дали разбра по изражението му, че изненадата не е от най-приятните. Все пак съумя да му кимне учтиво.

— Здравсти, Бодин.

— Ето го най-добрия приятел на Русия — отвърна Дали.

Джери отпусна ръката, която бе протегнал за поздрав.

— Тази реплика започва да се изтъква.

— Ти си истинско копеле, знаеш ли, Яфе? — рече Дали, без да увърта.

Джери също не се славеше с търпението си, но успя да му обърне гръб и да тръгне по улицата. Дали обаче нямаше намерение да го остави да се измъкне толкова лесно, не и когато на карта беше заложено щастieto на Холи Грейс. По някаква причина тя искаше този мъж и той можеше да ѝ осигури поне шанс да го получи.

Тръгна след него и скоро се изравни с Джери. Беше тъмно и по улицата почти нямаше хора. Покрай бордюра бяха наредени контейнери за боклук. Минаха покрай пекарна и магазин за бижута с пуснати щори.

Джери ускори ход.

— Защо не вървиш да си поиграеш с топките ти за голф? — попита той.

— Всъщност се отбих само за да си поговоря малко с теб, преди да се видя с Холи Грейс. — Това беше лъжа. Дали нямаше намерение да се вижда тази вечер с Холи Грейс. — Искаш ли да ѝ предам поздрав?

Джери спря. Отблясъкът на уличните лампи осветяваше лицето му.

— Искам да стоиш настрана от Холи Грейс.

Умът на Дали все още беше зает с вчерашното му поражение и не беше в настроение за изтънченост, така че премина направо към бърза, милостива атака.

— Това ще ми е много трудно. Почти невъзможно е да забремениш жена, ако не си върху нея, за да свършиш работата.

Очите на Джери потъмняха. Ръката му се стрелна и сграбчи предницата на якето на Дали.

— Веднага ми обясни за какво говориш.

— Тя е решена да има бебе — отвърна Дали, без да прави опит да се измъкне, — и изглежда, от нас двамата само единият е достатъчно отговорен, за да свърши работата.

Маслиновата кожа на Джери преbledня, когато пусна Дали.

— Ах, ти, шибан кучи син.

Провлеченият отговор на Дали беше тих и заплашителен.

— Шибането е нещо, в което съм наистина добър, Яфе.

Джери сложи край на две десетилетия ненасилие, като замахна с юмрук и го заби в гърдите на Дали. Той не беше особено добър боец и Дали предусети удара, но реши да му позволи тази единствена победа, защото знаеше дяволски добре, че няма да му даде друга. Изправи се и се нахвърли върху него. Холи Грейс щеше да получи този кучи син, щом толкова го искаше, но преди това той щеше да му префасонира мутрата.

Джери стоеше, отпуснал ръце край тялото си, гърдите му се повдигаха, докато гледаше как Дали се приближава. Когато юмрукът на Дали го уцели в челюстта, полетя през тротоара, блъсна се в контейнерите за боклук и ги разпръсна по улицата. Мъж и жена, които вървяха по тротоара, видяха боя и бързо се отдалечиха. Джери се изправи бавно и вдигна ръка, за да избърше кръвта, която течеше от устната му.

После се извърна и започна да се отдалечава.

— Бий се с мен, кучи сине — извика Дали.

— Няма да се бия — извика му в отговор Джери.

— Ха, отличен пример за мъжество! Ела и се бий. Ще ти дам още един бонус удар.

Джери продължи да върви.

— Изобщо не трябваше да те удрям и повече няма да се повтори.

Дали бързо скъси разстоянието между тях и ръгна Джери в рамото.

— За бога, току-що ти казах, че възнамерявам да изчукам Холи Грейс!

Ръката на Джери се сви в юмрук, но той не помръдна.

Дали грабна предницата на якето му и го блъсна към една улична лампа.

— Какво, по дяволите, не е наред с теб? Аз бих се сражавал с цяла армия за тази жена. Не можеш ли да се биеш само с един човек?

Джери го изгледа презрително.

— Това ли е единственият начин, чрез който знаеш да разрешаваш проблемите си? С юмруци?

— Аз поне се опитвам да решавам проблемите си. Ти просто я правиш нещастна.

— Ти не знаеш нищичко, Бодин. От седмици се опитвам да говоря с нея, но тя не иска да ме вижда. Последния път, когато успях

да прескоча охраната в студиото ѝ, извика ченгетата.

— О, така ли? — Дали се усмихна язвително и пусна якето на Джери. — Знаеш ли какво? Не те харесвам, Яфе. Не харесвам хора, които се държат така, сякаш знаят всичко. Но най-вече не харесвам самодоволни филантропи, които вдигат шум до небесата за спасяването на света, но преебават хората, които държат на тях.

Джери дишаше по-тежко от Дали и с мъка намери думи да му отговори.

— Всичко това теб изобщо не те засяга.

— Всеки, който се появи в живота на Холи Грейс, рано или късно се сблъсква с мен. Тя иска бебе и по някаква причина, която аз със сигурност не разбирам, иска и теб.

Джери се облегна на лампата. За момент главата му клюмна, а когато я вдигна, очите му бяха потъмнели от мъка.

— Кажи ми защо е толкова ужасно престъпление, че не искам да създам бебе в този свят? Защо тя е толкова упорита? Защо не можем да сме си само двамата?

Болката на Джери трогна Дали, но той направи всичко по силите си да я пренебрегне.

— Тя иска бебе, това е всичко.

— Аз ще съм най-лошият баща на света. Не знам нищо за бащинството.

Смехът на Дали беше тих и горчив.

— Смяташ ли, че някой от нас знае?

— Слушай, Бодин. Достатъчно хора ми натякват за това. Първо Холи Грейс, после сестра ми, след нея и Франческа. Сега и ти си се заел с мен. Е, това не ви влиза в проклетата работа, разбираш ли? Това е между Холи Грейс и мен.

— Отговори ми на един въпрос, Яфе — каза бавно Дали. — Как ще продължиш да живееш със съзнанието, че си оставил най-хубавото нещо в живота ти да ти се изплъзне?

— Да не мислиш, че се опитвам да я забравя? — изплака Яфе. — Тя не иска дори да говори с мен, ти, проклет кучи сине! Дори не мога да се озова в една стая с нея.

— Може би не се опитваш достатъчно упорито.

Очите на Джери се присвиха, а челюстта му се стегна.

— Просто ме остави на мира, по дяволите. И стой настрана от Холи Грейс. Нещата между вас двамата вече са минало и ако още веднъж дори си помислиш да я докоснеш, ще те погна, разбираш ли ме?

— Разтреперих се в ботушите си — умишлено нахално му отвърна Дали.

Джери го погледна право в очите и по лицето му се изписа такава заплаха, че Дали изпита против волята си уважение.

— Не ме подценявай, Бодин — каза Джери с равен, но твърд глас. Устоя на погледа му няколко дълги мига, без да трепне, после се извърна и се отдалечи.

Дали го гледа известно време, после тръгна по тротоара. Когато излезе на платното да спре такси, в крайчеца на устата му потрепваше лека самодоволна усмивка.

Франческа се бе съгласила да се срещне с Дали в девет часа в един ресторант наблизо, който и двамата харесваха и в който се сервираше мексиканска храна. Облече черна кашмирена блуза и панталон на зebroви райета. После импулсивно избра едни сребърни обеци със силно изразена асиметрична форма, наслаждавайки се на представата колко щяха да го издразнят. Беше минала седмица, откакто го видя за последно, и бе в настроение да празнува. Агентът ѝ бе приключил продължилите почти три месеца трудни преговори и от телевизията най-накрая бяха подписали. От началото на юни седмичното предаване „Франческа днес“ щеше да стане месечно.

Когато пристигна в ресторанта, видя, че Дали се е настанил в сепаре с високи облегалки в дъното, далеч от хората. Той я забеляза и се изправи бързо, а на лицето му проблесна глуповата усмивка — изражение по-подходящо за тийнейджър, отколкото за възрастен мъж. В отговор сърцето ѝ се разтуптя.

— Здравей, скъпа.

— Здравсти, Дали.

Тя бе привлякла доста внимание, когато влезе в ресторанта, така че той я целуна съвсем леко. Веднага щом седнаха обаче, се наведе през масата и свърши работата както трябва.

— По дяволите, Франси, радвам се да те видя.

— И аз. — Тя го целуна отново, затвори очи и се наслади на замайващото усещане да е край него.

— Откъде намери тези обеци? От железарията ли?

— Това не са обеци — тросна му се надменно тя и се облегна. — Според човека, който ги създава, това са свободни абстракции на концептуализирана тревога.

— Без майтап. Е, надявам се, че си ги подложила на екзорсизъм, преди да си ги сложиш.

Франческа се усмихна, неговите очи сякаш изпиваха лицето ѝ, косата ѝ, формата на гърдите ѝ под кашмирената блуза. Кожата ѝ започна да се затопля. Смутена, тя отметна косата от лицето си. Обещите ѝ се разлюляха. Дали се подсмихна, сякаш можеше да види всеки от еротичните образи, които проблясваха в главата ѝ. После се отпусна на своето място, а синьото му спортно сако се разтвори над ризата. Въпреки усмивката му, тя забеляза, че изглежда уморен и разтревожен. Реши да отложи добрите новини за договора си, докато не разбере какво го притеснява.

— Теди гледа ли турнира? — попита я той.

— Да.

— И какво каза?

— Не много. Носеше каубойските ботуши, които му подари, и онзи невероятно отвратителен суитшърт, който не вярвам, че ти си купил.

Дали се разсмя.

— Обзалагам се, че той го харесва.

— Тази вечер го облече върху пижамата си.

Той отново се усмихна. Сервитьорът дойде и насочиха вниманието си към черната дъска, на която бе изписан специалитетът за деня. Дали избра пиле с чили и гарнитура от печен боб. Франческа не беше гладна, когато пристигна, но вкусните миризми в ресторанта възбудиха апетита ѝ и реши да поръча гриловани скариди и малка салата.

Дали си поигра със солницата, изглеждаше малко по-спокоен.

— Бяха объркали разположението на флагчетата, иначе щях да се справя по-добре. Това ме дезориентира. А и зрителите вдигаха много повече шум, отколкото обикновено. Един кучи син щракна с фотоапарата си точно когато замахвах. По дяволите, мразя това.

Франческа се изненада, че той изпитваше необходимост да ѝ се обяснява, но вече познаваше добре професионалната му кариера, за да вярва на тези извинения. Поговориха малко за Теди, после той я помоли да се освободи от ангажменти през следващата седмица.

— Ще поостана за няколко дни в града. Искат да ми дадат няколко урока за това, как да се оправям с техниката.

Тя го изгледа остро, а доброто ѝ настроение се изпари.

— Ще приемеш работата на коментатор, която ти предлагат, така ли?

Той избегна погледа ѝ.

— Утре моят кръвопиец ще ми донесе договора за подпис.

Храната им пристигна, но Франческа бе загубила апетит. Това, което Дали се канеше да направи, не беше правилно — бе по-неправилно, отколкото той, изглежда, осъзнаваше. Около него витаеше атмосфера на поражение и тя не понасяше факта, че не я поглежда. Порови в скаридите си с вилицата, но не можа да се сдържи.

— Дали, би трябвало поне да завършиш този сезон. Не ми харесва идеята да напуснеш така, когато „Класик“ е само след седмица.

Видя напрежението в челюстта му, той се взря в някаква точка на сантиметри над главата ѝ.

— Рано или късно, ще трябва да оставя стиковите. Моментът е подходящ колкото и всеки друг.

— Някой ден кариерата на телевизионен коментатор ще е чудесна за теб, но ти си само на трийсет и седем. На твоята възраст, а дори и над нея, много голф играчи все още участват на големите турнири. Виж какво направи Джак Никлаус на „Мастърс“ миналата година.

Очите му се присвиха и той най-сетне я погледна.

— Знаеш ли какво, Франси, харесвах те много повече, преди да се превърнеш в проклет голф експерт. Хрумвало ли ти е, че вече достатъчно много хора ми дават съвети как да играя и че изобщо не ми трябва още?

Предпазливостта ѝ нашепваше, че е разумно да отстъпи, но тя не можеше да го направи, не и когато усещаше, че става въпрос за нещо важно. Поигра си със столчето на чашата си и после му хвърли враждебен поглед.

— Ако бях на твое място, щях да спечеля „Класик“, преди да се откажа да играя.

— О, щеше, така ли? — Малко мускулче потрепна на челюстта му.

— Щях. — Тя снижи глас, докато стана едва доловим шепот, и го погледна право в очите. — Щях да спечеля турнира, просто за да съм сигурна, че мога.

Ноздрите му потръпнаха.

— Тъй като едва ли знаеш разликата между драйвър и айрън, ще ми е страшно интересно да те гледам как го правиш.

— Не говорим за мен. Говорим за теб.

— Понякога, Франческа, говориш най-големите глупости, които някога съм чувал да произнася жена. — Той захвърли вилцата си, погледна я и около устата му се оформиха тънки, прави линии. — За твое сведение „Класик“ е един от най-трудните турнири на годината. Игрището е убийствено. Ако не улучиш грийна в правилната точка, можеш да преминеш от бърди до боги, без дори да разбереш. Имаш ли някаква представа кой участва в „Класик“ тази година? Най-добрите проклетни голф играчи в света. Грег Норман ще е там. Казват му Голямата бяла акула, и не заради бялата му коса, а защото обича вкуса на кръвта. Бен Креншоу ще играе, неговият път е най-добрият от всички. Да не споменавам и Фъзи Зелър. Стариат Фъзи пуска майтапи и се държи така, все едно е на неделна разходка в гората, но през цялото време пресмята колко дълбок гроб да ти изкопае. А и твоята дружка Севе Балестерос ще се появи, мърморейки под нос на испански и минавайки през всеки, който му се изпречи на пътя. После стигаме до Джак Никлаус. Макар че е на четиридесет и седем, той все още е способен да издуха всеки от нас. Никлаус дори не е човек, Франси.

— И накрая идва Далас Бодин — каза тя тихо. — Далас Бодин, който е изпълнявал някои от най-добрите откриващи кръгове в голф турнирите, но накрая винаги отпада. Каква е причината, Дали? Не искаш ли победата достатъчно силно?

Нещо в него сякаш се пречупи. Той издърпа салфетката от скута си и я метна на масата.

— Да се махаме от тук. Вече не съм гладен.

Франческа не помръдна. Вместо това обви ръце около тялото си, вирна брадичка и мълчаливо го предизвика да я помести. Щеше да го

накара да изплюе камъчето веднъж завинаги — дори ако заради това го загубеше.

— Никъде няма да ходя.

Точно в този момент Дали Бодин, изглежда, най-накрая осъзна онова, което беше доловил смътно, когато видя как блестящите диамантени обеци изхвърчат в кариерата. Той най-накрая осъзна колко силна е волята ѝ. От месеци беше избирал да пренебрегва дълбоката интелигентност, която проблясваше в котешко зелените ѝ очи, стоманената решителност, скрита зад дръзката усмивка, неукротимата сила на жената, която седеше срещу него, облечена толкова абсурдно с фриволна театралност. Беше си позволил да забрави, че тя бе дошла в тази страна без нищо, дори без характер, че бе успяла да осъзнае всяка от слабостите си и да я преодолее. Беше си позволил да забрави, че тя се е превърнала в шампион, докато той беше още само състезател.

Дали осъзна, че Франческа нямаше никакво намерение да напуска ресторанта, и чистата сила на волята ѝ ще го препъне. Испита миг на паника, сякаш беше отново дете и юмрукът на Джейси се бе засилил към него. Почувства Мечката да диша във врата му.

Внимавай, Бодин. Тя те хвана.

И така направи единственото, което можеше, единственото, което можеше да разсее тази необузdana, властна малка жена, преди да го разкъса.

— Франси, кълна се, че толкова ми развали настроението, че обмислям да променя плановете си за вечерта.

Той скришно плъзна салфетката отново в скута си.

— О? И какви бяха плановете ти?

— Цялото това натякване почти промени решението ми, но... какво пък, предполагам, че въпреки това ще те помоля да се омъжиш за мен.

— Да се омъжа за теб?

Челюстта на Франческа увисна от изумление.

— Защо не? Нямаше причини да не го правя, поне допреди няколко минути, когато се превърна в такава мърморана.

Франческа се облегна в сепарето, обзета от ужасното усещане, че нещо в нея се пречупва.

— Не може да изплюваш предложения за брак просто така — каза тя, разтреперана от гняв. — С изключение на едно деветгодишно

момче, ние двамата нямаме нищо общо.

— Е, не съм толкова сигурен в това. — Дали бръкна в джоба на самото си и измъкна малка кутийка. Протегна я към нея, отвори капака с палец и разкри изящен пръстен с диамант. — Купих това от един човек, съученик от гимназията, но помислих, че ще е честно да ти спомена, че той беше неволен гост на щата Тексас, след като влезе в „Пигли Уигли“^[1] с пищов в ръката. Та той ми разказа, че в затвора открил Исус, затова не смятам, че пръстенът е краден. Но предполагам, че не мога да съм сигурен за подобни неща.

Франческа, която вече беше забелязала отличителната синя опаковка на „Тифани“, почти не обърна внимание на думите му. Защо не беше споменал нищо за любов? Защо правеше това?

— Дали, просто не мога да приема този пръстен. Аз... не мога да повярвам, че наистина ми предлагаш. — Тъй като не знаеше как да каже това, което наистина мислеше, изброи всички логически спънки между тях. — Къде ще живеем? Моята работа е в Ню Йорк, твоята е навсякъде. И за какво ще си говорим извън спалнята? Само заради това, че... между нас прехвърчат искри, не означава, че ще можем да създадем заедно дом.

— Божичко, Франси, правиш всичко толкова сложно. С Холи Грейс бяхме женени петнайсет години, а имяхме дом само в началото.

В главата ѝ започна да се надига черен буреносен облак.

— Това ли искаш? Още един брак като този с Холи Грейс? Ти ще си живееш своя живот, а аз моя и на всеки няколко месеца ще се събираме, за да гледаме футбол и да си организираме състезания по плюене. Няма да ти бъда другарче, Далас Бодин.

— Франси, с Холи Грейс никога не сме си организирали състезания по плюене, а и не мога да не отбележа, че на практика нашият син е копеле.

— Също като баща си — изсъска тя.

Дали незабавно затвори кутийката с пръстена и я пхна обратно в джоба си.

— Добре. Няма нужда да се женим. Това беше просто предложение.

Тя го загледа. Секундите се нижеха. Дали хапна от пилето и бавно го задъвка.

— Това ли е всичко? — попита тя.

— Не мога да те накарам насила.

Гневът и болката се надигнаха толкова силно в нея, че помисли, че се задушава.

— Това е всичко значи? Казвам „не“ и ти си събираш играчките и се прибираш вкъщи?

Той си пийна сода, а изражението в очите му беше толкова абстрактно, колкото и сребърните й обеци.

— Какво искаш да направя? Сервитьорът ще ме изхвърли, ако падна на колене.

Сарказмът му за нещо толкова важно беше като забит до дръжката нож.

— Не знаеш ли как да се бориш за нещо, което искаш? — прошепна свирепо Франческа.

Мълчанието, което ги обгърна, беше толкова свършено, че тя знаеше, че е уцелила оголен нерв. Неочаквано се почувства така, сякаш погледът ѝ се беше прояснил. Това беше. Точно за това ѝ говореше Скийт.

— Кой е казал, че те искам? Приемаш всичко толкова на сериозно, Франси.

Той я лъжеше, лъжеше и себе си. Тя чувстваше копнежа му, сякаш беше неин. Той я искаше, но не знаеше как да я получи, и по-важно, нямаше дори да опита. Какво очакваше от мъж, попита се горчиво, който беше изиграл някои от най-добрите откриващи кръгове в турнирния голф, но накрая винаги се проваляше?

— Ще имаш ли място за десерт, Франси? Тук приготвят онова шоколадово нещо. Мен ако питаш, можеха да добавят и две лъжици бита сметана отгоре, но и така става.

Неприязната, която изпита в този миг към него, граничеше с антипатия. Сега любовта ѝ се струваше потискащо тежка, твърде тежка, за да я понесе. Протегна се през масата, хвана китката му и я стисна, докато ноктите ѝ не се забиха в кожата му. Сега вече знаеше със сигурност, че ще я изслуша внимателно. Думите ѝ бяха сурови и обвинителни, думи на боец.

— Толкова ли те е страх от провал, че не се бориш поне за едно нещо, което искаш? Турнирът? Синът ти? Мен? Това ли те е възпирало през цялото време? Толкова се страхуваш, че няма да успееш, че дори не се опитваш?

— Не знаеш какво говориш. — Дали се опита да издърпа ръката си, но хватката ѝ беше толкова здрава, че не можеше да го направи, без да привлече вниманието към тях.

— Дори не си се отлепил от стартовите дупки, нали, Дали? Готов си да участваш в играта, стига да не се измориш твърде много и докато можеш да подхвърляш смешките си, така че всички да смятат, че всъщност не ти пука.

— Това е най-глупавото...

— Но на теб ти пука, нали? Толкова много искаш да победиш, че почти можеш да усетиш вкуса на победата. Искаш и сина си, но стоиш настрана от него, в случай че Теди не те приеме. Моето чудесно малко момче, което не може да крие чувствата си и което би дало всичко на света за баща, който го уважава.

Лицето на Дали пребледня, кожата му под пръстите ѝ се изпоти.

— Аз го уважавам — рече той остро. — И докато съм жив, няма да забравя как ме нападна, защото мислеше, че те наранявам.

— Ти си мрънкало, Дали, но го правиш с толкова стил, че всички те оставят да се измъкнеш. — Франческа го пусна, но не беше свършила с него. — Е, номерът ти се изтърка. Остаряваш и вече не можеш да се измъкваш само с красотата и чара си.

— Какво, по дяволите, знаеш ти за това?

Гласът му беше тих и леко дрезгав.

— Знам всичко за това, защото и аз започнах със същите недостатъци. Но пораснах и сригах живота си по задника, докато не получих каквото исках.

— Може би за теб е било по-лесно — тросна се Дали. — Може би си имала по-малко препятствия на пътя си. Аз бях самичък, когато бях на петнайсет. Докато ти си се разхождала из Хайд Парк с майка си, аз се криех от юмруците на баща ми. Знаеш ли какво правеше с мен, когато бях съвсем малък и той се напиеше? Обръщаше ме с главата надолу и държеше главата ми, потопена в тоалетната чиния.

Лицето ѝ не изрази никакво съчувствие.

— Кофти работа.

Видя, че студенината ѝ го вбесява, но не се отказа. Съжалението ѝ нямаше да му помогне. В някакъв момент хората или трябваше да превъзмогнат раните от детството си, или да живеят трайно осакатени.

— Ако искаш да се отдаваш на самосъжаление, изборът е твой, но не очаквай от мен да играя игричките ти. — Тя се изправи и после го изгледа отгоре, а гласът ѝ беше безразличен и презрителен. — Реших да се омъжа за теб.

— Забрави — рече той студено, побеснял от гняв. — Не те искам. Не бих те взел, дори да си опакована като подарък.

— О, напротив, искаш ме. И не просто заради Теди. Искаш ме толкова силно, че това те плаши. Но се страхуваш да се бориш. Шубе те е да заложиш на нещо от страх, че главата ти отново ще бъде потопена в тоалетната. — Тя се наведе леко напред, подпирайки се с една ръка на масата. — Реших да се омъжа за теб, Дали. — Тя го гледа дълго и преценяващо. — Ще се омъжа за теб в деня, в който спечелиш „Юнайтед Стейтс Класик“.

— Това е най-тъпото...

— Ще трябва да спечелиш, копеле — изсъска тя. — Не трето, не второ, а първо място.

Той се изсмя презрително и несигурно.

— Ти си луда.

— Искам да знам от какво тесто си замесен — отвърна Франческа презрително. — Искам да знам дали си достатъчно добър за мен, достатъчно добър за Теди. От дълго време не съм се примирявала с второто място и няма да започна да го правя и сега.

— Имаш страхотно високо мнение за това колко струваш.

Тя хвърли салфетката си в гърдите му.

— Абсолютно си прав. Ако искаш да ме получиш, ще трябва да ме спечелиш. А аз не съм евтина, господинчо.

— Франси...

— Положи трофея в краката ми, проклет кучи сине, или не си прави труда да ме доближаваш отново!

Тя грабна чантата си, мина край стреснатите посетители на предните маси и изхвърча през вратата. Нощта беше застудяла, но гневът ѝ гореше толкова силно, че не усещаше студа. Вървеше по тротоара, тласкана от ярост, болка и страх. Очите ѝ пареха и не успяваше да премигне достатъчно бързо, за да сдържи сълзите си. Две блестящи капчици се събраха върху покритите ѝ с водоустойчив туш мигли. Как може да се влюби в него? Как позволи това абсурдно нещо да се случи? Зъбите ѝ започнаха да тракат. Почти единайсет години не

беше чувствала нищо повече от силна привързаност към неколцина мъже, бегло подобие на любов, която се изпаряваше почти толкова бързо, колкото се и появяваше. Но сега, точно когато животът ѝ се подреждаше, отново беше позволила на един второкласен голф играч да разбие сърцето ѝ.

Прекара следващата седмица с осъзнаването, че нещо ярко и чудесно си е отишло от живота ѝ. Какво беше направила? Защо го предизвика толкова жестоко? Не беше ли половин торта по-добра от нищо? Но знаеше, че не може да се задоволи с половината, а не искаше и Теди да живее по този начин. Дали трябваше да започне да поема рискове или щеше да е безполезен и за двамата им — човек, на когото не биха могли да разчитат. С всяка глътка въздух, която поемаше, тя оплакваше загубата на любимия си и на тяхната любов.

Следващия понеделник, докато наливаше на Теди чаша портокалов сок преди училище, тя се опита да намери утеха в мисълта, че Дали е толкова нещастен, колкото и тя. Но ѝ беше трудно да повярва, че някой, който държи емоциите си така добре защитени, може да изпитва толкова дълбоки чувства.

Теди изпи сока си и после натъпка учебника по правопис в раницата си.

— Забравих да ти кажа. Снощи Холи Грейс се обади и ми каза да ти предам, че утре Дали ще играе на „Ю Ес Класик“.

Франческа тъкмо бе започнала да налива сок и за себе си, но рязко вдигна глава.

— Сигурен ли си?

— Така каза тя. Не виждам какво толкова има. Той пак ще се провали. И, мамо, ако получиш писмо от госпожица Пиърсън, не му обръщай внимание.

Каната с портокалов сок увисна във въздуха над чашата на Франческа. Тя затвори очи за момент, за да отклони мислите си от Дали Бодин и да се концентрира върху онова, което Теди ѝ казваше.

— Какво писмо?

Теди закопча ципа на раницата си изцяло съсредоточен в действието, за да не се налага да я поглежда.

— Може да получиш писмо, в което се казва, че не използвам потенциала си...

— Теди!

— ... но не се тревожи. Крайният срок за социалния ми проект е другата седмица и съм планирал нещо толкова върховно, че госпожица Пиърсън ще ми напише милион шестици и ще ме моли да остана в класа й. Джери каза...

— О, Теди. Налага се да поговорим по въпроса.

Той грабна раницата си.

— Трябва да тръгвам, иначе ще закъснея.

Преди да успее да го спре, той излетя от кухнята и Франческа чу тръшването на входната врата. Искаше да се върне в леглото, да се завие презглава, за да може да мисли, но имаше насрочена среща за след час. В момента не можеше да помогне с нищо на Теди, но ако побързаше, щеше да има време да се отбие набързо в студиото, където се снимаше „Чайна Колт“, за да се увери, че той правилно е разбрал съобщението на Холи Грейс. Наистина ли Дали щеше да играе на „Ю Ес Класик“? Наистина ли думите й му бяха повлияли?

Холи Грейс вече беше заснела първата си сцена за деня, когато Франческа отиде при нея. В допълнение към разкъсаната при деколтето рокля, която разкриваше горната част на гърдите й, тя имаше и изкуствена синина на челото.

— Тежък ден? — попита Франческа, приближавайки се към нея.

Холи Грейс вдигна поглед от сценария, който изучаваше.

— Бях нападната от оная побъркана проститутка, която се оказва травестит психопат. Снимаха на забавен каданс към края, когато му пускам два куршума право в силиконовите импланти.

Франческа почти не я слушаше.

— Холи Грейс, вярно ли е, че Дали ще играе в „Класик“?

— Така ми каза и точно сега не съм много доволна от теб. — Тя хвърли сценария на един стол. — Дали не ми сподели подробностите, но доколкото разбрах, си го зарязала.

— Може и така да се каже — отвърна предпазливо Франческа.

По лицето на Холи Грейс се изписа неодобрение.

— Не си избрала най-подходящия момент, знаеш ли? Много ли щеше да ти коства да изчакаш да мине турнирът, преди да му играеш

номера? И да искаше, не знам дали можеше да намериш по-добър начин да го провалиш.

Франческа започна да ѝ обяснява, но после, шокирана, осъзна, че тя разбира Дали по-добре от Холи Грейс. Мисълта за това беше толкова нова, толкова шокираща, че едва успя да я приеме. Направи няколко уклончиви коментара, осъзнавайки, че и да се опита да обясни, Холи Грейс няма да я разбере. Погледна часовника си и се престори, че бърза.

Докато напускаше студиото, в ума ѝ цареше бъркотия. Холи Грейс беше най-добрият приятел на Дали, първата му любов, сродната му душа, но двамата бяха толкова еднакви, че бяха слепи за недостатъците на другия. Всеки път когато Дали загубеше турнир, Холи Грейс му измисляше оправдания, съчувстваше му и в общи линии се отнасяше с него като с дете. Колкото и добре да го познаваше, тя не разбираше как страхът от загубата разваля играта му. А щом не разбираше това, никога не би разбрала, че същият страх му съсипва и живота.

---

[1] Верига магазини. — Б.р. ↑

От първото му провеждане през 1932 година „Юнайтед Стейтс Класик“ беше натрупал престиж и сега бе сред петте основни турнира — редом с „Мастърс“, „Бритиш Оупън“, PGA и „Ю Ес Оупън“. Игрището, на което се провеждаше, имаше легендарна слава — място, което се споменаваше редом с „Огъста“, „Сайпрес Пойнт“ и „Мериън“. Голф играчите го наричаха „Стария завет“, и с основание. То беше едно от най-красивите в Юга, тучно, с борове и древни магнолии. От дъбовете провисваха бради от испански мъх, които служеха за фон на малките идеално подрязани храсти, а бункерите бяха пълни с искрящо бял, мек като пудра пясък. Когато денят беше тих, а слънцето — ярко, феърует блестеше с толкова чиста светлина, че изглеждаше божествен. Но естествената красота на игрището беше и част от коварството му. Макар да стопляше сърцето, можеше да заблуди сетивата, така че заслепеният играч да не осъзнае, преди да е станало твърде късно, че „Старият завет“ не прощава грешките.

Голф играчите го проклинаха и се кълняха, че никога повече няма да стъпят на него, но най-добрите винаги се връщаха, защото онези героични осемнайсет дупки им осигуряваха нещо, което самият живот не би могъл да им даде. Те им даваха съвършената справедливост. Добрият удар винаги се възнаграждаваше, лошият бе следван от светкавично, ужасно наказание. Тези осемнайсет дупки не даваха втори шанс, нито време за отлагане и никаква възможност за сделки. „Старият завет“ подчиняваше слабите, а силните награждаваше с вечна слава и почести. Или поне до следващия път.

Дали мразеше „Класик“. Преди да се откаже от пиенето и играта му да се подобри, невинаги се класираше за него. Последните няколко години обаче играеше достатъчно добре, за да попадне в списъка на играчите. През повечето време му се щеше да си бе останал вкъщи. „Старият завет“ беше голф игрище, което изискваше перфекционизъм, а Дали дяволски добре знаеше, че е твърде несъвършен, за да оправдае подобни очаквания. Казваше си, че „Класик“ е турнир като всеки друг, но когато игрището го победеше, сякаш съсухряше самата му душа.

С всяка клетка от тялото си мечтаеше Франческа да бе избрала друг турнир за предизвикателството си. Не че я вземаше на сериозно. В никакъв случай. Доколкото зависеше от него, тя се беше сбогувала завинаги с онова нейно избухване. И все пак някой друг седеше в кабинката на коментатора, когато Дали направи тий за първата дупка и отдели време да се ухили на хубавката блондинка, която му се усмихваше от първи ред. Заяви на телевизионните босове, че ще трябва да почака малко повече, и им върна договора неподписан. Още не беше готов да се оттегли. Не и тази година. Не и след онова, което Франческа му беше казала.

Усещането на стика в ръката му беше хубаво и докато запращаше топката, бе твърдо и успокоително. Почувства се свободен. И по дяволите, щеше да покаже на Франческа, че изобщо не знае за какво говори. Изпълни мощен драйв и запрати топката право в небето — като ракета, изстреляна от НАСА. Публиката го аплодира. Топката ускори във въздуха по пътя си към вечността. И тогава, в последната минута, преди да започне да се спуска, се отклони съвсем леко... но достатъчно, за да пропусне феървея и да се приземи в група магнолии.

Франческа прескочи секретарката си и позвъни директно в спортния отдел за четвърти път този следобед.

— Как се справя? — попита тя, когато ѝ отговори мъжки глас.

— Съжалявам, Франческа, но той загуби още един удар на седемнайсетата дупка, което го поставя с три удара над пара. Все пак това е само първи кръг и ако оцелее, има още три кръга, макар че това не е най-добрият начин за започване на турнира. — Тя стисна очи, докато мъжът продължаваше: — Разбира се, това, така или иначе, не е неговият тип турнири, знаеш го. „Класик“ е много напрегнат, силно зареден. Спомням си, когато Джак Никлаус владееше терена. — Тя едва го слушаше, докато говореше и си припомняше любимата си игра. — Никлаус е единственият голф играч в историята, който редовно побеждава на „Стария завет“. Година след година, от началото на 70-те до края на 80-те той идваше на „Класик“ и отнасяше всички, изминаваше феървеите, като че ли ги притежаваше, караше малките грийнове да го молят за милост със свръхчовешките си пътове...

До края на деня Дали беше с четири удара над пара. Франческа се почувства разбита. Защо му беше причинила това? Защо му беше отправила това непосилно предизвикателство? Същата вечер у дома тя се опита да чете, но нищо не задържаше вниманието ѝ. Захвана се да чисти килера, но пак не можеше да се концентрира. В десет вечерта започна да звъни на самолетните компании в опит да намери късен полет. После нежно събуди Теди и му каза, че двамата ще отидат на пътешествие.

Холи Грейс задумка по вратата на стаята им рано на следващата сутрин. Теди тъкмо беше станал, но Франческа крачеше из занемарената малка стая още от разсъмване. Това беше най-доброто, което успя да намери в града, който се пръскаше по шевовите от голф играчи и техните фенове. Тя почти се хвърли в прегръдките на Холи Грейс.

— Слава богу, че си тук! Страхувах се, че нещо се е случило.

Холи Грейс остави куфара си до вратата и потъна уморено в най-близкия стол.

— Не знам защо ти позволих да ме въвлечеш в това. Снимките свършиха почти в полунощ и трябваше да хвана полет в шест сутринта. Спала съм само един час в самолета на път за насам.

— Съжалявам, Холи Грейс. Знам, че това е много гадно. Ако не смятах, че е важно, нямаше да те моля. — Тя донесе куфара ѝ до леглото и го отвори. — Докато си вземаш душ, ще ти извадя чисти дрехи и Теди ще ти поръча закуска в кафенето. Знам, че е ужасно от моя страна да те прищипвам така, но Дали започва след час. Вече получих пропуските. Само се увери, че ще види и двама ви веднага.

— Не разбирам защо ти не можеш да заведеш Теди да гледа играта — оплака се Холи Грейс. — Нелепо е да ме разкарваш през целия път до тук само за да придружа сина ти на голф турнир.

Франческа изправи Холи Грейс на крака и я бутна към банята.

— Точно сега се нуждаю от сляпата ти вяра. Моля те!

Четиридесет и пет минути по-късно Франческа се отдалечи от вратата, като позволи на Холи Грейс и Теди да излязат, уверявайки се, че никой от хората, струпани на паркинга, не я беше разпознал. Знаеше колко бързо се разпространява подобна мълва, а нямаше намерение да

допуска Дали да научи, че е наблизо, освен ако не станеше абсолютно наложително. Веднага щом двамата изчезнаха, тя се втурна към телевизора, за да е готова, когато отразяването на турнира започне.

Севе Балестерос водеше след първия кръг, така че Дали не беше в най-добро настроение, когато пристигна на грийна за тренировки. Харесваше Севе, преди Франческа да започне да прави коментари за това, колко добре изглежда. Сега се разстройваше само при вида на тъмнокосия испанец. Погледна към таблото и получи потвърждение на онова, което вече знаеше — предишния ден Джак Никлаус бе завършил с пет удара над пара, което означаваше по-лош кръг и от неговия собствен. Дали почувства гадничко задоволство. Никлаус остаряваше, годините най-накрая постигаха това, което хората не бяха успели — да сложат край на дългото властване на Златната мечка от Кълъмбъс, Охайо.

Скийт вървеше пред Дали до първия тий.

— Ей там има една малка изненада за теб — каза той и посочи наляво.

Дали проследи посоката на погледа му и се ухили, когато забеляза Холи Грейс, застанала зад въжетата. Тръгна към нея, но замръзна наскоро крачката си, когато разпозна Теди.

Обзе го гняв. Как можеше тази дребна жена да е толкова отмъстителна? Той знаеше, че Франческа е изпратила Теди, и знаеше защо. Беше изпратила момчето, за да му се надсмее, да му напомни за всяка гадна дума, която му беше казала. При други обстоятелства не би имал нищо против Теди да го гледа как играе, но не и на „Класик“ — не и на турнира, където никога не се беше справял добре. Хрумна му, че Франческа иска Теди да го види победен, и мисълта го вбеси толкова много, че едва се сдържа. Сигурно беше издал част от чувствата си, защото Теди сведе поглед към краката си, а после отново го погледна с онова инатливо изражение, което Дали бе започнал да разпознава твърде добре.

Напомни си, че вината не е на Теди, но все пак му беше необходим целият му самоконтрол, за да се приближи и да ги поздрави. Феновете му в галерията незабавно започнаха да му задават

въпроси и да го окуражават. Той си размени няколко шеги с тях, доволен от разсейването, защото не знаеше какво да каже на момчето.

Съжалявам, че прецаках всичко между нас — ето това трябваше да каже. — Съжалявам, че не мога да разговарям с теб, да ти кажа какво означаваши за мен, да ти кажа колко горд бях, когато защити майка си онзи ден в Уайнет.

Скийт държеше драйвъра му, докато Дали се извъръщаше от галерията.

— Това е първият път, когато Теди идва да те гледа, нали? — попита той и му подаде стика. — Ще е срамота, ако не види най-доброто ти представяне.

Дали го стрелна ядно с поглед и се приготви за началния удар. Усещаше мускулите на гърба и раменете си като стоманени въжета. Обикновено се шегуваше със зрителите преди удара, но днес не можеше да го понесе. Усещаше стика чужд в ръката си. Погледна към Теди и видя малка бръчица на челото му, следствие от тоталната му концентрация. Дали се насили да насочи вниманието си върху това, което трябваше да направи, което можеше да направи. Пое си дълбоко въздух, съсредоточил погледа си върху топката, с леко сгънати колене, изтегли стика назад и после го стовари с цялата сила на могъщата си лява страна. Топката полетя.

Зрителите го аплодираха. Топката се понесе над тучния зелен феъруей, бяла точица, която ускоряваше към безоблачното небе. Започна да се спуска, насочвайки се право към групата магнолии, които бяха спрели Дали и предишния ден. И тогава, съвсем накрая, се отклони надясно, така че се приземи на феъруея в идеална позиция. Дали чу необузданите тексаски поздравления зад себе си и се обърна да се ухили на Холи Грейс. Скийт вдигна палци и дори Теди имаше полуусмивка на лицето.

Тази нощ Дали си легна със съзнанието, че най-накрая е победил „Стария завет“. Докато лидерите в турнира бяха паднали жертва на силния вятър, той беше с един удар под пара, достатъчно, за да компенсира катастрофата от първия ден и да го покачи високо в списъка на таблото, достатъчно, за да покаже на сина си малко от уменията си в голфа. Севе все още се държеше заедно с Фъзи Зелър и Грег Норман. Уотсън и Креншоу бяха отпаднали. Никлаус бе отбелязал

още един посредствен кръг, но Златната мечка не се отказваше лесно и се бе представил достатъчно добре, за да остане в играта.

Докато се опитваше да заспи, Дали си повтаряше, че трябва да се концентрира върху Севе и останалите, не да се тревожи за Никлаус. Джак беше на осем удара над пара, твърде далеч назад, за да му бъде съперник, и твърде стар, за да осъществи някой от чудодейните си удари в последната минута. Но докато разбухваше възглавницата си, чу гласа на Мечката да му шепне, сякаш стоеше точно до него в стаята.

Не ме отписвай, Бодин. Аз не съм като теб. Не се отказвам.

На третия ден Дали сякаш не можеше да задържи концентрацията си. Въпреки присъствието на Холи Грейс и Теди, играта му беше посредствена и завърши с три над пара. Заради това раздели второто място с още трима играчи, но от лидера го делиха два удара.

В края на третия ден главата на Франческа я болеше от напрегнато виждане в малкия телевизор на мотела. По Си Би Ес Пат Съмърол започна да обобщава станалото през деня.

— Дали Бодин никога не е играл добре под напрежение и ми изглежда напрегнат.

— Шумът от зрителите очевидно го притеснява — отбеляза Кен Вентури. — Както сигурно помниш, че Джак Никлаус играе в групата точно след Дали, а когато Джак е загрял, както е днес, галерията избухва. Бъди сигурен, че всеки път когато поздравленията им се разнесат наоколо, другите играчи ги чуват и всички разбират, че Мечката е направил поредния си забележителен удар. И това, разбира се, обърква лидерите в турнира.

— Ще е интересно да видим дали Дали ще може да промени модела на поражението си в последния кръг и да се съвземе утре — каза Съмърол. — Той има страхотен удар, един от най-добрите суингове и винаги е бил популярен сред феновете. Знаеш, че много ще им хареса най-накрая да го видят да побеждава.

— Но истинската новина днес е Джак Никлаус — заключи Кен Вентури. — На четиридесет и седем годишна възраст. Златната мечка от Кълъмбъс, Охайо, има невероятните шейсет и седем удара — с пет под пара — което го поставя на второ място, редом до Севе Балестерос и Далас Бодин...

Франческа изключи телевизора. Трябваше да е доволна, че Дали е сред лидерите на турнира, но последният кръг винаги беше най-слабият за него. От това, което се бе случило на днешния кръг, можеше да заключи, че само присъствието на Теди няма да е достатъчно, за да го пришпори. Съзнаваше, че трябва да извади тежката артилерия, и хапеше долната си устна, отказвайки да мисли за това, колко лесно всички оръжия, за които се сещаше, биха могли да се обърнат срещу нея.

— Просто стой далеч от мен — каза Холи Грейс на следващата сутрин, когато Франческа се втурна след нея и Теди през моравата на клуба към тълпата, оградила първия тий.

— Знам какво правя — извика Франческа. — Или поне така си мисля.

Холи Грейс се извърна, когато Франческа я настигна.

— Ако Дали те види, това окончателно ще съсипе концентрацията му. Не можеше да избереш по-подходящ момент, за да му съсипеш последния кръг.

— Той сам ще си го съсипе, ако не присъствам — настоя Франческа. — Виж, ти го глезиш от години и това не върши работа. Нека за разнообразие го направим по моя начин.

Холи Грейс махна очилата си и се взря във Франческа.

— Глезя го? Никога не съм го глезила!

— Да, това правиш. Глезиш го през цялото време. — Франческа грабна ръката на Холи Грейс и я забута към първия тий. — Просто направи това, което те помолих. Знам много повече за голфа отпреди, но все още не разбирам тънкостите. Ще трябва да стоиш до мен и да ми обясняваш всеки удар, който той прави.

— Ти си луда, знаеш ли...

Теди наклони глава на една страна, докато слушаше спора между майка си и Холи Грейс. Не му се случваше често да вижда възрастни да спорят и му беше интересно. Носът му бе изгорял от слънцето, а краката му бяха уморени от дългото ходене през последните два дни. Но чакаше с нетърпение последния кръг, макар че до известна степен беше скучно да стои и да следи кога играчите ще направят удар. И все пак чакането си струваше, защото понякога Дали отиваше до въжетата

и му казваше какво се случва, и после всички му се усмихваха и той знаеше, че е специално дете, тъй като получава толкова много внимание. Дори след като Дали направи няколко доста лоши удара вчера, беше отишъл и обяснил на Теди какво е положението. Денят беше слънчев и мек, температурите бяха твърде високи за хулиганския суитшърт, но въпреки това Теди реши да го облече.

— Ще бъде страшна жегата — отбеляза Холи Грейс и поклати глава. — Не можа ли да облечеш панталон или шорти като всеки нормален човек, който гледа голф турнир? Привличаш всичкото внимание.

Франческа не си направи труда да обяснява на Холи Грейс, че точно това бе целта ѝ, когато си сложи яркочервената прилепнала рокля. Със семпла кройка, памучната дреха имаше дълбоко изрязано деколте, нежно обвиваше хълбоците ѝ и завършваше доста над коленете с дързък волан на бели точици. Ако беше преценила правилно, роклята заедно с асиметричните сребърни „тревоги“ трябваше да са достатъчни, за да подлудят Далас Бодин.

През всичките си години като професионален голфър Дали почти не беше играл в една група с Джак Никлаус. Редките случаи, когато това ставаше, кръговете за него бяха истинска катастрофа. Беше играл пред него и зад него; беше вечерял с него, бяха стояли на един подиум, бяха си разказвали вицове за голфа. Но рядко беше играл с него и сега ръцете му трепереха. Казваше си да не прави грешката да бърка истинския Джак Никлаус с Мечката в главата си. Напомняше си, че истинският Никлаус е човек от плът и кръв, уязвим като всеки друг, но това не му помагаше. Лицата на Никлаус и на Мечката се сливаха и само това имаше значение.

— Как си днес, Дали? — усмихна му се приятелски Джак Никлаус, докато отиваха към първия тий, а синът му Стийв вървеше зад него в ролята на кади.

Жив ще те изям, каза Мечката в главата на Дали.

Той е на четиридесет и седем — напомни си Дали, докато се здрависваше с Джак. — *Един мъж на тази възраст не може да се състезава с трийсет и седем годишен мъж в разцвета на силите си.*

Няма дори да се изплюя върху костите ти — отвърна му Мечката.

Севе Балестерос стоеше при въжетата и говореше с някого в тълпата, мургавата му кожа и изсечените скули привличаха вниманието на много от жените, които съставяха публиката на Дали. Дали знаеше, че трябва да се тревожи повече от Севе, отколкото от Джак. Севе беше международен шампион, смятан от мнозина за най-добрия голф играч в света. Зарядът му беше могъщ, както на всички в турнира, и имаше свръхчовешка власт над грийновете. Дали отклони вниманието си от Никлаус и се запъти да поздрави Севе — но спря наскоро движението си, когато го видя с кого говори.

Първоначално не повярва на очите си. Дори тя не можеше да е толкова зла. Застанала там, облечена в яркочервена рокля, която спокойно можеше и да е бельо, и усмихваща се на Севе, сякаш беше някакъв испански бог, бе самата Мис Каприз. Холи Грейс стоеше от едната ѝ страна и изглеждаше нещастна, а Теди беше от другата. Франческа най-накрая откъсна вниманието си от Севе и погледна към Дали. Усмивката ѝ беше студена като буца лед и толкова високомерна и изпълнена с превъзходство, че на Дали му се прииска да отиде при нея и да я разтърси. Тя вирна леко глава и сребърните ѝ обеци проблеснаха на слънцето. Повдигна ръка, отметна кестенявите кичури от ушите си, наклони игриво глава — сваляше му се. Сваляше му се, за бога! Не можеше да повярва.

Дали се канеше да се втурне към нея, за да я удуши с голи ръце, но се наложи да се спре, защото Севе вече се приближаваше към него с протегнатата ръка, блестящи очи и латино чар. Дали се прикри зад фалшива тексаска усмивка и разтърси енергично ръката му няколко пъти.

Джак беше пръв. Дали беше толкова раздразнен, че едва осъзна, че Никлаус е приключил, докато не чу поздравленията на тълпата. Беше добър драйв — не толкова дълъг, колкото чудовищните удари от младостта му, но с идеална позиция. На Дали му се стори, че вижда Севе да поглежда крадешком към Франческа, преди неговия тий. Гарвановочерната му коса блестеше на утринната светлина, като на испански пират, дошъл да плякосва американските брегове и може би да си тръгне с част от местните жени. Стройното тяло на Севе се изви стегнато, докато замахваше със стика за дълъг драйв към центъра на

феъруея, където топката се изтърколи на десет ярда до тази на Никлаус и спря.

Дали погледна скришом към загражденията и веднага съжали. Франческа ръкопляскаше на удара на Севе ентусиазирано, като се повдигаше на пръсти с червените си изрязани сандали, които не изглеждаха подходящи за извървяване дори на три дупки, камо ли на осемнайсет. Той грабна драйвъра от ръката на Скийт с лице, потъмняло като буреносен облак, и още по-мрачни чувства. Докато заемаше позиция, едва мислеше за това, какво прави. Тялото му премина на автопилот, докато се взираше надолу в топката и си представяше великолепното миловидно лице на Франческа, отпечатано точно върху логото на производителя. После я удари.

Дори не знаеше какво е направил, докато не чу поздравленията на Холи Грейс и зрението му не се проясни достатъчно, че да види как топката прелита двеста деветдесет и пет ярда и се търкулва доста зад драйва на Севе. Ударът беше страхотен и Скийт го тупна тържествуващо по гърба. Севе и Джак му кимнаха любезно. Дали се обърна към загражденията и почти се задуши от видяното. Франческа беше вирнала надменния си малък нос, сякаш се канеше да умре от скука, сякаш му казваше с префърцунения си маниер: „Това ли е наистина най-доброто, на което си способен?“.

— Отърви ме от нея — изръмжа под нос на Скийт.

Скийт бършеше драйвъра с кърпа и изглежда, не го чу. Дали се запъти към въжетата, а гласът му беше пълен с отрова, но достатъчно тих, така че да не го чуе никой друг освен Холи Грейс.

— Искам да се махнеш незабавно от игрището — каза той на Франческа. — Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш тук?

Тя отново му се усмихна високомерно.

— Просто ти напомням какво е заложено на карта, скъпи.

— Ти си луда! — избухна Дали. — В случай че си толкова глупава и не си се досетила, дяля второто място с други трима в един от най-големите турнири на годината и не ми трябва подобно разсейване.

Франческа изпъна рамене, наведе се напред и прошепна в ухото му:

— Второто място не е достатъчно.

Дали реши, че няма съд на света, който би го осъдил за това, че я е удушил на място, но партньорите му вече бяха приключили с първия тий, предстоеше му нов удар и нямаше време за губене.

Следващите девет дупки той накара топката да моли за милост, нареждаше ѝ да следва желанията му, наказваше я с всяка частица от силата си и всяко късче от решимостта си. Насочваше пътовете си с един уверен замах. Един-единствен — не два, не три! Всеки удар беше по-великолепен от предишния и всеки път той се обръщаше към зрителите, за да види как Холи Грейс говори припряно с Франческа и ѝ обяснява магията на това, което той правеше, казваше на Мис Каприз, че в момента наблюдава как се пише историята на голфа. Но без значение какво правеше, без значение колко изумителни удари реализираше, колко героично играеше — всеки проклет път когато погледнеше към нея, Франческа сякаш казваше: „Това ли е най-доброто, което можеш?“.

Беше толкова завладян от гнева си, толкова потопен в нейното презрение, че не можеше напълно да осъзнае последствията от бързо променящия се резултат на таблото. О, да, разбираше какво пише на него. Виждаше цифрите. Знаеше, че лидерите на турнира играят зад него и изостават, дори и Севе. Можеше да чете цифрите, но едва след бърдито на четиринайсетата дупка осъзна напълно факта, че се е откъснал напред, че в гневната си, свирепа атака на игрището е застанал на два удара под пара за турнира. С оставащите му само четири дупки си беше осигурил първото място на „Юнайтед Стейтс Класик“.

Заедно с Джак Никлаус.

Дали разтърси глава, опитвайки се да я проясни, докато вървеше към петнайсетата дупка. Как беше възможно да му се случва това? Как бе станало така, че Далас Бодин от Уайнет, Тексас, щеше да бъде наравно с Джак Никлаус? Не можеше да мисли. Ако мислеше, Мечката щеше да започне отново да говори в главата му.

Ще се провалиш, Бодин. Ще докажеш всичко, което Джейси някога ти казваше. И аз ти го повтарям от години. Нямаш достатъчно кураж да завършиш играта. Не и срещу мен.

Дали се обърна към загражденията и видя, че Франческа го гледа. Докато отвърщаше на погледа ѝ, тя постави единия си крак пред другия и леко сгъна коляно, така че нелепата ѝ рокля с волан на точки

да се повдигне по крака. Изпъна назад рамене, така че меката тъкан да се опъне по гърдите ѝ и да очертае всеки детайл от тях. Ето го трофея ти, заявяваше му откровено това дребничко тяло. Не забравяй за какво играеш.

Той запрати топката в петнайсетия феървей и си обеща, че когато всичко свърши, никога повече няма да си позволи да се приближи до жена със сърце на кучка. Веднага щом турнирът приключеше, щеше да даде на Франческа Дей урок, който да запомни за цял живот — щеше да се омъжи за първата срещната сладкодумна красавица.

Достигна до пар на петнайсетата и шестнайсетата дупки. Същото направи и Никлаус. Синът на Джак беше до него през цялото време, подаваше му стиковите, помагаше му да прецени грийновете. Докато собственият му син стоеше край въжетата, облечен с хулигански суитшърт и израз на свирепа решимост върху лицето. Сърцето на Дали се изпълваше всеки път щом погледнеше към него. По дяволите, беше смело момче.

Седемнайсетата дупка беше малка и гадна. Джак поговори с публиката, докато вървеше към грийна. Беше свикнал с напрежението и не обичаше нищо повече от рискованата игра. Дали се потеше под ризата и ръкавиците си. Беше известен с шегите си с публиката, но сега запази злокобно мълчание. Никлаус играеше най-добрия голф в кариерата си, сдъвкваше феървете, изгаряше грийновете. Четиридесет и седем годишните бяха твърде стари, за да играят по този начин, но някой беше забравил да му го каже. И сега само Дали Бодин стоеше между най-великия играч в историята на голфа и поредната му титла.

По някакъв начин Дали направи още един пар, но Джак също успя. Все още бяха наравно и на последната дупка.

Операторите, балансиращи портативни камери на раменете си, следваха всяка тяхна крачка, докато отиваха към осемнайсетата дупка. Телевизионните коментатори сипеха суперлативи един след друг, докато слухът за кървавото състезание на „Стария завет“ се разпространяваше из света на спорта, звъняха телефони, а следобедните неделни рейтинги на каналите скачаха до небесата. Зрителите около играчите вече бяха хиляди, а трескавото им вълнение се дължеше на осъзнаването, че каквото и да се случи, те ще станат свидетели на велика игра. Публиката бе очарована от Дали още

откакто той бе новобранец и хората очакваха от години да спечели голям турнир. Но и мисълта да бъдат на живо, когато Джак отново печели, беше също неустоима. Сякаш отново присъстваха на „Мастърс“ от 1986 година и той се носеше като бик към финала, неумолим като природна стихия.

Дали и Джак изпълниха солидни драйворе на осемнайсетата. За дупката трябваше дълъг пар — пред нея, в левия ъгъл на грийна, имаше диaboлично разположено езеро. Наричаха го езерото Хоган, защото беше отнело титлата на великия Бен Хоган през 1951 година, когато се опитал да направи удар над него, вместо да го заобиколи. Със същото основание можеха да го наричат и езерото Арни или езерото Уотсън, или езерото Снийд, защото всички тези играчи бяха паднали жертва на коварството му.

Джак нямаше нищо против рисковете, но не беше спечелил всеки важен турнир на света с безразсъдна глупост и нямаше намерение да играе директно за флага, като направи самоубийствен удар на това езеро. Той се подготви за втори удар от лявата страна на езерото Хоган и красивият му замах запрати топката току до самия грийн. Тълпата нададе рев и после ахна, когато топката подскочи във въздуха и спря в края на грийна, на шейсет фута от пина. Шумът беше оглушителен. Никлаус бе направил забележителен удар, магически удар, удар за възможно бърди на дупката — удар, който му даваше шанс за победа!

Дали почувства във вените му да пропълзва отровна паника. За да се задържи наравно с Никлаус, трябваше да направи същия удар — да запрати топката вляво от езерото и после тя да подскочи на грийна. Беше труден удар сам по себе си, а хилядите хора, които го гледаха от загражденията, милионите, седнали пред телевизионните екрани у дома, титлата на турнира, заложена на карта, и треперещите му ръце му даваха основания да смята, че няма да успее.

Севе запрати топката отляво на езерото, но тя не достигна грийна. Паниката все по-осезаемо се надигаше в гърлото на Дали, имаше чувството, че го задушават. Не можеше да го направи — просто не можеше! Огледа се наоколо, инстинктивно търсейки Франческа. Ето я, с вирната нагоре брадичка, с още по-високо вдигнат високомерен нос — предизвикваше го, дразнеше го...

И после, докато я гледаше, тя се промени. Повече не можеше да се преструва. Брадичката ѝ се наведе, изражението ѝ омекна, загледа го

с очи, които проникваха право в душата му, очи, които разбираха паниката му и го умоляваха да я потисне. Заради нея. Заради Теди. Заради всички тях.

Ще я разочароваш, Бодин — подразни го Мечката. — Разочаровал си всички хора, които си обичал в живота си, и отново се готвиш да го направиш.

Устните на Франческа се раздвижиха и оформиха една-единствена дума. *Моля.*

Дали погледна към тревата, мислейки за всичко, което му беше казала Франси, и после тръгна към Скийт.

— Ще се целя направо във флага — каза той. — Ще ударя през езерото.

Изчака Скийт да му се разкреци и да му каже, че е абсолютен глупак. Но той просто изглеждаше замислен.

— Ще трябва да покриеш двеста и шейсет ярда и топката да спре на място.

— Знам — отвърна Дали тихо.

— Ако направиш безопасен удар — около езерото — имаш добър шанс да си наравно с Никлаус.

— Уморен съм от безопасни удари — отвърна Дали. — Искam флага.

Джейси беше мъртъв от години и Дали нямаше какво да доказва на това копеле баща си. Франси беше права. Да не опита, беше лошо, отколкото да се провали. Погледна за последен път към Франческа, копнееше за уважението ѝ повече, отколкото искаше всичко друго. Двете с Холи Грейс стискаха ръцете си, сякаш се приготвяха да скочат от ръба на бездна. Краката на Теди бяха омалели и той седеше на тревата, но решимостта не бе изчезнала от лицето му.

Дали фокусира цялото си внимание върху това, което трябваше да направи, опитвайки се да контролира прилива на адреналин, който можеше повече да му навреди, отколкото да му помогне.

Хоган не може да покори езерото — прошепна му Мечката. — Защо мислиш, че ти ще успееш?

Защото го искам повече, отколкото Хоган някога го е искал — отвърна Дали. — Аз просто го искам повече.

Когато постави топката и зрителите осъзнаха какво се кани да направи, сред тях се разнесе невярващо мърморене. Лицето на

Никлаус беше безизразно както винаги. Ако си мислеше, че Дали прави грешка, не го показва.

Никога няма да успееш — прошепна Мечката.

Само гледай — отвърна Дали.

Стикът му се стовари върху топката. Запрати я по висока, силна траектория в небето, която се отклони надясно, така че сякаш увисна над водата — над центъра на езерото, което беше повалило Бен Хоган и Арнолд Палмър, и толкова много други легенди. Топката летя през небето цяла вечност, но още не беше преодоляла езерото, когато се запуска надолу. Зрителите задържаха дъха си, телата им замръзнаха на място, когато започна да се приземява. Дали стоеше като статуя и гледаше бавното зловещо движение. На земята лекият бриз размърда флага с номер 18, така че в цялата Вселена се движеха само топката и той.

От тълпата се разнесоха писъци и оглушителната звукова вълна удари Дали, щом топката му прескочи границите на езерото и падна на грийна, отскачайки леко, преди да спре напълно на три метра от флага.

Севе постави топката си на грийна за два пъти, после поклати глава обезсърчено и отстъпи към края на игрището. Героичния шестфутов път на Джак докосна дупката, но не падна в нея. Дали остана сам. Нужен му беше само един десетфутов път, но той беше изтощен, физически и умствено. Знаеше, че ако направи този път, ще спечели турнира, но ако пропуснеше, щеше да е наравно с Джак.

Обърна се към Франческа и още веднъж красивите ѝ устни оформиха думата *моля*.

Колкото и да беше уморен, Дали не можеше да я разочарова.

Ръцете на Дали полетяха във въздуха, в единия си юмрук стискаше пътъра като средновековен победен флаг. Скийт плачеше като дете, толкова надмогнат от радостта, че не можеше да помръдне. В резултат на това първият, който стигна до Дали, беше Джак Никлаус.

— Страхотна игра, Дали — каза той, прегръщайки го през раменете. — Ти си истински шампион.

После Скийт вече го прегръщаше и го тупаше по гърба, а Дали на свой ред го прегръщаше, само че очите му през цялото време се местеха, търсеха из тълпата, докато най-накрая не намериша онова, което им трябваше.

Холи Грейс се откъсна първа, после Франческа и Теди след нея. Втурна се към Дали на дългите си крака, крака, които бяха спечелили славата си още докато бягаха към базите в гимназиалния отбор на Уайнет, крака, създадени за скорост и красота. Холи Грейс тичаше към мъжа, когото бе обичала почти през целия си живот, и после внезапно спря, когато видя сините му очи да се плъзгат край нея и да се спират на Франческа. Спазъм на болка прониза гърдите ѝ, сърцераздирателен момент, който бързо премина. От дъното на цялата си душа тя най-сетне го бе освободила.

Теди се бутна до нея, не напълно готов да изрази толкова открито емоциите си. Холи Грейс го прегърна през раменете и те загледаха как Дали повдигна Франческа високо над земята през кръста, така че главата ѝ да се извиси над неговата. За част от секундата тя застина така, извила лице към слънцето, смееща се към небето. И после го целуна, покри лицето му с косата си, удари бузите му с радостно разлюлените си сребърни обеци. Изрязаните ѝ червени сандали се изплъзнаха от пръстите ѝ, а единият се настани на голф обувката му.

Франческа се извърна първа и протегна ръка, търсейки Холи Грейс. Дали я постави на земята, но без да я пуска, и също протегна ръка, така че Холи Грейс да се присъедини към тях. Прегърна и двете — тези две жени, които означаваха всичко за него. Едната, която беше юношеската му любов, и другата, любовта му като зрял мъж. Едната

висока и силна, другата — дребничка и грациозна, с нежно сърце и гръбнак от закалена стомана. Очите на Дали потърсиха Теди, но дори в този момент на победа видя, че момчето още не е готово, и затова не го притисна. Засега беше достатъчно, че поне си размениха усмивки.

Един фотограф направи снимка, която на следващия ден щеше да украси първите страници на националните спортни издания — тържествуваният Дали Бодин, повдигнал Франческа Дей над земята, и Холи Грейс Бодин, застанала до него.

Франческа трябваше да е в Ню Йорк на следващата сутрин, а Дали трябваше да изпълни задълженията си на победител. Заради това времето им заедно след турнира беше твърде кратко и твърде публично.

— Ще ти звънна — оформи с устни той, докато се отдалечаваше.

Тя му се усмихна в отговор и журналистите го погълнаха.

Франческа и Холи Грейс пътуваха заедно за Ню Йорк, но полетът им се забави и пристигнаха късно. Минаваше полунощ, когато Франческа сложи Теди да спи, твърде късно, за да очаква обаждане от Дали. На следващия ден участва в брифинг за предстоящата церемония край Статуята на Свободата, имаше официален обяд на жените в телевизионната индустрия и две срещи. Остави дузина телефонни номера на секретарката си, за да е сигурна, че може да е достъпна навсякъде, но Дали не се обади.

По времето, когато си тръгна от студиото, вече се тресеше от праведен гняв. Знаеше, че е зает, но със сигурност можеше да отдели няколко минути да ѝ звънна. *Освен ако не е променил решението си*, прошепна ѝ един тих вътрешен глас. *Освен ако не преосмисля нещата*. Освен ако не беше сгрешила за чувствата му.

Консуело и Теди бяха излезли, когато се прибра у дома. Остави чантата и куфарчето си, после уморено съблече самото и се отправи по коридора към спалнята си само за да се закове на място на вратата. Точно в центъра на леглото ѝ се издигаше кристално сребърна купа, висока почти метър.

— Дали! — изпищя тя.

Той излезе от банята с все още мокра от душа коса и една от пухкавите ѝ розови хавлии, увита около кръста. Ухили ѝ се, вдигна купата от леглото, отиде до нея и я постави в краката ѝ.

— Това ли имаше предвид? — попита я.

— Ах, ти негоднико! — Тя се хвърли в прегръдките му и почти събори и двамата им, и купата. — Ти, любим, невъзможен, чудесен негоднико!

После той я целуваше, тя го целуваше и се прегръщаха толкова силно, сякаш жизнената сила от тялото на единия се преливаше в тялото на другия.

— Мамка му, обичам те — промърмори Дали. — Моята сладка Мис Каприз, която ме подлудява със смъртоносното си натякване. — Той я целуна отново, бавно и продължително. — Ти си второто най-хубаво нещо, което ми се е случвало.

— Второто ли? А кое е първото?

— Че съм се родил красив — отвърна той и я целуна отново.

Любиха се нежно, през смях, без забрани и задръжки. След това лежаха и се взираха един в друг, а голите им тела бяха притиснати, докато си шепнеха тайни.

— Мислех, че ще умра, когато ми заяви, че няма да се омъжиш за мен.

— Аз пък мислех, че ще умра, когато не ми каза, че ме обичаш.

— Толкова ме беше страх. Беше права за това.

— Трябваше да получа най-доброто от теб. Аз съм ужасна, себична личност.

— Ти си най-хубавата жена на света.

Започна да ѝ разказва за Дани и Джейси Бодин и за чувството, което бе изпитвал по-рано в живота си, че няма да успее. Беше открил, че е по-лесно да не се опитва твърде усилено, отколкото да намери потвърждение за недостатъците си.

Според Франческа явно Джейси Бодин е бил много омразна личност и Дали е трябвало да има достатъчно здрав разум, за да осъзнае, че мнението на отвратителни хора като него е абсолютно ненадеждно.

Дали се разсмя, после я целуна, преди да я попита кога ще се оженят.

— Спечелих те по всички правила — каза ѝ той. — Сега е време да получа възнаграждението си.

Франческа и Дали бяха облечени и седяха в дневната, когато няколко часа по-късно Консуело и Теди се върнаха. Те бяха прекарвали чудесна вечер в Медисън Скуеър Гардън, където Дали ги беше

изпратил с два билета, за да гледат „най-великото шоу на Земята“. Консуело видя зачервените лица на Франческа и Дали и веднага разбра какво са правили, докато тя и Теди са гледали опитомяването на тигри. Теди и Дали се държаха любезно един с друг, но предпазливо. Момчето все още беше убедено, че Дали се преструва, че го харесва, само заради майка му, докато Дали се опитваше да разбере как да поправи вредата, която беше нанесъл.

— Теди, какво ще кажеш да ме заведеш на върха на Емпайър Стейт Билдинг утре след училище? — предложи той. — Много ми се иска да го видя.

За момент си помисли, че ще му откаже. Теди взе цирковата програма, навита на руло и духна през нея с престорено нехайство.

— Мисля, че става. — Рулото се превърна в телескоп и Теди погледна през него. — Стига да се върнем навреме, за да гледам „Глупаците“ по телевизията.

На следващия ден двамата се изкачиха до наблюдателната площадка. Теди спря на голямо разстояние от защитните мрежи на ръба, защото от височината му се завиваше свят. Дали застана точно до него, защото и той самият не си падаше по високото.

— Днес не е достатъчно ясно, за да се види Статуята на Свободата — каза Теди и посочи към залива. — Понякога можеш да я зърнеш ей там.

— Искаш ли да ти взема един гумен Кинг Конг от щанда? — попита го Дали.

Теди много харесваше Кинг Конг, но поклати глава. Мъж, който носеше яке с логото на баскетболен отбор, разпозна Дали и го помоли за автограф. Теди беше свикнал да изчаква възрастните, докато раздават автографи, но Дали се подразни. Когато мъжът най-накрая се отдалечи, момчето го погледна и каза мъдро:

— Това върви заедно с работата.

— Моля?

— Когато си известен, хората имат чувството, че те познават, дори да не е така. Имаш определени задължения.

— Звучиш като майка ти.

— Нея често я заговарят.

Дали го погледна за момент.

— Знаеш, че в бъдеще ще става още по-зле, нали, Теди? Майка ти ще се разстрои, ако не спечеля още няколко турнира за нея, и всеки път когато ние тримата излизаме, ще има много повече хора, които ще ни зяпат.

— Вие двамата с мама ще се жените ли?

Дали кимна.

— Много обичам майка ти. Тя е най-хубавата жена на света. — Пое си дълбоко въздух и се хвърли с главата напред, както правеше Франческа. — Обичам и теб, Теди. Знам, че може би ще ти е трудно да го повярваш заради начина, по който се държах, но е истина.

Теди свали очилата си и се отдаде на основно почистване на стъклата им с подгъва на тениската си.

— Ами Холи Грейс? — попита той, като вдигна стъклата срещу светлината. — Това означава ли, че вече няма да се виждаме с Холи Грейс, защото вие двамата сте били женени?

Дали се усмихна. Теди може и да не беше приел това, което току-що чу, но поне не се отдръпна.

— Няма да се отървем от Холи Грейс, дори и да се опитаме. Майка ти и аз я обичаме, тя винаги ще е част от семейството. Скийт също, както и госпожица Сибил. Заедно с всичките бегълки, които майка ти прибира.

— Ами Джери? — попита Теди.

Дали се поколеба.

— Предполагам, че това се отнася и за Джери.

Теди вече не се чувстваше толкова замаян и пристъпи малко по-близо до защитните мрежи. Дали не беше толкова нетърпелив да се приближи до ръба, но го последва.

— Двамата с теб трябва да си поговорим за някои неща — каза той на Теди.

— Искам един Кинг Конг — заяви рязко момчето.

Дали видя, че той все още не е готов за разкритието, и преглътна разочарованието си.

— Трябва да те питам нещо.

— Не искам да говоря за това.

Теди инатливо преплете пръсти в мрежата.

Дали направи същото с надеждата, че ще се справи добре с предстоящото.

— Случвало ли ти се е да отидеш да играеш с приятел и когато пристигнеш у тях, да откриеш, че е направил нещо специално, докато те е нямало? Може би крепост или замък?

Теди кимна предпазливо.

— Може би е направил люлка или е построил писта за колите си?

— Или може би е направил хубав планетариум от найлонови торби и фенерче — прекъсна го Теди.

— Или планетариум от найлонови торби — бързо се поправи Дали. — Във всеки случай си погледнал планетариума и си помислил колко е страхотен, дори си завидял, дето сам не си го направил. — Дали пусна оградата и задържа погледа си върху Теди, за да е сигурен, че момчето го разбира. — И понеже завиждаш, вместо да кажеш на приятеля си колко страхотен планетариум е направил, ти вирваш нос и му казваш, че не е чак толкова страхотен, макар че това е стопроцентово най-хубавият планетариум, който някога си виждал.

Теди кимна бавно, заинтригуван, че един възрастен може да разбере подобно нещо. Дали положи ръка върху телескопа, който сочеше към Ню Джърси.

— Ето това се случи, когато те срещнах.

— Така ли? — попита удивен Теди.

— Видях едно дете, наистина страхотно дете, умно и смело, но аз не бях допринесъл с нищо, за да го възпитам такова, и ме обхвана завист. Така че, вместо да кажа на майка му: „Хей, отгледала си сама великолепно дете“, се държах, сякаш не мисля, че детето е толкова страхотно, и че щеше да е много по-добро, ако аз бях наоколо да ѝ помагам. — Дали огледа лицето на Теди, опитвайки се да разчете по изражението му дали го разбира, но момчето не издаваше нищо. — Можеш ли да ме разбереш? — попита го накрая.

Друго дете би кимнало, но дете с айкю от сто шейсет и осем точки имаше нужда от време, за да поразмишлява върху казаното.

— Сега може ли да погледнем гумения Кинг Конг? — попита любезно Теди.

Церемонията край Статуята на Свободата се проведе в един хубав майски ден с ароматен бриз, кристално синьо небе и лениво

прелитащи гларуси. Три моторни лодки, украсени с червени, бели и сини знамена, бяха прекосили залива към Либърти Айлънд същата сутрин и бяха акостирали на дока, където обикновено фериботът оставяше туристите. Но през следващите няколко часа тук нямаше да има туристи, а само неколкостотин души.

Лейди Свобода се извисяваше над специално построената платформа за церемонията върху моравата от южната страна на острова, близо до постаментата. Обикновено публичните церемонии се провеждаха в оградената част зад статуята, но екипът на Белия дом бе сметнал, че мястото под лицето и с откритата гледка към залива ще е по-благоприятно за фотографите на пресата. Франческа, облечена в тъмнозелена рокля и със сако от копринен шантунг в слонова кост, седеше сред другите почетни гости, различни правителствени служители и представителя на Върховния съд. На катедрата президентът на САЩ говореше, а думите му отекваха през високоговорителите сред дърветата.

— Днес празнуваме всички, млади и стари, черни и бели, някои със скромен произход, други — родени в разкош. Имаме различни религии и различни политически възгледи. Но в сянката на великата Лейди Свобода всички сме равни, наследници на пламъка...

Сърцето на Франческа беше изпълнено с толкова радост, че щеше да се пръсне. Всеки участник можеше да покани двајсет гости и докато се взираше в своята разнообразна група, осъзна, че тези хора, които бе обикнала, представляват микрокосмоса на самата страна.

Дали носеше американския флаг, закачен на ревера на синия му костюм, от едната му страна седеше госпожица Сибил, а от другата — Теди и Холи Грейс. Зад тях Наоми се беше навела настрани и шепнеше нещо в ухото на съпруга си. Изглеждаше добре след раждането, но и нервна, без съмнение се тревожеше, че е оставила четириседмичното си бебе, макар и само за ден. И Наоми, и съпругът ѝ носеха черни превръзки в знак на протест срещу апартейда. Нейтън Хърд седеше до Скийт Купър — интересна комбинация от личности според Франческа. От Скийт до края на редицата се виждаха само женски лица — бели и черни, някои с твърде много грим, но всички носещи искрата на надеждата за собственото си бъдеще. Това бяха бегълките на Франческа и тя беше трогната колко много от тях бяха пожелали да са с нея в този ден. Дори Стефан ѝ се беше обадил от Европа сутринта, за

да я поздрави, и тя бе приветствала новината, че напоследък е спечелил привързаността на красива млада вдовица на италиански индустриалец. Само Джери не беше уважил поканата ѝ, защото бе отхвърлила последната му молба да го включи в предаването си.

Дали забеляза, че тя го гледа, и ѝ се усмихна толкова интимно, че все едно беше произнесъл колко я обича. Въпреки повърхностните им различия, те бяха открили, че душите им са създадени една за друга.

Теди се беше притиснал към Холи Грейс вместо към баща си, но Франческа вярваше, че нещата скоро щяха да се наредят, и не позволи това да развали удоволствието ѝ от деня. След седмица тя и Дали щяха да са женени и никога през целия си живот не се бе чувствала по-щастлива, отколкото бе сега.

Президентът се приготвяше за големия финал.

— Америка е страна на възможностите, дом на личната инициатива, както свидетелства успехът на почетните ни гости днес. Ние сме най-великата страна на света...

Франческа беше участвала в програми за бездомните в Америка, в програми срещу бедността и несправедливостта, расизма и сексизма. Познаваше всички недостатъци на страната, но в момента можеше само да се съгласи с тези думи. Америка не беше идеална страна, беше твърде често себична, насилствена и алчна. Но беше и страна, която често проявяваше голямото си сърце, макар че невинаги успяваше да подреди приоритетите си правилно.

Президентът приключи речта си и пожъна шумни овации, уловени от телевизионните камери, които щяха да я излъчат по новините през деня. После представителят на Върховния съд пристъпи напред. Макар че не можеше да обгърне с поглед Елис Айлънд, Франческа усещаше присъствието му като благословия и се замисли за всички имигранти, които бяха пристигали на острова само с дрехите на гърба си и решимост да си извоюват нов живот. От всички милиони, които бяха преминали през златните порти, тя със сигурност беше най-недостойна.

Франческа стоеше заедно с другите, а в тъглчето на устата ѝ се прокрадаваше усмивка, докато си спомняше двајсет и една годишното момиче в розова рокля, което се тътреше по луизианския път с куфар „Луи Вюитон“. Вдигна ръка и започна да повтаря думите, които произнасяше представителят на Върховния съд.

— Заявявам под клетва, че напълно и изцяло се отказвам и отхвърлям всяка преданост и вяроност към всеки друг чужд владетел, принц, държава или суверенитет...

Сбогом, Англия — помисли си тя. — Не беше твоя грешката, че забърках такава каша. Ти си хубава стара страна, но аз се нуждая от сурово, неотъпкано място, което да ме научи как да се справям сама.

— ... че ще подкрепям и защитавам Конституцията и законите на Съединените американски щати срещу всички врагове, чужди и вътрешни...

Щеше да даде най-доброто от себе си, макар че отговорностите й като гражданин я изпълваха със страхопочитание. Ако едно общество трябваше да остане свободно, как можеше подобни задължения да се приемат лековато?

— ... че ще воювам от името на Съединените американски щати...

Боже, надяваше се да не се наложи!

— ... че ще изпълнявам задачи от национално значение под граждански контрол, когато законът го изисква...

Следващия месец тя щеше да свидетелства пред комисия на Конгреса по проблемите на бегълците и вече бе задействала регистрацията на фондация, която да финансира изграждането на убежища. С превръщането на „Франческа днес“ в месечно шоу най-накрая щеше да има шанс да се отплати на страната, която вече й бе дала толкова много.

— ... че с божията помощ приемам тези задължения свободно, без никакви възражения или намерения за избягването им.

Когато церемонията приключи, откъм публиката се разнесоха радостните възгласи на тексаските й приятели. Със сълзи в очите, Франческа наблюдаваше как гостите й стават за смях. После президентът поздрави новите граждани, а след него и представителят на Върховния съд и други правителствени чиновници. Оркестърът изсвири първите тонове на химна и служителите на Белия дом, които отговаряха за церемонията, започнаха да насочват участниците към ярко тапицираните маси, разположени под дърветата и отрупани с пунш и сандвичи, точно като на пикник за Четвърти юли.

Дали първи стигна до нея, с широка тексаска усмивка на лицето.

— Последното нещо, от което тази страна се нуждае, е още един либерал с право на глас, но наистина се гордея с теб, скъпа.

Франческа се разсмя и го прегърна. От поляната откъм източната страна на острова се разнесе шумен рев, когато президентският хеликоптер се издигна във въздуха, отнасяйки го заедно с някои от правителствените служители. След като президентът бе заминал, атмосферата се отпусна. Беше направено съобщение, че статуята е отворена за частно разглеждане от всички, които желаят.

— Гордея се с теб, мамо — каза Теди.

Тя стисна рамото му.

— Изглеждаше почти толкова добре, колкото и корейският дизайнер — каза ѝ Холи Грейс. — Знаеш ли, че той носеше розови чорапи с пеперуди от кристали?

Франческа оценяваше опита на Холи Грейс да се пошегува, особено като знаеше, че е само преструвка. Твърде много от заряда на Холи Грейс бе угаснал през последните няколко месеца.

— Насам, госпожице Дей — извика един от фотографите.

Тя се усмихна на камерата и говори с всички, дошли да я поздравят. Бившите ѝ бегълки се подредиха на опашка, за да поздравят Дали. Флиртуваха скандално с него и той флиртуваше с тях, карайки ги да се смеят. Фотографите искаха снимки на Холи Грейс, а всеки канал поиска да заснеме кратко интервю с Франческа. След като и последният блиц приключи, Дали бутна чаша с пунш в ръцете ѝ.

— Виждала ли си Теди?

Тя се огледа.

— От известно време не съм. — Обърна се към Холи Грейс, която тъкмо идваше към тях. — Виждала ли си Теди?

Холи Грейс поклати глава.

Дали изглеждаше разтревожен, но Франческа му се усмихна.

— На остров сме, не би могъл да изпадне в беда.

Дали не изглеждаше убеден.

— Франси, той е и твой син. С такова генетично наследство ми се струва, че би могъл да изпадне в беда навсякъде.

— Да отидем да го потърсим.

Предложи го повече от желание да бъде сама с Дали, отколкото от загриженост за Теди. Островът беше затворен за туристи още час. Какво можеше да му се случи?

Докато оставяше чашата с пунша, забеляза, че Наоми стиска ръката на Бен Пърлман и гледа нагоре. Франческа заслони очи и също погледна натам, но видя само малък самолет, който кръжеше над главите им. И после забеляза, че от него падна нещо. Докато го наблюдаваше, се отвори парашут. Един по един, хората около нея поглеждаха към небето и наблюдаваха снижаването на парашутиста към Либърти Айленд.

Докато парашутът падаше, от него постепенно се разгъваше дълъг бял флаг. На транспаранта бяха отпечатани черни букви, но беше почти невъзможно да се прочетат, докато вятърът го нагъваше в различни посоки и заплашваше да го оплете във въжетата на парашута. Неочаквано флагът се изпъна.

Франческа усети как нечии остри нокти се забиват в ръкава на коприненото ѝ сако.

— О, боже! — прошепна Холи Грейс.

Очите на всички, както и на телевизионните камери, се приковаха в надписа:

ОМЪЖИ СЕ ЗА МЕН, ХОЛИ ГРЕЙС

Макар че беше скрит от каската и белия гащеризон, парашутистът не можеше да е друг освен Джери Яфе.

— Ще го убия — каза Холи Грейс, а от всяка нейна дума капеше отрова. — Този път отиде твърде далеч.

После вятърът се обърна и се показа другата страна на флага.

На нея имаше рисунка на щанга.

Наоми се приближи до Холи Грейс.

— Съжалявам — каза тя. — Опитах се да го спра, но той толкова много те обича, а и отказва да прави нещата по лесния начин.

Холи Грейс не отговори. Не откъсваше очи от снижаването на парашута, който първоначално се приближи до острова, но после започна да се отклонява. Наоми изписка тихо, а пръстите на Холи Грейс се забиха по-силно в ръката на Франческа.

— Отива към водата — изплака тя. — О, боже, ще се удави. Ще се оплете в парашута и в този глупав флаг... — Тя се откъсна от

Франческа и се затича към брега, като крещеше с пълно гърло: — Ти, глупав комунияга! Ти, тъп, глупав...

Дали обви с ръка раменете на Франческа.

— Имаш ли представа защо на този флаг има рисунка на дръжки?

— Това е щанга — отвърна му тя и затаи дъх, когато Джери прескочи дигата и се приземи на поляната на около петдесет метра от тях.

— Холи Грейс здравата ще го подреди заради това — подхвърли Дали с абсолютно задоволство. — Боже, тя е бясна.

„Бясна“ не беше точната дума. Холи Грейс беше откачила. Беше обзета от толкова силен гняв, че едва се сдържаше. Докато Джери се бореше да събере парашута, тя му крещеше всякакви обидни думи.

Той събра на куп парашута и флага и ги захвърли на тревата, така че най-накрая освободи и двете си ръце, за да се справи с нея. Когато видя зачервеното ѝ лице и почувства жегата на яростта ѝ, осъзна, че ще му трябват наистина и двете.

— Никога няма да ти простя за това — извика тя, като удари ръката му за задоволство на операторите. — Нямах достатъчно опит, за да правиш такъв скок. Можеше да се убиеш. Щеше ми се да беше!

Той свали каската и къдравата му коса се разроши като на тъмен ангел.

— Опитвам се да говоря с теб от седмици, но ти не искаш да ме видиш. Освен това сметнах, че ще ти хареса.

— Да ми хареса! — Тя почти го заплю. — Никога през живота си не съм се чувствала толкова унижена! Направи ме на глупачка. Нямах и грам здрав разум. Нито грам!

— Джери! — Той чу Наоми да го вика и видя с периферното си зрение охраната на статуята да тича към него.

Знаеше, че няма много време. Това, което бе направил, определено беше незаконно и не се съмняваше и за миг, че арестът ще му се размине.

— Просто ти направих публично предложение, Холи Грейс. Какво още искаш от мен?

— Опозори се публично. Да скочиш от самолет и за малко да се удавиш с този глупав флаг. И защо си нарисувал кучешки кокал на него? Имаш ли нещо против да ми кажеш какво означава това?

— Кокал? — Джери размаха отчаяно ръце. Без значение какво правеше, не можеше да угоди на тази жена и ако я загубеше и този път, никога нямаше да си я върне. Само мисълта за това го смрази. Холи Грейс Бодин беше единствената жена, която не беше успял да покори, единствената жена, която го караше да чувства, че може да победи света, и имаше нужда от нея, както се нуждаеше от кислород.

Охраната почти беше стигнала до него.

— Сляпа ли си, Холи Грейс? Това не е кучешки кокал. За бога, направих ти най-невероятното предложение, а ти не си успяла да го схванеш.

— За какво говориш?

— Това е бебешка дрънкалка!

Първите двама охранители го сграбчиха.

— Бебешка дрънкалка? — Свирепото ѝ изражение премина в изненада, а гласът ѝ омекна. — Това е бебешка дрънкалка?

Трети човек от охраната избута Холи Грейс настрана. Очевидно решиха, че Джери няма да им създава истински проблеми, и затова закопчаха ръцете му пред тялото.

— Омъжи се за мен, Холи Грейс — каза Джери, пренебрегвайки факта, че му четат правата. — Омъжи се за мен, роди ми дете, дори цяла дузина! Само не ме изоставяй.

— О, Джери...

Тя стоеше и го гледаше, докато чувствата сякаш се излъчваха от очите ѝ, а любовта, която той изпитваше към нея, така изпълни гърдите му, че го заболя. Охранителите не искаха да се представят като злодеи пред камерите, така че го оставиха да повдигне окованите си китки и да плъзне ръце през главата ѝ. Целуна я толкова отдадено, че забрави да се увери, че са обърнати с лице към камерите.

За щастие, Джери имаше партньор, когото жените не можеха да разсеят толкова лесно.

Високо горе, от един малък прозорец в короната на Статуята на Свободата, започна да се разгъва друг транспарант, този път яркожълт. Беше от синтетична материя, разработена за космическата програма — лек материал, който можеше да се побере в портмоне, а после да се разгъне до пълните си размери. Яркожълтият флаг се плъзна по челото на Лейди Свобода, разви се покрай носа ѝ и стигна чак до основата на

брадичката. Съобщението му се четеше ясно от земята, отпечатано с обикновени черни дебели букви:

„НЕ“ НА ЯДРЕНОТО ОРЪЖИЕ!

Франческа го видя първа. А после и Дали. Джери, който неохотно беше приключил с прегръдката, се усмихна, когато го забеляза, и бързо целуна Холи Грейс по носа. После вдигна окованите си ръце към небето, наклони глава назад и сви длани в юмруци.

— Браво, Теди!

Теди!

Франческа и Дали се спогледаха и заедно се затичаха през ливадата към входа на статуята.

Холи Грейс поклати глава, несигурна да се смее ли, или да плаче. Знаеше само, че я чака интересен живот.

— Беше твърде добра възможност, за да я изпусна — започна да обяснява той. — С всички тези камери...

— Тихо, Джери, и ми кажи как да те измъкна от затвора.

Холи Грейс подозираше, че това умение ще ѝ е особено необходимо в идните години.

— Обичам те, скъпа — каза той.

— И аз те обичам — отвърна му тя.

Политическите акции край Статуята на Свободата не бяха нещо непознато. През 60-те години кубинските изгнаници се оковаваха към краката ѝ; през 70-те антивоенните ветерани окачваха обърнати надолу знамена; през 80-те двама планински катерачи излющиха мазилката на повърхността, за да протестират срещу продължаващото задържане на член на „Черните пантери“. Политическите акции не бяха непознати, но в никоя от тях не беше участвало дете.

Теди седеше сам в коридора пред офиса на охранителите. Иззад затворената врата можеше да чуе гласа на майка си и от време на време този на Дали. Един от рейнджърите му беше донесъл бутилка със 7 Up, но той не можеше да преглътне напитката.

Две седмици по-рано, когато Джери беше завел Теди при Наоми, за да видят бебето, беше подслушал разговора им и така бе научил за плана на Джери да скочи с парашут на острова. Когато Джери го върна у дома, Теди го разпита. Почувства се страхотно, когато Джери най-накрая му се довери, макар да си помисли, че причината сигурно се дължеше на тъгата му заради загубата на Холи Грейс.

Говориха за флага с надписа и Теди помоли Джери да му позволи да му помогне, но Джери заяви, че е твърде малък. Момчето не се отказа. От два месеца се опитваше да измисли социален проект, достатъчно забележителен, че да впечатли госпожица Пиърсън, и осъзна, че точно това му трябва. Когато се опита да му го обясни, Джери му изнесе дълга лекция за това, как политическите несъгласия не трябва да се изразяват по егоистични причини. Теди го слуша внимателно и се престори, че се съгласява, но наистина искаше отлична оценка за този проект. Смотаният Милтън Гросман просто беше посетил кабинета на кмета Кох, а госпожица Пиърсън му писа отличен. Въображението на Теди не успяваше да измисли как ли ще оцени дете, което е помогнало за разоръжаването на света!

Сега обаче трябваше да си понесе последствията. Знаеше, че счупването на прозореца в короната беше глупаво. Но какво друго можеше да направи? Джери му беше обяснил, че прозорците се отварят със специален ключ, който се пази от служител от поддръжката. Един от тези служители му беше приятел и беше обещал да се промъкне в короната, след като президентът замине, и да отключи средния прозорец. Но когато Теди се качи, целият изпотен и задъхан от катеренето по стъпалата възможно най-бързо, за да стигне преди всички, нещо не беше наред, защото прозорецът си беше заключен.

Джери беше казал на Теди, че ако има проблем с прозореца, трябва да слезе долу и да забрави за флага, но Теди беше заложил твърде много на този проект. Преди да може да обмисли какво прави, той беше взел металния капак на кошчето за боклук и няколко пъти бе ударил с него прозореца. След четири опита най-накрая строши стъклото. Вероятно беше просто от ехото в короната, но когато стъклото се счупи, помисли, че чува как статуята изплаква.

Вратата на офиса се отвори и мъжът, който отговаряше за охраната, излезе. Дори не погледна към Теди, просто тръгна по

коридора, без да каже и дума. После на вратата се появи майка му и Теди видя, че наистина е побесняла, а тя не се ядосваше често. Прималя му от страх. Преглътна тежко и сведе поглед надолу, защото се страхуваше да я погледне в очите.

— Ела тук, младежо — каза тя с леден глас. — Веднага!

Стомахът му се преобърна. Наистина беше загазил. Очакваше да има неприятности, но не и толкова много. Никога не беше чувал майка си да звучи толкова ядосано. Опита се да спечели време, като влачеше крака, докато отиваше към вратата, но тя го хвана за ръката и го издърпа вътре. Вратата се затръшна зад него.

Вътре нямаше никого от охраната. Само Теди, майка му и Дали, който стоеше до прозореца с кръстосани пред гърдите ръце. Заради светлината Теди не виждаше добре лицето му и се радваше за това. На върха на Емпайър Стейт Билдинг Дали му беше казал, че го обича, и на Теди много му се искаше да му повярва, но се страхуваше, че го бе казал само защото майка му го е накарала.

— Теди, толкова се срамувам от теб — започна тя. — Какво, за бога, те накара да се забъркаш в подобно нещо? Извърши вандализъм върху статуята. Как може да направиш това?

Гласът ѝ трепереше, сякаш беше наистина много, много разстроена, а акцентът ѝ бе станал по-осезаем от обикновено. Щеше му се да не е твърде голям, за да го напляскат, защото знаеше, че едно пляскане нямаше да го нарани толкова много, колкото това.

— Цяло чудо е, че няма да повдигнат обвинения срещу теб. Винаги съм ти вярвала, Теди, но ще мине много време, преди да съм в състояние отново да ти се доверя. Това, което направи, беше незаконно...

Колкото повече говореше майка му, толкова повече клюмваше главата на Теди. Той не знаеше кое е по-лошо — нараняването на статуята или разстройването на майка му. Усещаше как гърлото му започва да се стяга и осъзна, че ще се разплаче. Щеше да се разплаче точно пред Дали Бодин като истински смотаняк. Залепи поглед за пода и се почувства така, сякаш в гърдите му блъска парен чук. Пое си дъх дълбоко, треперливо. Не можеше да се разплаче пред Дали. Предпочиташе да си избодне очите.

Една сълза капна и направи голямо мокро петно върху обувката му. Той плъзна другата си обувка върху нея, така че Дали да не види.

Майка му продължаваше да говори за това как повече не може да му вярва, колко е разочарована, и друга сълза се размаза по другата му обувка. Коремът го болеше, гърлото му се стягаше, искаше просто да седне на пода, да прегърне някое от старите си плюшени мечета и да се наплаче хубаво.

— Това е достатъчно, Франси.

Гласът на Дали не беше много висок, но беше сериозен и майка му спря да говори.

Теди обърса носа си с ръкав.

— Излез навън за минута, скъпа — каза ѝ той.

— Не, Дали, аз...

— Излез, мила. Ще дойдем след малко.

Не излизай — искаше да изкрещи Теди. — *Не ме оставяй сам с него.* Но беше твърде късно. След няколко секунди краката на майка му се раздвижиха и той чу вратата да се затръшва. Още една сълза капна от брадичката му и той тихо изхълца, когато се опита да си поеме въздух.

Дали се приближи до него. Теди видя през сълзите си крачолите на панталона му. После усети около раменете му да се увива ръка и да го придърпва.

— Давай, синко, наплачи се хубаво — каза тихо Дали. — Понякога е трудно да го направиш, когато наоколо има жена, а денят ти беше тежък.

Нещо твърдо и болезнено, което Теди беше сдържал в себе си твърде дълго, се пречупи.

Дали коленичи и притисна момчето към себе си. Теди уви ръце около врата му и го прегърна толкова здраво, и се разплака толкова силно, че почти не можеше да диша. Дали галеше гърба му под ризата, наричаше го „синко“ и му казваше, че рано или късно всичко ще се подреди.

— Не исках да нараня статуята — изхлипа Теди във врата на Дали. — Обичам статуята. Мама каза, че никога повече няма да ми има доверие.

— Невинаги трябва да се вярва на жените, когато са разстроени, както е майка ти в момента.

— Обичам мама. — Теди изхълца отново. — Не исках да я вбесявам така.

— Знам, синко.

— Ужасно се плаша, когато ми е толкова бясна.

— Обзалагам се, че и тя се плаши.

Най-накрая Теди събра смелост да погледне Дали. Лицето му изглеждаше размазано през сълзите.

— Тя ще ми спре джобните за един милион години.

Дали кимна.

— За това вероятно си прав. — А после обхвана главата на Теди, придърпа го към гърдите си и го целуна точно до ухото.

Още няколко секунди Теди не каза нищо, просто свикваше с усещането за бодливата буза до своята собствена.

— Дали?

— Да?

Теди зарови уста в яката на ризата му, така че думите прозвучаха приглушени.

— Мисля... мисля, че ти си истинският ми баща, нали?

Дали притихна за момент и когато най-сетне проговори, звучеше така, сякаш неговото гърло се беше стегнало.

— Точно така, синко. Точно така.

По-късно двамата излязоха в коридора, за да се срещнат с Франческа заедно. Само дето този път, когато видя начина, по който синът ѝ държеше Дали, тя започна да плаче и преди Теди да се усети, майка му го прегръщаше, а баща му прегръщаше нея. Тримата стояха наскреде коридора пред офиса на охранителите на Статуята на Свободата и се прегръщаха, и плачеха като големи глупави бебета.

ЕПИЛОГ

Дали седеше на седалката до шофьора на своя голям крайслер „Ню Йоркър“, беше нахлупил шапката си над очите, за да се предпази от сутрешното слънце, докато Мис Каприз подминаваше две каравани и един автобус по-бързо, отколкото някои хора казват „амин“. По дяволите, обичаше стила ѝ на шофиране. Човек можеше да се отпусне с жена като нея зад волана, защото знаеше, че има поне минимален шанс да пристигне навреме, преди да е остарял.

— Ще ми кажеш ли къде ме водиш? — попита той.

Когато го беше откъснала от сутрешното му кафе, не беше протестираше твърде много, защото след три месеца брачен живот се беше научил, че е по-забавно да се съгласява с хубавата си малка жена, отколкото да прекара половината си време да спори с нея.

— Към старата кариера — отвърна тя. — Ако успея да намеря пътя.

— Кариерата? Това място е затворено от три години. Там няма нищо.

Франческа сви рязко вдясно и пое по един стар асфалтов път.

— Това каза и госпожица Сибил.

— Госпожица Сибил ли? Какво общо има тя?

— Тя е жена — отвърна тайнствено Франческа. — И разбира нуждите на жените.

Дали реши, че най-добрата му тактика в тази ситуация е да не задава повече въпроси, а да я остави да се оправя сама. Ухили се и смъкна шапката още по-ниско. Кой би си помислил, че да си женен за Мис Каприз ще е толкова забавно? Животът им се развиваше дори по-добре, отколкото си бе представял. За медения им месец Франси го бе замъкнала на Френската Ривиера, което се оказа най-страхотното време в живота му, а после пристигнаха в Уайнет за лятото. Решиха, че по време на учебната година базата им ще е Ню Йорк, което беше най-добре за Теди и Франси. Тъй като наесен Дали щеше да играе в по-големите турнири, можеше да се установят навсякъде. А когато се

отегчаха, щяха да живеят в някоя от неговите къщи, пръснати из цялата страна.

— Трябва да се върнем в Уайнет след точно четиридесет и пет минути — обяви тя. — Имаш интервю с репортера от „Спортс Илюстрейтид“, а аз — конферентен разговор с Нейтън и екипа.

Изглеждаше прекалено млада, че да има опит с конферентните разговори. Косата ѝ бе вързана на сладка конска опашка, която я караше да прилича на четиринайсетгодишна. Носеше прилепнало бяло потниче и къса дънкова пола, която той ѝ беше купил, защото знаеше, че едва ще покрие дупето ѝ.

— Мислех, че ще ходим да потренираме — каза той. — Не се обиждай, Франси, но трябва да поработиш повече върху замаха си.

Това беше доста любезно казано. Тя имаше най-ужасния замах, който някога бе виждал — у мъж или жена, но толкова се наслаждаваше да е с нея на голф игрището, че се преструваше, че напредва.

— Не виждам как замахът ми ще се подобри някога, ако продължаваш да ми нареждаш да правя толкова различни неща едновременно — изръмжа тя. — Дръж главата си надолу, Франси. Изнеси напред лявата си страна, Франси. Води с коленете, Франси. Честно, никой с всичкия си не може да запомни всичко това. Не е чудно, че не можеш да научиш Теди да удря топката с бейзболната бухалка. Толкова усложняваш нещата.

— Не се тревожи за бейзболните умения на момчето. Трябва вече да си разбрала, че спортът не е всичко, особено когато синът ми има повече мозъчни гънки от всички малки бейзболисти на Уайнет, взети заедно.

Според Дали Теди беше най-доброто момче на света и той не би го разменил и за всичките малки спортисти на Америка.

— Като говорим за тренировки — започна тя, — с приближаващия Шампионат на PGA...

— Олеле.

— Скъпи, не казвам, че миналата седмица имаше проблем с дългите айръни. Боже, ти спечели турнира, така че сигурно не е било нищо особено. И все пак си мислех, че ще искаш да прекараш няколко часа след интервюто на терена и да видиш не можеш ли да ги подобриш поне малко. — Тя му хвърли онзи нежен, невинен поглед,

който не го заблуди и за миг. — Със сигурност не очаквам да победиш на ПГА — продължи Франческа. — Това лято ти вече спечели две титли и не е нужно да печелиш всеки турнир, но...

Гласът ѝ затихна, сякаш беше осъзнала, че вече е казала достатъчно. Повече от достатъчно. Едно нещо беше научил за Франси — беше ненаситна за голф титли.

Тя излезе от тесния асфалтов път и подкара по черен, който вероятно не бе използван от времето на апачите. Старата уайнетска кариера беше на около половин миля в противоположната посока, но той не го спомена. Половината от удоволствието да е с Франси беше да я гледа как импровизира.

Тя захапа долната си устна и се намръщи.

— Кариерата трябва да е тук някъде, макар че вероятно това няма значение.

Той кръстоса ръце пред гърдите си и се престори, че задрямва.

Тя се изкикоти.

— Не мога да повярвам, че снощи Холи Грейс се появи в „Роустабаут“ в рокля за бременни, та тя е едва в третия месец. А Джери няма абсолютно никаква представа как да се държи в кръчма. Прекара цялата вечер в пиене на бяло вино и разговори със Скийт за чудесата на естественото раждане. — Франческа пое по някакъв още по-лош път. — Не съм напълно сигурна, че Холи Грейс постъпи правилно, като доведе Джери в Уайнет. Тя искаше той да опознае родителите ѝ по-добре, но горката Уинона е абсолютно ужасена от него.

Франческа погледна към Дали и видя, че се преструва, че спи. Усмихна се на себе си. Вероятно нямаше значение. Дали все още не реагираше съвсем разумно на темата за Джери Яфе. Разбира се, и тя самата не беше напълно разумна известно време. Джери изобщо не трябваше да въвлеча Теди в схемите си, без значение колко го бе молил синът ѝ. След инцидента със Статуята на Свободата тя, Дали и Холи Грейс правеха всичко възможно Теди и Джери да не остават насаме за повече от пет минути.

Внимателно натисна спирачките и насочи колата по един изровен път, който свършваше в рехава група кедри. Удовлетворена от това, че местността е напълно пуста, натисна бутона за смъкване на

прозорците и изключи двигателя. Утринният ветрец беше приятно топъл и леко прашен.

Дали все още се преструваше, че спи, а ниско над очите си бе смъкнал шапката с американския флаг. Франческа изчака малко, наслаждавайки се на очакването. Освен всичкия смях и закачки между тях, двамата бяха открили спокойствие в компанията на другия, усещане за идеален уют, което се получаваше само след като си познал и най-тъмните страни на другия.

Тя се протегна, дръпна шапката му и я хвърли на задната седалка. После целуна затворените му клепачи и прокара пръсти през косата му.

— Събуди се, съкровище, имаш работа за вършене.

Той ухапа долната ѝ устна.

— Нещо конкретно ли имаш предвид?

— Аха.

Дали мушна ръка под бялото потниче и проследи с пръсти извивката на гръбнака ѝ.

— Франси, разполагаме с идеално легло в Уайнет и с още едно на трийсетина километра от града.

— Второто е твърде отдалечено, а първото е пренаселено.

Той се засмя. Теди беше затропал по вратата на спалнята им рано сутринта и после се беше покатерил в леглото, за да ги попита за мнението им дали когато порасне да не стане детектив, или все пак учен е по-добре.

— Не се предполага женените хора да се любят в кола — каза той и отново затвори очи, когато тя се настани в скута му и започна да целува ухото му.

— В къщите на женените хора не се провеждат срещи на Приятели на Уайнетската обществена библиотека в едната стая, а другата да е окупирана от армия тийнейджърки — отвърна тя.

— Тук имаш право. — Дали повдигна леко полата ѝ, така че да може да го възседне. После започна да гали бедрата ѝ и бавно да се придвижва нагоре. Изведнъж разтвори широко очи. — Франси Дей Бодин, та ти не носиш бельо!

— Така ли? — промърмори Франческа с престорено отегчен глас. — Колко съм палава.

Тя търкаше гърдите си в неговите, целуваше ухото му, умишлено го подлудяваше. Дали реши, че е крайно време да покаже на Мис Каприз кой е шефът в семейството. Отвори вратата и се измъкна навън, като я взе със себе си.

— Дали... — възрази Франческа.

Той обвини с ръка кръста ѝ и я понесе. Докато я носеше към багажника на колата, тя му достави удоволствието да се опита да се измъкне, макар че по негово мнение можеше да положи и малко повече усилия.

— Аз не съм от жените, които можеш да имаш върху капака на кола — каза с толкова надменен тон, сякаш беше кралицата на Англия.

Само дето Дали не можеше да си представи кралицата на Англия да движи ръката си нагоре-надолу по предната част на джинсите му по същия начин.

— Не можеш да ме заблудиш с акцента си, мадам — провлече той. — Знам много добре, че вие, американките, обичате секси изпълненията.

Когато Франческа отвори уста да му възрази, той се възползва и я целуна продължително, за да си осигури няколко минути мълчание. Най-накрая тя започна да разкопчава ципа му, което не ѝ отне дълго — Франси беше истинска магьосница с дрехите.

В началото любовта им бе страстна и си шепнеха мръсни думички, но постепенно стана нежна и сладка, точно като чувствата им един към друг. Не след дълго и двамата се оказаха на задния капак на колата върху розовия сатенен чаршаф, който Франческа държеше в багажника за подобни спешни случаи.

Гледаха се в очите, без да кажат и дума, просто се гледаха, а после се целунаха — с толкова много любов и разбиране, че беше трудно да си спомнят какви бариери е имало някога помежду им.

Дали шофира на връщане към Уайнет. Когато се озоваха на главния път, Франческа се беше сгушила до него, а той се чувстваше отпуснат и доволен, доволен от себе си, че бе проявил достатъчно разум да се ожени за Мис Каприз. И точно тогава Мечката направи едно от своите все по-редки включвания.

Изглежда, има опасност заради тази жена да се превърнеш в истински глупак.

Правилно си схванал — отвърна му Дали и целуна нежно Франческа по главата.

Мечката се разсмя.

Браво на теб, Бодин.

В другия край на Уайнет, Теди и Скийт седяха един до друг на една скована дървена пейка, а черниците над главите им им ги заслоняваха от лятното слънце. Седяха тихо, нямаше нужда да говорят. Скийт се взираше надолу към полегатия затревен хълм, а Теди си пийваше кола. Носеше любимите си камуфлажни панталони, смъкнати ниско на хълбоците, заедно с бейзболна шапка с американския флаг. В центъра на тениската му с надпис „Аджи“ почетно място заемаше значка „НЕ на ядреното оръжие“.

Според Теди това лято в Уайнет бе най-хубавото в живота му. Тук караше колело, което беше невъзможно в Ню Йорк, и двамата с баща му бяха построили слънчев колектор в задния двор. Все пак някои от приятелите му липсваха и той не отхвърляше напълно идеята, че след няколко седмици щяха да се върнат в града. Госпожица Пиърсън му беше писала отличен за социалния проект, който бе направил за имиграцията. Каза, че историята, която бе написал за това, как майка му е дошла в Америка, и всичко, което ѝ се е случило, е най-интересният доклад, който някога е получавала. А учителката му за следващата година беше най-готината в цялото училище. Също така имаше много музеи и забележителности в Ню Йорк, които искаше да покаже на баща си.

— Готов ли си? — попита го Скийт, като стана от пейката, на която седяха.

— Май да. — Теди шумно допи последните капки от колата и захвърли празната си чаша към коша за боклук. — Не виждам защо трябва да пазим това в такава тайна — изръмжа той. — Ако не беше толкова тайно, можехме да идваме тук по-често.

— Не го мисли — отвърна Скийт, заслони очите си с ръка и погледна по хълма към първия грийн. — Ще кажем на баща ти за това, когато аз реша.

Теди обичаше да идва на голф игрището със Скийт, затова не възрази. Взе ууд номер три от чантата със стари стикове, които той бе

направил за него. След като подсуши дланите на ръцете си в крачолите на панталона, той постави топката, наслаждавайки се на идеалния баланс върху червения дървен тий. Докато заемаше позиция, погледна по тревистия склон към далечния грийн. Изглеждаше толкова красив и блестящ на слънчевата светлина. Толкова много обичаше голф игрищата, може би защото бе градско дете. Подуши леко чистия въздух, подготви се за удар и замахна.

Стикът удари топката с глухо „прас“.

— Как беше? — попита Теди, взирайки се към феървея.

— Около сто и осемдесет ярда — отвърна Скийт и се засмя. — Никога не съм виждал малко дете да запраща топката толкова далече.

Теди беше раздразнен.

— Не е кой знае какво, Скийт. Не знам защо винаги го изкарваш голяма работа. Да удариш голф топка, е лесно. Виж, футболът или бейзболът са наистина трудни. Докато всеки може да удари голф топката.

Скийт не отговори. Носеше стиковите на Теди към феървея и се смееше твърде силно, за да успее да каже нещо.

Издание:

Автор: Сюзън Елизабет Филипс

Заглавие: Мис Каприз

Преводач: Милена Иванова

Година на превод: 2015

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Ибис

Град на издателя: София

Година на издаване: 2015

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Симолини“

Излязла от печат: 08.12.2015

Технически редактор: Симеон Айтов

Коректор: Соня Илиева

ISBN: 978-619-157-137-6

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/1949>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.